

Tình yêu bên trái

Contents

Tình yêu bên trái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	27
3. Chương 3	51
4. Chương 4	59
5. Chương 5	71
6. Chương 6	90
7. Chương 7	123
8. Chương 8: End	135

Tình yêu bên trái

Giới thiệu

Cứ đi thẳng,. . Rồi rẽ trái,. . Là sẽ đến trái tim...!Có một kiểu tình yêu, gọi là sự mê muội ấm áp. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-ben-trai>

1. Chương 1

Tiếng chuông điện thoại cầm tay rộn rã vang lên, Trình Gia Mỹ ngẩn người nhìn hiển thị trên màn hình, cơ hồ không dám động, trong lòng bàn tay như có một cơn địa chấn rung chuyển, ướt đầm mồ hôi lạnh buốt. Cô đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trên tường, đã mười giờ rồi, điện thoại vẫn đổ chuông. Âm hưởng của những thanh âm cứ vang mãi, không chịu ngừng lại, giống như con chim bị thương cứ gào lên khắc khoải. Cô ấn phím nhận cuộc gọi, rồi từ trong đáy cổ hòng cất tiếng: “A lô”.

Đối phương chẳng hề lên tiếng.

“Hách Gia Tuấn, là anh phải không?” Cô gắng hỏi.

Ở phía đối phương, rất lâu sau mới nhẹ nhàng “Ừ” lên một tiếng.

Cô cười hết cỡ: “Anh nửa đêm nửa hôm gọi điện thoại đến có việc gì vậy?”

“Anh phải đính hôn rồi.” Giọng anh trầm trầm, lộ rõ vẻ khàn khàn. Cô hơi giật mình, tựa hồ như vừa tỉnh giấc từ trong mộng, hoảng hốt nói: “Vậy thì chúc mừng anh”.

Anh trầm mặc, một lúc sau mới chậm rãi hỏi: “Trong bốn năm đại học, thực sự đã bao giờ em thích anh chưa?”. Cô gắng sức nắm chặt chiếc điện thoại, sợ như chỉ khẽ buông tay, điện thoại sẽ rơi xuống đất, cô mỉm cười nhưng trong mắt một chút buồn đau thoáng hiện qua: “Anh đúng là đồ ngốc, đương nhiên là không rồi”.

Anh “H...ừ...” một tiếng, cố ý kéo dài âm cuối. Cô giọng điệu nhẹ nhàng: “Đến lúc ấy em làm phù dâu cho anh nhé”.

“Nhưng....anh thích em”. Giọng điệu của anh vẫn hệt như mấy năm trước, cô cười mượn cớ: “Đương nhiên rồi, chúng ta là anh em mà, anh làm sao mà không thích em được cơ chứ”. Anh chẳng nói lời nào, một lúc sau, ở đầu điện thoại bên kia chỉ truyền đến những tiếng tút tút. Tiếng tút tút kia dần dần hạ xuống, trước mắt cô quang cảnh giống như trong quán rượu, chỗ nào cũng đèn xanh đèn đỏ nhấp nháy, khắp nơi tràn ngập nam thanh nữ tú, âm nhạc mở đến cực điểm, thanh âm to quá mức khiến người ta váng hết cả đầu, đau nhức.

Cô tắt đèn, rúc vào trong chăn, cố mỉm cười, nhưng chẳng biết tại sao, mắt bỗng nhiên ướt sũng, tựa hồ như lệ muốn tuôn trào. Chiếc chăn mỏng nhẹ vô cùng mà sao cô cảm thấy nó giống như ngàn cân vậy, nặng nề đè xuống người cô, đến ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Những ngón tay của cô gắng sức bấu chặt lấy chiếc chăn, nhưng nước mắt không kìm được nữa, hối hả tuôn rơi. Vốn cho rằng, có thể quên đi, nhất định có thể quên tất cả.

Nhưng tất cả, quen thuộc đến mức đáng sợ như thế này.

... ..

Cô mơ màng quay trở về thời đại học, trên sân vận động vô số người, anh đứng trên đài, trước chiếc microphone lớn tiếng nói: “Trình Gia Mỹ, anh thích em, làm bạn gái của anh có được không?” Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn lên người cô, cô ngẩn người như con gà gồ, đang đợi để phản ứng lại, nhưng anh đã đứng trước mặt cô, nói: “Anh thích em, làm bạn gái của anh nhé”.

Phản ứng đầu tiên của cô là thưởng cho anh một quả đấm, sau đó trừng mắt, giận dữ nói: “Anh nói lại một lần nữa xem nào!”

Anh nói lại tiếng càng to và đồng dạng hơn: “Anh thích em, anh thật sự thích em”.

Cô tạo thế chuẩn bị tiếp tục đánh cho anh cái nữa.

Anh vội xua tay liên tiếp: “Anh nói đùa thôi, người anh em, đừng giận nữa. Chỉ là nhìn thấy em chẳng có ai theo đuổi, nên an ủi tâm hồn bị thương tổn của em một chút thôi mà. Đừng có mà tưởng thật là anh thích em đó nha, thực là oan uổng”.

Cô chân tay lạnh buốt, nghiêng chặt răng “ừ” một tiếng. Anh vội vàng an ủi: “Đừng có buồn, mất cả vui. Chỉ là đùa một chút thôi mà. Em cũng thật là....cho dù là cao thủ Taekwondo, thì cũng đừng túm anh làm tấm bia chứ”.

Cô giận phùng phùng nói: “Không tìm anh, thì tìm ai?”

Anh lập tức mỉm cười: “Tìm hòa thượng Thiếu Lâm Tự, đồ ngốc ạ”

“Đáng chết!”. Cô co chân phi thẳng đến chỗ anh, anh vội vàng xua tay nói: “Em đừng như thế, anh không nói nữa, thực là không nói nữa”. Cô giơ tay lên, anh hai tay ôm lấy đầu, cô nhin không được cất tiếng cười thật to, lúc này trên mặt anh lộ rõ vẻ đặc ý đối với các bạn nam xung quanh nói: “Ta đã nói là sẽ khiến cho cô ấy cười được mà, mau cầm tiền lại đây...”

Những kí ức ấy như một thước phim, chậm chậm diễn ra trước mắt. Mấy năm gần đây, cô luôn nghĩ, nếu có một ngày nào đó, anh lại nói với cô một câu: Anh thực sự thích em. Lúc ấy cô sẽ làm gì nhỉ? Sẽ dùng

hết sức gật đầu, hay lại nắm tay tiếp tục tặng cho anh một quyền như trước đây? Cô nghĩ, cô nhất định sẽ gật đầu, liên tục gật đầu, gật đến khi nào anh nhìn thấy mới thôi. Nhưng...anh đã bày tỏ rất nhiều lần, còn cô thì hết lần này đến lần khác đã đánh mất đi những cơ hội ấy.

Có thể anh không thật sự thích cô, theo lời anh nói: “Anh chỉ là đùa một chút mà thôi, em đừng có nghĩ đó là thật nhé!”

Hết lần này đến lần khác anh đều nói như vậy. Hết lần này đến lần khác, cô đều cự tuyệt như vậy!

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, cô vẫn gồi đầu trên gối, đưa tay với chiếc điện thoại, nhìn màn hình hiển thị, trong lòng đột nhiên có một tia hy vọng mong chờ như thiêu đốt. Tiếng của cô vô cùng bình tĩnh, vừa cười vừa hỏi: “Hách Gia Tuấn, anh làm gì mà âm ỉ thế, không muốn để người khác ngủ sao? Đã hơn nửa đêm rồi mà sao gọi điện thoại liên tục vậy?”

“Anh thật sự thích em!”. Anh nói một cách giản đơn và rõ ràng, cô toàn thân chợt run rẩy, hơi thở có phần gấp gáp hơn, mạnh mẽ gật đầu. Cô định mở miệng nói, bỗng ở đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng cười vô cùng nồng nhiệt: “Trình Gia Mỹ, lại khiến em lay động rồi sao? Em đừng tưởng rằng là anh chân thật nhé. Anh chưa từng chân thật, em biết rồi đấy”.

“Chết đi”. Cô nghiêng chặt hai hàm răng, dùng hết sức ném chiếc điện thoại qua cửa sổ. Tức giận ngàn ngút, phải một lúc lâu sau mới định thần trở lại, chạy ra phía cửa sổ, kêu lên: “Điện thoại của tôi!”. Cô tức giận đến nỗi giậm chân giậm cẳng: “Trứng rùa thối, đừng để tôi nhìn thấy mặt anh, nếu không tôi nhất định sẽ khiến anh sống được chết không xong”.

Điện thoại trong phòng khách lại liên tục đổ chuông, cô lao thẳng ra, cầm ống nghe lên nói: “Hách Gia Tuấn, bắt đền điện thoại cho em”.

“Được thôi, em đến bên anh đi, ở cùng anh một tháng, anh sẽ đền cho em, còn đích thân đưa em đi mua nữa”.

“Tiền không phải là tất cả”.

“Đúng, tiền không phải là tất cả, nhưng không có tiền thì tuyệt đối không thể”.

“Chết đi.” Cô giận dỗi dỗi, gác điện thoại, điện thoại lại tiếp tục đổ chuông. Cô cầm lên, hét to: “Có chuyện gì mai gặp rồi nói!”

“Ngày mai anh phải đi làm”.

“Đồ ngốc, đi làm thì cũng phải ăn cơm chứ”.

“Ừ, vậy thì ngày mai anh đến đón em”.

“Tạm biệt!”, cô chẳng chút do dự cúp máy cái rụp, ngăn người một lúc, cuối cùng nhịn không được cười khi khì.

Ngày hôm sau, Gia Mỹ cố căng mắt để đi đến văn phòng luật sư, đồng nghiệp nhìn thấy cô, chỉ thân tình hỏi tối qua làm gì vậy, cô vừa nghe thấy lời này, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, lắc đầu nguầy nguậy, thẳng thừng nói: “Có làm gì đâu, đừng có mà nghĩ linh tinh”.

“Theo tin mới nhất nhận được, công tử Hách Gia Tuấn của tập đoàn Hách Thị và một nhân vật thiên kim quan trọng trong chính phủ sắp đính hôn”. Đồng nghiệp cầm tờ báo ồn ào đi quá. Cô vội giật lấy tờ báo, mắt nhìn trừng trừng vào những dòng chữ.

Trên trang nhất của tờ báo in dòng chữ đó, rất to, rõ ràng, màu đỏ tươi, như một con nòng nọc quẫy đuôi, vô cùng sinh động. Hàng chữ ấy đập vào mắt cô. Tay cô run rẩy. Tờ báo bị đồng nghiệp giật lại. Trong đầu cô chỉ còn một khoảng không trống rỗng, tựa hồ như không thể thở được. Thì ra, anh thật sự sắp phải kết hôn.

“Gia Mỹ, Hách Gia Tuấn này làm sao mà càng nhìn lại càng thấy giống kẻ “tử vì đạo” nhỉ?”. Đồng nghiệp dần dần vây lấy xung quanh cô, mồm năm miệng mười tranh nhau bàn tán: “Đúng vậy, quá giống”.

“Ai “tử vì đạo”?”, tiếng của cô nghe thoảng qua như gió, tựa hồ như rơi vào một giấc mơ, còn chưa tỉnh lại. Đồng nghiệp đưa tờ báo đến trước mặt cô, những con chữ trên tờ báo ở trước mặt, giống như mũi kim, nhằm thẳng vào mắt cô mà đâm tới.

“Chính là người đàn ông mà hàng ngày đều vì cô mà thường chạy đến công ty của chúng ta”.

“Ồ!”. Tinh thần cô có vẻ hoảng hốt, cô nhìn tờ báo.

“Lẽ nào người này chính là Hách Gia Tuấn?”

“Ồ, đúng”. Cô mơ mơ hồ hồ gật đầu, các đồng nghiệp vẫn không ngừng bàn tán. Cô mở tờ báo, chăm chú đọc mẩu tin ấy. Cô dán chặt mắt vào đọc từng chữ từng dòng cẩn thận đến dị thường, như là sợ lộ ra cái gì đấy. Cô thấp giọng như tự nói với mình: “Trình Gia Mĩ, người nhất định phải có lên, cái thằng cha ấy phải kết hôn rồi, người cũng sớm tìm một người đàn ông tử tế mà lấy, không thể để cho hắn ta xem thường được”.

Cô đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên gặp Hách Gia Tuấn. Lúc ấy giáo sư ở trên bục giảng đang giảng bài rất say sưa, cô lén lút ngồi ở dưới căn hạt dưa tí tách, Hách Gia Tuấn lúc đó ngồi ở bên cạnh không chịu được, kết quả là, hắn đứng dậy chỉ vào cô, dường như dùng hết sức bình sinh để lớn tiếng nói với thầy giáo: “Thưa thầy, ở đây có một nữ sinh ngồi trong lớp căn hạt dưa”.

Cô ngậy người ra, thiếu chút nữa thì bị hóc. Cô định đem túi hạt dưa ném trên mặt đất để thần không biết quỷ không hay, nhưng hắn lại dùng sức túm chặt lấy cổ tay cô, cô vùng vẫy, hắn lại càng cố gắng hết sức kéo cô, cuối cùng hắn ôm chặt lấy cô, lớn tiếng nói với thầy giáo: “Chính là cô ấy! Thầy nhìn túi hạt dưa ở trên tay cô ấy đây này!”.

Lúc ấy, mặt cô đỏ ửng, nóng ran, lúng túng đến mức chỉ muốn tìm một kẽ hở nào trên mặt đất mà chui xuống. Hắn lại còn không chịu bỏ qua, cứ ôm chặt lấy cô mãi không buông. Vào lúc tuyệt vọng nhất, cô chợt nghiêm túc nói: “Thưa thầy, bạn học này đã cấu thành tội quấy rối tình dục”.

Vị giáo sư này vốn là người nổi tiếng nghiêm khắc “Mặt sắt đen sì”, nghe cô nói như vậy, sắc mặt thầy cũng tươi tắn hơn phần nào. Cô nói thao thao bất tuyệt: “Thầy xem, bạn ấy còn chưa được sự đồng ý của em, mà đã ôm ôm ấp ấp. Tội quấy rối tình dục định nghĩa là: Một bên có những lời lẽ hoặc hành động có liên quan đến quấy rối tình dục mà không được phía bên kia chấp nhận, bao gồm cả việc không tình nguyện tiếp xúc thân thể, hời lộ tình dục, đưa ra những hành vi liên quan đến quấy rối tình dục làm điều kiện ột hành vi lợi ích nào đó; Không bao gồm ngôn ngữ tiếp xúc thân thể, ánh mắt và tư thế... Cho nên bạn ấy hoàn toàn có thể cấu thành tội phạm!”.

“Tôi không có...”. Anh còn đang ngụy biện...

“Tay của anh đặt ở chỗ nào trên người tôi?”. Cô thoải mái trấn tĩnh lại, anh cúi đầu nhìn, tay của anh đang đặt trên ngực của cô, gương mặt tuần tú của anh trong khoảnh khắc bỗng đỏ bừng lên, anh vội vàng co tay lại. Ánh mắt của cô nhìn anh chằm chằm, nói từng câu từng chữ mang đầy tính giáo huấn: “Vị đồng môn này, xuất phát điểm của bạn vốn là tốt, nhưng phương pháp dùng không đúng. Bạn như vậy, rất dễ trở thành bị cáo...”. Hôm ấy, cô được một dịp thoải mái tha hồ khoa trương tỏ tài ăn nói, nói đến mức Hách Gia Tuấn mắt tròn mắt dẹt, chăm chú nghe đến nỗi há hốc mồm, nhìn cô với ánh mắt vô cùng bái phục. Quả nhiên, sau khi tan lớp, anh vội hạ thấp giọng cùng cô thương lượng, lần sau nếu ăn quà vặt trong lớp nhớ nhường cho anh một phần, một đĩa canh chừng, một đĩa lén ăn.

Cô trừng mắt tỏ ý xem thường anh, nói rành mạch từng chữ: “Người là cái gì, thật là ảo tưởng, người hãy mơ nốt giấc mộng xuân thu của người đi!”

Anh cũng không cam chịu, trừng mắt nhìn cô: “Người đúng là nha đầu ngốc, lên lớp ăn vặt rồi còn ngạo mạn”.

Cô giận dữ, giơ một quyển sách thẳng vào mặt anh, thù mới hận cũ đều báo hết! Anh bất ngờ không phòng bị gì nên lãnh nguyên cả một quyển của cô, đương nhiên là vô cùng giận dữ, quyết định thủ để dạy cho cô một bài học. Anh không ngờ rằng cô chính là cao thủ Taekwondo bậc bốn, kết quả là bị cô đánh ột trận nhừ tử nằm bẹp như con gián.

Thật là thảm thương! Anh nằm trong bệnh viện mất một tuần lễ mới dám lộ mặt ra ngoài gặp mọi người.

Từ đó về sau, anh cũng thường đánh nhau với cô...

Giờ đây, tựa như cũng đang đánh nhau với cô vậy. Cô nghĩ mê mải, rồi không dừng được bật cười thành tiếng.

“Gia Mĩ!”, bên cạnh có ai đó gọi cô, cô vẫn cười vô cùng rạng rỡ, ánh mắt phiêu diêu, “Gia Mĩ..” trên vai bị ai đó đập ột cái thật đau, cô mới định thần trở lại, theo phản xạ có điều kiện cô lập tức đứng lên, cúi thấp đầu: “Hà luật sư!”

Khóe miệng Hà Văn Hiên nhướn cười: “Cô đang nghĩ gì mà cười ngơ ngẩn vậy. Có chuyện gì vui chia sẻ ọi người vui với”.

“Có gì đâu, đêm qua mơ một giấc mơ, hôm nay nghĩ lại vẫn thấy buồn cười, không nhin được”. Cô nhẹ nhàng ngước mắt lên, một Hà Văn Hiên ột mét tám hai, cơ thể với những tỷ lệ chuẩn vô cùng quyền rũ. Về bề ngoài chẳng có gì phải nói, lại cộng thêm một chút tuổi tác, tự mình thành lập một công ty luật, ở trong nước cũng xem như là người có chút tiếng tăm, thật đúng là một người độc thân quý tộc!

Còn Hách Gia Tuấn, cái thằng cha ấy chẳng ra làm sao cả, tuy nhiên nếu xét về bề ngoài, thì cả hai người đều có những ưu thế riêng của mình, không thể phân biệt trên dưới. Nhưng bàn về năng lực thì hẳn không thể nào bằng Hà luật sư được. Hẳn ngoài việc suốt ngày dựa dẫm vào gia tộc ra thì cả ngày chỉ siêng ăn nhác làm, chẳng làm được trò trống gì cả.

Ai da, cô lắc lắc đầu thở dài, người với người, sao lại khác biệt lớn như vậy?

Kì thực, cô cố nghĩ nghiêm chỉnh một chút, xem Hách Gia Tuấn có những ưu điểm gì xứng đáng để cô yêu, nhưng nghĩ trái nghĩ phải, nghĩ dọc nghĩ ngang, thằng cha ấy thực giống như một con heo vậy!

Thực chẳng có chút ưu điểm gì, hẳn kiếp trước nhất định là con heo!

May còn có thể làm một con heo đàn ông, cũng xem như là ưu điểm vậy!

“Em cười ngơ ngẩn gì vậy?” Hách Gia Tuấn mặt lạnh, “Thôi đi, có cái gì mà cười như vậy? Lại còn cười nữa à, cơm không cần ăn sao”. Gia Mĩ xoa xoa bụng, cười đến chảy nước mắt: “Anh cảm thấy buồn cười không?”.

“Nhảm nhí!” Hách Gia Tuấn ném tờ giấy sang một bên: “Em chỉ chẳng qua là muốn nói, anh giống như con heo vẽ trên giấy này chứ gì”. Nói rồi anh lại chỉ vào mình, một gương mặt thật tuấn tú: “Anh có chỗ nào giống heo chứ? Em thực chỉ muốn cùng với mọi người nói xấu anh thôi.”

“Em nào có cùng với mọi người nói anh giống heo đâu,” rồi lại chỉ con lợn béo được vẽ trên tờ giấy. “Anh xem, nhìn trái nhìn phải, thật là giống anh”. Cô lại hỏi: “Có chỗ nào không giống? Anh xem, thần thái biếng nhác này, thật là bàn tay thần kỳ! Em vẽ có đẹp không?”.

Anh đem cơm bỏ sang một bên, gọi phục vụ cầm một chiếc bút đến, vẽ một quả bầu ở bên cạnh con heo, rồi cười đắc ý: “Đây là em, mẹ lợn béo. Anh vẽ có giống không?”.

Cô giật lại tờ giấy, gờ cao lên, cẩn thận nhìn: “Nào có giống mẹ đâu? Chỉ giống bố thôi, lẽ nào anh lại sinh một heo con bên cạnh?”,

Hách Gia Tuấn giật thật mạnh cướp lại tờ giấy, ở phía dưới bụng con heo vẽ thêm rất nhiều những chấm nhỏ.

Anh đắc ý hỏi: “Lần này thì giống chưa?”.

“Anh là một thằng cha rất rất ngu dần!”, nói rồi cô cúi thấp đầu, bắt đầu ăn cơm. Anh vẫn nhìn bức tranh, nói:

“Em vẽ thật đúng, cơ thể này của anh hơi có chút béo mập, sẽ thường xuyên tập luyện hơn, có muốn xem da thịt của anh không, thực sự là rất khỏe đẹp đấy”.

Cô “Hừ” một tiếng, cũng chẳng buồn ngẩng đầu, trong mồm vẫn nhai cơm. “Em vẽ thật đẹp, vẽ anh béo phì, điều này thể hiện anh cũng thừa nhận mình là một con heo rồi nhé”.

Hách Gia Tuấn cầm tờ giấy cuộn lại, trề môi nói: “Tờ giấy này anh quyết định giữ lại, nói kiểu gì thì em cũng là một nữ họa sĩ tài giỏi!”.

Cô lườm anh một cái mắng: “Đồ biến thái”. Anh hít một hơi thật dài, dồn lực vào đôi đũa kẹp chặt lấy đũa của cô: “Không cho ăn nữa, anh có việc cần nhờ em giúp”. Cô lại lườm anh một cái: “Nhanh! Có lời mau nói, ăn cơm là việc quan trọng nhất trong cả ngày đấy!”.

Ánh mắt anh sáng rực, tựa như có ngọn lửa đang hùng hực cháy. “Anh sắp phải làm lễ đính hôn, nhưng..., anh thực không thích người con gái ấy, em có thể giúp anh một lần được không?”.

Cô khê giật mình, định thần lại, cười hết cỡ: “Cô ấy có chỗ nào không tốt? Gia thế hiển hách, dung mạo cũng vô cùng xinh đẹp. Người khác muốn cầu mà cầu không được, anh lại muốn chối từ ư?” Anh lắc đầu: “Anh từ trước đến giờ chưa cầu xin em điều gì...”.

Cô cười như nắc nẻ: “Anh còn chưa cầu xin qua? Hồi đầu năm thứ hai đại học, là ai gắng gượng cầu xin em nghe “Sự mê muội âm áp” của Hầu Tương Đình, em không nghe anh còn ném viên đạn bọc đường qua cho em.

“Em còn không biết xấu hổ mà nhắc đến”. Anh đột nhiên tức khí đập tay xuống bàn ăn cơm, “Anh mua cho em MP4 để em dùng, cho em thẻ để em có thể thoải mái chi tiêu. Kết quả... đến tận giờ em vẫn còn chưa nghe qua! Còn nói gì đến việc được ăn kẹo bọc đường, hãy mang kẹo ấy trả lại cho anh. Cái gì cũng ngụy biện!”.

“Sau này, anh hát cho em nghe nhé, không được quên đâu đấy. Em có thể ở KTV nghe anh hát hết cả buổi tối. Cả buổi tối chỉ nghe một bài hát ấy thôi cũng được. Ai da, thật là một con quạ đen mù mắt!”. Cô cười rạng rỡ, cô còn nhớ, anh chỉ thích nghe “Sự mê muội âm áp” của Hầu Tương Đình. Giọng của anh rất mộc mạc, có chút hiền từ yêu thương dễ làm xúc động lòng người, khi anh hát lên có phong vị của một ca sĩ chuyên nghiệp.

Nhưng, cô chẳng thích tán dương anh, anh chàng này, nếu được tán dương thì giống như đưa anh ta lên tận chín tầng mây vậy.

Việc ấy thực đặc ý a!

“Vì ca từ mà thích”. Ánh mắt của anh nóng bỏng, cô theo bản năng vội tránh ánh mắt ấy. Anh hừm nhẹ một tiếng: “Anh vẫn mãi mong chờ, có một tia nắng mơ hồ ấm áp. Mỗi lần đứng ở đầu thành phố này, cô đơn và yêu thương giống như phù vân. Hợp rồi tan.”

“Ha ha, nói anh thật giống con quạ đen mà, còn muốn hát nữa”. Cô cố ý làm tổn thương anh. Anh cúi đầu thất vọng, “Thật sự không hay sao?”. Cô gật đầu nghiêm túc, anh thở dài: “Chúng ta quay trở về việc ban đầu nói nhé, em rốt cuộc có giúp anh hay không?”.

“Lại muốn có vệ sĩ miễn phí đây! Hừm!” cô chau mày bướng bỉnh, anh chấp hai tay, bái cô một bái: “Giúp một lần thôi, đừng có thấy chết mà không cứu có được không? Chúng ta là huynh đệ mà, dân gian có câu thực hay, đời này có thể là huynh đệ, cũng là do duyên phận mà”.

Cô chun mũi: “Em là nữ nhi mà, kiếp sau làm nam tử sẽ cùng anh kết bái nhé”.

“Này!” anh cao giọng, “Em thực không giúp sao?”.

“Thêm một điều kiện”, cô thò một ngón tay ra, anh tựa hồ như hiểu được điều cô muốn nói, bí mật rút từ trong túi áo ra một chiếc điện thoại mới. “Biết em để mắt đến chiếc điện thoại này”.

“Làm sao anh biết được?” Cô giật lấy, đặt trong lòng bàn tay, hai mắt từ từ sáng lấp lánh. Anh nhún vai: “Lần trước em kéo anh đi lượn phố, ở trong cửa hàng điện thoại em đã nhìn ngắm thật lâu. Sau khi tiễn em về nhà, anh đã lên lút quay lại hỏi người phục vụ, cô ấy nói em ngắm chiếc “Xin chào” này.” Anh lại mỉm cười “Nói thật chiếc điện thoại này rất xấu, chỉ có em mới thích nó thôi”.

Cô chun môi, “Đây là loại điện thoại nắp trượt đời mới nhất đây, đẹp quá!”. Cô lại thở dài nói: “Thật là..., đúng là heo thì không thể hiểu được thế nào là đẹp và xấu”. Anh dùng dao cắt một miếng nhỏ thịt bò bít tết đưa lên miệng: “Em không nghĩ xem nên tặng anh món quà gì à?”. Anh lại tháo chiếc vòng ngọc phật từ trên cổ ra nói: “Em tặng anh một đồng trả cho chiếc vòng ngọc này, có như vậy thì anh mới đeo nó”.

Cô cúi đầu, trong ánh mắt vụt sáng, nhanh đến mức khiến người khác khó có thể nắm bắt. Kỳ thực, chiếc vòng ngọc phật ấy là do cô hàng ngày tiết kiệm mà mua được. Để giấu anh việc cô tiêu tiền, cô đã cố ý lừa anh, nói chiếc vòng ngọc này mua một đồng.

Thì ra, cách nói như vậy thật là chỉ có heo mới tin. Viên ngọc ấy, làm sao mà chỉ có một đồng được.

“Em giận à?”. Anh hỏi rụt rè, cô ngẩng đầu, mỉm cười: “Anh thực là đồ ngốc, em làm gì mà phải tức giận chứ? Đồ mua một đồng thì không tốt sao?”. Cô thò tay ra trước mặt anh, “không tốt thì anh trả lại cho em, em còn chưa muốn tặng nó cho anh”.

Anh chăm chú nhìn viên ngọc quý, rồi đeo nó vào cổ “Ai nói là không tốt, anh rất thích”.

Thế cho nên em mới nói anh là kẻ “biến thái”, đồ mua chỉ có một đồng mà cũng thích. Cô cười khúc khích: “Yên tâm đi, em sẽ làm vệ sĩ miễn phí của anh. Lần này chúng ta chuẩn bị chạy đến nước nào?”

“Nhà em”.

“Hả...” Cô gần như nghẹn cứng họng, mặt đỏ bừng, hỏi không dám nghĩ: “Anh nói chạy đi đâu?”

“Nhà em”. Ngữ khí rất kiên định

“Trai chưa vợ gái chưa chồng...”

“Nhà em!”. Anh ngắt lời cô, ánh mắt có phần mãnh liệt. “Ngoài nhà em ra, chỗ nào anh cũng không đi!”

“Được thôi, anh muốn ở bao lâu?”, cô xuống nước, anh chàng này cứng đầu như một con bò, có nói kiểu gì cũng không thông.

“Cho đến khi hủy được hôn ước”.

“Nếu không hủy được hôn ước thì sao?”. Cô hỏi thật cẩn thận. Anh trả lời rất hiển nhiên: “Thì ở cả đời vậy”.

“Trời ạ, tôi thật là phải nuôi một con heo ư?”, cô tỏ vẻ đau buồn vô hạn.

“Ăn nhanh lên, ăn xong mau trở về nhà giúp anh dọn dẹp một phòng, ngay đêm nay anh sẽ trốn qua đây”. Anh chu chu môi, gương mặt thoáng nét cười tươi tắn. Cô hậm hực trừng mắt nhìn anh, anh cười: “Việc khẩn cấp mà, cho nên mới phải giục em, nếu không anh đã không dám làm mất hết cả hứng thú của em trong lúc em đang ăn cơm”.

Vừa tan sở, cô vội vã đi thẳng về nhà, đây đích xác là tòa nhà A, tầng 15, là nhà của cô. Nhưng cô vừa bước vào nhìn, thì thực chẳng giống nhà của cô chút nào! Bình thường cô đều quét nhà sạch sẽ, đồ đạc sắp xếp vô cùng ngăn nắp. Nhưng bây giờ thì... trên đất bày la liệt đồ lớn đồ nhỏ, đến cả rác cũng vứt bừa bãi khắp nơi, nhìn giống như cảnh vừa bị kẻ trộm đột nhập vào nhà lục lọi ăn trộm thứ gì đó.

Cô khe khẽ cởi giày, giấu chiếc gậy sắt sau lưng, đi chân đất nhẹ nhàng rón rén bước vào trong phòng. Tim đập loạn xạ, trong lòng bàn tay và cả sau lưng toát hết mồ hôi. Cửa phòng vừa mở, cô đưa mắt nhìn vào bên trong, quả thực có một người đàn ông đang cầm quần áo của cô làm điệu bộ trước ngực.

Dựa vào điều quan sát được, cô thấy đó không chỉ là một tên trộm, mà còn là một kẻ điên biến thái!

Cô nhẹ nhàng quan sát những động tác di chuyển của hắn, chiếc gậy sắt không khách khí vụt xuống. “Quả trứng rùa thói người, lão biến thái, dám đến nhà bốn cô nương ăn trộm, ta đánh chết người tên khốn nạn!”.

“Đừng...” người đàn ông kia bị đánh ngã soài ở trên giường, đầu vùi trong đồng quần áo của cô, yếu ớt kêu la.

“Hừm”, cô vút chiếc gậy sắt sang một bên, “Ta không muốn giết kẻ phạm tội như người, nhanh đứng dậy theo ta đi đến đồn cảnh sát”.

“Anh...” tiếng của người đàn ông kia thều thào, giống như con muỗi vậy. Cô đá thật mạnh lên hai chân của hắn: “Đừng có giả vờ chết, đứng dậy cho ta”.

“Là anh...”, người đàn ông cố gắng hất tung đồng quần áo đang che lấp ở trên đầu: “là anh Gia Tuấn”.

Cô ngẩn người, mở tròng hai mắt, vội vàng hỏi: “Sao lại là anh? Làm sao anh vào được nhà em”

Trên mặt Hách Gia Tuấn lộ rõ vẻ xám ngoét: “Anh vốn có chìa khóa nhà của em mà”.

“Em có đưa chìa khóa cho anh lúc nào đâu?”

“Ha ha”, Hách Gia Tuấn cười thật khó khăn, “Có lần... chẳng phải anh nói muốn qua nhà em lấy đồ... em đã đưa chìa khóa cho anh”.

Cô đá tiếp vào hai chân anh một lần nữa: “Anh lại còn dám lấy chìa khóa nhà của em!”

“Đừng đánh nữa, đánh nữa là chết người đấy”. Anh đứng dậy, toàn thân đau nhức ê ẩm: “Em dùng cái gì đánh lên lưng anh vậy, thật là đau chết đi được”.

Anh nhìn xuống thấy chiếc gậy sắt nằm lăn lóc trên đất, đau khổ nói: “Sao không nói với anh, em cầm gậy sắt đánh”.

“Lời thừa, nếu không dùng gậy sắt thì dùng cành hoa à, hay là dùng đậu phụ?”. Cô nhìn anh như điều hiển nhiên vậy, Anh nhìn cô chăm chăm đầy giận dữ: “Em thật là bị điên hử, gậy sắt có thể đánh chết người đấy.”

“Em bị điên hử?” Cô mở tròng hai mắt, chống tay lên hông mắng mỏ: “Anh mới đúng là đồ con heo! Tự nhiên lén lút lút lút vào nhà người ta làm cái gì, lại còn làm cho nhà người ta lộn tung phèo lên, không đánh anh chết, coi như là anh mệnh tốt vậy!”.

“Em mới chính là người chẳng có lí lẽ gì, bản thiếu gia đẹp trai sáng láng, phong lưu hào hoa, làm sao có thể nhìn giống như một tên ăn cắp được”.

“Đúng vậy, không giống ăn cắp”. Cô nhướn miệng cười: “Giống ăn trộm”.

“Thôi”. Anh chuyển đề tài, mắt lén nhìn lên giường, rồi vội vội vàng vàng ngồi xuống: “Anh giúp em dọn dẹp sắp xếp lại là được chứ gì.”

Trong mắt cô lóe lên một tia sáng nghi ngờ, cô cầm chiếc gậy sắt lên: “Đứng dậy, dưới mông anh chắc chắn là có vật gì đó”.

“Không có, chỉ là quần áo của em thôi mà”. Anh cố cười với vẻ ngây thơ. Cô tròng mắt nhìn anh, trên mặt chẳng có chút xúc cảm gì: “Đứng dậy!”, sắc mặt anh u ám, anh dùng tay ôm lấy mặt: “Đừng đánh anh!”.

“Đứng dậy!” cô quát lên lần nữa, như ra lệnh. Anh gan lì cố thủ, chẳng chút nhúc nhích gì. Cô cúi xuống cầm chiếc gậy sắt, tạo thế chuẩn bị đánh, anh hoảng sợ vội vàng bỏ chạy. Cô lật đống quần áo, hai má nóng bừng, cầm chiếc gậy sắt chỉ theo hướng anh vừa chạy: “Anh thực là kẻ biến thái đáng chết, sao anh lại lấy nội y của em”.

Hách Gia Tuấn vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, vừa chạy vừa lớn tiếng nói: “Cuối cùng thì anh cũng đã biết rồi nhé, size của em là ngực 34B và hông 27”. Anh phi thẳng vào nhà tắm, đóng chặt cửa, không chịu ra.

Cô tức giận cầm diêm gậy sắt đứng ở bên ngoài, gõ cửa loạn xạ.

Anh ở trong cười chọc tức: “Anh không ra đâu”.

“Được!” cô giận dữ: “Có một cách, anh hãy ở trong ấy cả đời đi đừng có ra, hễ thò mặt ra em sẽ đánh anh chết”.

“Được, anh chọn cách ở trong này!”, cô nghiêng răng, vô cùng tức giận.

“Anh duy nhất chọn cách này.” Tiếng của anh to và rõ ràng, giọng điệu ranh mãnh: “Trước đây anh nhìn thấy size áo ngực của em không đến 34B cơ mà, em nhất định là cố ý mua size lớn hơn rồi! Anh chỉ là vô tình phát hiện ra chân tướng thôi, cho nên em định giết người diệt khẩu à!”.

Cô cầm cây gậy sắt đánh mạnh lên tường, “Ầm” một tiếng vang lên, đinh tai nhức óc: “Bây giờ thì em đã hiểu thế nào gọi là biến thái rồi. Tốt nhất thì anh đừng có thò mặt ra! Chui ra nhất định sẽ chết chắc đây!”

Em sẽ bẻ gãy xương anh, moi tim anh ra xem có phải là một trái tim đen xì không! Em nghĩ anh là một con heo như vậy, trái tim nhất định là đen thui rồi”.

“Em có thể cùng anh tám chuyện như vậy, rõ ràng em cũng không phải là người, đích thị là mẹ heo rồi!”.

“Đáng ghét!”, cô tức giận ngùn ngụt đá tới tấp vào cửa, “Tên khốn nhà anh, mau lăn ra đây!”.

“Có chết cũng không ra!” anh ý chí kiên định.

“Được, em xem anh có thể chịu được bao nhiêu lâu.” Nói rồi cô ôm gậy trấn giữ ở ngoài cửa. Năm phút sau, anh thấp giọng năn nỉ: “Gia Mĩ, cứ gắng như thế này, đối với chúng ta chẳng có lợi chút nào, chúng ta giảng hòa nhé.”

“Chết đi!”, giọng của cô cũng đã mềm đi rất nhiều rồi. Anh thống thiết nói: “Toàn thân anh đau nhức, nhất là ở phía sau lưng, hình như bị cháy máu rồi thì phải.”

“Anh cho rằng nó là dao hay sao? Nhiều lắm thì cũng chỉ sưng lên mà thôi, làm sao có thể chảy máu được, đừng có nói nhảm nhí với em, giả vờ đáng thương để lừa em đồng ý phỏng!”.

“Được rồi”, anh bắt đầu đầu hàng “Không chảy máu, nhưng thật sự rất đau mà. Anh sai rồi, anh xin lỗi, anh nhận lỗi, được không?”.

“NO NO NO!”.

“Vậy thì em muốn thế nào?”, anh van nài.

“Cọ sạch nhà vệ sinh, bồn tắm rồi thì hãy chui ra”.

“Được.” Cửa cuối cùng cũng được mở rồi, anh mặt mày bi thương, xắn tay áo lên, thảm thiết nói: “Được, anh cọ!”.

“Đáng ghét!” Gia Mĩ dầm dẫm vào lưng, cuối cùng nhà cửa cũng sẽ được dọn dẹp sạch sẽ. Cô ngồi trên ghế sofa, trừng mắt nhìn gương mặt đầy vẻ thư giãn của Hách Gia Tuấn. Cái thằng cha này, hơn nửa ngày rồi mà vẫn còn ngồi đây ăn hoa quả, xem ti vi, đến bồn tắm cũng còn chưa đi cọ rửa. Cô lạnh lùng nói: “Nhà tắm vẫn còn chưa được cọ sạch đúng không?”.

“Gia Mĩ”, anh đưa mắt nhìn cô, ánh mắt chan chứa yêu thương. Cô nhất thời lúng túng, trái tim đột nhiên tăng tốc, đập hỗn loạn, nhanh đến mức cô không tài nào kiểm soát được. Tiếng cô khản lại: “Đi dọn dẹp nhà tắm sạch sẽ!”.

Ánh mắt anh long lanh, cất tiếng thật khê: “Anh thật...”, cô lớn tiếng cắt ngang lời anh: “Thật giả gì, đi dọn nhà tắm nhanh!”.

Anh ngồi trên ghế sofa, hai tay ôm lấy ngực: “Không.”

“Sao anh có thể nói đi nói lại như vậy?” Cô gờ một nắm dầm lên. Anh vẻ mặt vô cùng đau khổ ôm lấy đầu: “Thật sự là rất đau mà!”.

“Hách Gia Tuấn!”, cô gào lên, anh lén lút nhìn cô thấy vẻ giận dữ khủng khiếp của cô, anh đành nói: “Anh cọ!” Anh vừa bước vào nhà tắm, đã lại nghe tiếng cô hét lên hỏi “Anh lấy cái gì cọ?”.

Cô nằm trên ghế sofa, vừa ăn nho vừa nói: “Lên sân thượng lấy”.

“Gia Mĩ...”

Một tiếng kêu đau đớn yếu ớt từ phòng tắm vọng ra. Cô đứng dậy, giọng điệu tồi tệ hỏi: “Anh lại làm sao thế?” “Gia Mĩ.” tiếng của anh ngắt quãng giống như bị oan hồn đoạt mệnh vậy, không ngừng vang lên.

“Em đến đây”. Cô vội vã bước vào phòng tắm. Cảnh tượng trước mắt làm cô giật thót mình, vòi nước từ trên bồn rửa mặt không ngừng tuôn chảy. Hách Gia Tuấn gương mặt thất thần đứng ở bên cạnh, trong ánh mắt toát lên dòng chữ: “Đừng quan tâm đến việc của tôi!”.

Cô vội vàng dùng tay bịt miệng vòi nước lại, nói với anh: “Anh ra chỗ tủ xách cái thùng đựng đồ sửa chữa vào đây”. “Em định làm gì?” Anh cẩn thận hỏi lại cô.

“Bảo anh đi thì đi, sao còn đứng đó hỏi lằng nhằng gì vậy”. Khẩu khí của cô rất tệ “Đại thiếu gia thực là đại thiếu gia, tóm lại, không phải là cầm đến để đè bẹp anh”.

“Kìa!” Anh quay người chạy ra ngoài, không ngờ bị trượt chân suýt nữa ngã, anh nhanh tay nhanh mắt túm được vạt áo của Gia Mĩ. Gia Mĩ lớn tiếng quát: “Này, anh đừng có túm áo em, như thế thì...” lời còn chưa nói hết thì cả hai chúi người ngã soài trên mặt đất. Gia Mĩ túm chặt lấy vạt áo anh mắng: “Anh có phải là đồ ngốc không đấy? Trong đầu anh có phải bị nảo úng thủy không, tự mình ngã thì được rồi, còn túm lấy em làm gì.”

“Gia Mĩ...” tiếng của anh dịu dàng tựa hồ như nước chảy. Trái tim cô khe khẽ run lên, ngược mắt nhìn anh. Anh phả hơi thở nóng bỏng vào mặt cô, cười nhẹ nhàng: “Không ngờ tình hình lại thế này, em còn có thể nằm trong vòng tay của anh, điều này thực không phải là chuyện dễ.”

Nước trên bồn rửa cứ nối tiếp nhau tuôn xuống, giống như thác nước vậy, đẹp vô cùng khiến người ta phải ngược mắt nhìn. Cô cảm thấy như bị thôi miên vậy, giống như đang bước vào cảnh trong mộng, anh gối lên người cô, nói những lời ngọt ngào âu yếm. Tay của cô từ từ buông lỏng, cuối cùng dừng lại trên ngực anh.

Ánh mắt anh nóng bỏng nhìn cô chăm chú, như sợ rằng chỉ cần chớp mắt, cô sẽ biến mất. Nước lạnh buốt, từ từ thấm vào da thịt, nhưng cả người anh nóng ran rạo rực, giống như bốn bề xung quanh là một biển lửa vậy, nóng đến mức như muốn thiêu đốt tất cả những gì đang tồn tại trên thế gian này.

“Gia Mĩ...” anh nhẹ nhàng gọi tên cô, đôi môi chậm chậm hướng đến môi cô. Kề sát, Gia Mĩ chỉ cảm thấy không khí như đông đặc lại, khiến cô không thể nào thở được. Cô cảm thấy mặt mình ửng đỏ, giống như đang bị trăm nghìn ngọn lửa thiêu đốt. Trước mặt cô là một người đàn ông, ánh mắt dịu dàng say đắm, khiến cho cô đắm chìm trong sóng mắt ấy không thể nào tự mình rút ra được. Thật khó khăn cô mới thốt ra được một lời: “Anh muốn làm gì vậy?”.

Anh lặng im không nói, hai tay đột nhiên ôm ghì lấy đầu cô, mạnh mẽ hôn lên môi cô!

Úm... Cô nhất thời sững sờ... Anh vẫn hôn cô... Hôn cuồng nhiệt hơn nữa! Hai mắt cô mở to hết cỡ, trái tim nhảy nhót trong lồng ngực, nhanh dần lên, nhanh đến mức như muốn phá tung lồng ngực mà chui ra. Toàn thân cô căng cứng, căng đến mức như cung đã lên dây. Hơi thở anh gấp gáp, anh buông cô ra, giận hờn nói: “Làm gì có ai mà khi hôn nhau lại mở trừng mắt ra như vậy? Em không thấy mấy cô diễn viên chính trong các bộ phim trên truyền hình à, khi hôn nhau họ đều nhắm mắt lại cả đấy thôi. Em không nhắm mắt lại, những việc tiếp theo làm sao anh dám làm!”.

“Làm cái gì?” Thần trí cô vẫn còn mơ mơ hồ hồ, giống như còn đang trong giấc mộng.

“Làm những việc mà tình yêu làm ấy!” Anh vừa thở hổn hển vừa nói. Cô cuối cùng cũng tỉnh ngộ, giơ một quyền lên: “Anh là đồ khốn, trong cái đầu heo của anh toàn những suy nghĩ bậy bạ!” Anh lại nhìn cô chăm chú, chẳng hề né tránh, thần sắc cũng đã bình tĩnh hơn. Tiếng của anh nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ: “Anh thích em...”, anh cao giọng hơn nữa: “Anh thật sự thích em!”.

Cô đứng ngẩn người ra, giống như một con ngốc, chỉ biết nhìn anh, nắm đấm giơ lên rồi nhưng không thể hạ xuống. Chỉ cảm thấy trong hốc mắt chột nong nóng, như có một dòng lệ chảy ra. Nhưng cũng có thể là nước, bởi nước đã sớm khiến cho toàn thân cô ướt sũng.

Cô nghĩ, nhất định là nước!

Anh lại ngơ ngác hỏi: “Vì sao em không đánh anh? Theo những lần trước, sau khi anh nói xong hai câu này, em nhất định sẽ đánh anh cơ mà”. Cô toàn thân run lên, nghiêng chặt răng, nắm đấm nắm lên má anh, tức giận mắng: “Đồ khốn!”

Nước vẫn phun ra, giống như những hạt mưa đá tuôn xối xả, ngấm vào người cô vừa đau vừa lạnh. Hách Gia Tuấn vuốt ve gương mặt cô, rồi đột nhiên cười lớn: “Đã có người đàn ông nào nói với em, hơi thở của em vừa hôi vừa nóng, nên họ không dám tiếp cận chưa?”.

“Chết đi!” Cô đập cho anh một cái, rồi chạy ra ngoài, anh túm trượt vào khoảng không trước mặt, ngã rúi trên mặt đất, để mặc cho nước gội xuống người. Anh khẽ mở mắt lăm lăm nói: “Anh thật sự thích em mà, Gia Mĩ!”.

Gia Mĩ ôm lấy đầu, tinh thần có chút hỗn độn, giống như mộng du vậy. Cô bạn đồng nghiệp Trương Lê sắp lại gần nói: “Gia Mĩ, cô làm việc không tập trung gì cả, kém một chút rồi đấy nhé”.

Gia Mĩ định thần lại, nhìn cô bạn đồng nghiệp cười giả lả: “Không có đâu”.

Trương Lê cười nói: “Hôm nay công ty mời ăn tối đấy, sẽ là một bữa ăn thoải mái”.

“Mời ăn tối?” Gia Mĩ lắc đầu quầy quậy: “Tôi không có thời gian, tan sở tôi phải về nhà nấu cơm cho con heo ăn.”

“Ở nhà cậu nuôi heo sao?” Trương Lê mở to mắt vô cùng ngạc nhiên. Gia Mĩ vội vàng nói: “Không phải, không phải, chỉ là một người bạn bị gia đình đuổi đi, nên tạm thời đến ở nhờ nhà tôi”.

“Bảo hấn ta ra ngoài mua vậy, nếu không thì tự nấu mà ăn”. Trương Lê mặt mày phấn chấn, “Hôm nay sếp mời, tất cả các nữ đồng nghiệp đều tham dự mà”. Gia Mĩ thở dài náo nức, ai mà thích nấu cơm chứ, nhưng lúc ra khỏi nhà Hách Gia Tuấn đã dặn đi dặn lại, nhất định phải về nhà đúng giờ để nấu cơm cho anh ăn!

Cô kiếp trước chắc chắn là đã làm việc gì mắc lỗi với anh, nên kiếp này anh mới giày vò cô như vậy!

“Được rồi, mọi người nghỉ trước một tiếng, cùng đi ăn tiệc”, Hà Văn Hiên từ trong văn phòng bước ra, vừa cười vừa tuyên bố. Trương Lê mượn cơ hội nói: “Hôm nay sếp đã giải quyết được một vụ án lớn, chúng ta có thể nhận một bữa thoải mái”.

“Đương nhiên rồi, muốn ăn gì cứ gọi, đừng khách sáo.” Hà Văn Hiên khẽ mỉm cười. Gia Mĩ lúng túng mãi mới thốt nên lời: “Hà luật sư, tôi e là mình không đi được.”

“Ồ, không thể đi à?” Ánh mắt Hà Văn Hiên chột sâu thẳm xa xôi, Gia Mĩ cúi thấp đầu, giọng lí nhí nói: “Phải, tôi có một người bạn đang đợi tôi ở nhà, cho nên...”

“À, như vậy đi...” Hà Văn Hiên nhún mày suy nghĩ một lát rồi nói: “Mời bạn của cô đi cùng đi, thêm một người đừng ngại.”

“Mời hấn đi cùng?” Đầu Gia Mĩ lắc nguầy nguậy, trước đây lúc còn đi học, thật không dễ có một bạn nam cùng học thậm chí cô mời cô đi ăn cơm, nhưng thằng cha đó nhất định đòi đi cùng. Cô không lay chuyển được hấn, cuối cùng đành phải để hấn đi theo, kết quả là... Gia Mĩ nhớ lại, vô cùng tiếc nuối. Thằng cha ấy ở trước mặt người khác chỉ có phá hoại, hấn phơi bày ra hết những bí mật nội tình của cô, nói cô rất hung ác, rất tồi tệ, rồi hấn còn mô tả việc cô đánh người khác rất sinh động, khiến người nghe vừa ngạc nhiên vừa e ngại.

Kết quả là... làm cho nam sinh đó một đi không trở lại, từ đó trở đi những đối tượng thầm thương trộm nhớ cô càng ngày càng ít.

Thật là tạo nghiệt! Cô tuyệt đối không thể mang hấn đi cùng! Hà Văn Hiên thấy cô im lặng, liền rút điện thoại ra nói:

“Tôi gọi điện thoại cho bạn của cô”. Trương Lê nhẹ nhàng đẩy cô một cái, thần sắc mơ màng: “Điện thoại cố định của nhân viên nào cũng có, sếp của chúng ta thật là nhiệt tình làm tròn chức vụ. Một năm gần đây, hình như rất xem trọng cậu đấy. Nói không chừng cậu có cơ hội bay lên đầu cành làm phượng hoàng cũng nên.”

“Đừng nói linh tinh.” Gia Mĩ bé tiếng cần nắn. Hà Văn Hiên nói được điện thoại, nói vài tiếng đơn giản rồi gác máy. Khóe miệng anh vẫn còn nở nụ cười nhẹ: “Bạn của cô nói nhất định sẽ đến, chúng ta có thể đi thôi”.

Gia Mĩ cúi đầu thất vọng, buồn bã vô cùng.

Bọn họ có khoảng mười bốn mười lăm người, ngồi thành hai bàn. Gia Mĩ đầu cúi thấp, ăn thật nhanh, chỉ mong mau chóng kết thúc bữa ăn. Nhưng không khí ở đây thì khác, Hách Gia Tuấn chu đáo tỉ mỉ giống như bạn trai của cô vậy, hấn gấp rau cho cô, múc canh cho cô. Giờ đây hấn hoàn toàn giống như một quý ông thực thụ, chứ không giống như tên khốn lúc ở nhà bắt nạt cô, hành chọi với cô.

Rốt cuộc đâu mới là con người đích thực của hấn? Hấn như vậy thật là đáng sợ!

Nhất định là có âm mưu!

“Anh sao vậy?” Cuối cùng cô không nhẫn nại được nữa, thấp giọng lầu bầu.

“Chẳng sao cả!” Hách Gia Tuấn khe khẽ mỉm cười, từ tốn ăn. Trương Lê vừa cười vừa nói: “Hai người không giống bạn bè chút nào cả.” Hách Gia Tuấn thủng thẳng hỏi: “Vay giống cái gì?”.

“Bạn tình.” Trương Lê cao giọng nói.

“Khụ...” Gia Mĩ bị sắc hạt tiêu, Gia Tuấn vội vàng đưa cho cô một tách trà, giọng điệu trách cứ vô cùng dịu dàng âu yếm: “Em từ từ một chút, ăn cơm mà lần nào cũng vội vã như vậy”. Gia Mĩ uống một lúc hết ba tách trà mới từ từ chậm lại được, Trương Lê cười: “Nhìn kìa, tôi vừa nói bọn họ như bạn tình. Không ngờ ở nhà Gia Mĩ đã sớm biến thành phượng hoàng rồi, còn giấu giếm không chịu nói.”

“Không có chuyện gì đâu.” Gia Mĩ vội vàng xua xua tay “Anh chàng này sắp đính hôn rồi, chẳng có quan hệ gì với tôi hết”. Sắc mặt Hách Gia Tuấn đột nhiên sa sầm xuống, cứng đờ, giận dữ đứng dậy nói: “Trình Gia Mĩ, thật không ngờ cô lại là một người đàn bà như vậy!”.

Gia Mĩ trừng mắt nhìn anh, tay túm vạt áo anh giặt khô, thấp giọng nói: “Anh chàng này, ngồi xuống cho tôi, đừng nói linh tinh như vậy”. Cô đã sớm biết anh nhất định có âm mưu, hơi sơ suất rồi, cô không lên tiếng trước để đoạt người đâu.

Hách Gia Tuấn cao giọng, ngữ khí rất đau lòng: “Chúng ta đều đồng ý ở cùng nhau, vậy mà em còn để anh đính hôn với người con gái khác!”. Gia Mĩ nghiêng chặt răng: “Anh ngồi xuống đi”, cô quay người, gượng gạo mỉm cười cùng đồng nghiệp: “Anh chàng này bị bệnh thần kinh, xin lỗi mọi người, tôi đưa anh ấy về nhà trước”.

“Không được, phải nói cho rõ ràng.” Hách Gia Tuấn càng to giọng, những người trong quán bar đều đổ dồn ánh mắt nhìn về phía họ. Anh nói: “Trình Gia Mĩ, vì em mà ngay cả việc kết hôn tôi cũng từ bỏ, không ngờ em lại một mực muốn tôi đính hôn với người con gái khác. Mọi người thử nghĩ hộ xem, làm sao trên đời này lại có kiểu phụ nữ như vậy nhỉ”.

Chân tay cô lỏng nga lỏng ngóng, cười khó xử: “Không có chuyện đó đâu, anh chàng này nhất định phát bệnh rồi!”.

“Trình Gia Mĩ” anh đột nhiên gắng sức ôm lấy gương mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô: “Anh thích em, anh thật sự thích em. Ngoài anh ra em tuyệt đối không thể đi cùng người đàn ông nào khác”.

Đến lúc này, cô thật sự hoảng hốt, người đàn ông này, không biết đã nói biết bao nhiêu lần rằng thích cô, nhưng lần này, không biết có phải lại đang chơi trò chơi như mọi lần với cô không? Anh nhất định là lại chọc ghẹo cô. Anh chàng này thực là ác ý, chỉ cần có hắn ở bên, cô đừng có mong cuộc sống của cô được trôi qua êm đẹp.

Gương mặt cô chẳng bộc lộ chút cảm xúc nào, lạnh lùng hỏi: “Anh đùa đủ chưa?”.

Anh hơi sững người, vừa cười vừa ôm lấy vai cô, xin lỗi các bạn đồng nghiệp: “Thật là xin lỗi mọi người, tôi chẳng qua cũng chỉ muốn đùa một chút cho vui, không khí ở đây hơi trầm quá, mong mọi người đừng để ý”. Anh nhấn mạnh vai cô để cô ngồi xuống vị trí cũ rồi cười nói: “Tôi và Gia Mĩ là bạn học thân thiết của nhau 5 năm rồi, chúng tôi thường chọc ghẹo nhau như vậy, mọi người thấy quen thuộc là tốt rồi.”

“Đúng vậy, chỉ là đùa một chút cho vui thôi”. Cô cũng cố gắng cười, nhưng trong khóe mắt lại thấy hơi nóng nóng, tựa hồ như nước mắt muốn trực trào ra. Cô khẽ ho vài tiếng, mắt ầng ậng nước. Hà Văn Hiên đưa cho cô tờ giấy, cô nhận lấy, khe khẽ cười: “Tôi thường hay bị sắc như vậy, cũng quen rồi”. Cô dường như đang tự nói với chính mình: “Ừ, chỉ cần quen là tốt rồi”.

Hà Văn Hiên thấy vậy liền chuyển đề tài: “Hôm nay tôi mời các bạn, mọi người ăn nhiều một chút ai muốn ăn gì thì thoải mái gọi nhé”.

Hách Gia Tuấn vẫn ôm lấy cô nói: “Đúng vậy, ngày khác tôi kết hôn, nhất định mời tất cả các bạn”.

Trương Lê cũng cười hỏi: “Hách thiếu gia là người thuộc giới thượng lưu, làm sao mà cùng Gia Mĩ kết thành bạn bè tri kỷ được nhỉ, hãy kể cho chúng tôi nghe với”. Ánh mắt Hách Gia Tuấn lóe lên những tia nhìn đầy

ấn ý, tuy nhiên anh cười nhiệt tình nói: “Chuyện này, nói ra thì thật khó tin, để tôi kể ọi người cùng nghe nhé...”

Gia Mĩ vẫn cười như vậy, gắng sức cười, tận lực cười. Bên tai cô như có tiếng sấm động, chỉ nghe thấy những tiếng ù ù, không thể nào nghe được những âm thanh khác. Cô nhìn ra bốn phía, tất cả đồng nghiệp của cô đều nghe như nhập thần, xem ra mọi người đều rất vui vẻ, rất hứng thú với kỷ niệm xưa của hai người.

Nhưng vì sao... cô vẫn muốn rơi lệ?

Đêm đã sâu hơn, thành phố như vẫn thức, ánh đèn đường hắt từng vệt sáng dài, dưới những ngọn đèn mờ tỏ ấy người đi đường vội vội vàng vàng lướt qua nhau. Những chiếc xe, giống như những chú cá bảy màu nơi biển rộng cứ bơi đi bơi lại rồi rầm, anh chạy tới đuổi, tựa hồ như một trò chơi mãi không bao giờ ngừng nghỉ.

Hách Gia Tuấn cố ý ho vài tiếng, Gia Mĩ giả như không nghe thấy, lơ đãng nhìn những dòng xe đang ngược xuôi phía bên ngoài cửa xe. Anh không nhận được nữa gọi: “Gia Mĩ.” Gia Mĩ vẫn không lên tiếng, cố gắng né tránh ánh nhìn của anh. Gia Tuấn cầm chặt vô lăng, cười gượng: “Không ngờ có người uống say rồi, thật là kém, thế mà cũng đòi uống rượu.” Anh không thấy cô nói lời nào, lại vừa cười vừa nói: “Anh kể ọi người nghe những chuyện trước đây của em, mọi người đều rất ngạc nhiên, họ thực không thể tin trước đây em lại là người thô lỗ như vậy”.

Cô vẫn lặng im không nói, lặng lẽ nhắm mắt, anh nhìn cô nói: “Hay là chúng ta về nhà muộn một chút, cả hai đi dạo một vòng nhé, chẳng phải là em rất thích đi dạo sao?” Cô mở trừng mắt: “Em muốn về nhà”.

“Cũng được.” Anh hào hứng phấn khởi: “Cuối cùng em cũng chịu nói rồi, anh đã sớm biết em ghét nhất là đi dạo phố mà”.

“Đồ khốn” cô thấp giọng mắng anh, anh lườm cô một cái, nhưng rồi lại càng cười vui hơn: “Em có thể mắng thoải mái, anh không thu tiền đâu”.

“Đồ biến thái” ánh mắt của cô nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ xe, sắc mặt chẳng chút biểu cảm gì. Ánh mắt anh rạng rỡ nhìn cô, chẳng may va chạm với chiếc BMW màu đen đang đỗ ở chỗ khúc quanh. Anh phanh gấp. Cô giật mình mất bình tĩnh, mắng anh: “Anh đúng là một con heo! Lái xe không tập trung gì cả, lại định kiếm chuyện phải không!” Anh chỉ vội vàng hỏi: “Em có sao không?”.

Cô dẫn trấn tĩnh lại nói: “Em không sao”, cô nhìn phía trước đầu xe, cười to: “Nhưng chẳng bao lâu, người chủ xe sẽ đến tính toán với anh, lúc ấy anh nhất định sẽ có chuyện!”.

Cô vừa nói xong, chủ chiếc xe BMW và lái xe cũng vừa đi đến, kính chắn gió ở phía trước bị vỡ, đầu xe bị móp méo. Anh vừa cười vừa nói: “Tại sao bị đâm tòi tệ thế này?”

“Anh tòi tệ ấy” Gia Mĩ cười lớn nói: “Nhìn xem, anh đang lái chiếc Ferrari đây, thế nào cũng bị ăn vạ một đồng tiền à xem.”

“Không sao.” Giọng anh nhặt nhẹo nói: “Thà đâm nát cái xe còn hơn là đâm phải người”.

“Đúng, đâm hỏng xe thì có thể trực tiếp đền tiền. Đâm phải người thì mới phiền phức chứ, nào là tiền điều trị, tiền tổn thất tinh thần, tổn thất tàn tật mất thời gian làm việc... tất cả những điều ấy mới khiến ình đầu vầng mắt hoa.” Cô châm chọc nói trúng tim đen của anh. Anh nhè nhẹ véo mũi cô, giọng đầy yêu thương: “Trên đời này hiểu anh nhất chỉ có em thôi. Anh nghĩ điều gì, em đều biết hết. Em đúng là gan ruột của anh”. Cô trợn mắt nhìn anh nói: “Không cần phải nói những lời ngọt ngào với em. Anh tìm nhầm đối tượng rồi. Đối tượng của anh đang gõ cửa xe kia kia, anh cũng phải để ý đến người ta một chút chứ, đừng có vứt người ta sang một bên như vậy, định làm người tàn phế hình à”.

Anh cười nhẹ, vặn cửa kính xe ô tô xuống.

“Xuống xe.” Giọng điệu của chủ xe BMW không được tốt cho lắm. Anh quay đầu, nhìn cô nói: “Em xuống xe cùng với anh đi, ngộ nhỡ có bị đánh thì em có thể giúp anh được mà”.

Gia Mĩ cười giễu cợt: “Thế mà cứ tưởng là không sợ chết” Cô từ từ bước xuống xe, nói với người chủ của chiếc xe BMW: “Chú à, chú đừng giận quá, có việc gì bình tĩnh nói ạ.”

“Bình tĩnh nói à?” Anh tài xế nổi xung, chỉ vào mặt cô

mà chửi: “Lái xe Ferrari thì hay lắm sao? Đâm phải người ta rồi mà còn ngạo mạn như vậy, thật là hiếm thấy.” Gia Mi bẻ ngược ngón tay của anh ta, khiến anh ta đau tới mức cả người cũng xoay một vòng. Gia Mi mỉm cười nói: “Chú à, ngón tay này thật là vương vít bất tiện, có cần cháu giúp anh ta bẻ nó đi không, không cần thu phí đâu ạ”.

Người đàn ông chủ xe BMW khoảng hơn 40 tuổi, kẹp một chiếc cặp chạy lại, chỉ vào cô lớn tiếng la: “Mọi người đến đây xem, cô gái này đâm phải người ta rồi mà còn giở thói lưu manh”. Gia Mi đá vào chân người lái xe, người lái xe quỳ rạp dưới đất, đau không thể nào đứng dậy nổi. Gia Mi đưa mắt liếc nhìn Hách Gia Tuấn đang đứng hút thuốc nói: “Đến lượt anh lên chiến trường rồi đây, đừng để người ta làm thịt nghe không”.

Hách Gia Tuấn ném điếu thuốc, khề khề thở dài, tắt cung tắt kính đứng trước mặt chủ xe BMW nói: “Chú à, chú muốn thế nào thì cứ nói thẳng ra, không cần phải chửi người như vậy. Chúng cháu là quân tử, nói chuyện bằng mồm chứ không nói chuyện bằng tay”.

“Vậy thì cậu nói xem, đền cho tôi như thế nào?” người chủ xe ánh mắt lạnh lùng nói. Hách Gia Tuấn cười nói: “Để cháu gọi điện thoại bảo người đến kéo xe đi sửa, sửa hết bao nhiêu tiền cháu sẽ trả, được không ạ?”.

“Tôi muốn anh đền cho tôi một chiếc xe mới”, người chủ xe giận dữ nói lớn. Hách Gia Tuấn lắc đầu, “Chú à, chú cũng vừa nghe vợ cháu dặn dò rồi đây, dặn cháu đừng để người ta làm thịt đấy”.

Gia Mi đi đến trước mặt anh, giận dữ nói: “Ai là vợ của anh?”

“Ai dè, đúng” Hách Gia Tuấn gật đầu, sắc mặt ủ rũ.

“Hôm nay chúng cháu đi làm thủ tục li hôn, cô ấy không còn là vợ của cháu nữa, cô ấy không cần cháu nữa. Ở nhà vẫn còn hai đứa trẻ đang đợi cháu trở về, cho nên...”

“Hách... Gia... Tuấn!” Gia Mi mở trừng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi đọc từng chữ. Cái thằng cha này, thực là nhảm nhí.

Hách Gia Tuấn lại tiếp tục điệu bộ buồn rầu nói với chủ xe BMW: “Vẫn còn một điều quên không nói với chú, thực là họa vô đơn chí, hôm nay công ty cháu cũng phá sản rồi chiếc xe này không phải là của cháu... Cháu đang chuẩn bị đi tìm người mua, không ngờ lại gặp phải sự cố này, câu nói trên thực là ứng nghiệm”.

“Thật là đáng thương!” người chủ xe BMW bắt đầu thương cảm, đưa mắt nhìn Gia Mi. Hách Gia Tuấn thuận theo ánh mắt của ông ấy, gương mặt tỏ vẻ đau khổ nói: “Chú à, chú đoán đúng rồi đấy, thật là hồng nhan họa thủy. Chính là người đàn bà này hại cháu phá sản đấy.”

“Cô ta công phu tu luyện thật cao”, người chủ xe BMW nghĩ gì nói ấy. Hách Gia Tuấn nhin cười, cố gắng nói: “Không chỉ cao, mà là đạt đến đỉnh cao rồi đấy chú ạ”.

“Có thể nhìn thấy điều ấy”, người chủ xe gật đầu, vỗ vỗ vai anh nói: “Nếu như vậy thì thôi, coi như bỏ qua việc này đi, để tôi tự mang xe đi sửa, cũng không phải là chuyện gì to lớn lắm.”

Hách Gia Tuấn liên tục lắc đầu, vô cùng xúc động bắt tay chủ xe: “Như thế thì không được, chúng cháu mắc sai lầm thì nhất định phải chịu trách nhiệm. Cũng giống như cháu đã cưới người đàn bà này, để đến bây giờ không còn một xu dính túi, như vậy cũng phải tự chịu mà thôi, chú nói có phải không”.

“Ừm” người chủ xe gật đầu tán thành. Hách Gia Tuấn lại đau khổ nói: “Chú thật là tri âm của cháu, thật tiếc là đã muộn rồi, tất cả đều đã muộn rồi.” Người chủ xe an ủi anh: “Cháu đừng nói vậy, tất cả đều có thể làm lại từ đầu mà”.

“Tốt nhất là để cháu đền tiền cho chú.”

“Ai dè, thôi xem như là chú gặp xui xẻo vậy, cũng chỉ tốn một chút tiền thôi mà. Cháu có việc phải làm, đi trước đi, chú tự gọi người đến kéo xe đi sửa”. Người chủ xe đưa mắt nhìn chiếc xe của Hách Gia Tuấn, cảm thông nói: “Thật may, xe của cháu không bị hỏng gì, như vậy cũng có thể bán được giá hơn”.

“Chú thật là người tốt nhất trên thế gian này! Chú thật là tốt, cháu... cháu..” trên mặt Hách Gia Tuấn lộ rõ vẻ cảm động, ca ngợi người chủ xe BMW hồi lâu, cuối cùng mới nói: “Thôi cháu đi trước nhé, chú nhất định phải giữ gìn sức khỏe, cháu chúc chú cùng toàn thể gia đình mạnh khỏe, vạn sự như ý, mua vé số trúng vé số, chơi cổ phiếu thắng cổ phiếu.”

Người chủ xe xúc động nắm chặt lấy tay anh: “Khách sáo quá, không cần phải khách sáo như vậy”. Hách Gia Tuấn bước đến trước mặt Gia Mĩ, giận dữ nói: “Đồ hại người, còn không mau lên xe? Hay là lại muốn tôi bế lên?”.

Gia Mĩ giả khóc giả cười theo anh bước lên xe, buông một tiếng thở dài: “Thì ra, heo ở trên thế giới này vẫn còn rất nhiều”.

“Vô nghĩa!” Hách Gia Tuấn đạp chân ga, cho xe lượn qua chiếc BMW rồi đi thẳng. Gia Mĩ dướn mày nói: “Thật nhìn không ra, mình công phu tuyệt đỉnh, nói không chừng một ngày nào đó có thể tu luyện thành tiên. Nếu không tìm một dãy núi cao nào đó ẩn mình tu luyện thì xem ra lãng phí mất một nhân tài!” Cô quay mặt sang nheo mắt cười hỏi anh: “Anh nói gì vậy?”.

“Gia Mĩ”, Hách Gia Tuấn tỏ vẻ ngây thơ: “Anh sẽ không nói cho em biết đâu, nếu không thì sau khi về nhà anh không chịu nổi sự trừng phạt của em đâu”.

“Ha ha” Gia Mĩ cười xảo quyệt, Hách Gia Tuấn lườm cô một cái, dựng cả tóc gáy, vội vàng an ủi: “Em đừng như vậy anh biết anh sai rồi. Thực là đã mắc phải tội đáng chết vạn lần, không không... không chỉ đáng chết vạn lần, mà phải là trên núi đao, dưới biển dầu, nếu địa ngục có 19 tầng, anh nhất định sẽ nhảy xuống đấy!”.

Cô chun môi, dùng đầu lưỡi liếm liếm lên nướu răng. Hách Gia Tuấn giả vờ khóc hu hu: “Em đừng như vậy, rất dễ đoạt mệnh người khác đấy.” Gia Mĩ càng cười thoải mái hơn cắn vào cánh tay của anh. Hách Gia Tuấn kêu la thảm thiết, Gia Mĩ từ từ nhả ra, đắc ý nói: “Em cắn được thịt lợn rồi”. “Là bắp thịt” Hách Gia Tuấn khê sửa lại.

“Ừm, thịt gà(*)..” Gia Mĩ gật gật đầu, “Cũng được, dù thế nào cũng không phải là thịt người là được rồi”.

(*)Chú thích: Ở đây hai người đang chơi trò dùng từ đồng âm khác nghĩa, cả hai từ “bắp thịt” và “thịt gà” đều đọc là “ji rou”.

“Gia Mĩ thân yêu...” Hách Gia Tuấn cố gọi tên cô một cách khêu gợi, rồi chuyển đề tài: “Anh đưa em về nhà trước rồi đưa xe đi sửa sau nhé”.

“Anh để em ở bên đường được rồi, em tự bắt xe về nhà”. “Như thế làm sao có thể được.” Anh lập tức cự tuyệt: “Hoàn toàn chẳng hợp với phong cách vệ sĩ của anh chút nào”.

“Khụ... khụ...” Gia Mĩ giả vờ ho một trận, anh cười sáng khoái: “Đúng, anh làm sao có thể làm vệ sĩ được, trong con mắt thân yêu của em, anh chỉ có thể là một kẻ khốn nạn, một kẻ ngu dốt, một tên đầu heo, là một tên tồi tệ nhất trên đời này”.

Cô gật đầu ra điều thâm trầm sâu sắc: “Anh biết là tốt rồi, người trẻ thì tuyệt đối không nên ngộ nhận về chính mình”.

“Nhưng người trẻ thì thường rất dễ ngộ nhận theo đám đông, vì vậy cần phải nhắc nhở cho quảng đại đồng bào chú ý”. Anh gật đầu phụ họa, trong ánh mắt ngập tràn niềm vui sướng, dường như nó sắp tràn cả ra ngoài.

Nhìn qua khung cửa sổ màn đêm đen đặc đang dần dần lan rộng, giống như giọt mực đang từ từ loang màu trên mặt nước, làm cho đêm đen như càng thêm sâu hơn. Những ngọn đèn neon nhấp nháy trong thành phố, sáng như những vì sao không bao giờ ngừng nhấp nháy chỉ để chào đón bình minh.

Sáng sớm, Gia Mĩ bước chân vào công ty đã cảm thấy một bầu không khí căng thẳng như muốn khiến người ta nghẹt thở. Ai nấy đầu cúi thấp, làm việc chăm chỉ, nhưng thần sắc tuyệt vọng nhìn nhón nhác.

Gia Mĩ khe khẽ hỏi Trương Lê: “Có chuyện gì vậy? Nhìn mọi người đều cảm thấy như đại nạn treo trên đầu, sắp đến ngày tận thế rồi hay sao vậy?”.

Trương Lê kẻ sát bên tai cô, nói rất nghiêm túc và cực kỳ bí mật: “Xảy ra chuyện lớn rồi, có một tên côn đồ tên Trình Minh Lãng, thời gian trước đây, ông chủ của hắn bị Hà luật sư bắt vào tù. Nhưng không biết tại sao gần đây lại được thả ra”. Gia Mĩ toàn thân rúng động, ánh mắt mịt mờ xa xăm. Trương Lê lại càng thấp giọng hơn: “Tên họ Trình kia dẫn theo người vào công ty làm ăn ỉm cả lên, đòi bồi thường. Nếu không bồi thường sẽ phá dỡ cả công ty của chúng ta ”

Gia Mĩ ngăn người ra một hồi lâu rồi mới định thần lại hốt hoảng buột miệng: “Trình Minh Lãng...”

“Cậu bé tiếng một chút”. Trương Lê kéo kéo vạt áo của cô, “Nếu để thằng cha ấy nghe thấy, thì không được đâu”.

Gia Mĩ ngồi vào vị trí của mình, cầm tập tài liệu lên nhìn chăm chú. Trong phòng làm việc của Hà luật sư vẫn truyền đến những tiếng cãi nhau ồn ào, tiếng đao kiếm xen lẫn với tiếng huyền não của những đồ vật bị gõ lên. Cô không nhin được nữa, trực tiếp xông vào phòng làm việc của Hà luật sư. Cô đập cửa bước vào, đứng khựng lại trước mặt mọi người trong giây lát, rồi đảo mắt nhìn quanh một lượt, nói rõ ràng rành mạch từng câu từng chữ: “Tôi cảnh báo, nếu không muốn vào tù ngồi thì ngay lập tức đi ra ngoài cho tôi.”

Mấy tên côn đồ kia phản ứng lại; múa đao xông đến trước mặt cô: “Con nha đầu ngốc này, có phải người không muốn sống nữa hay không?” Ánh mắt của Trình Minh Lãng mạnh mẽ sắc lẹm, trừng trừng nhìn cô không nói lời nào. Cô một tay túm lấy thanh đao của tên côn đồ trước mặt, một chân đạp hắn ngã xuống đất.

“Tất cả dừng lại.” Trình Minh Lãng bước đến trước mặt cô, khẽ mỉm cười, đưa tay định xoa đầu cô. Theo bản năng cô lùi lại một bước, giọng lạnh lùng hỏi: “Vị tiên sinh này xin hỏi muốn làm gì?”

Hắn ta mở miệng nói: “Ta là...”

Cô lạnh lùng cắt ngang lời hắn: “Tiên sinh, ông nhận nhầm người rồi”.

Hắn ta ngăn người ra một lúc, rồi cứng rắn nói: “Ta là cha của con”.

Cô khẽ nhếch miệng cười, ánh mắt lạnh lùng: “Vị tiên sinh này, cha của tôi đã qua đời rồi. Mẹ tôi là người mắc bệnh tâm thần”. Cô ngừng lại đôi chút, rồi lại cười nói: “Cho nên, ông nhận nhầm rồi”.

“Gia Mĩ, con hận ta như thế sao?”

“Người xa lạ, làm gì có hận”, cô mím môi chầm chọc.

Ánh mắt Trình Minh Lãng nhìn cô như bị thôi miên, chăm chú không rời. Thật lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài nói: “Cô gái, xin lỗi, tôi nghĩ là tôi đã nhận nhầm người rồi”.

Trong phòng không ai dám nói gì, mọi người lại thi nhau bàn tán. Cô gằn giọng nói từng chữ một: “Sớm muộn rồi cũng sẽ có ngày.”

Thuộc hạ nhìn thấy như vậy, dùng gậy gõ lên bàn làm việc của Hà luật sư nói: “Tên họ Hà kia, mau đem một trăm vạn ra đây để giải quyết riêng, nếu không, người cần thận cái mạng con của người đây. Có trốn được mệnh một thì cũng không qua được mười lăm đâu.”

Trình Minh Lãng nặng nề bước từng bước ra ngoài, đám thuộc hạ đưa mắt thăm dò nhìn cô rồi cũng lần lượt bước theo. Cô liếc theo cái bóng của hắn, toàn thân như mất hết sức lực dựa hẳn vào bức tường phía sau. Hà Văn Hiên vội bước đến trước mặt cô, thông thả nói: “Thật may là cô bước vào, nếu không thì phiền phức lớn”. Rồi anh lại hỏi một cách hiếu kỳ: “Ông ấy làm sao có thể là cha của cô?”

Sắc mặt cô chẳng có chút biểu cảm nào, chỉ lãnh đạm nói: “Ông ấy không phải là cha tôi, cha tôi đã chết rồi, sớm chết từ lâu rồi”. Cô nhìn anh, giọng càng thêm lạnh lẽo:

“Hà luật sư, về sau nếu gặp phải chuyện như thế này, nên gọi cảnh sát đến thì tốt hơn. Suy cho cùng cũng là tiền của người nộp thuế, không phải là giao không?”

Hà Văn Hiên lúng túng gật đầu: “Kỳ thực tôi đã báo cảnh sát rồi, nhưng cảnh sát đến không kịp.”

Cô lặng yên, mãi lâu sau mới nói: “Tôi đi làm việc trước nhé”.

Trên mặt Hà Văn Hiên nở nụ cười tươi: “Tối nay hẹn vài đồng nghiệp đi KTV, cô đi cùng nhé? .

Cô nói: Không thành vấn đề”, dù sao cũng chỉ là tụ tập vui chơi một chút thôi mà. Hà Văn Hiền từ trước đến nay luôn hào phóng với đồng nghiệp, thường mời mọi người đi ăn, đi KTV, thậm chí còn là đi du lịch. Kiểu người như vậy, làm ông chủ thực không thể phủ nhận, rất xứng đáng.

Âm thanh rất ồn ào, ồn ào đến mức khiến cô lòng dạ rối bời, cô uể oải ngồi xuống ghế sofa, chẳng muốn cử động, điện thoại trong túi thì cứ liên tục rung lên. Cô đưa tay lên nhìn đồng hồ, điện thoại đã kêu nửa tiếng rồi, chàng trai nào mà thực là kiên trì!

Cô nói: “Tôi ra ngoài nghe điện thoại”, tiếng của cô chìm ngấm trong tiếng hát của đồng nghiệp. Cô đi ra ngoài hành lang, vừa nhận điện thoại đã nghe thấy tiếng kêu la ù cả bên tai:

“Trình Gia Mĩ, cô làm trò gì vậy, sao mà mãi mới nhận điện thoại.”

Cô vội vàng đưa chiếc điện thoại ở bên tai ra xa một chút, lớn tiếng đối diện với chiếc điện thoại mắng: “Anh làm cái trò gì vậy, sao mà lớn tiếng thế có còn muốn sống không? Nếu mà còn lớn tiếng như vậy, tôi sẽ tắt máy!” Hách Gia Tuấn hạ thấp giọng: “Thế này được chưa?”

Cô đưa điện thoại lên tai, giọng của Gia Tuấn vẫn còn giận dữ: “Trình Gia Mĩ, đã mấy giờ rồi, cô vẫn còn chưa về nhà à? Sống vất vưởng ở chỗ nào hả?”

Giọng điệu của cô cũng không thoải mái lắm: “Sếp mời, đang ở KTV .

“Hắn ta ngày nào cũng mời khách, mời cái gì vậy? Ăn cơm, hát hò, rốt cuộc đã hết hay là chưa?”.

“Đây gọi là kế sách, phải xây dựng mối quan hệ tốt với nhân viên thì mới là một ông chủ tốt.”

“Tôi nói hắn say không phải ở rượu”. Ngữ khí của Hách Gia Tuấn thiếu chút nữa thì lên đến cực điểm. Cô mượn lời nói luôn: “Đúng là lời thừa, nhất định là không phải ở rượu, anh có muốn cùng chúng tôi xây dựng một mối quan hệ tốt không? Anh cho rằng tất cả đều giống anh à, muốn quan hệ với người nào cũng đều không được, gào to hét lớn.”

“Cô đúng là người đàn bà ”đầu nhỏ ngực to“.”

“Ngực của tôi cũng không phải là to lắm.” Cô mím chặt môi: “Này anh chàng, gọi điện thoại cả nửa tiếng đồng hồ chỉ để chửi người thôi sao?”.

“Không phải.” Hách Gia Tuấn bắt đầu nói quanh co, “Kỳ thực là ...” Anh ngập ngừng đôi chút, rồi lấy hết sức hét lên trong điện thoại: “Anh chưa ăn cơm, có phải em muốn anh đói mà chết không? Bây giờ đã 9 giờ rồi, em có biết không?”.

”Tay chân của anh có phải mọc ở trên người của tôi không? Hay là đại thiếu gia nhà anh căn bản vốn là một kẻ

ngu si ngốc nghếch, không biết đi ra ngoài mà mua về ăn hay sao?”.

“Không...” Anh ngập ngừng một chút “Cái đó...cái đó thì...”

“Đáng chết! Có lời gì thì mau nói đi, nếu không nói, bà cô này đi vào trong uống rượu đây”.

“Cái gì!” Hách Gia Tuấn la lên: “Nửa đêm nửa hôm, cô không chịu về nhà mà còn chạy đi uống rượu?” Anh nổi giận đùng đùng nói: “Mau nói địa chỉ cho tôi, tôi đến đón cô”.

“Tôi đang chơi vui, làm sao phải đi?”.

“Ai mà biết được một người con gái như cô có hay không ngốc nghếch đi cắn thuốc lắc. Thôi tóm lại là tôi muốn đến đó, nói cho tôi địa chỉ”. Anh nói thật có lý, Gia Mĩ gào lên: “Tôi còn hít Heroin nữa kia!” Cô tức giận kéo nắp trượt của điện thoại xuống, tắt máy, nghiến chặt răng: “Thằng cha này vừa ngốc nghếch lại còn cộng thêm biến thái cấp ba, ngang phè phè, không thể nào khuyên bảo bằng lời lẽ được, trong thiên hạ chỉ còn một chữ dành cho hắn: ”Rác rưởi“”.

Hà Văn Hiền cũng kéo cửa ra ngoài nghe điện thoại, khóe miệng anh vẫn nở nụ cười diêm tĩnh, nói địa chỉ cho người trong điện thoại, rồi lại đưa điện thoại cho Gia Mĩ, cười nói: “Bạn của cô”.

Gia Mi tròn tròn mắt, không thể tưởng tượng được mắg: “Cái thằng quỷ này, thực là muốn chết hay sao.” Mặt cô sa sầm, nhận điện thoại hỏi: “Đại thiếu gia, anh thực là thần thông quảng đại, đến điện thoại của sếp tôi mà anh cũng biết được hả.”

“Đương nhiên, ở trong nhà của cô có danh thiếp của anh ta mà”.

“Rốt cuộc anh muốn cái gì?”.

“Anh sẽ đến, em đừng chạy đi đâu nữa đấy”.

Thực là sợ anh luôn rồi đấy“. Cô tắt điện thoại, đưa máy cho Hà Văn Hiên, có ý chỉ vào đầu mình, “Anh chàng ấy thực ra là mắc bệnh trong này, là một người mắc bệnh thần kinh nghiêm trọng, cho nên mong sếp đừng để ý đến anh ta nhé”.

Hà Văn Hiên cười: “Thực ra anh ta rất quan tâm đến cô đây chứ”.

“Đương nhiên rồi, kiểu người tồi tệ như anh ta, đừng một tí là mắg chửi người khác, biến thái cấp ba, ngoài tôi ra, thì ai dám làm bạn với anh ta chứ?”.

Cô lắc đầu, tiếng hát trong phòng vẫn vô cùng ầm ĩ, chấn động bên tai, khiến cô cảm thấy tức hết cả ngực. Cô bước vào phòng, ngồi dựa người trên ghế sofa, nhắm mắt lại, thực không muốn mở ra nữa.

Tiếng của chiếc microphone vẫn chất chứa bên tai, nhưng cô dường như chỉ muốn thiếp đi. Lúc nhỏ, nhà của cô ở trên tầng của một quán bar, hàng đêm nhạc nhảy rất ồn ào, cô đã sớm quen với những thứ này, luyện ình trở nên mình đồng da sắt. Lúc ấy, mẹ của cô luôn ôm thật chặt cô trong lòng, che tai cho cô để cô chuyên tâm viết và làm bài tập. Nhưng cha cô, từ sáng đến tối, không chỉ chơi cờ bạc, mà còn thích cả những chuyện trai gái, thường lấy hết tiền của gia đình đi cho người đàn bà khác.

Năm cô mười lăm tuổi, ông dẫn một người đàn bà khác về nhà, đòi mẹ cô li hôn. Mẹ cô rất bình tĩnh, cũng rất lạnh lùng, tựa hồ như đã nhìn thấu mọi chuyện. Bà nói, tôi chỉ có một yêu cầu, con gái sẽ ở với tôi. Cha cô chẳng cần suy nghĩ gì, đồng ý luôn.

Từ đó về sau cô biết cô chỉ có mẹ, không có cha. Nhưng... năm cô vào đại học, mẹ cô vì không có tiền đóng học phí cho cô, đã đổ bệnh rất kỳ quặc. Mẹ cô phát điên, nhưng đổi lại, nhờ sự cảm thông của người khác, cô vẫn tiếp tục đến trường.

Sau khi đi làm, cô đã thử đến bệnh viện đón mẹ về ở cùng, nhưng mẹ cô kiên quyết không về, thậm chí đến cả cô mẹ cũng không nhận ra.

Cô thường nghĩ, nghĩ rất nhiều, một người đang khỏe như vậy, vì sao vô duyên vô cớ lại phát điên? Điên đến mức ngay cả con gái của mình cũng không nhận ra. Nhưng rất có thể, mẹ đã đem hình ảnh cô cất sâu trong tiềm thức bởi vì cất lâu quá, vùi sâu quá, cho nên thực sự đã không nhận ra cô.

Có thể, mẹ vẫn còn nhớ cô, giờ chỉ là... tạm thời quên đi mà thôi.

Đột nhiên có người đá vào chân cô, cô giật bắn mình mở choàng hai mắt. Hách Gia Tuấn gõ thật mạnh lên đầu cô: “Nằm ở đây mà ngủ à, cô không sợ lạnh đóng băng chết luôn sao”.

Các đồng nghiệp cùng lên tiếng: “Gia Mi, người bạn ngoan cổ của cô thực dụ dàng chu đáo”. Gia Mi nhìn đồng hồ, “Mới có hai mươi phút mà anh đã đến rồi à, anh lái xe kiểu gì vậy, không muốn sống nữa sao?”.

Hách Gia Tuấn mặc một bộ đồ trắng sang trọng, chiếc thắt lưng da màu đen nổi bật trên nền trắng, dáng người dong dong cao, tóc để lòa xòa, nhìn thật có phong cách. Cô ngược mắt nhìn anh, hai mắt sáng bừng: “Oa, thật là oách nha!”.

Hách Gia Tuấn đắc ý gật đầu, bước đến trước mặt cô hỏi: “Có chiếm được trái tim của em không?”.

Cô vừa cười vừa nói: “Nhìn anh giống như cái gốc cây vậy, toàn thân được bôi trắng, ở giữa lại còn vẽ một tầng đen. Cái cây như vậy thử hỏi có thể khiến người ta say mê không? Tuy nhiên trong mắt em, một cái cây như vậy thực là oai nhất đấy!”. Hách Gia Tuấn khề nghiêng chặt rằng, thấp giọng nói: “Đáng ghét!” Rồi anh lại đứng đĩnh nói: “Đi ra ngoài ăn cơm với anh, anh đói sắp chết rồi đây”.

“Chẳng liên quan đến em” Cô cố vùi đầu vào ghế sofa, không muốn đứng dậy. Anh dùng sức nắm lấy cổ tay cô: “Này, có phải muốn anh bế em đi không? Giờ đây anh đang là khách thuê nhà em, em không thể bỏ mặc anh như vậy được”.

“Khách thuê nhà?” Cô đảo mắt nhìn đồng nghiệp, thấy mọi người đều không còn hát nữa, nhìn hai người bọn họ chăm chăm đầy hứng thú, cô cười nói: “Tôi về nhà trước nhé, mọi người chơi vui vẻ”. Hà Văn Hiền đưa mắt nhìn cô, cũng cười nói: “Ừm, cô về trước đi.”

Trương Lê còn nói chen vào: “Gia Mĩ, trên đường về phải cẩn thận nha, tên côn đồ Trình Minh Lãng có thể đang đợi cậu đây.” Hách Gia Tuấn hơi giật mình: “Trình Minh Lãng...” Anh túm chặt lấy tay Gia Mĩ, kéo sát lại gần: “Ông ta... đến tìm em sao?”.

Giọng Gia Mĩ nói lỏng hơn một chút: “Không có à, ông chủ của tên côn đồ ấy bị Hà luật sư tống vào tù, may mắn lại được thả ra, cho nên hắn đến văn phòng của Hà luật sư để tống tiền, việc là như vậy, chẳng có liên quan gì đến em”. Nói rồi Gia Mĩ cười lớn: “Hôm nay em làm người hùng đây nhé, em đập cửa tiến vào phòng của Hà luật sư, cứu anh ấy thoát khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng. Em còn lớn tiếng dọa cho bọn thuộc hạ của hắn một trận”.

“Gia Mĩ...”

“Cái gì vậy?” Gia Mĩ cười thoải mái: “Đi thôi, chẳng phải bụng anh đang đói cồn cào hay sao? Chúng ta đi ăn gì đây nhé ”

“Phải, bụng anh đói xẹp lép rồi đây này”.

“Vậy thì đi thôi” Gia Mĩ bước nhanh về phía trước, đến trước cửa mới giật mình quay đầu lại, cười nói với các đồng nghiệp: “Mọi người chơi nhé, chúng tôi đi trước đây.”

Hách Gia Tuấn bước đến bên cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô:

“Chúng mình đi ăn gì nhỉ?”.

Cô thờ ơ chẳng buồn để ý, cũng chẳng còn sức mà mắng mỏ. “Heo đúng là heo, chỉ nghĩ đến ăn thôi”.

Ra đến hành lang, vắng ngắt không một bóng người. Cửa phòng đối diện mở ra, Trình Minh Lãng tay cầm điện thoại, định bước ra nghe. Hắn nhìn thấy Gia Mĩ, thấp giọng nói: “Gia Mĩ, thật là trùng hợp ngẫu nhiên”.

Hách Gia Tuấn chau mày, người đàn ông này anh đã từng nhìn qua trong ảnh. Anh vẫn còn nhớ, là từ miệng Gia Mĩ nói, đó chính là người cha vô cùng xấu xa, tội ác tày trời, đáng bị trời chu đất diệt của cô.

Gia Mĩ vẻ mặt lạnh lùng nói: “Trình tiên sinh, thật là trùng hợp, lại gặp nhau ở đây”. Trình Minh Lãng bước đến trước mặt cô: “Gia Mĩ, chúng ta nói chuyện một lát, cha nghĩ...” lời còn chưa hết, Hách Gia Tuấn đã đám thẳng một quyền vào mặt hắn, giận dữ nói: “Ông muốn cái gì?”.

Trình Minh Lãng bước loạng choạng, chiếc điện thoại trên tay rơi xuống vỡ thành hai mảnh. Hắn đưa tay chùi vết máu rớm ra từ khóe miệng: “Cái thằng này nguoi...” Hách Gia Tuấn lại nện cho hắn một quyền nữa, lớn tiếng chửi: “Cái gì mà cái thằng này, ông đang ở trước mặt tôi, dám trêu ghẹo bạn gái của tôi, còn nói này nói nọ, định làm cái trò gì đấy hả?” Hách Gia Tuấn túm lấy cổ áo của hắn: “Chú à, chú nên xem lại mình đi, hơn bốn mươi tuổi rồi, trên đầu đã hai thứ tóc rồi, lại còn muốn trêu hoa ghẹo nguyệt, tròng ghẹo con gái nhà người ta nữa hay sao?”.

Gia Mĩ mở to mắt, rất buồn cười... anh chàng này, dám mượn cớ để đánh chửi cha cô.

“Tôi cảnh cáo anh bỏ tôi ra, nếu không sẽ hối hận không kịp đấy”. Trình Minh Lãng trừng mắt nhìn anh, hai hàm răng nghiến chặt. Hách Gia Tuấn cười nhạt, lại đá một cái vào bụng hắn, chỉ thẳng vào mặt hắn chửi: “Cái lão già xấu xa, tội ác tày trời, đáng bị trời chu đất diệt này, dám trêu ghẹo bạn gái của tôi, lại còn có ý cảnh cáo tôi phỏng?”.

Gia Mĩ cố gắng nhin cười, đến những từ ngữ chửi hắn, anh cũng mượn của cô. Xem ra, thực là phối hợp nhịp nhàng. Nhưng rồi cô đột nhiên nước mắt rưng rưng, trong lòng có chút xót xa từ phía sau ôm lấy Hách Gia Tuấn nói: “Không phải ông ấy muốn trêu ghẹo em đâu, anh bỏ qua cho ông ấy đi.”

“Em yêu à, anh biết là không liên quan đến em, là lão già này sai rồi”. Hách Gia Tuấn đột nhiên nổi nóng, tình cảm như bị kích động, giơ tay lên định đánh tiếp, “Anh nhất định phải bắt lão già này trả giá.”

Trình Minh Lăng mặt mày sừng vù từ dưới đất lồm cồm bò dậy: “Xem ra anh là bạn trai của cô ấy, lần này thì ta bỏ qua”. Hách gia nghiêng nghiêng lợi trường mắt nhìn Gia Tuấn nói: “Ta là cha của cô ấy.”

Hách Gia Tuấn vẫn nóng nảy như vậy: “Tôi không tin, cha của cô ấy đã chết từ lâu rồi, đừng có sằng bậy nhận làm người thân, tôi đánh chết bây giờ.”

Gia Mĩ giả vờ giận dữ đi thẳng, vừa đi vừa nói: “Em đi trước đây, anh từ từ mà tính sổ với ông ấy.”

“Em yêu à...” Hách Gia Tuấn vội vàng chạy lên trước mặt cô, giọng điệu ra vẻ ăn năn nói: “Em đừng có giận, lần sau anh sẽ không dám đánh người nữa đâu. Chúng ta đi ăn gì nhé, nghe nói ăn gì đó có thể làm tiêu tan bực tức. Muốn ăn gì, tùy em chọn.”

Gia Mĩ bước ra đến đường, mới dám cười thỏa sức. Cô thở phì phì: “Nếu như để ông ấy biết là anh cố ý thì nhất định là anh chết chắc rồi.” Hách Gia Tuấn ôm lấy cô, vừa cười vừa nói: “Mặc kệ hă, lão già đáng chết, không oan chút nào! Đã ham cờ bạc lại còn háo sắc! Làm gì tốt không làm, lại chạy đi làm lưu manh.”

“Được rồi, không nói đến lão nữa, chúng ta đi ăn nào”.

“Đúng, ăn xong rồi về nhà cùng nhau ngủ nhé”.

“Này, anh chàng này, thế nào là cùng nhau ngủ hả”.

“Thì chính là cùng nhau ngủ nhưng không cùng một giường ấy mà”.

“Anh đúng là một con heo, cả ngày trừ ăn ra còn lại là ngủ”.

“Còn em thì thực là một con heo nái chăm chỉ...”

“Đồ khốn anh, đứng lại cho em... xem em đánh chết anh bây giờ”.

“Em bắt được anh, cho em đánh thoải mái!”.

Chuông báo thức cứ reo mãi không ngừng, Gia Mĩ vươn vai uể oải, mắt mũi kèm nhèm, bộ dạng đang còn ngái ngủ, cô mở mắt, hoảng hốt thấy trước mặt là một cái đầu của ai đó. Cô giật mình, mở to mắt, dùng tay đánh thật lực lên cái đầu ấy.

“Trời ơi đau quá!” Hách Gia Tuấn ôm lấy đầu, gương mặt nhăn nhó. “Có cần phải dùng sức mạnh đến như vậy không? Không cần thận thì thiếu chút nữa đánh chết người ta rồi”.

“Ai bảo anh chẳng có chuyện gì củng dọa người ta sợ hết hồn, chết đi càng tốt, trên thế gian này lại bớt đi một kẻ chuyên gây tai họa”, Gia Mĩ nói một mạch rồi kéo chăn ngủ tiếp. Hách Gia Tuấn túm lấy tay cô, cố gắng kéo xuống giường: “Dậy đi, đừng ngủ nữa, em mà ngủ nữa thì sẽ biến thành heo đấy.”

“Đừng làm phiền em! Hôm qua đi ăn cùng anh, ăn muộn quá, mệt chết đi được.” Cô đập tung chăn, rồi thuận chân đạp cho anh một cái. Hách Gia Tuấn buông tay cô ra, lùi về phía sau vài bước: “Em đá không đến chỗ anh được đâu.” Gia Mĩ trừng mắt nhìn anh, tiếp tục ôm đầu ngủ nưóng: “Đừng ồn ào nữa, không dễ mới có một ngày chủ nhật, anh lại muốn làm cái quỷ gì vậy?”.

Không phải anh muốn làm quỷ, mà hôm nay là chủ nhật! Hách Gia Tuấn nói từng chữ từng chữ rất rõ ràng và nghiêm túc. Gia Mĩ vẫn nhắm chặt hai mắt, tiếp tục ngủ. Hách Gia Tuấn trèo lên giường, vùi đầu vào cổ cô, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay là chủ nhật...”

“Em biết hôm nay là chủ nhật rồi.” Cô dùng tay gạt đầu của anh sang một bên, mở to mắt nhìn anh chăm chăm, rồi ngồi bật dậy, lớn tiếng nói: “Đáng chết, vậy mà em quên mất, hôm nay là chủ nhật.”

Hách Gia Tuấn túm lấy cầm cô, vừa cười vừa nói: “Thế mà còn muốn nổi xung với anh, một ngày quan trọng như vậy mà em cũng quên được sao.” Cô đưa mắt nhìn đồng hồ: “Hổng rồi, chín giờ rồi”; Trong lòng cô nóng như lửa đốt, vội vàng lồm cồm bò dậy, lao như tên bắn vào nhà vệ sinh. Hách Gia Tuấn gõ cửa, cô mở cửa vừa đánh răng vừa hỏi: “Gì vậy?”.

Anh đưa quần áo cho cô: “Từ từ thôi, đừng gấp quá, vẫn còn một tiếng nữa.”

Cô “Ừm” một tiếng, rồi lại tiếp tục gấp gáp!

Tuần nào cô cũng có hai ngày đi thăm mẹ, tuy mẹ cô thần trí còn chưa được minh mẫn, không nhớ nổi cô là ai, nhưng... Cô luôn tin, sẽ có một ngày, trí nhớ của mẹ sẽ hồi phục trở lại như bình thường.

Sẽ có một ngày, nhất định như vậy!

Hách Gia Tuấn nhìn thấy cô chuẩn bị xong, khẽ cười bảo: “Động tác thật nhanh, ma lực của người thân thật không giống nhau”. Anh chỉ vào món điểm tâm ở trên bàn: “Ăn rồi hãy đi”. Cô nhìn đồng hồ: “Không còn thời gian nữa, trên đường mà kẹt xe thì hỏng hết.”

“Được, vậy thì một lát ra bên ngoài ăn.” Hách Gia Tuấn khoác áo ngoài, cười nói: “Đi thôi.”

Cô gạt đầu, vừa mở cửa thì đột nhiên bên ngoài có mười mấy người vệ sĩ xông đến, tôn kính và sợ hãi đứng trước mặt Hách Gia Tuấn: “Thiếu gia, xin mời theo chúng tôi trở về. Thái Thái đã nói, lần này không được để thiếu gia trốn mất.”

Hách Gia Tuấn sắc mặt xám xịt, mở trừng mắt, không dám tin vào mắt mình, liền hỏi: “Làm sao các người tìm được đến chỗ này?”

Mười mấy người vệ sĩ lần lượt chạy đến bao vây xung quanh anh, vẫn với vẻ cung kính ấy trả lời: “Thái Thái nói, thiếu gia chạy không thoát khỏi bàn tay của người đầu ạ.”

Hách Gia Tuấn lạnh lùng ra lệnh: “Hãy tránh ra cho ta.” Đám vệ sĩ y lời mở một con đường nhỏ. Ánh mắt của anh chăm chú nhìn Gia Mĩ, thật khó cất lời: “VẬY... Anh đi trước nhé... anh...” Một người vệ sĩ nói với Gia Mĩ: “Thái Thái cũng dặn dò, hy vọng cô Gia Mĩ từ nay về sau không gặp mặt thiếu gia nữa.”

“Hơi nhiều lời vô nghĩa.” Hách Gia Tuấn giận dữ nghiêng chặt răng, bước đến trước mặt Gia Mĩ, giọng run run nói: “Anh... thực ra... anh... thực sự...” Anh ấp a ấp úng, ngập ngừng, trong mắt ngân ngấn nước, một lúc lâu sau mới nói: “Anh về đây, em tự chăm sóc mình thật tốt nhé.” Gia Mĩ đầu cúi thấp, dường như bất động, chỉ cảm thấy trong lồng ngực, trái tim như đang bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn vô cùng. Cô mím chặt môi, như sợ mình không kìm chế được sẽ bật ra tiếng khóc.

Anh nhìn cô thật sâu, rồi quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Gia Mĩ gắng sức bám chặt lấy cánh cửa sắt, các ngón tay cô như muốn đứt rời. Cô nhìn theo bóng anh phía trước, tự cười lẫn bầm: “Anh chàng ấy thì có gì tốt chứ, mình đừng vì hắn mà buồn như vậy. Đỉnh hôn thì đỉnh hôn, làm người ai chẳng cần phải đỉnh hôn! Điều ấy đã là cái gì.” Hai mắt cô đỏ mọng, gắng sức đóng cửa. “Mình phải đi thăm mẹ, mình đừng chỉ vì một con heo ngốc nghếch ấy mà buồn, đó chỉ là một con heo thôi mà, ngoài ăn ra thì chỉ còn biết ngủ, hắn thì có chỗ nào tốt chứ?”

Tuy nhũ lòng như vậy, nhưng cô buồn đến nỗi nước mắt cứ lăn chã tuôn rơi: “Thằng cha ấy... chỉ thích lớn tiếng gào thét, toàn thân từ đầu đến cuối, chẳng có chút gì gọi là ưu điểm...” Cô đưa tay che miệng, khụy xuống, cố gắng không bật lên tiếng khóc, nhưng nước mắt như thủy triều, nổi tiếp nhau rơi xuống.

Bầu trời thật xanh, xanh như đám rêu trôi nổi dập dềnh trên đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Gia Mĩ ngồi trên chiếc ghế trong vườn hoa chờ đợi, cô ngẩng đầu, căng mắt nhìn lên bầu trời xa xăm. Cô sợ, sợ mình khẽ chớp mắt, nước mắt lại tuôn chảy ngập tràn. Đợi một lát, viện trưởng dẫn mẹ cô đến. Dáng mẹ vẫn già nua, gầy gò, ánh mắt hoang hoải, chẳng nói năng gì. Nhìn thấy mẹ, hai mắt Gia Mĩ ầng ậng nước, đỏ mọng, cô lao đến nắm lấy tay mẹ, cổ nghẹn môi cười: “Mẹ, hôm nay bị tắc đường nên con đến muộn. Từ nay về sau sẽ không như vậy nữa... con sẽ không đến muộn nữa đâu mẹ ạ...”

Phong cảnh xung quanh thật đẹp, cây cối xanh tốt, hoa cỏ mọc xen kẽ nhau thành tầng tầng lớp lớp nhìn trông thật thích mắt. Những đóa hoa màu đỏ nở rực rỡ, như ai đó đem lửa đốt trên đầu cành.

Cô nắm tay mẹ thật chặt, thật chặt. Chặt đến mức cảm giác giống như vừa rơi xuống biển sâu liền túm được một miếng gỗ nổi dập dềnh duy nhất có thể cứu mạng, dù có chết cũng không thể buông tay. Nhưng tay của mẹ, thật gầy, thật khô. Nắm chặt tay mẹ trong lòng bàn tay mình, mà cô mơ hồ cảm giác như có như không vậy.

Nước mắt của cô vẫn không ngừng tuôn rơi, mẹ gầy gò yếu đuối không thể cho cô đủ sức mạnh cô cần. Gia Mĩ gắng cười: “Mẹ, hôm nay trời thật đẹp!” Vương Nghi ngồi trên ghế, bàn tay hơi đau. Gia Mĩ ngồi trên thảm cỏ trước mặt, gối đầu lên chân bà: “Mẹ, lúc con còn nhỏ, mẹ thường kể cho con nghe rất nhiều câu chuyện tình yêu. Nhưng... trên đời này, có hay không một kiểu tình yêu, mà rõ ràng là yêu một người, yêu say đắm, nhưng lại không thể nói thành lời, luôn phải giấu chặt trong tim... bất kể là như thế nào, cũng không thể nói ra...”

Vương Nghi mấp máy môi, nhưng không thành tiếng. Bà giơ tay, nhẹ nhàng đặt lên đầu Gia Mĩ, giống như chỉ có vậy, mới có thể tiếp thêm cho con gái sức lực. Nước mắt Gia Mĩ vẫn rơi, cơ thể cô run lên nức nở: “Con thích anh ấy... con thực sự thích anh ấy... nhưng không thể... không thể...” Trong trái tim cô trời dấy từng cơn đau đớn. Đau như bị vạn thất bóp nghẹt, giống như người ta vạn khăn bông vậy. Vạn mãi không ngừng. “Anh ấy phải đính hôn rồi, sau đây sẽ kết hôn cùng người con gái khác. Con thật vô dụng, con không thể nói ra thành lời... chỉ có thể giương mắt nhìn người khác mang anh ấy đi...”

Vương Nghi đầu cúi thấp, thấp đến mức như muốn nhìn thẳng vào gương mặt đầy nước mắt của Gia Mĩ, đột nhiên bà run run nói: “Gia Mĩ...” Tiếng của bà thật nhỏ, giống như tiếng vo ve của con muỗi, nhỏ đến mức khiến người khác không thể nghe thấy. Nhưng Gia Mĩ nghe thấy. Cô ngẩng đầu, đưa tay gạt nước mắt hỏi: “Mẹ, là mẹ vừa gọi con đúng không? Mẹ vẫn nhớ con đúng không, mẹ? Ánh mắt của Vương Nghi trong chốc lát đã trở nên mơ mơ màng màng, nhìn sang chỗ khác.”

Gia Mĩ cảm thấy trái tim mình như bị một dao xuyên thấu: “Mẹ làm sao có thể gọi tên con như vậy... chắc là ảo giác... Đã vài năm rồi, mẹ không còn nhớ con... không còn nhận ra con...” Nước mắt cô cứ thế tuôn xối xả, “Con đã gặp bố rồi, ông ấy vẫn nhận ra con... ông ấy vẫn còn nhớ con. Nhưng... người con muốn nhớ... thì lại quên con Người con rất ghét, rất căm hận, thì lại nhớ đến con... Nếu như mẹ không bệnh, thì thật tốt biết bao...”

Vương Nghi hai mắt mở to, toàn thân như muốn run lên.

Gia Mĩ cũng vậy, cô nghiêng chặt rằng, toàn thân run rẩy, những giọt nước mắt mặn chát rơi đầy xuống miệng. Cô mím chặt môi, chặt đến mức mà chỉ trong khoảnh khắc, sắc môi đã trở nên nhợt nhạt. Cô đứng dậy, đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc mai đã bạc trắng của mẹ, rưng rưng: “Mẹ... mẹ đã khổ cả một đời, đã chờ mong... con gái cả một đời, cuối cùng cũng được rồi, nhưng mẹ lại...”

Trái tim cô đau đớn, tựa hồ như không thể hít thở được. Cô đưa tay ôm lấy ngực, hai chân quỳ trên đất, đau đớn đến mức không thể kiềm chế, bật lên tiếng nức nở. Cô cứ quỳ như vậy, lặng im bất động, chỉ có hai vai là run lên mãnh liệt.

Cô khóc đến tận cùng, như muốn đem tất cả những nỗi uất khuất của mình ra mà khóc, giống như sau khi khóc xong, cô có thể nhẹ nhõm mà cười, giống như sau khi khóc xong... nỗi đau sẽ không còn đau đớn nữa. Tình cảm như thế khiến cô không thể chịu được. Nhìn mẹ như thế này cũng khiến cô không thể chịu được.

Viện trưởng đứng từ xa nhìn họ rất lâu, rồi mới bước đến, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai Gia Mĩ: “Gia Mĩ, đừng khóc nữa, tất cả rồi sẽ qua đi.” Viện trưởng ngừng lại một chút, rồi nói: “Trong lòng mẹ cháu đều biết hết, chỉ là không biết làm thế nào để biểu đạt ra mà thôi.”

“Mẹ...” Gia Mĩ thất thanh gào khóc. Trong mắt Vương Nghi ầng ậng nước, bà nhắm chặt mắt, rồi lại mở trừng, nghiêng rằng mắng chửi: “Cô gái này là ai, đừng có khóc ở trên người ta như vậy.” Vương Nghi đẩy Gia Mĩ ra xa, nói với viện trưởng: “Hãy để cô ta đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ta.”

”Mẹ... con là Gia Mĩ..Gia Mĩ cố gắng túm lấy tay bà, khóc nức nở.

Viện trưởng đứng gần ra một lúc, nhìn thấy ánh mắt kiên định của Vương Nghi, liền khuyên bảo Gia Mĩ: “Được rồi, mẹ cháu tức giận rồi đấy, mau đi đi. Nếu không lần sau bà ấy lại không muốn gặp cháu nữa đâu.”

“Mẹ...” cô đau đớn bứt rứt giống như có ngàn vạn con kiến đang cắn đốt trên thân thể, trong chốc lát không thể ngừng lại được. Giọng nói của cô run rẩy: “Con là... Gia Mĩ...”, Cô khóc như cào xé ruột gan: “Con là Trình Gia Mĩ... con là con gái Gia Mĩ của mẹ mà...”

Vương Nghi mở trừng mắt, không nói một lời.

Viện trưởng cúi người xuống đỡ Gia Mi dậy: “Đừng khóc nữa, bà ấy đã đi rồi, không còn nhớ cháu đâu. Cho dù cháu có khóc đến chết đi ở đây, bà ấy cũng không thể hiểu được.” Vương Nghi đẩy nàng ra, ánh mắt dờ dẩn bước vào phòng. Bà quay đầu lại, nhìn Gia Mi vẫn đang quỳ dưới đất, khóc đến mức không thể đứng dậy được, thầm gọi: “Gia Mi... Gia Mi... Gia Mi...” nước mắt bà không kiềm chế được lăn tăn trên gò má, bà vội vàng quay đầu chạy vào phòng. Thầm nghĩ: “Không được khóc, không được đau lòng, không được buồn bã... không được chảy máu, không được chết... cho nên không được nhận...”

Hách Gia Tuấn ngồi trên ghế sô-pha gương mặt chẳng chút biểu cảm, ánh mắt sắc như dao. Hách phu nhân chậm rãi thong thả uống trà, không nói lời nào. Hách Gia Tuấn cúi đầu, nghiêng chặt răng nói: “Con không muốn đính hôn với cô ấy.”

Hách phu nhân từ tốn hỏi: “Giai Lệ có gì không tốt? Con không đính hôn với cô ấy, vẫn có đầy người khác đang xếp hàng dài chờ đến lượt.”

Hách Gia Tuấn nổi giận đứng bật dậy gào lên: “Dư Giai Lệ rất tốt, tên hay, dung mạo đẹp, vóc dáng chuẩn, gia thế tốt, nhưng... không hợp với con. Người phụ nữ của con, con tự chọn.”

Hách phu nhân cười nhạt: “Tự chọn? Trình Gia Mi?”

“Ngoài cô ấy ra, người nào con cũng không cần.” Ánh mắt của anh rất kiên định. Hách phu nhân bật cười thành tiếng: “Con dùng đến thời gian năm năm để tiếp cận cô ấy, hao tâm tổn sức, kết quả thì sao? Con dùng danh nghĩa của người khác, giúp đỡ cho nó học hết đại học, điều ấy thì thôi, xem như là ta quyên góp cho cô ấy.” Bà nói giận dữ đứng dậy, giơ một cánh tay lên: “Con đừng nói với ta, nhu đạo của con thua Taekwondo của cô ấy.”

“Cô ấy thích bảo vệ chính mình, bị đánh cũng là cách để con tiếp cận cô ấy”, cây ngay không sợ chết đứng. Hách phu nhân ôm lấy ngực đang phập phồng lên xuống dữ dội: “Ba mươi sáu kế lại chẳng dùng kế nào, cha của nó là đồ lưu manh vô lại, mẹ của nó là một kẻ mắc bệnh thần kinh, chọn một cô con dâu như vậy, con muốn để người khác cười vào mặt Hách gia nhà ta sao?” Bà đau đầu nhức óc: “Con chính là người nối nghiệp gia tộc Hách gia chúng ta, con...”

“Không làm người nối nghiệp nữa là được chứ gì.” Hách Gia Tuấn nghiêng chặt răng nói cắt ngang lời bà. Hách phu nhân ném một tập ảnh vào mặt chàng: “Trình Gia Mi rốt cuộc có chỗ nào tốt hả? Có chỗ nào hợp mắt hôn con hả? Ta nhìn trái nhìn phải, nhìn trước nhìn sau, nó thực chỉ là một cô gái hết sức bình thường, bị vùi ở đầu đường xó chợ, những kiểu người như nó có thể tìm được cả nắm.”

“Cô ấy từ đầu đến chân chỗ nào cũng hợp hôn con.” Chàng giận dữ tức tối.

“Hợp hôn!” bà xì mũi giễu cợt: “Tùy tiện giữ một người đàn ông ở lại nhà mình mấy ngày, cô ta chính xác là có thể hợp hôn!”

“Mẹ, mẹ đừng có lăng nhục cô ấy!” Chàng cao giọng.

“Trong mắt của con, ta thực cũng không bằng nó có phải không?” Bà nổi trận lôi đình, hai tay run lên. Chàng ngồi trở lại sô-pha, đầu cúi thấp, không dám lên tiếng nữa. Chàng trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Mẹ, cho con thêm nửa năm nữa.”

“Không được, ta đã lãng phí năm năm rồi.” Khẩu khí của Hách phu nhân đã dịu bớt đi phần nào, “Ban đầu ta dự định, sau khi con tốt nghiệp đại học sẽ lập tức đính hôn cùng Dư Giai Lệ, nhưng con cứ lần lữa mãi. Lần này không thể lần lữa thêm được nữa.” Lời nói của bà ẩn chứa ý vị sâu xa: “Đã hai mươi tuổi rồi, con cũng không còn nhỏ nữa, tại sao lại không nghĩ đến một chút? Cho dù con có thực lòng thích người con gái kia, sau này có thể vụng trộm lén lút qua lại là được rồi, hà tất phải làm cho Hách gia nhà ta và Dư gia khó xử.”

“Mẹ, Dư giả thì có gì tốt chứ?” chàng đầu mày nhíu chặt: “Huống hồ con cần phải chọn người con gái con yêu thương để kết hôn, còn Dư Giai Lệ, vừa nhìn đã thấy chán ghét. Mẹ muốn con kết hôn cùng cô ấy, sau này ngày ngày phải đối diện với cô ta, như thế thì thà để con chết đi còn hơn.”

Hách phu nhân oán giận nói: “Ngoài Trình Gia Mi ra ai con nhìn cũng không thuận mắt hết!” Bà lại nghiêng chặt răng nói: “Mẹ cảnh cáo con, ngày mai ngoan ngoãn vâng lời đính hôn ẹ. Nếu con còn dám bỏ trốn, mẹ đảm bảo Trình Gia Mi sống không yên đâu!”

“Mẹ định uy hiếp con?”.

“Con cứ thử mà xem!” bà lên giọng

.

“Mẹ dồn ép con!” Chàng nghiêng chặt răng, ánh mắt như tóe lửa!

“Mẹ ép con đấy!” Ánh mắt bà long lên sắc bén, giống như dao chém xuống người chàng.

“Con có chết cũng không dính hôn với cô ta!”.

“Đến lúc ấy, không phải con chết, mà là ta chết!”.

“Được, con đính hôn, nhưng có một điều kiện.” Chàng cúi đầu, trong ánh mắt thoáng hiện lên một ánh nhìn khác lạ: “Hôm nay hãy để con và Gia Mĩ ở cùng nhau một đêm cuối. Mẹ có thể sai người canh gác ở cửa, khi trời sáng, sẽ áp tải con về.”

“Con sẽ không bỏ trốn chứ?” Ánh mắt Hách phu nhân nhìn chàng chăm chăm, như muốn nhìn thấu tâm can chàng. Đứa con trai này, từ nhỏ đã lắm mưu nhiều kế, không thể không đề phòng. Hách Gia Tuấn giận dữ hỏi: “Mẹ, mẹ không tin con sao? Con trong mắt mẹ có phải là một kẻ tồi tệ lắm không? Tồi tệ đến mức ngay cả mẹ mình mà cũng lừa gạt?”.

“Con từ nhỏ đến lớn luôn lừa gạt ta.” Hách phu nhân nhìn chàng đầy nghi hoặc: “Bây giờ đã biết mình có nhiều điều tồi tệ rồi đúng không?”.

“Mẹ không yêu con, nên mẹ không hiểu nỗi đau khổ trong lòng con.”

“Ta và cha của con, cũng là vì yêu thương mà lấy nhau.” Trong ánh mắt Hách phu nhân thấp thoáng niềm vui: “Tuy là giàu sang quyền thế kết hợp, nhưng chúng ta là vì yêu thương mà kết hôn, không phải là vì liên kết gia tộc.”

Hách Gia Tuấn đau lòng: “Vậy thì mẹ phải biết giờ đây trái tim con đau đớn như thế nào?” Hách phu nhân do dự nhìn chàng, chàng lại rưng rưng nước mắt hỏi: “Mẹ thử nghĩ xem, mười người vệ sĩ canh giữ ở cửa thì con chạy đằng nào cho thoát?”.

Hách phu nhân chỉ vào chàng mà nói: “Con muốn ngàn lần đừng có giở trò với ta, mẹ nói cho con biết, nếu mà con bỏ trốn, mẹ sẽ khóa toàn bộ thể của con lại, xem con làm sao có thể sống được.” Hách Gia Tuấn trên mặt chẳng có biểu cảm gì: “Mẹ, mẹ lại uy hiếp con, không tin tưởng con. Thôi bỏ đi, ngày mai con không đính hôn nữa, mẹ tự lo liệu lấy!” Hách phu nhân không còn cách nào khác, cuối cùng đành gật đầu: “Được rồi, ta sai mười người vệ sĩ canh giữ ở cửa, thỏa thuận xong rồi nhé, chỉ nốt ngày hôm nay thôi đấy ngày mai con phải quay trở về!”.

Hách Gia Tuấn gật gật đầu: “Lần này mẹ hãy tin con.”

“Tin con một lần cuối cùng này...”

“Con nhất định sẽ làm một đứa con ngoan của mẹ...”

“Con ngoan...”

Trong căn phòng trống rỗng, Gia Mĩ giống như là người bị rút hết tính lực, cũng vô cùng trống rỗng, cô vùi đầu vào sô-pha. Cô nhớ đến ngày hôm đó, vô số cột nước từ trên đài tới tấp đổ xuống, giống như một thác nước vậy, đẹp đến mê hồn. Cô ngơ ngác, giống như đang trong một giấc mơ, anh gối đầu lên cô, nói những lời ngọt ngào êm ái. Ánh mắt anh chăm chú nhìn cô, giọng anh nhẹ nhàng ấm áp: “Anh thích em...” rồi anh lại cất cao giọng: “Anh thật sự thích em”

Cô ngẩn ngơ, giống như một kẻ khù khờ, chỉ biết ngồi thẫn thờ nhìn anh, nắm đấm cũng không thể nào đánh được. Chỉ cảm thấy trong hốc mắt nóng nóng, giống như có nước mắt ứa ra vậy.

Nếu như tất cả dừng lại ở đây, thì có lẽ sẽ tốt hơn biết bao. Nhưng anh chàng ngốc nghếch ấy lúc nào cũng gào to lên ở đoạn cuối. Chỉ là anh cố ý nói thích cô, lại còn cố ý nói cô là người khó mà sống chung được. Nghĩ đi nghĩ lại, anh vốn chỉ là một kẻ khôn nạn tầm thường. Nhưng... vì sao cô lại đau lòng đến mức không thể thở được. Giống như có người cầm dao đâm liên tiếp vào cơ thể cô, từng dao từng dao... từng nhát từng

nhát... dưới mỗi nhát dao là máu chảy, mỗi nhát dao là đau thấu tâm can, đau không thể chống đỡ, mỗi nhát dao như muốn đoạt mệnh cô...

Chuông cửa reo lên, cô nhắm chặt mắt, bịt hai tai lại! Chuông cửa vẫn reo không ngớt bên tai cô, giống như không mở cửa thì vô cùng tuyệt vọng.

“Ai đấy!” Cô ở trong phòng hồi vọng ra, nước mắt thi nhau rơi xuống. Cô bước nhanh ra mở cửa, cửa vừa mở, Hách Gia Tuấn đã nổi giận dưng dưng mắng cô: “Sao mà lâu thế, em làm cái gì vậy?” Anh nhìn thấy cô nước mắt giàn giụa trên mặt, nghẹn ngào không nói nên lời, giọng nói bỗng trở nên mềm mỏng: “Em sao vậy? Tại sao lại khóc? Ai bắt nạt em à?”.

Cô chỉ khóc, không nói nên lời, làm cho anh hoảng sợ: “Em sao vậy, thế giới đến ngày tận thế rồi chẳng? Anh chưa bao giờ thấy em khóc nhiều như vậy.” Anh đưa mắt liếc đám vệ sĩ, nói: “Chúng ta vào phòng rồi nói.”

Anh dìu cô vào phòng, khóa cửa lại, hai tay siết chặt lấy cô, giống như nửa cuộc đời còn lại không còn cơ hội gặp cô nữa, lúc này sự xúc động của anh như lên đến cực điểm: “Có phải em vì anh mà khóc không...” Anh ôm chặt lấy cô, thì thầm: “Nói cho anh biết, có phải em...”

Cô càng nức nò hơn, giọng run run cắt ngang lời anh nói: “Mẹ không nhận ra em...”

Anh cảm thấy có một chút thất vọng, nhưng vẫn yêu chiều an ủi cô: “Em đừng lo lắng quá, chẳng phải mẹ vẫn luôn không nhận ra em sao? Không sao cả, em còn có anh, còn có...” Cô ngược mắt lên hỏi anh: “Còn có ai?”.

“Ừm... còn có...” anh bắt đầu quanh co: “Đợi chúng ta sẽ mua một chú chó nhỏ, như vậy em còn có một chú chó bên mình nữa. Nếu không thích thì mua một con mèo. Nếu em thấy vẫn không vừa ý, chúng ta có thể mua vài người...”

“Người cũng có thể mua?” Cô chau mày lại hỏi anh

“Đồ ngốc ngếch ạ, anh nói có thể là nhất định có thể mà.” Anh gào lên như một điều hiển nhiên vậy.

“Anh thực là xấu xa tồi tệ”. Cô gắng sức vùng vẫy, anh càng ôm chặt hơn, chặt đến mức khiến cô như muốn tắt thở. Cô thở hổn hển nói: “Anh mau bỏ em ra, đồ khốn!” Anh lắc đầu, rồi dường như dùng hết sức bình sinh mình có nói với cô: “Bởi vì anh là đồ khốn nên anh không thả, có chết cũng không thả!”.

Cô nói: “Em sắp không thở được nữa rồi...”

Anh vẫn lắc đầu: “Không thả, nói kiểu gì cũng không thả!”.

Cô dồn hết sức gào lên: “Em sắp chết rồi!”.

Anh vội vàng nói lỏng tay, sắc mặt lo lắng: “Em có sao không? Anh làm đau em ở chỗ nào?”.

“Em bị anh làm cho nghẹt thở sắp chết rồi đây này.” Cô trừng mắt nhìn anh: “Khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều bị anh làm cho đau nhức. Thật là đồ đáng ghét!”.

“Không bị thương thì thôi, chúng ta nói vào chuyện chính nhé.” Anh cúi thấp đầu ho húng hắng, rồi cười: “Chuyện trốn đi nơi khác.” Cô ngăn người, mở tròn mắt, giọng nói run rẩy kịch liệt “Chạy trốn...” Cô giống như không dám tin vào tai mình: “Anh muốn đào tẩu, không kết hôn?”.

“Phải.” Anh khề nhún vai, cố làm ra vẻ thoải mái nhìn cô: “Anh mới hai mươi lăm à, làm gì mà phải vội vàng kết hôn chứ. Mục tiêu của anh là ba mươi tuổi mới kết hôn.” Rồi anh lại cười hỏi: “Chẳng phải điều này em đã biết từ trước rồi sao?”.

“Em đương nhiên là biết...” Trong thăm sâu trái tim cô như chột run lên từng hồi, cô cười nói: “Đúng vậy, nam tử lấy sự nghiệp làm trọng, ba mươi tuổi mới kết hôn, đó là điều đương nhiên!” Cô giống như đang nói với chính mình vậy: “Đợi em kết hôn rồi, anh hãy kết hôn... Em không kết hôn, anh tốt nhất cũng đừng có kết hôn. Nếu như bây giờ anh kết hôn, đến lúc ấy nhất định sẽ hối hận. Thật đấy, đời người dài như vậy, anh mới hưởng thụ có hai mươi mấy năm, đừng có bước vào nấm mồ hôn nhân.”

“Nói cái gì...” Anh nhìn cô mắt lấp lánh niềm vui, cô bĩu môi nói: “Lời vàng ý ngọc!”.

Anh khẽ cốc lên trán cô: “Vậy còn không mau chuẩn bị để thực hiện kế lớn trốn chạy đi.” Anh chỉ ra ngoài cửa sổ, bắt chước giọng điệu trên truyền hình nói: “Bây giờ không trốn, còn đợi đến lúc nào!” Cô cười sôi nổi: “Thuộc hạ tuân lệnh!” Cô tò mò hỏi anh: “Địa điểm chạy trốn?”.

“Hong Kong...”

Gia Mi cảm thấy đầu ong ong ù ù, đã nghĩ hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn không nghĩ ra cách để thoát khỏi đám vệ sĩ kia. Cô ôm đầu, hai mắt u tối: “Bây giờ chẳng có cách nào cả, hay là cho thuốc ngủ hòa vào trong bình nước rồi đưa cho bọn chúng uống.”

“Bọn họ mà uống thứ gì đó của em thì mới là kỳ lạ.”

“Vậy thì làm cách nào bây giờ?”.

“Đành phải sử dụng ba mươi sáu kế thôi!”.

“Dương đông kích tây? Điệu hổ ly sơn? Hay là kim thiên thoát xác?”. Cô mệt mỏi hỏi. Hách Gia Tuấn cười cười “Dùng kế giấu trời qua sông, trước đây nước Nhật Bản bé nhỏ trong trận Trân Châu Cảng đã làm như vậy.”

“Em không hiểu”. Cô lắc lắc đầu.

“Em không biết, anh muốn làm thế nào mới có thể ”Giấu trời qua sông?” Cô uể oải. Anh lại gõ vào đầu cô: “Đúng là đồ heo ngốc, mang theo chứng minh thư, đến chỗ đồng người sẽ bỏ rớt chúng!”.

“Em biết rồi!” Hai mắt cô rực sáng: “Đây gọi là dương đông kích tây, kim thiên thoát xác.”

“Giấu trời qua sông.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sao em luôn làm trái với lời anh như vậy?”.

“Nói không đúng thì phải sửa lại chứ sao.” Cô cãi lại cây ngay không sợ chết đứng.

“Em thật đúng là đáng ghét!” Anh thở phì phì trừng mắt nhìn cô, cô đưa tay dấm thùm thụp lên ngực anh: “Ban đầu là giấu trời qua sông, sau đó là dương đông kích tây và cuối cùng mới là kim thiên thoát xác!”.

“Được rồi, mang theo chứng minh thư, chúng ta giả vờ ra ngoài đi dạo... Trên đường đi nhớ phải chia thành hai đường đấy, hẹn gặp nhau ở sân bay.” Lúc này xúc cảm của anh đột nhiên trào dâng mãnh liệt, anh nâng mặt cô lên, hôn một cái thật sâu.

Lúc môi chạm vào môi, dính chặt, cô vẫn còn chưa lĩnh hội được sự huyền diệu của nó, chỉ mở trừng mắt, ngơ ngác nhìn anh. Không khí trong lồng ngực dường như đã bị anh rút sạch. Cô đỏ bừng mặt, đẩy anh ra: “Muốn chết phải không?”.

Anh sững người, giận dữ, ánh mắt tóe lửa: “Một chút lãng mạn cũng không có.” Cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài:

“Trời sắp tối rồi, rốt cuộc anh có đi hay không?” Anh giận dữ “Trước tiên phải gọi điện thoại để đặt vé đã.” Rồi anh bỗng nhớ ra vài việc, lại nói: “Em mau gọi điện xin nghỉ đi, còn phải nói với viện trưởng một tiếng, em tạm thời không thể đến thăm mẹ được.”

“Mẹ mẹ cái gì, đó là mẹ của em, anh gọi là bác gái.”

“Ha ha...” anh cười giảo hoạt nói: “Đợi đến khi anh và em gạo nấu thành cơm rồi, muốn anh gọi, anh còn phải suy nghĩ nữa.”

“Đáng ghét”. Cô gờ quyền lên, anh vội vàng né tránh: “Đồ dã man!”.

Hách Gia Tuấn nhìn đồng hồ: “Bây giờ là bảy giờ, máy bay cất cánh lúc chín rưỡi, cho nên chúng ta chỉ có hai tiếng để thoát thân thôi.” Anh liếc nhìn cái ba lô sau lưng Gia Mi: “Em đem theo chiếc ba lô này làm gì? Đánh rần động cỏ.”

“Không có đâu, chỉ là mang theo hai bộ quần áo và một cái máy chụp hình thôi.” Gia Mi khẽ cười giải thích. Hách Gia Tuấn trừng mắt nhìn cô, nói như ra lệnh: “Bỏ ba lô xuống, cầm chứng minh thư theo là được rồi.”

“Nhưng...” Gia Mĩ có chút khó xử “Phải mang theo một chút đồ chứ, nếu không ở Hồng Kông gặp phải việc gì khẩn cấp thì thực phiền phức.” Hách Gia Tuấn sa sầm mặt xuống, không vui nói: “Hồng Kông không đến nỗi là không có cái gì cả, cho nên... chúng ta đến đó mua sau.”

“Được rồi.” Cô bỏ ba lô xuống, anh kéo tay cô: “Bắt đầu chạy trốn.”

Đám vệ sĩ nhìn thấy họ đi ra, liền đưa tay chặn lại: “Thái Thái nói, không để thiếu gia bước ra khỏi cửa.” Gia Mĩ trong lòng kinh sợ, nhưng vẫn nhoẻn cười: “Chúng ta muốn ra ngoài đi dạo một chút thôi.” Hách Gia Tuấn vừa cười vừa nói: “Mọi người đừng căng thẳng như vậy, ai cũng có bạn gái mà. Chia tay, đương nhiên phải chọn một góc phố tối đen không người qua lại... Nếu như ở trong nhà chỉ có cách đợi tự sát thôi.”

Đám vệ ở trên gương mặt lạnh lùng chẳng chút biểu cảm gì: “Thái Thái đã nói, thiếu gia lắm mưu nhiều mẹo cho nên không thể không đề phòng.”

Hách Gia Tuấn sắc mặt sa sầm, nói thầm vào tai cô: “Kế hoạch thứ nhất thất bại, dùng kế hoạch thứ hai. Gia Mĩ lập tức đáp: “Được, mỗi người phụ trách năm người”. Đám vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau, ngơ ngác chẳng hiểu gì

Cô chạy thẳng đến chỗ tủ giày, rút chiếc gậy sắt, nhằm vào đám vệ sĩ vụt tới tấp. Kẻ dẫn đầu đám vệ sĩ vội vàng nói: “Lão Thái thái dặn dò, không được làm tổn thương thiếu gia.” Hách Gia Tuấn cười hi hi: “Ừm, là ta làm tổn thương các người.” Anh nói với Gia Mĩ: “Ném chiếc gậy sắt cho anh.” Gia Mĩ trừng mắt nhìn anh: “Không được, bọn họ toàn vây quanh em.”

Hách Gia Tuấn nhún vai: “Vậy thì anh đành phải chuồn trước vậy.” Lời vừa rút, cả người anh đã lao ra khỏi cửa như tên bắn

Đám vệ sĩ ngăn người, hốt hoảng rít lên: “Đuổi theo thiếu gia...” Gia Mĩ bỏ chiếc gậy sắt xuống: “Làm gì vậy, đều chạy đi hết rồi, xem ra không có việc gì của mình”. Cô trở vào phòng, đeo chiếc ba lô lên lưng, thông dong đi ra ấn thang máy. Hách Gia Tuấn từ trong thang máy bước ra vừa cười vừa nói: “Một lũ đàn độn, giống như một đám ruồi nhặng không đầu vậy, tất cả đều chạy xuống lầu rồi, ta rõ ràng là ở trong thang máy của lầu trên.” Gia Mĩ dựng ngón tay cái lên: “Theo tâm lý mà phân tích, tất cả đều cho rằng anh sẽ chạy xuống dưới.” Hách Gia Tuấn vòng tay ôm lấy cô: “Nhưng em biết không, anh đứng trên lầu nhìn bọn họ chạy xuống dưới, rồi ở đây đợi em.”

“Nói nhảm.”

“Em lại mang cái ba lô này làm gì?” Hách Gia Tuấn hỏi.

“Thoải mái nhẹ nhàng như vậy, đương nhiên phải mang theo ba lô đi rồi.” Trên mặt Gia Mĩ lộ rõ vẻ ung dung, Hách Gia Tuấn cười cười: “Vẫn còn thời gian, chúng ta dứt khoát quay trở về mang theo một chiếc va li to, bỏ toàn bộ quần áo, đồ dùng vào đây rồi mang theo.”

“Ý kiến hay.” Gia Mĩ gật đầu tán thành. Hách Gia Tuấn nói: “Vậy thì nhanh lên đi thu dọn, thu dọn xong chúng ta sẽ từ từ đi ra sân bay.” Anh kéo Gia Mĩ quay trở lại phòng.

2. Chương 2

Gia Mĩ đột nhiên cảm thấy chân như chẳng còn chút sức lực nào, mềm nhũn, chao đảo bồng bênh giống như đang đứng ở trong đám mây vậy. Chỉ e là đến một lúc nào đó sẽ ngã xuống. Tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ mơ hồ hồ, không thể nào nhìn cho rõ được. Tiếng của cô phát thanh viên từ chiếc loa phát ra lạnh lạnh, giống như thanh âm từ nơi xa nào đó truyền đến, khiến cho người ta không thể nào tập trung vào việc khác được, nhưng cũng chẳng thể nghe rõ cô ta đang nói gì. Bên tai chỉ toàn tiếng ù ù.

Hách Gia Tuấn tay kéo va li, lưng đeo ba lô, còn nhẹ nhàng dìu cô bước đi vài bước hỏi: “Em đã đỡ hơn chưa?”

“Em sắp chết rồi...” tiếng của Gia Mĩ nhỏ nhẹ thoảng qua, giống như con muỗi vậy. Cô như chẳng còn chút sức lực nào dựa vào lòng anh: “Tên hung thủ giết người anh, nếu em có làm quỷ thì cũng không tha cho anh đâu.”

“Ai biết em kém cỏi vậy chứ, đi máy bay mà cũng say khùng khiếp như vậy...” Hách Gia Tuấn đảo mắt một vòng nhìn bốn phía xung quanh: “Đừng ngồi ở đây, chúng ta mau đi thôi, ở sân bay này chỗ nào cũng có người, ai mà biết được có gián điệp hay không.”

“Em không muốn đi...” Cô quỳ thụp xuống đất, Hách Gia Tuấn nhẹ nhàng kéo cô lên “Đứng dậy đi em...” Cô ngẩng đầu, tiếng yếu ớt: “Em chóng mặt quá, anh để em nghỉ một lát có được không?”

“Đi máy bay mà cũng chóng mặt hả, em thật là...” Hách Gia Tuấn cùng quỳ xuống bên cô: “Có cần phải đi bác sĩ không?” Cô mơ mơ màng màng, lắc đầu nói: “Không cần đâu, anh không biết em sợ nhất là đi bệnh viện hay sao?”

“Tiểu tử thôi!” Một tiếng quát rất to vang lên bên tai, Gia Mĩ ngẩng đầu, chỉ thấy một lão đại gia khoảng hơn bảy mươi tuổi chống gậy đứng trước mặt họ, phía sau có khoảng hơn mười người vệ sĩ thấp tùng...

Hách Gia Tuấn không dám tin đứng dậy nói: “Lão đầu thôi, sao lại là ông? Làm sao mà ông biết cháu đến Hồng Kông?” Lão đại gia hươ chiếc gậy kéo Hách Gia Tuấn đến gần, Hách Gia Tuấn vội vàng trốn ra phía sau lưng Gia Mĩ: “Này, ông có lời gì mau nói, quân tử dùng lời chứ không dùng tay.”

Lão đại gia trừng mắt quát: “Đồ nhóc nhát như thỏ đế này, không dám chạy lại chỗ ta sao?” Lão dùng chiếc gậy vụt bên trái, vụt bên phải nói: “Ta làm tiểu nhân, đánh chết tiểu tử thôi ngươi là được rồi, không chịu thua kém thứ gì!”

“Lão đầu thôi, nếu ông mà đánh cháu nữa là cháu sẽ phản kháng đấy”. Hách Gia Tuấn giận dữ nói, trái tim của Gia Mĩ đã sớm chạy ngược lên cổ họng, giọng cô run run:

“Lão đại gia, có lời từ từ nói, nếu cứ đánh như vậy, sẽ chết người đấy”.

Lão đại gia giận dữ nói: “Đánh chết đi, ta không sinh ra cái thứ đồ khốn này”. Hách Gia Tuấn cười thành tiếng chòng ghẹo nói: “Ông là đàn ông, làm sao mà sinh ra cháu được, chẳng nhẽ khoa học kỹ thuật bây giờ phát triển đến như thế sao, đến đàn ông cũng có thể sinh nở được?” nhìn thấy lão đại gia tức giận đến nổi mặt mày xạm xịt, lại cười lớn hỏi: “Nhưng ông đã già đến như vậy rồi, còn sinh ra cháu, thực là có chút khó khăn đấy.”

Lão đại gia trừng mắt, ngón tay run run chỉ thẳng vào anh: “Ngươi dám nói những lời như vậy với ông của người sao, ta đã uống công thương xót đứa cháu vô lại như ngươi.”

Gia Mĩ bối rối thấp giọng hỏi: “Ông là ông của anh ấy?”

Hách Gia Tuấn túm lấy vai của cô vừa cười vừa nói: “Đúng đấy, lão nhân gia này chính là ông nội của anh, thế nào, có phải là hung dữ dọa người ta sợ chết khiếp không? Cho nên cha của anh mới để ông ở lại Hồng Kông đấy.”

“Tiểu tử thôi, dám nói ta hung dữ hả?” Hách Gia Tuấn lại vung cây gậy lên, Gia Mĩ thấy vậy nhắm chặt hai mắt đổ người về phía sau. Hách Gia Tuấn vòng tay ôm lấy eo cô, kịp thời đỡ cô ôm vào trong lòng: “Gia Mĩ, em có sao không?”

Gia Mĩ nhìn anh nháy nháy mắt, rồi giả vờ ngất đi. Hách Gia Tuấn đầu mày nhíu chặt, gọi to: “Em làm sao vậy... Gia Mĩ... đang bình thường sao lại ngất đi vậy.” Anh ngẩng đầu, nhìn Hách gia gia nghiêng chặt răng nói: “Đều là do ông hết, ông dọa cô ấy ngất xỉu rồi... Cô ấy là người yếu đuối mỏng manh, vậy mà ông lại cầm gậy dọa cô ấy, thật là chẳng có phong độ, chẳng có tình cảm gì, đúng là lão đầu thôi máu lạnh!”

“Ta máu lạnh?” Hách gia gia tự chỉ vào mình hỏi. Hách Gia Tuấn mím chặt môi: “Còn không phải sao, nếu ông không phải máu lạnh, sao lại còn đuổi theo bọn cháu đến tận đây?” Anh làm ra vẻ mặt mũi bi thương sâu khổ: “Cháu chạy trốn một mạch từ nhà đến chỗ ông, tưởng ông sẽ chờ để đón tiếp cháu, ai dè toàn là gậy, Ôi cuộc đời ôi, thật là thê lương quá đi mất!”

“Tiểu tử thôi, lúc chạy nạn thì mới nghĩ đến ông sao? Tại sao không đi sớm hơn chút nữa?”

“Sớm hơn chẳng phải là giúp ông tìm cháu dâu hay sao?” Anh chỉ Gia Mĩ đang ôm ở trong lòng “Thế nào? Có phải là rất đẹp không? Con mắt của cháu có phải là không tồi không?” Hách gia gia nheo nheo mắt: “Nhan sắc này chỉ thuộc hạng trung bình, không xinh không xấu, lẫn ở trong đám đông thì có thể tìm ra được cả năm.” Hách Gia Tuấn mở to mắt, giận dữ nói: “Ông có biết nhìn hay không đấy? Như thế này mà còn không đủ xinh ư? Không đẹp thì được rồi, cháu trả cô ấy về nhà.”

“Đẹp, rất đẹp!” Hách gia gia vội vàng túm lấy cánh tay anh: “Mấy năm rồi mới trông thấy cháu đến Hồng Kông, làm sao mà có thể đi về như vậy? Mẹ cháu gọi điện thoại cho ông, nói cháu chạy trốn khỏi cuộc hôn nhân ép buộc, nếu cháu đến Hồng Kông, thì bắt cháu đi chuyển bay kế tiếp trở về. Ông đã hỏi các chuyến bay, có ý đến đây đợi...”

Hách Gia Tuấn cười giả lả: “Cháu biết ngay mà, ông sẽ không bán đứng cháu đâu, cho nên cháu mới chạy đến đây, từ bên kia bờ biển, dùng hết 36 kế, trải qua biết bao nhiêu khổ nạn, cuối cùng... bay đến đây. Những khó khăn gian khổ trong cả quá trình ấy, thật khó mà có thể nói cho rõ ràng được. Tóm lại khó khăn gian khổ giống như Tôn Ngộ Không đi lấy kinh ở Tây Thiên vậy”.

“Bao nhiêu khó khăn như vậy, thôi để về nhà rồi nói ta nghe ”

“Đương nhiên rồi!” Hách Gia Tuấn bế Gia Mĩ đứng dậy đi thẳng ra xe. Gia Mĩ vùi mặt vào ngực anh, cười đến nỗi toàn thân rung bần bật. Anh chàng này, tài nói dối đúng là số một. Hách gia gia ngồi vào trong xe, dặn tài xế lái xe, rồi lại vô cùng vui mừng nói với Hách Gia Tuấn: “Mau mau nói xem, cháu dùng kế gì mà lừa được đám vệ sĩ, làm sao mà trốn ra được?”.

“Cháu nội của ông đương nhiên là phải thông minh rồi, trước tiên cháu dùng chiêu ”Mạn thiên quá hải“, sau đó lại dùng chiêu ”Điệu hổ ly sơn“, cuối cùng ”Đương đông kích tây“, sau đó ”Kim thiên thoát xác“ trốn đi rất an toàn”.

“Trọng điểm, ông muốn nghe cụ thể cả quá trình.”

“Cả quá trình thực rất phức tạp, chỉ có hơn một tiếng nói không thể hết được. Tóm lại ông chỉ cần biết, cháu để gặp được ông, đã phải đổ biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt, như vậy là được rồi.” Giọng của Hách Gia Tuấn rất nghiêm trọng, Hách gia gia cảm động nói: “Ông đã sớm biết tên tiểu tử người nhất định rất nhớ ông, nhưng không ngờ, vì để gặp được ông nội mà cháu đến cả nhà của mình cũng không cần.” Hách Gia Tuấn lẩm bẩm: “Tất cả thẻ đều bị khóa rồi, đến một đồng cũng chẳng có, không đến chỗ ông thì còn biết chạy đi đâu.”

Hách gia gia lúng túng hỏi lại: “Cháu vừa nói cái gì không tiền?”.

“Ông nội, tài của ông thực có vấn đề rồi đấy, vừa rồi rõ ràng là cháu có nói gì đâu”.

“Thật không?”.

“Thật...”

Hách Gia Tuấn nghiêm túc gật đầu, “Thật là nghiêm trọng rồi, ông nên đi bác sĩ kiểm tra mới được”. Gia Mĩ ôm chặt lấy anh, khuôn mặt bức bối đỏ dần lên, thật không thể hiểu, trước đây vì sao mình lại gọi hấn là lợn nhỉ? Thực ra phải gọi hấn là Hồ ly mới đúng.

“Nhưng mà, rõ ràng là cháu nói...”

“Ông nội!” Hách Gia Tuấn lớn tiếng gọi, cắt ngang lời ông rồi chuyển đề tài: “Ông xem, cảnh hoàng hôn ở đây thật là đẹp quá, không biết có phải là do ông ở bên cháu hay không, mà hôm nay cháu thấy cảnh hoàng hôn thật là tuyệt đẹp!”.

Nhưng khoảnh khắc hoàng hôn thật ngắn, những tia nắng đang dần rút lui, mặt trời đang tranh giành những khoảnh khắc cuối cùng tỏa những tia sáng yếu ớt những tia sáng đỏ hồng ấy như những vệt máu loang lổ trên bầu trời.

Hách gia gia lấy từ trong ngực áo ra một chiếc kính lão, chăm chú nhìn, cười vụng về: “Cái thằng tiểu tử này, thật là... con mắt thường thức chẳng giống nhau... thế này mà gọi là đẹp...”

Hách Gia Tuấn quay lại nhìn thẳng vào ông nội, nói rõ ràng rành mạch từng chữ: “Bởi vì ở bên ông nội, cho nên thấy đẹp, đến bầu trời cũng trở nên vô cùng quang đãng”. Hách gia gia cười như mở cờ trong bụng: “Thằng bé này... thật là... đáng yêu...”

Gia Mĩ nhìn chằm chằm vào cái giường to trước mặt, nhìn tận lực, cô quả là không dám tin, lại phải ngủ cùng với thằng cha ấy trên một chiếc giường. Cô vừa định mở miệng, Hách Gia Tuấn đã bịa ra một lý do rất hợp lý nói: “Ông nội tưởng rằng chúng ta là bạn trai bạn gái của nhau cho nên nhất định phải ngủ cùng nhau. Ông còn muốn ôm ấp đứa cháu này, nên còn lo lắng hơn em ấy chứ”.

Anh hai câu ba lời như vậy, cũng giống như là đã nói rõ tất cả. Nhưng cô biết, giữa họ không phải là quan hệ nam nữ. Cô khó khăn lắm mới thốt ra được lời đề nghị: “Để em ngủ ở ghế sofa là được rồi...”

Anh lắc đầu, cười ngây thơ: “Không được, chúng ta ngủ cùng nhau. Ngộ nhỡ ông nội mà biết thì lại phiền hà”.

Cô hậm hực trong cổ họng, cất tiếng khô khốc: “Như vậy không được... trai chưa vợ gái chưa chồng ngủ cùng một giường... có trời mà biết người khác sẽ nghĩ như thế nào”.

Anh mặc kệ cô, chui vào trong chăn, thản nhiên nằm ngủ. Anh nhìn cô nói: “Anh tắt đèn đây, em lên giường đi.”

Một màn đêm đen đặc trong phút chốc trùm kín căn phòng, tấm kính lớn bên tay phải cô rơi xuống đất kêu xoảng một tiếng thật to, toàn thân cô bất giác mềm nhũn, như người vừa trải qua một cơn ốm nặng tỉnh dậy, chẳng còn chút sức lực nào giữ thăng bằng trên tấm kính, trong khoảnh khắc cô chợt cảm thấy lạnh run người. Cô nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, tuy chỉ là một cái bóng mờ mờ, nhưng mắt cô như dán chặt vào đấy, chẳng thể nào rời đi được.

Bắt đầu từ lúc bố mẹ cô li hôn, cô giống như một con nhím vậy, đối với những người đàn ông bên cạnh mình đều có một sự thù địch không thể diễn tả bằng lời được. Hách Gia Tuấn, lúc mới bắt đầu quen biết cô cũng thường bị cô đánh cho vài trận. Nhưng anh chàng này đúng là đồ mặt dày, mỗi lần bị cô đánh, anh đều trốn chạy, trốn xong rồi lại ra vẻ thích thú trêu cô đánh tiếp. Anh cứ như vậy mà không hề chán, ngày ngày theo sát bên cô, giống như một phần cơ thể của cô vậy, không có cách nào mà tách ra được.

Cuối cùng thì cô cũng quen, cô quen với sự có mặt của anh ở bên cô, quen với việc anh có thể vì cô mà làm mọi việc. Cô ngờ ngẩn ngẩn, có thể anh đối với cô chỉ là thói quen, còn cô... cô đối với anh, không biết từ lúc nào, đã không còn là thói quen nữa. Cái cảm giác đau lòng ấy thực không thể là do thói quen tạo ra được.

Nhưng thực không phù hợp. Cô chỉ là một người khiêm tốn bình thường, đúng như ông nội anh đã nói, nếu ném cô vào một đám người thì nhất định sẽ không tìm ra. Nhưng còn anh, dù anh có lẫn vào đám đông vô số, thì anh vẫn có thể tỏa ra bốn phía xung quanh một thứ ánh sáng không lẫn vào đâu được. Tự bản thân anh không thể trộn lẫn.

Hách Gia Tuấn hai mắt mở trừng, cũng không thể nào ngủ được, anh lại bật cái đèn ở bên phía đầu giường, đưa mắt nhìn xung quanh. Thấy Gia Mĩ vẫn còn đứng đó, anh mỉm cười: “Qua đây ngủ đi, em sợ anh ăn thịt em sao?”. Anh mở chăn, vỗ vỗ nhẹ vào giường: “Em yên tâm đi, thân hình em như vậy, anh thực chẳng có hứng thú đâu!”.

Cô gượng cười, trên sắc mặt thoáng chút buồn, đưa tay ôm trước ngực hỏi: “Thật sự là xấu như vậy sao?”.

Anh nhè nhẹ gạt đầu, vừa cười vừa nói: “Thôi được rồi, em có cởi hết đồ đứng trước mặt anh, anh cũng không hứng thú đâu.” Trong lòng cô biết anh chỉ là nói đùa, nhưng vẫn giận dỗi, không cam tâm chui lên giường để ngủ, mở trừng mắt hỏi anh: “Em thực là xấu như vậy sao?” Anh ngạc nhiên một chút rồi cười lớn, trêu chọc cô: “Vấn đề này còn đợi nghiên cứu đã, nếu không phải như vậy, thì em thử cởi hết đồ xem nào?”.

“Em cởi hết đồ?”.

Cô không dám nghĩ tiếp, tròn mắt như càng mở lớn hơn. Anh gạt đầu một cách đương nhiên: “Em không cởi hết đồ làm sao anh biết em có quyền rũ hay không. Lúc phụ nữ không mặc gì chính là lúc người ấy có sức quyến rũ nhất đấy!”.

“Lăn xuống giường đi!” Cô giận dữ! Anh tắt đèn, chui vào chăn ấm, thò đầu ra lớn tiếng nói: “Anh không muốn, bên ngoài rất lạnh.” Cô cố hết sức kéo chăn của anh nài nỉ: “Anh ra ngủ ngoài sô-pha đi vậy”.

“Thông thường chỉ có lúc hai vợ chồng giận nhau, vợ mới bảo chồng đi ra ngoài phòng khách ngủ. Nhưng tuyệt đối không để chồng ngủ trên ghế sô-pha.” Anh cố ý càng nói càng lớn tiếng. Cô tức tối quát lên: “Không có phòng khách à?”.

“Thôi ngủ cùng nhau nhé, quyết không xâm phạm lẫn nhau..” anh đột nhiên lật người lại, ôm cô vào lòng, cô bị lực cánh tay của anh ôm chặt ngã ra phía sau, theo đó nằm bịch xuống giường. Chân của anh kẹp chặt lấy hai chân của cô, vòng tay anh ôm cô thật chặt, cô hoảng hốt: “Đồ khốn, bỏ em ra.”

Anh lớn tiếng cười ha ha: “Không bỏ, xem em có còn hung hăng không.” Cô gắng gào lên: “Anh muốn làm cái gì đấy?” Anh càng quăn chặt lấy cô hơn, ôm trọn cả cả thể cô trong lòng mình, chặt đến mức như muốn mang cả cơ thể anh gắn lên cơ thể cô, hòa thành một. Hơi thở anh gấp gáp. “Anh muốn đem gạo nấu thành cơm. ”

Trái tim cô đập loạn xạ, thành thịch thịch thịch, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng cô vẫn giả vờ lạnh băng nói: “Được thôi, anh nấu đi, em đang chờ anh ăn đây!”. Anh ngạc nhiên nói: “Thật không ngờ, Gia Mĩ nhà mình lại vội vàng như vậy, lẽ nào đây lại là Dục Nữ trong truyền thuyết?”.

“Anh chết đi!” Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng anh lại càng quăn chặt lấy cô hơn, còn cười lớn nói: “Gia Mĩ, anh bắt đầu đây...” Anh cúi xuống nâng mặt cô lên, hôn lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng: “Wa, thật là nóng... nóng quá đi mất, nóng như muốn thiêu đốt toàn thân vậy, thì ra chính là như vậy.”

Gia Mĩ chỉ cảm thấy trái tim như quả bóng đang được bơm căng lên, căng đến mức tựa hồ như muốn nổ tung. Cô nghiêng chặt răng, nói rành rọt từng chữ: “Anh mà còn dám trêu ghẹo em, thì anh nhất định chết chắc đấy!”. Cơ thể anh vẫn áp sát cơ thể cô, hơi thở nóng bỏng của anh phả vào mặt cô: “Lẽ nào em muốn bắt đền anh sao? Thế này nhé, bây giờ em nói, em muốn lấy anh, anh sẽ miễn cưỡng chấp nhận!”.

“Cái thằng cha này, anh còn lâu mới đủ tiêu chuẩn!” Cô gắng sức giãy giụa, nhưng chẳng có tí tác dụng gì. Anh khỏe như vậy, hai cánh tay anh như thép ấy, khiến cô càng muốn vùng vẫy lại càng như bị quăn chặt hơn. Thực tổn công vô ích.

Đột nhiên anh lặng thinh không nói, trong bóng đêm, ánh mắt anh vụt sáng, long lanh: “Lấy anh nhé!”. Cô giật mình, giống như vừa bị điện giật vậy, trong đầu đột nhiên trống rỗng. Anh lại vùi đầu vào cổ cô, môi anh kề sát bên tai cô: “Chúng mình sẽ ở bên nhau trọn đời nhé em, có được không?” Cô vẫn sững sờ như vậy, chỉ cảm thấy hơi hoảng hốt như trong cơn mộng du, khó khăn lắm cô mới mở miệng được: “Anh...” Đột nhiên anh cười lớn, cắt ngang lời cô đang định nói: “Em biết anh đang nói đùa đúng không?”.

“Câu nói đùa này chẳng có chút gì là đùa cả”. Cô giận dữ nói, nước mắt chỉ trực trào ra khóe mắt. Anh thở nhẹ rồi khe khẽ buông lỏng tay, cô giờ tay đầm cho anh một đầm: “Em sẽ để cho anh trêu chọc”.

Anh vội vàng né tránh, cô đầm huyệt vào khoảng không, tức giận liền chồm cả người lao về phía anh, anh vội vàng nhảy sang bên cạnh chiếc kệ nhỏ để ở phía trên đầu giường, chiếc đèn ngủ ở trên đấy chẳng may bị gạt phải rơi xuống đất, rầm một tiếng, vỡ vụn tan tành. Cô cười ha ha, chui vào trong chăn, kéo chăn phủ kín đầu: “Việc ấy không liên quan đến em!”

“Đồ khốn, anh không được kéo chăn của em.” Cô cố gắng hết sức giữ chặt lấy chiếc chăn, quăn vào bên người.

“Em đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, chỉ có mỗi mình em đang cuộn chặt chăn lại thôi,” Hách Gia Tuấn cũng cố gắng hết sức để kéo chiếc chăn về phía mình, hai người cứ kéo qua kéo lại không ngừng nghỉ, như muốn đem chiếc chăn xé ra làm đôi. Cô lớn tiếng giận dữ. “Nếu anh mà vượt qua đường ranh giới ở giữa này, em sẽ đánh anh chết!”.

“Em mà nhân cơ hội này ăn thịt anh, thì anh cũng không bỏ qua cho em đâu!” Hách Gia Tuấn nghiêng chặt răng nói.

Cô giận dữ quát: “Đồ khốn!” Anh cũng gào lên không kém: “Yêu nữ đáng chết!”.

Đêm càng lúc càng sâu, sâu như đáy đại dương vậy, chẳng có một chút ánh sáng nào le lói.

Thật là thoải mái, đêm qua được ngủ một giấc ngon lành, chẳng chút mộng mị. Gia Mĩ vừa mở choàng mắt, đã nhìn thấy khuôn mặt của Hách gia gia. Cô vội cup mắt lại, lí nhí: “Gia Gia..” Hách gia gia đứng ở bên cạnh giường, gật đầu, mỉm cười ra vẻ thần bí: “vẫn còn sớm, ta ở bên ngoài cửa gọi các cháu, nhưng gọi mãi mà chẳng thấy lên tiếng nên đành phải đi vào.”

“Là việc đương nhiên mà”, cô cười hết cỡ, định giơ hai tay vươn vai vặn vẹo, bây giờ mới phát hiện ra mình đang nằm trong lòng Hách Gia Tuấn, còn anh thì... đang vòng tay ôm lấy cô, không lỏng không chặt, cánh tay đè lên ngực cô.

Tên tiểu tử thối này, nhân lúc cô ngủ say đã lợi dụng để làm những việc xấu xa, thật là độc ác! Cô nghiêng chặt hai hàm răng, trợn tròn mắt lên.

Hách gia gia nói đầy hàm ý: “Bóng đèn đã bị vỡ rồi”.

Cô lập tức phân bua: “Việc này không phải tại cháu!” Hách gia gia càng cười đầy ẩn ý: “Đương nhiên, ông hoàn toàn hiểu mà.”

“Ông thực là hiểu rõ?” nhìn kiểu cười của Hách gia gia, cô cảm thấy lão nhân gia có gì đó quanh co, không thành thật. Hách Gia Tuấn mở hé hé mắt, ngáp dài một cái rồi cũng nói: “Việc này không phải tại cháu”. Nói rồi anh quay sang phía Gia Mĩ, hôn một cái lên má cô ấy, cười dịu dàng: “Bà xã, sao em dậy sớm vậy”.

“Ai là bà xã của anh.” Gia Mĩ giận dữ trừng mắt nhìn anh

Hách gia gia nhắm mắt làm ngơ, giả vờ như không thấy gì, rồi lại cười đầy ẩn ý, giống như hồ ly nói: “Tên tiểu tử thối này, tối qua cháu hơi dữ dội quá đấy.”

Hách Gia Tuấn từ từ ôm chặt lấy Gia Mĩ, khiến cô không thể cử động được. Nheo mắt trả lời: “Đến điều ấy mà ông cũng nhìn ra, ông nội quả thật là cao nhân”.

“Đương nhiên, đến đèn cũng vỡ cả rồi”. Trong mắt Hách gia gia ánh lên những tia nhìn đầy ẩn ý. Gia Mĩ bắt đầu lên tiếng: “Gia gia, ông thật là đã nghĩ vòng vo rồi, chúng cháu...” Hách Gia Tuấn tươi cười ngắt lời cô: “Chúng cháu còn phải thu dọn một chút, ông nội, cảm phiền ông ra ngoài một lát được không”. Hách gia gia gật đầu: “Đúng đúng, còn phải thu dọn, có chứng cứ gì thì cũng xóa hết dấu vết đi”.

Hách Gia Tuấn nhắm mắt lại, cười ảm áp: “Vậy cháu không tiện.” Hách gia gia đứng dậy, trịnh trọng nói: “Các cháu yên tâm đi, một tiếng nữa ra cũng được, nếu một tiếng không đủ thì hai tiếng cũng được, buổi sáng là thời gian thích hợp...”

Hách gia gia cười ha ha, giúp họ đóng cửa phòng. Gia Mĩ nghe thấy tiếng đóng cửa, mới mặt đỏ phừng phừng, tức giận trợn trừng hai mắt nói: “Đồ khốn, anh dám chiếm ưu thế của em, muốn chết phải không? Mau đưa bàn tay bẩn của anh ra đây!”.

“Tay bẩn?” Hách Gia Tuấn cười ngây thơ, mở tròn hai mắt nhìn cô cười: “Tay của anh không hề chạm vào em!”.

“Vậy thì đây là cái gì?” Gia Mĩ cố gắng vùng vẫy, vẫn không cử động được, cô nghiêng chặt răng hỏi: “Cảng heo đúng không?” Cô giả vờ như chợt nhớ ra: “Oa, làm sao mà mình có thể quên nhỉ, anh căn bản vốn là đầu heo mà, làm sao mà có tay người được!”.

Anh vừa cười vừa nói: “Sai rồi, cánh tay của anh đang áp trên ngực em, chứ không phải là tay.”

“Thật là mồm năm miệng mười, cường từ đoạt lý!” Cô nghiêng răng kèn kẹt. Trong mắt anh lại ánh lên những tia nhìn ảm áp, ngáp tràn niềm vui: “Không đúng sao? Vậy thì đó là cái gì? Từ góc độ của ngành sinh vật học mà phân tích... Cảm phiền ”Bà xã” nói cho anh biết đây là cái gì?”.

“Em không phải là ”Bà xã” của anh!” Trong lòng cô cảm giác như được tưới thêm mật ngọt, nhưng bên ngoài giọng cô vẫn tồ tẹt cần nhân: “Tốt nhất là đem cả người anh phanh phui ra, xem trong đầu anh có phải là óc lợn hay không? Trái tim anh có phải là tim lợn hay không?”.

Anh khe khẽ thở dài: “”Bà xã“, em thật là hung dữ... hung đến mức dọa người ta sợ chết khiếp... nhưng đối với anh thì không thành vấn đề.” Anh lại giả nộ cười câu hồn ra: “Bà xã của anh thật là đáng yêu”, anh khe khẽ thở dài, biểu lộ vẻ dụ dỗ: “Bà xã, việc của chúng ta còn chưa làm xong mà”.

Cô trừng mắt nhìn anh giống như nhìn quân địch đang sắp tiến tới gần: “Anh muốn làm gì? Em cảnh cáo con heo thối anh, đừng có mà bừa bãi xông đến đây.”

“Cảnh cáo vô hiệu” Anh vừa cười vừa tuyên bố: “Bà xã, em thật là biết nghĩ, em nghĩ muốn cùng anh làm một việc sai lầm...” Anh cười rạng rỡ: “Anh thì lại nghĩ... chúng ta nên dậy thôi, mặt trời lên cao bằng ba con sào rồi”.

“Đáng ghét!” Lại bị anh ta lừa rồi.

Anh buông cô ra, vội vàng chạy vào nhà tắm: “Ai chiếm được trước, sẽ là của người đó.” Cô vội vàng bật dậy, cũng chạy vào nhà tắm: “Anh chàng thối này, chơi ăn gian, phải cạnh tranh công bằng mới được.”

Anh đã “Cạch” một cái, chốt cửa lại, ở trong nhà tắm đắc ý nói vọng ra: “Hôm qua lúc ăn cơm ông nội nói, ai mà xuống lầu muộn sẽ phải đi đánh tennis cùng với ông, thật là khủng khiếp, ông là một cao thủ đây.” Cô tức đến mức nghiêng chặt răng, đá ầm ầm vào cửa: “Anh mở cửa ra cho em!”.

Anh đứng đĩnh đạc, cạo râu: “Em từ từ đợi nhé”. Cô nhanh trí nghĩ ra một cách, vội vàng thay quần áo rồi xuống lầu trước. Cô khe khẽ đóng cửa lại, nhẹ nhàng bước đi không một tiếng động, cười đắc ý: “Có ai nói trước khi xuống lầu phải đánh răng đâu, đúng là đồ ngốc!”.

Hách Gia Tuấn mở trừng mắt, con ngươi như muốn lồi ra. Tình trạng bây giờ như thế nào nhỉ? Gia Mĩ đang cùng với ông nội anh ngồi ở bàn ăn nói chuyện vui vẻ, ngay cả khi anh đến, họ cũng không biết.

Người giúp việc bưng món điểm tâm lên, anh giả vờ ho khụ khụ vài tiếng: “Hôm nay cổ họng mình có vấn đề rồi, thật chẳng thoải mái chút nào”. Ánh mắt anh nhìn thẳng vào hai người, nhưng họ vẫn làm ngơ, xem như chẳng có anh tồn tại vậy. Thật là đáng ghét! Anh lấy tay gõ gõ xuống mặt bàn: “Này, Trình Gia Mĩ...” Lời còn chưa dứt, chiếc gậy của ông nội đã vung lên, anh vội vàng nhảy lùi lại phía sau để tránh, rồi giận dữ nói: “Ông nội, ông đừng đem đũa cẩu bồng của ông ra huơ loạn lên có được không?”.

“Tiểu tử thối, ngươi lại xem ta như bang chủ Cái Bang sao?” Ông nội đứng dậy, dùng gậy chỉ vào anh mắng: “Thảo nào mà Gia Mĩ nói cháu bắt nạt cô ấy, nam nhi quân tử phải đại trượng phu chứ, sao cháu lại xấu tính xấu nết như vậy.” Gia gia nheo mắt cười nhìn Gia Mĩ: “Cháu nhìn Gia Mĩ của chúng ta xem, vừa dịu dàng vừa đáng yêu, thật đúng là mẫu người phụ nữ lý tưởng để làm vợ hiền mẹ tốt.”

“Cô ấy làm vợ hiền mẹ tốt?” Hách Gia Tuấn lớn tiếng hỏi lại: “Gia Gia, đầu óc của ông có vấn đề rồi đây, người phụ nữ này mà là mẫu hình lý tưởng để làm vợ hiền mẹ tốt, dịu dàng đáng yêu ư?”.

Gia Gia cầm chiếc gậy nhắm vào anh đánh tới, thân thủ nhanh nhẹn. Hách Gia Tuấn vừa chạy vừa la: “Ông khỏe như vậy sao lại phải dùng gậy, thì ra là dùng để đánh người, thật là ông già đáng ghét!”.

“Tiểu tử thối, xem ta có đánh chết ngươi không” Hách gia gia nổi giận dùng dùng đuổi theo anh, Gia Mĩ đứng đĩnh đạc, ăn xong mới từ từ lau miệng, dịu dàng nói: “Gia Gia, ông không cần phải như vậy, vì đánh anh ấy mà ảnh hưởng đến sức khỏe, thực là không đáng.”

Hách gia gia thở phì phì dừng lại, cố gắng cười: “Cái thằng ranh này, giống như con khỉ vậy, thực không thể nào đuổi được.”

Gia Mĩ đứng lên, bước đến bên đỡ ông, vừa cười vừa nói: “Ông không cần phải phí sức hại mình như vậy, lát nữa trong trận đánh tennis dạy cho anh ấy một bài học là được rồi.” Hách gia gia gật gật đầu: “Đúng là Gia Mĩ hiểu chuyện”.

Hách Gia Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Gia Mĩ: “Buổi tối anh sẽ lại tiêu diệt em!” Hách gia gia hơi ngạc nhiên, rồi cười tiếp lời: “Đúng, buổi tối tiêu diệt Gia Mĩ, lời nói này nói rất đúng.”

Gia Mĩ đỏ bừng mặt giống như ngồi bên đồng lửa vậy Cô vừa cười vừa nói: “Ông nội à, kỳ thực anh ấy mắc một loại bệnh, mà cháu thực không tiện nói ra, cái bệnh này hử, đàn ông đều không dám mở miệng nói ra đâu ông ạ.”

Hách Gia Tuấn bước đến trước mặt cô, giận dữ hỏi: “Anh mắc bệnh gì hử? Em đừng có nói lung tung.” Gia Mĩ nhìn anh chớp chớp mắt, mặt tỏ vẻ ngây thơ: “Xin lỗi, em chỉ buột miệng nói ra thôi...”

Hách gia gia há hốc mồm, cứng cả lưỡi, vỗ vỗ vào người Hách Gia Tuấn ra vẻ thăm dò: “Cháu cao lớn khỏe mạnh như vậy, làm sao có thể lại mắc cái loại bệnh đó nhỉ?” Hách Gia Tuấn mặt mày đau khổ nói: “Ông nội, cháu rất khỏe ông đừng có nghe cô ấy nói năng lung tung bừa bãi.”

Gia Mĩ ngắt lời: “Đúng đấy, ông nội, cháu thực là nói năng hồ đồ, việc như vậy làm sao có thể nói ra chứ, chỉ một chút bất cẩn đã buột miệng nói ra. Anh ấy cơ thể cường tráng khỏe mạnh, một chút bệnh tật cũng không có...”

Hách gia gia gật gật đầu nói: “Chuyện này đúng là không được nói lung tung với người ngoài... có cũng xem như là không có...”

“Ông nội...” Gia Tuấn thất vọng thốt lên. Gia Mĩ phụ họa: “Đúng ạ, có cũng xem như là không có. Câu này của ông nội thực là tuyệt vời!”

Hách Gia Tuấn chỉ còn cách hậm hực trợn mắt nhìn cô, Hách gia gia lặng lẽ thở dài: “Từ giờ trở đi cháu càng cần phải đi chơi tennis cùng với ông, mỗi ngày cùng ông luyện tập khoảng ba tiếng.”

“Ba tiếng?” Hách Gia Tuấn giơ ba ngón tay lên, không dám tin vào những điều mình vừa nghe thấy, “Ông nội, cách tập luyện này thực là đoạt mệnh người khác!” Hách gia gia trừng mắt nhìn: “Cháu không chăm chỉ luyện tập, thì sẽ mắc bệnh đấy.”

Gia Tuấn vội vàng giơ tay lên ra dấu dừng lại nói: “Vấn đề này nói đến đây thôi, bây giờ chúng ta đi đánh tennis nhé”. Anh túm lấy Gia Mĩ, gần giọng nói từng tiếng một: “Em cũng đi!”

“Đi thì đi, em sợ gì anh!” Gia Mĩ mím chặt môi rồi cười rạng rỡ.

“Em nhất định chết chắc rồi!” Hách Gia Tuấn hạ thấp giọng, ánh mắt ra vẻ bí mật: “Đợi lát nữa em sẽ biết!”

”Xì, ít sợ lắm nhé..Gia Mĩ cũng thấp giọng, quay sang anh chun mũi nhăn mặt.

Hai bên là hai hàng cây to trồng nối tiếp nhau, dùng hàng rào sắt bao lại, ở giữa là một sân chơi tennis rất lớn. Gia Mĩ vô cùng ngạc nhiên, ở nhà mà tự làm một sân chơi tennis như thế này thì thực là lãng phí đất đai. Hách Gia Tuấn mặc một bộ đồ thể thao màu trắng bước vào trong sân, ông nội cũng lão đương ích tráng, càng già càng dẻo dai phong độ, khởi động xương khớp, nhìn Gia Mĩ cười nói: “Cháu cũng đi lên đây với ông, một mình ông không đánh nổi đâu”. Gia Mĩ cảm thấy trong lòng như có sấm nổ, dường như tai mình nghe nhầm, cô vội mở to mắt, hỏi lại: “Ông nội, chẳng phải ông là một cao thủ hay sao? Ông đừng sợ, đừng cảm lên, cháu ở đây cổ vũ cho ông, cổ vũ hết sức.” Hách gia gia xù mặt xuống: “Ta là cao thủ, nhưng Gia Tuấn còn lợi hại hơn ta nhiều”.

Gia Mĩ mở trừng mắt, nghĩ đến những lời Gia Tuấn nói lúc này, hả... có phải lần này mình chết chắc không?

Nhất định là chết chắc rồi!

Cô cầm lấy vợt, cố gắng giữ chặt. Bước chân loạng choạng, chạy tới chạy lui, đỡ lên đỡ xuống, mệt đến mức thở phì phì. Mồ hôi túa ra đầy mặt, trừng mắt nhìn Hách Gia Tuấn. Thật đáng ghét! Anh ta chắc chắn là cố ý rồi. Nhưng phải chăng, dây thần kinh vận động của anh ta đã đạt đến cực điểm, có thể đi thi đấu thể giới được rồi ấy chứ. Đánh lâu như vậy rồi mà anh ta chẳng hề hấn gì, cứ nhẹ nhàng như vừa mới bắt đầu vậy.

Cô đưa mắt nhìn Hách gia gia, chẳng biết ông đã chạy đi đằng nào rồi, mệt đến muốn đứt cả hơi, cuối cùng lại vút cho cô, để cô và Hách Gia Tuấn quyết chiến với nhau. Cô nào phải là đối thủ của anh, để mặc cô như cá nằm trên thớt, thực là đáng thương!

Đánh thêm mười mấy phút nữa, cô không còn kiên trì tiếp tục được nữa, kế hoạch báo thù của Hách Gia Tuấn đã đạt đến tinh hoa, quả bóng tennis cứ tới tấp bay trúng người cô, khiến cô đau không thể chịu được, kêu oai oái. Mặt trời cũng chiếu như thiêu như đốt, như sợ cô không chết vậy. Cô buông thông hai tay, vút vợt sang một bên, đi thẳng vào trong nhà.

“Trình Gia Mĩ, em đứng lại cho anh!” Hách Gia Tuấn ở phía sau cô gọi lớn, cười ngang ngược. Cô bước càng nhanh, giống như đằng sau có một con trăn lớn đang đuổi theo, tốc độ ấy, là giới hạn lớn nhất mà cơ thể cô có thể thực hiện được.

Đứng lại mới là lạ, tên côn đồ đáng ghét, cố ý hại người ta.

Cái thằng cha ấy, thực sự đáng ghét, có thể liệt vào hạng đàn ông khốn kiếp nhất trên thế gian này!

Những ngày như thế này xem ra tràn ngập niềm vui, nhưng dường như cũng đang tiềm ẩn điều gì đó giống như một bọ thuốc nổ, chỉ cần một chút bất cẩn châm ngòi, sẽ khiến toàn thân thể cô nổ tung thành tro bụi. Cô bò lên giường, mệt đến mức cơ hồ như không muốn cử động, nhưng lại vẫn hoang mang bối rối. Chạy trốn như vậy, trước sau rồi cũng đến bến bờ, nhưng giống như con thuyền cập bến vậy, tất sẽ phải bắt đầu một hành trình khác. Nhưng cô lại sợ, cô sợ khi thuyền còn chưa cập bến, trái tim cô đã chìm ngấm mất rồi, chìm thẳng xuống đáy, chìm đến vĩnh viễn không có cách nào để quay lại được.

Những việc đáng sợ như vậy, cô quả là không thể tưởng tượng nổi.

Hách Gia Tuấn đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô nằm im không nhúc nhích trên giường, cười nói: “Trình Gia Mĩ, em muốn lười phải không? Vậy mà còn muốn chạy trốn theo anh!” Cô uể oải đáp: “Đừng ồn ào nữa, em rất mệt.”

Anh nằm thụt lên giường, hai tay gối đầu, hai mắt vụt sáng, sáng đến mức như có thể nhìn xuyên thấu qua người khác: “Có gì mà mệt chứ? Ở bên cạnh anh vĩnh viễn không bao giờ mệt mới đúng.”

“Anh sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn”. Cô thấp giọng, giống như đang nói với chính mình. Anh ngẩn người, một lúc sau mới định thần lại, cười nói: “Anh có thể không kết hôn, nếu em thích.” Cô buồn buồn lắc đầu: “Làm sao có thể...” Ánh mắt cô mông lung: “Kẻ ngoan cố rốt cuộc vẫn là kẻ ngoan cố mà thôi. Đường ranh giới ấy làm sao có thể vượt qua được.” Câu cuối cùng cô nói thật nhỏ, nhỏ đến mức như không nghe thấy gì. Hách Gia Tuấn chau mày hỏi: “Em nói cái gì?”

Cô lắc đầu, rồi nghiêng đi chỗ khác, không nhìn anh nữa. Nhưng anh không bỏ qua, mà gắng hỏi: “Em vừa nói cái gì? Cái gì không thể vượt qua? Nói lại một lần xem nào ” Cô đột nhiên lớn tiếng hỏi: “Hách Gia Tuấn, nếu như ngày mai sẽ chết, giờ phút này, điều anh hi vọng nhất là gì?”, Anh nghĩ một lát rồi mới đáp: “Mình vui vẻ, người bên cạnh cũng vui vẻ, tất cả mọi người đều vui vẻ. Cuối cùng, không để người thân cận của mình biết mình sẽ chết, mà lén lút trốn đi một nơi nào đó để chết âm thầm.”

Cô nghĩ ngợi một hồi, nói: “Thế thì phải mượn một cơ gì đó rất hay.”

Anh cười: “Giống như Tiểu Long Nữ lừa Dương Quá... không để cho chàng biết mình sắp chết, nói là mình phải đi đến một nơi khác. Rồi sau đó âm thầm lặng lẽ chết.” Về mặt cô đau buồn: “Như vậy thì hơi tàn nhẫn đối với chính mình.”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Nếu là người mình yêu thương thì kiểu lừa như vậy có thể hiểu được.” Ở ngoài cửa vang lên ba tiếng gõ, rồi bị đẩy ra, Hách gia gia cười hì hì nói: “Hai đứa mau chuẩn bị cùng ta đi xem kịch nói.”

Gia Mĩ lắc đầu thở dài nói: “Ông nội anh, tinh lực thật tốt, nên tìm cho lão nhân gia một người bạn già, chứ đừng có làm khổ hai chúng ta như vậy.” Hách Gia Tuấn có vẻ tiếc nuối: “Từ khi bà nội mất ông nội quyết định không lấy người khác nữa. Si tình quá phải không?”

Cô lặng lẽ gật đầu: “Thật là si tình, nhưng lại tội nghiệp hai chúng ta, sớm biết như vậy đã không cùng anh đến đây.”

Anh cũng tỏ vẻ khổ sở: “Sớm biết như vậy, anh cũng không trở về đây.”

Trong nhà hát kịch, ánh đèn rực rỡ, nhưng người đến xem lại thưa thớt, ít ỏi. Trên sân khấu là mấy diễn viên người nước ngoài không ngừng hát đối, hát vang, không ngừng nhảy múa. Trên sân khấu đang diễn những gì, cô cũng không thật hiểu rõ. Xem ra thì có vẻ như là người phụ nữ bế đứa bé đang làm âm lên, hình như người đàn ông kia có tình nhân, nhưng cô ấy nhất định không chịu li hôn. Anh ngữ của cô vốn cũng chỉ học qua loa, giờ nghe những thanh âm này, giống như có thứ gì đó ong ong ù ù bên tai. Cô đưa mắt nhìn Hách Gia Tuấn đang ngồi bên cạnh ông nội, anh đang bắt chéo hai chân, gờ lên, hai tay đan vào nhau, ngủ gà ngủ gật.

Cô lại đưa mắt nhìn ông nội ở bên cạnh, xem ra lão nhân gia sức khỏe thật tốt, gương mặt tươi cười, chăm chú yên lặng xem, ánh mắt long lanh ngời sáng. Xem đến chỗ xúc động, còn thể hiện rõ trên gương mặt nét

u buồn. Cô lại nhìn Hách Gia Tuấn một lần nữa, anh chàng này, dáng ngủ thật là khó coi. Cô khe khẽ đưa tay khều khều lão Gia Gia, để ông nhìn sang phía Hách Gia Tuấn. Hách gia gia vừa nhìn đã hiểu, liền giơ chân đạp một cái lên chân của Hách Gia Tuấn, anh ta giật mình mở tròng mắt, không dám lên tiếng. Anh đột nhiên đổi chỗ, đến chỗ trống bên cạnh Gia Mĩ ngồi xuống, rồi rất nhanh chóng gục đầu lên vai cô ngủ tiếp. Cô không dám cử động, ngồi thẳng tắp, toàn thân tê cứng. Cô khe khẽ “hừm” lên hai tiếng, nhưng anh chẳng có phản ứng gì, cũng không dám gọi anh tỉnh dậy. Cô cứ phải ngồi như vậy; ngồi thẳng tắp... Không cử động, giống như hóa đá, toàn thân tê dại.

Mấy diễn viên trên sân khấu vẫn say sưa hát, lúc trầm lúc bổng, trắng lệ giống như sóng biển đổ ập xuống, cuộn trào dữ dội. Lại giống như những cơn gió lốc ào ào thổi tới, vô cùng mạnh mẽ. Khí thế ấy, thực khiến người ta vô cùng lo sợ. Tuy cô không biết đã hát đến đoạn nào, nhưng cũng cảm nhận được người phụ nữ đang hát vang kia thật đáng thương, tiếng gào thét khắc khoải, dường như đang muốn biểu hiện một nỗi đau vô xé tâm can.

Cô hôm ấy, cũng đã gọi mẹ mình như vậy... nhưng mẹ cô, cũng giống như người đàn ông kia, từ đầu đến cuối chỉ lặng im không nói, không đáp lời cô.

“Nếu như có kiếp sau... nếu như có kiếp sau...” Hách Gia Tuấn ở trong phòng gào lên, Gia Mĩ cũng bải hoải nằm soài xuống giường, đã cạn kiệt cả sức lực. Nhưng cái thằng cha kia ở trong phòng cứ gào lên mãi, tiếng mỗi lúc một to. Cô cáu giận nói: “Anh đừng hát nữa, hãy nghĩ cách để thoát khỏi ông nội anh đi.” Mấy ngày qua ở chỗ này, cô rất cuộc cũng đã hiểu thế nào là cái lão hoàn đồng. Hách gia gia cả ngày lôi kéo cô và anh đi hết chỗ này đến chỗ khác, đi đi lại lại, thực là Hách gia gia tràn đầy sinh lực.

Hách Gia Tuấn không bằng lòng nói: “Không phải anh đang nghĩ cách sao?”

Cô cáu kỉnh nói: “Cứ gào lên thì có thể nghĩ ra cách sao, em và anh cùng tính.”

Hách Gia Tuấn lại lớn tiếng gào lên: “Nếu như có kiếp sau... ta nhất định không làm cháu nội của ông nữa...”

Nét mặt Gia Mĩ cùng quẫn như sắp khóc, cái thằng cha này, lại mắc phải chứng ngu si dần dần rồi, kiếp sau nhất định đầu thai làm con lợn!

Gia Mĩ nói: “Chúng ta dùng chiêu thức cuối cùng.”

Anh ngừng lại, thôi không hát nữa, không hiểu cô định nói gì nên nhìn cô chăm chăm. Cô cười ra vẻ bí mật gật đầu, chau mày nói: “Tìm lão Thái Thái làm bầu bạn với ông.” Anh mở to mắt, giống như bắt được vàng, vui sướng nói: “Chiêu này thực là hay, sướng (từ này trong tiếng Hán đọc là “yu” có nghĩa là vui sướng,) người sướng mình.”

“Ngu người ngu mình?” Gia Mĩ gắng sức trợn mắt nhìn anh: “Đây không phải là chuyện đùa đâu nhé, đó là một việc rất nghiêm túc, nếu như chúng ta gặp được một người phụ nữ nào đó yêu thích ông, thì chẳng phải là chúng ta được giải thoát hay sao.”

Anh vội vàng giải thích: “Không phải là “yu” (từ này trong tiếng Hán cũng đọc là “yu” - Âm Hán Việt là “ngu”, có nghĩa là ngu dốt, ngu đần) trong từ “yu chun” (ngu xuân), mà là “yu” trong từ “yu kuai” - âm Hán Việt là “du khoái”, có nghĩa là vui sướng. (Ở đây hai người đang chơi trò đồng âm khác nghĩa).

“Đương nhiên, đây là tuyệt chiêu mà em nghĩ ra đây”. Cô hưng phấn gật đầu: “Anh nhanh đi liên hệ tìm lão Thái Thái đi, một lát nữa gặp nhau ở phòng ăn. Chúng ta từ từ sẽ cho họ gặp nhau ở đây.”

Anh nghiêm trang hành lễ: “Phu nhân, xin tuân lệnh!”

Bọn họ tìm được một đối tượng, thật không dễ gì mới lừa được Hách gia gia đến phòng ăn, nhưng lão thái thái trước mặt, thật không ra làm sao cả, thân thể gầy gò, sắc mặt nhợt nhạt, khô cằn nứt nẻ. Những nếp nhăn sâu đến mức tựa hồ như có thể xếp được đầy đồ vào đó. Đặc biệt là thần thái lại có chút bên lên ngượng ngịu, tuổi tác xem chừng còn lớn hơn cả Gia Gia.

Gia Gia tuy đã già nhưng thần thái vẫn còn rất khí thế chẳng thua gì Hách Gia Tuấn.

“Ông lúc trẻ nhất định rất tuấn tú.” Lão Thái Thái mở miệng nói. Gia Gia khách khí cười đáp lời: “Bà hồi trẻ chắc cũng vô cùng xinh đẹp.”

Hách Gia Tuấn và Gia Mĩ len lén nhìn nhau, đứng dậy định trốn ra ngoài, nhưng Gia Gia nói với vẻ thờ ơ: “Hai đứa ngồi xuống cho ta.” Đây thực là cuộc gặp gỡ đầy mạo hiểm. Hách Gia Tuấn cười nhắc nhó: “Ông nội, cứ từ từ, lần gặp gỡ đầu không được tốt lắm, nhưng những lần sau càng gặp nhiều sẽ càng tốt hơn thôi.”

“Ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta, đừng động đây.” Gia Gia thấp giọng nói, nhưng trong ngữ điệu như có ý hăm dọa. Lão Thái Thái cười nói: “Cháu nội của ông cũng thật là dễ nhìn...” Gia Gia gật đầu, thật khó để cho thần thái được tự nhiên: “Chỉ là hơi có chút ngang bướng, nếu được bồi dưỡng có thể trở thành người tài.”

“Anh tìm từ chỗ nào về thế?” Gia Mĩ thấp giọng, nói nhỏ như không thể nhỏ hơn được nữa, cô cùng Hách Gia Tuấn lén lút trao đổi. Hách Gia Tuấn bị phần uống trà: “Tìm ở trên mạng, chúng ta chết chắc rồi, nhất định là chết chắc.” Gia Mĩ dùng toàn lực đập lên chân anh: “Anh đúng là đồ ngu si dẫn độn, sao không chọn người xinh đẹp hơn một chút”. Hách Gia Tuấn nghiêng chặt răng nói: “Ảnh ở trên mạng và người bên ngoài không giống nhau, thật là đáng ghét!”

“Trên mạng có thể PS, cái anh này thật đúng là đầu lợn!”. Gia Mĩ thấy lão thái thái nhìn cô, cô đành cố nặn ra một nụ cười. Hách Gia Tuấn càng không bằng lòng nói: “Khiến cho bà già này nham hiểm thâm độc, em cho rằng anh là thần à,

chỉ biết ảnh của bà ta qua PS. Trên mạng nói rõ ràng là mới sáu mươi tuổi, tuổi tác này e là quá lớn so với ông nội anh. Mà già như vậy rồi còn tìm người bầu bạn, thật là đáng ghét”

“Chết chắc rồi!” Gia Mĩ vẫn mang nét cười trên mặt nhưng miệng thì lẩm bẩm: “Giờ đây sự việc càng ngày càng trở nên nghiêm trọng rồi.”

“Đúng vậy.” Hách Gia Tuấn cũng khẽ mỉm cười nhìn lão Thái Thái gật đầu, nhưng trong miệng cầu nhàu: “Thật là chẳng có đạo đức.”

“Thế giới loạn hết rồi.” Gia Mĩ than vãn, Hách Gia Tuấn ngao ngán nói: “Chúng ta gặp họa rồi, thật đúng là tạo nghiệt.”

“Vậy thì làm thế nào bây giờ?” Gia Mĩ cười nhắc nhó, Hách Gia Tuấn cũng cười thật khó coi: “Ăn xong bữa cơm này về có thể lại bị giáo huấn đây, chúng ta cùng thống nhất đối ngoại. Đến lúc ấy, không được đem trách nhiệm đổ thừa ột người nào hết, anh chết, em cũng chẳng có lợi gì.”

“Tập trung ăn cơm đi, người lớn nói chuyện, trẻ con không được nói leo.” Gia Gia giận dữ trừng mắt nhìn hai đứa. Hách Gia Tuấn và Gia Mĩ lén lút nhìn nhau, dị khẩu đồng thanh nói: “Đúng, Gia Gia...”

Gia Gia cười đầy ẩn ý: “Về nhà lại từ từ nói, thời gian còn dài mà.”

Hách Gia Tuấn và Gia Mĩ lại nhìn nhau lần nữa, dị khẩu đồng thanh nói: “Đúng, Gia gia...”

Bọn họ đều có cảm giác như ngày tận thế đã gần kề, hừm/ lần này thì nhất định chết chắc rồi!

Không khí trong nhà thật ngọt ngào, giống như người nằm trên giường, bị người khác lấy chăn trùm kín mít ngọt ngào đến mức khó chịu. Gia Mĩ giả vờ như không có việc gì xảy ra, cô điềm nhiên rót một tách trà, trà nóng hơi hổi nên Gia Mĩ không dám uống.

Hách Gia Tuấn cũng bằng chân như vại, thùng thảng nói: “Ông nội, lần này không hợp ý, chúng ta lại tìm người khác vậy.” Gia Gia không lên tiếng, không ngờ lại bình tĩnh như vậy, Gia Mĩ không nhịn được nói: “Gia Gia, chúng cháu không có ác ý”

Gia Gia lườm nàng một cái, vẫn không nói gì. Hách Gia Tuấn nói: “Ông nội im lặng không phải là vàng.”

Gia Mĩ khe khẽ thở dài, anh chàng này thật là ngốc đến cực điểm. Đến lúc này mà còn nói những lời như vậy, lại gián tiếp muốn chết đây mà. Gia Mĩ thấy Hách Gia Tuấn định nói thêm nữa, liền cướp lời, nói: “Gia Gia trừng phạt chúng cháu thế nào cũng được, chỉ xin ông nói chuyện đi ạ.”

Gia Gia khẽ “hừm” một tiếng, rồi cất giọng khàn khàn: “Gia Tuấn, cháu về phòng trước đi, không có chuyện gì thì đừng có bước ra. Ông có chuyện cần nói riêng với Gia Mĩ.”

Hách Gia Tuấn vội vàng nói: “Ông nội, có chuyện gì? Không cần thừa nước đục thả câu như vậy; chuyện của cô ấy, cháu cũng nhất định phải biết ” Gia Gia trừng mắt nhìn anh: “Lời của ta, cháu đều không muốn nghe có phải không?”

Hách Gia Tuấn hậm hực “Không liên quan đến cô ấy, việc tìm đối tượng cho ông là chủ ý của cháu.”

Sắc mặt ông nội sa sầm xuống, âm u ảm đạm giống như tro tàn, Hách Gia Tuấn thấy vậy, chỉ còn cách ngoan ngoãn bước lên lầu. Hách Gia Gia thấy không còn ai nữa mới cất lời: “Gia Mĩ này, ta rất yêu quý cháu, cũng thích cháu làm cháu dâu của ta. Nhưng mà... buổi chiều hôm nay, sau khi đi gặp đối tượng về, vừa ra khỏi cửa, mẹ của Gia Tuấn có gọi điện, nói cho ta biết một vài chuyện, đến cháu cũng không biết tình hình như thế nào.”

Gia Mĩ thoáng giật mình, nhưng vẫn cười: “Là chuyện gì vậy ạ?”

Gia Gia nhìn cô, thấp giọng thở dài nói: “Việc này, cháu có quyền được biết.” Gia Gia đẩy chiếc kính lão lên, sắc mặt rất nghiêm trọng: “Gia Mĩ, ông bà ngoại của cháu vì sao mà chết?” Gia Mĩ hốt hoảng, cúi thấp đầu nói: “Cháu không nhớ rõ, hình như đã mất từ lâu rồi.”

Gia Gia nói: “Là bệnh máu chậm đông, ông bà ngoại cháu đều là những người mắc bệnh này. Ông ngoại cháu mất do bị xuất huyết trong, còn bà ngoại cháu, chỉ một chút máu chảy, cũng đã cướp đi sinh mệnh của bà. Đó là những điều mà mẹ Gia Tuấn phái người đi điều tra được, nhưng đều không dám nói với Gia Tuấn.”

Gia Mĩ chẳng kịp nghĩ gì, mở trừng mắt, thất thanh hỏi: “Vậy mẹ của cháu...”

“Mẹ của cháu cũng mắc bệnh này. Nếu cháu kết hôn cùng Gia Tuấn, con của các cháu, đặc biệt là con trai, tỉ lệ mắc phải bệnh này là rất cao. Đây là một loại bệnh di truyền, trừ phi có cách thay đổi được căn nguyên của nó, còn không, không thể chữa trị được” Gia Gia thở dài: “Mẹ của Gia Tuấn không thể chấp nhận, còn ta, ta cũng không thể chấp nhận được.”

Gia Mĩ ánh mắt dờ dẩn, giống như một đứa trẻ, hai tay cô run run bê tách trà, cố gắng uống một hơi, tách trà nóng bỏng, khiến đầu lưỡi cô bỏng rát. Cô khó khăn cất lời: “Nhưng, cháu chưa bao giờ nghe mẹ cháu nhắc đến điều này... tất cả mọi người đều không nói với cháu... nếu như là bệnh máu chậm đông, thật sự là bệnh di truyền, như vậy thì cháu... có phải là cũng mắc không ạ?”

“Có thể, để ngày mai ta đưa cháu đi bệnh viện kiểm tra.” Gia Gia nói: “Ta cũng hy vọng gia tộc ta, con cháu ta, cả đời không phải sống trong nỗi ám ảnh của căn bệnh này... nếu như, quả thực cháu mắc bệnh này, thì ta rất xin lỗi, cháu phải lập tức rời xa Gia Tuấn. Ta không muốn lại thấy bi kịch di truyền của nữ hoàng Victoria.”

Tay Gia Mĩ run run đặt tách trà xuống, đứng dậy: “Cháu muốn trở về thăm mẹ.”

Gia Gia khuyên giải an ủi cô: “Vậy thì ngày mai ta sai người đưa cháu về.” Hai mắt Gia Mĩ rưng rưng lệ: “Gia Gia, có phải do mẹ cháu mắc bệnh này nên sợ liên lụy đến cháu... hay là cảm thấy có lỗi với cháu cho nên mới diên như vậy... Có thể là tại cháu đã tạo áp lực khiến mẹ diên.. Giọng cô run rẩy: “Nếu thật sự mắc bệnh... không cần mọi người nói, cháu cũng sẽ rời xa anh ấy.”

Gia Gia quay đầu lại, chẳng nhìn cô, chỉ nói: “Cháu cứ yên tâm. Mãi hôm nay ta cũng mới biết, nếu biết sớm, ta sẽ...”

Toàn thân cô như muốn run lên, thân thể bỗng nhiên mềm nhũn như mắc phải một căn bệnh nặng, chẳng còn chút sức lực nào. Cô gắng gượng động viên chính mình, khẽ cười: “Gia Gia, kỳ thực... Cháu và Gia Tuấn chỉ là bạn bè của nhau... chúng cháu chỉ đóng giả là người yêu thôi ạ. Trên thực tế, cháu không có... cháu và anh ấy không có bất kỳ một quan hệ nào...” tiếng của cô càng lúc càng yếu ớt cuối cùng thì không thốt nên lời.

Cô vội vã nắm chặt tay lại, cố hết sức bước lên lầu. Trái tim đau đớn, bước từng bước nặng trĩu, nặng đến mức tưởng chừng như sắp không thể cử động được nữa. Bi kịch di truyền của Nữ hoàng Victoria cô đã từng nghe qua, ba trong bốn hoàng tử của nữ hoàng đều mắc bệnh máu chậm đông. Công chúa thứ năm cũng bị mắc bệnh, mang theo mầm bệnh ấy kết hôn cùng với Vương thất Châu Âu, kết quả là trong Vương thất

châu Âu lan tràn bệnh máu chậm đông. Đến mức về sau bệnh ấy được gọi với một cái tên cao quý: “Bệnh hoàng tộc”.

Cô gắng gượng ôm lấy ngực, trái tim lại nhói đau, đau đến mức cơ hồ như không thở được.

Có thể, đây là số phận.

Nhưng cô làm sao có thể cam chịu số phận này?

Nhìn thấy cô bước vào phòng, Hách Gia Tuấn lòng như lửa đốt, vội vàng lao đến chặn trước mặt cô, chân tay lỏng ngóng thừa thãi: “Có phải ông nội mắng em không? Em có nói với ông đây là chủ ý của anh không? Đồ thừa cho anh là được mà, ông không có cách nào túm được anh đâu.”

Cô ngẩng đầu, khẽ cười nói: “Hách Gia Tuấn, anh thật buồn cười, chẳng có nguyên cớ gì, Gia Gia vì sao lại mắng em?” Hách Gia Tuấn không tin: “Như thế này mà không mắng sao?” Rồi anh cười cười, vòng tay ôm lấy vai cô: “Xem ra, Gia Gia cũng bị em bắt làm tù binh rồi.”

Cô vừa cười vừa nói: “Đúng vậy, bị em bắt làm tù binh rồi, tất cả mọi người trong nhà anh, đều bị em bắt làm tù binh rồi.” Anh lườm cô một cái, trong ánh mắt vẫn tràn đầy niềm vui: “Vậy mà lúc đầu dọa anh sợ muốn chết, nhìn dáng vẻ ông nội nghiêm trọng như vậy, thật là hiếm thấy. Rõ ràng anh biết ông chỉ giả vờ như thế thôi, nhưng vẫn rất lo lắng Đúng thật là...”

Cô khẽ nhíu mày: “Anh lo lắng cho em?” Giọng của cô nhỏ lại: “Anh lo lắng cho em nhiều không?”

Anh mím mím môi, đưa tay ra sau lưng gãi gãi, rồi chuyển đề tài: “Gia Mĩ, chỗ này ngứa quá, em gãi giúp anh.” Anh quay lưng lại, cô đứng sau lưng anh, thò bàn tay lạnh buốt vào sau lưng anh, anh nói: “Lên một chút, xước lên một chút nữa.”

Cô từ từ di chuyển lên phía trên, đến chỗ tay anh chỉ giọng cô như nhe răng: “Có phải ở đây không?”

Anh gật đầu. Cô khe khẽ gục đầu vào lưng anh, mắt cay xè, chỉ muốn rơi lệ. Cô gắng gượng kìm chế hỏi: “Đã được chưa anh? Em còn phải đi tắm.”

Anh hài lòng nói: “Được rồi, em đi đi.”

Cô bước nhanh vào nhà tắm, khẽ chớp mắt, nước mắt lượn vòng quanh mi. Cô ấn núm tay cầm, nước từ trong vòi tuôn ra, xả thẳng vào người cô, ầm ập. Nước ầm nhưng toàn thân cô vẫn lạnh, cả cơ thể lạnh buốt giống như đang ở giữa mùa đông băng giá, bốn bên chỗ nào cũng là tuyết lạnh, làm sao có thể ấm áp được.

Cô không nhịn được nữa, đưa tay ôm lấy mặt, bật khóc hu hu. Từ giữa khe hở của những ngón tay cố gắng hít thở, không dám lớn tiếng gào khóc. Tiếng nước ào ào, giống như một cơn mưa lớn xối xả đổ xuống. Cô khẽ thả lỏng tay, toàn thân run rẩy kịch liệt. Tiếng của cô đứt đoạn, ngắt quãng: “Xin lỗi...”, rồi nước mắt thi nhau tuôn chảy như suối nguồn: “Hách Gia Tuấn... xin lỗi anh... chúng ta không thể... không thể cùng nhau...”

Lòng ngực cô như bị bóp nghẹt, đau đớn. Từng cơn từng cơn bóp nghẹt, từng trận từng trận đau đớn. Cô ngồi thụp xuống đất, chẳng còn sức mà gắng gượng tự mình đứng dậy. Nước vẫn xối xả tuôn, toàn thân ướt sũng, cô chẳng buồn để ý, cứ ngồi như vậy, như chẳng còn chút sức lực nào, toàn thân trống rỗng, mềm nhũn như muốn tan ra.

Cô ở trong nhà tắm dầm nước hơn hai tiếng đồng hồ mới bước ra, Hách Gia Tuấn đang nằm trên giường đọc báo, thấy cô bước ra, đưa mắt hỏi: “Sao mà lâu quá vậy?” Anh thấy cô chỉ quần mỗi một chiếc khăn tắm, liền cười nói: “Giờ đây, định hiến thân hả?”

Cô chẳng lên tiếng, mặt nhợt nhạt. Anh thấy những giọt nước trên tóc cô chảy xuống ướt sũng, bất giác nói: “Nhanh đến đây, anh làm khô cho.” Cô theo lời anh ngồi xếp bằng xuống giường, anh cầm chiếc khăn bông cô quần ở trên cổ, cười nói: “Chúng ta thật giống hai vợ chồng.” Động tác của anh thật dịu dàng: “Gia Mĩ, em nói có phải không?”

Ánh mắt cô xa xăm: “Cả đời này em sẽ không kết hôn.” Anh có chút sững người, cười miễn cưỡng: “Anh nói hồ đồ, không kết hôn làm sao được.” Giọng cô tăng thêm phần dứt khoát: “Gia Tuấn, chúng ta chỉ có

thể làm bạn của nhau, làm bạn tốt của nhau cả đời, chỉ thế thôi.” Anh lại thêm một lần sưng người, hơi có phần sốt ruột, vội vàng hỏi: “Em rất ghét anh đúng không?”

Cô cười buồn bã: “Không ghét, nhưng cũng không thể yêu. Em thích anh, giống như một người bạn, nhiều nhất cũng chỉ là một người bạn rất thân, rất tốt.”

“Hừ, không thích.” Anh trả lời có chút hờn dỗi, khe khẽ đẩy cô ra, nhưng cô đã sà vào lòng anh, nằm gọn trong vòng tay anh, anh nói với cô từng lời từng lời một: “Trình Gia Mĩ, anh nói cho em biết... anh thích em.” Cô cố gắng vùng vẫy thoát khỏi vòng tay ấy, nhưng anh đã gắng sức ôm chặt lấy cô, giọng đầy uy hiếp: “Em đừng có vùng vẫy loạn xạ như vậy, anh không chịu trách nhiệm nếu có chuyện gì xảy ra đâu nhé.”

Cô thôi không vùng vẫy nữa, chỉ cười nhạt: “Anh đã từng nói thích em không biết bao nhiêu lần, còn lần này? Lại la nói đùa nữa đúng không? Máy kẻ là đại thiếu gia lắm tiền đều như vậy, chỉ cần cao hứng là có thể nói với người khác rằng anh thích em. Đợi chơi bởi đùa giỡn xong rồi, thì quẳng đi, chẳng ngó ngang gì đến nữa.” Cô cười lạnh lùng: “Một số người như các anh, một số nam tử thôi, đều là như vậy.”

Cô giật bụng chiếc khăn bông đang quấn ngang người, giọng lạnh băng nói: “Được, chúng ta ngủ với nhau một đêm nhé.” Toàn thân cô run rẩy, lạnh buốt. Chỉ là cô muốn làm người đàn bà của anh, cô thực lòng muốn vậy. Có thể không kết hôn, có thể không sinh con, chỉ cần được làm người đàn bà của anh là cô đã mãn nguyện rồi.

Anh ngăn người nhìn cô, chỉ cảm thấy như có cái gì đó chọc vào mắt mình, thật đau nhức. Anh tung chiếc chăn quấn lấy người cô, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đừng có khinh rẻ bản thân mình như vậy”.

Cô hít một hơi dài, thở thật sâu, rồi cười nhạt nói: “Từ lúc bố mẹ ly hôn, em bắt đầu ghét đàn ông, anh biết mà. Trong số đàn ông ấy cũng bao gồm cả anh.” Ánh mắt anh hấp háy, nắm chặt nắm đấm giơ lên, đầu lưỡi giống như có chút tê tê: “Anh không muốn cãi với em nữa...” rồi thở một hơi dài, ôm cô thật chặt “Em đừng nghĩ như vậy, anh biết... nhất định là ông nội đã mắng em...” Anh giống như dùng toàn bộ sức lực của cơ thể ôm chặt lấy cô: “Tất cả mọi người trên thế giới này em không thích cũng được, nhưng... không được ghét anh... thật sự không được ghét anh...”

Cô như muốn bật khóc thêm một lần nữa, cố dùng tay đẩy anh ra: “Không cần phải giả vờ làm người tốt như vậy, em không thích anh.”

“Trình Gia Mĩ, hôm nay em mắc chứng gì vậy?” Nước mắt của anh cơ hồ như muốn tuôn ra từ hốc mắt: “Em một mình từ từ ngủ đi, anh đi sang phòng bên cạnh.” Anh bước thật nhanh ra khỏi phòng, đi như chạy. Anh cố gắng đóng cửa, thở một cách khó khăn. Anh giơ tay đập mạnh lên tường, trong lòng hoảng hốt lo sợ đến mức nước mắt tự nhiên ứa ra, hai hàng lệ chảy.

Gia Mĩ nằm trên giường, nước mắt cũng giàn giụa, cô lẩm bẩm tự nói với mình: “Gia Tuấn... em thích anh...” cô đưa tay ôm lấy ngực, đau đến mức cơ thể như muốn tan ra. “Nhưng làm thế nào mới được bây giờ? Chúng ta không thể ở cùng nhau...” Nước mắt cô giàn giụa trên mặt, trái tim đau đớn đến nỗi như có thể ngừng đập bất cứ lúc nào. “Rốt cuộc phải làm thế nào đây... phải chăng giống như anh đã nói... lén lút giấu giếm... hay là cả đời này không gặp nhau nữa... rốt cuộc phải làm như thế nào đây...?”

Cô nhân lúc trời vừa sáng, anh còn chưa ngủ dậy, vội vã ra đi. Thì ra, cô yếu đuối nhu nhược như thế này, đến giờ cô mới biết, mình là một người vô dụng như thế này. Cô ngồi trên máy bay, máy bay đã cất cánh, nhưng cô chỉ cảm thấy có một chút lảng lảng, tại sao không cảm nhận được thực tại ” giống như bất cứ lúc nào cũng có thể thật nát xương tan . Cô ôm lấy ngực, không thể khống chế, buồn bã bật khóc.

Giờ đây cô chẳng muốn gì nữa, chỉ cần một lòng nhớ đến mẹ là được. Cô phục vụ hiếu kỳ nhìn cô vài lần, thấy cô khóc nên chẳng dám làm phiền. Mọi người xung quanh cũng dè dặt quan sát cô. Cô chẳng để ý đến mọi người xung quanh, cũng chẳng để ý đến những ánh mắt đang nhìn cô chằm chằm. Trong lòng cô đang đau đớn vô cùng, cô chỉ muốn khóc.

Cô phục vụ cuối cùng không kìm chế được nữa, bước lại bên cô dịu dàng hỏi: “Cô à, có cần tôi giúp gì không?” Cô cắn môi, giọng vô cùng run rẩy: “Không sao đâu... tôi bị say máy bay, một lát sẽ hết thôi.”

Cô tiếp viên mỉm cười bước đi, nhưng không ngừng quay đầu lại nhìn cô. Cô gắng cười tự an ủi: “Trình Gia Mĩ, đừng khóc nữa, một lát nữa đi gặp mẹ, hôm nay, ngày mai và cả những ngày sau, may nhất định

phải cười.” Lúc này nước mắt lại rơi nhiều vô kể, giống như không thể khống chế.

Thì ra, ngay từ đầu đã không thể khống chế cả người cũng không thể khống chế, giống như không phải cơ thể của chính mình vậy.

Chỉ biết, cả cơ thể như muốn tan ra, tan ra thành nước...

Sau khi xuống máy bay, cô xách hành lý, gọi taxi đi thẳng đến bệnh viện. Trời âm u, nặng nề, như muốn đổ ập đè xuống người cô. Cô ngồi ở trong phòng làm việc của viện trưởng, trong lòng giống như đang bị ai đó cào xé, dày vò.

Viện trưởng nhìn thấy cô hai mắt mọng đỏ, không khỏi giật mình, nhưng rất nhanh đã định thần lại cười tươi hỏi:

“Gia Mĩ, gần đây cháu thế nào, lại vẫn thích khóc như cũ à?” Gia Mĩ hai chân mềm nhũn, không thể đứng dậy; cô lau vội nước mắt nói: “Viện trưởng...” cô ngập ngừng, cuối cùng thì lấy thêm dũng khí, can đảm hơn hỏi: “Bệnh máu chậm đông có đúng không?” Viện trưởng kinh ngạc nhìn cô cô cũng nhìn chằm chằm viện trưởng, hỏi từng chữ một: “Mẹ cháu mắc bệnh máu chậm đông đúng không? Nếu như xuất huyết không ngừng, sẽ chết đúng không? Chỉ một chút xuất huyết nhỏ, cũng có thể lấy đi mạng sống của bà... có đúng không?”.

Viện trưởng đầu cúi thấp, thần sắc có chút hoảng loạn: “Cháu cuối cùng cũng kiểm tra ra?”.

Cô đưa tay bịt miệng, trái tim như vỡ vụn, đầu mày nhú chặt: “Thật là có?” Cô lảo bảo không dám tin, “Thì ra là thật... bệnh di truyền... vậy thì mình...”

Viện trưởng nói: “Gia Mĩ, việc đã đến như vậy rồi ta cũng muốn nói rõ cho cháu biết. Mẹ cháu thực ra không phải mắc bệnh thần kinh...”

Gia Mĩ đứng bật dậy, nhưng hai chân mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào, từ từ khụy xuống đất: “Vì sao...” cô bật khóc, “Vì sao mẹ muốn lừa cháu...? Không muốn nhận ra cháu, không muốn sống cùng cháu, còn lừa cháu nói là mắc bệnh thần kinh... vì sao...?”

Viện trưởng hít một hơi thật dài, thật sâu nói: “Cháu không thể trách bà ấy, lúc cháu thi lên đại học, bà ấy không có tiền để đóng học phí cho cháu, cũng chẳng có tiền để trị bệnh, cho nên đã cầu xin ta. Cháu cũng biết... ta là bạn của mẹ cháu, cho nên...”

Cô toàn thân run rẩy: “Bởi vì mắc bệnh, cho nên phải giấu... bởi vì không có tiền học phí, sợ cháu phải gánh vác nặng nề, cho nên đã giả mắc bệnh...” Nước mắt cô cứ thế tuôn trào, giống như nước thủy triều cuộn cuộn, từng đợt từng đợt, rơi mãi không ngừng. Cổ họng cô cũng run lên bần bật “Bà ấy là mẹ cháu... nhưng lại không nhận cháu..., bà ấy mắc bệnh, tuy không thể chữa khỏi... nhưng... cháu chỉ muốn một nhà đoàn tụ, cháu từ trước đến giờ luôn nghĩ như vậy...” Cô lớn tiếng khóc hu hu: “Có mẹ, mà giống như không có... có cha, cũng chỉ là người lạ... cháu không phải cô nhi, mà lại giống như cô nhi vậy...bởi vì họ đều không muốn nhận cháu...”

Viện trưởng cũng cảm thấy lòng đau quặn thắt, bước đến dìu cô đứng dậy: “Bởi vì bà ấy đã hại cháu, cháu cũng là người mắc bệnh máu chậm đông”.

Cô nghẹn ngào nói: “Cháu không quan tâm, tất cả cháu đều không quan tâm, cháu muốn đón mẹ cháu về, cháu chỉ muốn mẹ cháu nhận cháu...” Viện trưởng lắc đầu: “Đã không còn kịp nữa rồi, gần đây bệnh của bà ấy thường hay tái phát, toàn thân không hiểu sao cứ bị xuất huyết, e là... bất kể lúc nào máu cũng có thể chảy không ngừng...”

“Cho nên...huyết thái dương rất đau, giống như có hàng nghìn mũi kim đang châm vào đấy.” Viện trưởng nói: “Không thể nhận, bây giờ cháu không thể nhận bà ấy, cháu hãy giả vờ như không biết sự tình này, giả vờ như... bà ấy vẫn bị điên. Bất luận như thế nào cũng không thể nhận... bà ấy đã từng nói với ta, nếu như có một ngày, bà ấy chết đi, cũng muốn lừa cháu nói là phải ra đi. Cho nên... cháu nên...” Tiếng của viện trưởng càng lúc càng yếu, cuối cùng cũng ngừng lại.

Gia Mĩ chỉ cảm thấy trong lòng chấn động mãnh liệt, đất trời vạn vật đều phẳng phất mơ hồ, giống như trong một giấc mơ, tất cả những điều này, nhất định là đang trong một giấc mơ. Tất cả những điều này,

nhất định không phải là sự thật. Tất cả những điều này, chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng, tỉnh dậy sẽ không còn, chỉ cần tỉnh dậy, tất cả sẽ tiêu tan.

Đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ... một giấc mơ khá chân thực, nên khiến người ta đau, khiến người ta thực khó mà hít thở, lồng ngực như tắc nghẽn, khiến người ta không thể khống chế, bật khóc lên đau đớn.

Nhưng rốt cục, chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Không nên khóc, không thể khóc, không được phép khóc. Gia Mĩ cố gắng nở một nụ cười rạng rỡ, nói với Vương Nghi: “Mẹ, con đã trở về rồi, lần này con đã xin nghỉ phép nửa tháng. Nửa tháng này, ngày nào con cũng đến thăm mẹ có được không?”.

Vương Nghi trừng mắt nhìn cô, nhưng cũng chỉ là cố gắng trừng mắt lên nhìn, chẳng nói lời nào. Gia Mĩ cười nói với viện trưởng: “Cháu có thể ngày nào cũng đến được không?” Viện trưởng cười mà như mỉa, thật khó coi nói: “Có thể...”

Gia Mĩ hiếu kỳ hỏi: “Mẹ vì sao phải ngồi xe lăn, chân của mẹ làm sao thế?” Cô nói xong, liền đi thăm dò xem chân của Vương Nghi như thế nào, bà trừng mắt lên, cố gắng trốn tránh, có vẻ như rất sợ. Trong lòng cô đau đớn, như chỉ muốn rơi lệ, nhưng cô mỉm cười nói: “Mẹ, mẹ không nhận ra con sao? Con là Gia Mĩ, Trình Gia Mĩ, con gái của mẹ mà!” Giống như cô đang cố gắng nói rõ điều này vậy. Viện trưởng vịn vào chiếc xe lăn, đưa mắt lườm cô: “Mẹ cháu trong đầu gối bị chảy máu, sưng phù lên, nên không thể cử động.” Cô hít một hơi thật sâu, hỏi: “Tại sao lại như vậy? Va chạm vào đâu nên bị thương ạ?”.

Viện trưởng chỉ nói: “Rất nhanh sẽ không sao đâu, cháu đến chăm sóc bà ấy, ta còn có việc.” Vương Nghi hoảng hốt lo sợ, ánh mắt cầu cứu nhìn viện trưởng như muốn nói: “Đừng đi.” Gia Mĩ khẽ mỉm cười nói: “Mẹ, mẹ đừng sợ, con là con gái mẹ, con đến chăm mẹ.” Gia Mĩ đẩy chiếc xe lăn đến một bãi cỏ bằng phẳng phía trước, xung quanh hoa cỏ thơm mát, nhưng hôm nay, trời vẫn âm u, nặng trĩu, xám xịt, giống như sắp đổ sập xuống vậy, chẳng có chút sinh khí nào.

Cô mím chặt môi, nước mắt xúc động không kìm chế được rơi xuống. Mẹ cô thềm nhủ trong lòng: “Trình Gia Mĩ, con làm cái trò gì vậy, không nên khóc, không thể khóc, không được phép khóc, có chết cũng không được khóc...” Vương Nghi ngồi trên xe mà toàn thân căng cứng, lòng đau như cắt, nhưng không thể gọi Gia Mĩ, chỉ cần gọi tên con, tất cả sẽ bại lộ. Một người có thể chết bất cứ lúc nào, làm sao mà có thể nhận con gái mình chứ, không thể nhân lúc này mà nhận con, không thể...

Gia Mĩ sau khi bình tĩnh lại, bước ra, quỳ trước mặt Vương Nghi, cười rạng rỡ: “Mẹ, con sắp kết hôn rồi, người đàn ông mà con yêu, cũng nói sẽ lấy con.” Cô giống như có chút ngượng ngùng: “Làm sao bây giờ, rốt cuộc phải làm sao bây giờ? Mẹ không thể đi xem con kết hôn, thật là đáng tiếc.”

Vương Nghi bỗng nhiên mở trừng mắt, trong ánh mắt lấp lánh niềm vui. Gia Mĩ khẽ cắn chặt môi, nước mắt sắp không kìm chế được rơi xuống: “Mẹ, con xin lỗi mẹ... con lại thích khóc trước mặt mẹ...” Cô cố gắng cười: “Nhưng chẳng có cách nào khác, con là con gái của mẹ, con gái trốn vào lòng mẹ mà khóc thì cũng được chứ sao, đúng không mẹ?”.

Vương Nghi tuy ánh mắt mờ mịt nhưng trên mặt lại có nét cười tươi tắn. Gia Mĩ vẫn không kìm lại được, vừa khóc vừa nói: “Con lúc còn nhỏ, lần đầu tiên biết hát chính là hát bài ”Trên đời chỉ có mẹ là tốt...” con lại hát lại một lần ẹ nghe, có được không?”.

Vương Nghi chấn động mãnh liệt nhưng mắt vẫn nhìn đi chỗ khác. Gia Mĩ lau nước mắt, vừa cười vừa hát: “Trên đời chỉ có mẹ là tốt... mẹ của con giống như viên ngọc... vùi đầu vào lòng mẹ, hạnh phúc vô bờ...” nước mắt, đến lúc này đã tuôn xối xả, giọng cô run run, chẳng còn âm điệu. “Trên đời này chỉ có mẹ là tốt...” Tiếng cô yếu dần đi, hát không ra lời, giống như trong cổ họng bị vật gì chặn cứng, không thể cất tiếng.

Cô khóc hu hu, làm sao mà có thể kìm chế không khóc?

Đây là mẹ của cô, là người mẹ có quan hệ huyết thống với cô, là người đã sinh ra cô, nhưng cô không thể nhận, làm sao mà không thể nhận như thế này. Thậm chí sau này khi mẹ cô chết, bà cũng muốn nói là bà đi xa, để cô vẫn nghĩ bà còn sống.

Nhưng cô không làm được, thực sự không làm được.

Cô là đứa con bất hiếu như vậy, vì sao mà mẹ lại gửi gắm cho cô nhiều như vậy, thực không đáng...

Thực sự không đáng.

Cô đau khổ quỳ trên cỏ mà khóc, trong lòng đau đớn không gì diễn tả được. Cô hết lần này đến lần khác tự nói với chính mình, nhất định có thể. Cô có thể giả vờ xem như mẹ không chết, bởi vì mẹ làm như vậy là muốn cô vui. Cô có thể tỏ ra không biết gì cả, mà thực ra... cô cũng không muốn biết.

Cô đứng dậy, phúi phúi những bụi bẩn nhỏ bám ở trên người, nói với Vương Nghi rõ ràng từng chữ một: “Mẹ, từ nay về sau con sẽ không khóc nữa, xảy ra bất cứ chuyện gì con cũng không khóc nữa, được không mẹ?” Lúc này, nước mắt không còn thi nhau rơi xuống nữa, cô mím chặt môi, cố gắng kìm chế, mỉm cười lớn tiếng nói: “Con sắp kết hôn với người đàn ông mà con yêu thương nhất, Trình Gia Mĩ sắp kết hôn rồi!”.

Về vui mừng thanh thản hiện rõ trên gương mặt của Vương Nghi, Gia Mĩ cười ngọt ngào: “Tân nương tử, không nên khóc.” Cô vịn vào chiếc xe lăn, cười nói: “Mẹ, con sắp đẩy xe đây, mẹ chuẩn bị nhé.”

Giống như thật, tất cả những điều này, giống như thật vậy. Nhưng chỉ có một mình cô biết, điều này là giả dối, thật mệt... kết hôn? Một giấc mơ xa vời không thể cầu!

Gia Mĩ cầm tờ báo cáo xét nghiệm trên tay, tay cô vẫn còn run rẩy không ngừng, tưởng chừng như không thể thở được. Toàn thân cô vô lực, đầu óc trống rỗng, không nghĩ được gì. Lời của bác sĩ vẫn như vang vọng ong ong trong đầu cô: “Mẹ cháu là người mắc bệnh máu chậm đông giai đoạn cuối, tình hình rất khó kiểm soát, bởi vì bà chỉ cần bị xuất huyết, các khớp xương chảy máu, thì đã đến giai đoạn rất nghiêm trọng, cháu nên chuẩn bị tâm lý. Nếu như máu chảy không ngừng, lập tức đưa vào viện để tiêm chất làm đông máu.”

Viện trưởng cầm tờ kết quả xét nghiệm trong tay, sắc mặt nghiêm trọng: “Bây giờ cháu đã tin chưa? Bệnh của mẹ cháu thật sự đã đến giai đoạn nguy kịch. Thật không dễ để mẹ cháu đi xét nghiệm một lần, cháu nên nhớ, cái gì cũng đều giả vờ không biết.”

“Tại sao phải giả vờ...“cô ôm lấy ngực, sắc mặt trắng bệch. Nếu như thật sự có thể giả vờ, thì diễn xuất của cô thực tốt. Viện trưởng liếc nhìn cô, khe khẽ thở dài, nói: “Cháu về trước đi, nếu có tình hình gì thì thông báo. cho ta biết.”

Cô giống như si đần, giống như ngốc nghếch, chỉ biết ngồi thừ ra trên chiếc ghế trong hành lang. Rõ ràng biết là không thể khóc, nhưng nước mắt cứ thi nhau tuôn xuống, giống như chảy mãi không ngừng, vĩnh viễn không bao giờ kết thúc. Cô đau khổ ôm lấy đầu: “Không thể khóc, không nên khóc...”

Cô lặng lẽ nhắm mắt, ngẩng đầu, có lẽ là chỉ như vậy nước mắt mới có thể ngừng rơi. Có tiếng giày cao gót bước lạch cạch dưới sàn tiên đến gần phía cô, tiếng của Hách phu nhân lạnh lùng, nghiêm nghị: “Chúng ta nói chuyện với nhau được chứ?”.

Gia Mĩ giật mình mở trừng hai mắt, hốt hoảng nhìn người phụ nữ cao quý đang đứng trước mặt cô, người mà trước đây cô chỉ thấy trên báo, trên tivi, thì ra, ở ngoài bà còn cao quý sang trọng hơn nhiều, giống như một nữ thần vậy.

Thật buồn cười, cao quý như bà ấy, vậy mà lại đích thân đến tìm cô. Gia Mĩ đứng dậy, lạnh lùng nói: “Chúng ta chẳng có chuyện gì để nói với nhau cả.” Hách phu nhân vội cầm lấy cánh tay cô nói: “Chúng ta cần phải nói chuyện một lát.”

Sắc mặt Gia Mĩ lạnh băng như tuyết mùa đông, giọng nói càng lạnh: “Giống như một vở kịch trên tivi vậy, cầm một ít tiền, rồi bảo cháu cuốn xéo đi, hay là... bảo với cháu, anh ấy vĩnh viễn không bao giờ muốn gặp cháu nữa?” Trong mắt cô vẫn phủ một màu u ám: “Cháu nói để cô biết, những điều cô chuẩn bị nói với cháu, tất cả cháu đều không muốn nghe”

Hách phu nhân mặt không đổi sắc, càng nắm chặt tay cô hơn, nghiêm giọng lặp lại một lần: “Chúng ta nói chuyện.”

Sắc mặt Gia Mĩ không bộc lộ chút cảm xúc gì, không lên tiếng nữa, cô đi theo bà ta ra khỏi viện, lên xe. Xe chạy thật nhanh, giống như bay. Xe dừng ở điểm nào cô không biết, cũng không muốn biết. Hách phu nhân ưỡn oải: “Hách Gia Tuấn bây giờ ở Hồng Kông làm loạn lên, chỉ muốn đòi về.”

Gia Mĩ cúi đầu, không muốn nghe, nhưng trong ý thức lại muốn biết tất cả những gì liên quan đến anh ấy. Hách phu nhân yếu ớt nói: “Ta biết các cháu nhất định sẽ đi Hồng Kông cho nên đã nói rõ tình hình với ông nội của Gia Tuấn, cho dù cháu hận ta, nhưng... với việc này thì ai cũng đều làm như vậy.” Hách phu nhân đưa mắt nhìn cô, thấy cô không nói gì, tiếp tục nói: “Ta từ trước đến giờ không ghét bỏ cháu vì cháu nghèo, nhưng bệnh máu chậm đông, thật sự là không thể được... cho dù Gia Tuấn có biết, cũng không thể làm loạn lên để đòi ở cùng cháu được,”

“Cô điều gì cũng không biết” Gia Mĩ đột nhiên cất tiếng, ngược mắt nhìn Hách phu nhân chăm chăm: “Là mẹ của Gia Tuấn, cô đã thất bại rồi. Cô không biết điều Gia Tuấn cần là cái gì, anh ấy từ nhỏ đến lớn, chỉ cần vui vẻ, người bên cạnh vui vẻ, tất cả mọi người đều vui vẻ.” Gia Mĩ ngừng lại một chút, rồi lại nói từng chữ từng chữ một: “Nhưng mọi người? Mọi người có thể cho anh ấy niềm vui? Chính sự nuông chiều vô hạn đã làm cho tính cách của anh ấy trở thành như vậy, không thể sẻ chia, tâm sự với người khác, động một tí là kêu gào la hét, giống như thiên hạ này chỉ có một mình anh ấy là độc tôn vậy. Ngày ngày lấy việc trêu chọc, chòng ghẹo người khác làm niềm vui của mình...”

Hách phu nhân không ngờ cô có thể nói những lời như vậy, bất giác hoảng hốt trả lời: “Nó từ trước đến giờ rất vui vẻ mà.”

“Thật vậy sao?” Gia Mĩ lạnh lùng hỏi lại.

“Con trai của ta, đương nhiên ta phải biết chứ.” Hách phu nhân nổi giận dưng dưng, không cam tâm nói: “Về điều này, không đến lượt cháu phải đến giáo huấn ta.”

“Cháu không có tư cách gì để giáo huấn cô cả, cháu chỉ nói sự thật/” Sắc mặt Gia Mĩ càng trở nên u ám, Hách phu nhân liếc mắt nhìn cô, rồi từ trong túi xách tay màu trắng lấy ra một tờ séc nói: “Đây có một chút tiền, cháu nhận đi, hy vọng từ nay về sau...”

“Cháu đã nói rồi, những lời này không cần nói với cháu.” Gia Mĩ bắt đầu nổi nóng, giống như đã nhẫn nhịn rất lâu, thô lỗ cầm lấy tờ séc xé toạc thành nhiều mảnh. Hách phu nhân tỏ ý xem thường, Gia Mĩ trừng mắt nhìn: “Cháu chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy, làm bạn của anh ấy cả đời này cũng chẳng sao.”

Hách phu nhân cười lạnh lùng: “Những kiểu người như cháu, ta đã gặp nhiều rồi, thực chất bên trong đều có lòng tham không đáy, ham muốn rất nhiều.”

“Cháu chỉ muốn anh ấy vui vẻ.” Gia Mĩ cố gắng đọc rõ từng chữ. Sắc mặt Hách phu nhân giờ đây đã trở nên vô cùng khó coi: “Đừng lấy việc này ra làm bình phong, đó chỉ là cái cớ.” Gia Mĩ rất giận dữ nhìn bà ta chăm chăm, gằn giọng nói từng chữ một: “Cháu muốn xuống xe.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói với tài xế: “Đừng xe, để cháu xuống!”

Tài xế đưa mắt nhìn Hách phu nhân, không dám dừng xe, Hách phu nhân cố gắng hít một hơi thật dài, sắc mặt tái nhợt: “Người phụ nữ như cháu, thực không có gia giáo.” Gia Mĩ buông lời châm chọc: “Phu nhân thật là có gia giáo nói người khác không có gia giáo thì phu nhân là người có gia giáo sao?” Gia Mĩ cười nhạt: “Mẹ cháu dạy dỗ cháu rất đến nơi đến chốn, còn gia giáo mà giống như phu nhân nói, cháu thực không dám nhận bừa.”

Hách phu nhân giận run người, lớn tiếng ra lệnh cho tài xế: “Đừng xe, để cho con bé này xuống xe.”

Tài xế đột ngột phanh lại, dừng xe, Gia Mĩ mở cửa xe bước xuống: “Không cần phải ở trước mặt cháu thể hiện mình là một người mẹ yêu con đến ngốc nghếch, bỏ đi, cô hãy dùng tình cảm chân thật của mình mà quan tâm đến anh ấy.” Hách phu nhân tức đến nghẹt thở, Gia Mĩ cười nhạt dùng sức đóng sập cửa xe.

Chiếc xe phóng vụt đi trước mắt cô, Gia Mĩ đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh... thực là thâm hiểm, đây là chỗ nào nhỉ?

Hừm, hình như là trên đường cao tốc...

Cô ở trên đường cao tốc đi bộ mấy tiếng đồng hồ mới bắt được xe trở về nhà. Hai chân rã rời, đến giày cũng gần như sắp rách, thật là một chuyện khó quên. Vừa về đến nhà, chuông điện thoại reo vang, cô nhìn hiển thị, uể oải nằm thụp ra ghế sofa, mặc kệ nó đổ chuông không ngừng.

“Reng... reng... reng...” một lần lại một lần, thúc giục vội vã, nóng lòng như lửa đốt giống như có trăm ngàn lời muốn nói. Cô nhắm chặt hai mắt, cũng không muốn ngắt đường truyền, tuy không muốn nghe, nhưng lại hy vọng anh gọi đến mãi.

“Reng... reng... reng...” tiếng chuông điện thoại càng nghe càng thê lương, cô không chịu được nữa thò tay nhắc ống nghe, Hách Gia Tuấn không gào lên như sấm nữa, mà rất nhỏ nhẹ hỏi: “Sao mà lâu quá vậy?” Cô nói dối: “Đi ngủ rồi, có việc gì thế?”.

Tiếng của Hách Gia Tuấn khản đặc, giống như người mất ngủ, hỏi: “Tại sao lại bỏ về?” Rồi anh lại còn bổ sung thêm một câu: “Một mình lén lút bỏ về.” Cô nheo mắt lại, nhưng nước mắt chẳng biết thế nào, trong chốc lát đã thi nhau rơi xuống. Cô cố giữ bình tĩnh nói: “Mẹ bị bệnh, em nhận được điện thoại nên lập tức quay về luôn.”

Anh khẽ thở dài nói: “Vậy mà anh còn tưởng em tức giận.” Cô lắc đầu, nước mắt càng rơi nhiều hơn. Cô cố tỏ vẻ thoải mái: “Không có, vẫn tốt mà, tức giận làm gì?”.

Ở đầu điện thoại bên kia lặng im, qua một lúc lâu, giọng khàn khàn bên kia mới nói: “Gia Mĩ... đừng ghét anh...”. Tay trái cô bịt lấy miệng, bịt thật chặt, chặt đến mức sắp không thở được. Anh từ từ nói: “Gia Mĩ... không thích anh cũng không cần phải gấp, nhưng đừng ghét anh... xin em... đừng ghét anh...”

Nước mắt cô giàn giụa, nhưng lại phải cố cười nói: “Em không ghét anh...” Dường như anh đã đoán ra điều gì đó, anh hỏi: “Gia Mĩ, em đang khóc? Vì sao em khóc?” Cô đưa tay ôm lấy ngực, nước mắt lúc này giống như mưa vậy, thi nhau rơi xuống, cô nói: “Em đang xem ti vi, có một đoạn rất cảm động nên em khóc.”

Anh thở phào nhẹ nhõm nói: “Vậy mà anh cứ tưởng mẹ em đã xảy ra chuyện gì.”

Rồi cô lại cố ý lớn tiếng cười: “Trong ti vi lại đến đoạn thực buồn cười...”

Anh không nói gì, một lúc sau mới lên tiếng: “Anh rất nhớ em... nhưng ông nội không cho anh về, làm thế nào bây giờ? Phải làm thế nào bây giờ mới có thể nhìn thấy em?” Tiếng của anh nghẹn ngào: “Anh thật sự rất nhớ em...”

Cô túm chặt lấy lồng ngực, trái tim đau đốn, giống như có trăm ngàn con kiến đang cắn xé vậy. Cô thảng thốt gọi tên anh: “Gia Tuấn...”

“Anh đây.” anh nhẹ nhàng đáp: “Làm sao bây giờ, anh nhìn không thấy em...”

“Anh...” Cảm giác đau đốn trong lòng thật khó chịu, cuối cùng cô hỏi: “Có phải anh thật sự thích em không?”.

Anh không lên tiếng, phải rất lâu sau mới nhẹ nhàng hỏi: “Nếu như là yêu, vậy thì làm thế nào?” Anh ngừng một lát, lại nói: “Nhưng em không thích anh, em không muốn kết hôn, em nói em rất sợ đàn ông, cho nên... nói cho anh biết, anh phải làm thế nào?” Anh giống như đang tự hỏi mình vậy: “Anh rốt cuộc phải làm thế nào mới được? Phải làm thế nào em mới hiểu rằng anh rất thích em?”.

Cô nắm chặt lấy ống nghe, giống như chỉ có vậy mới có thể cho cô thêm sức lực. Cô cười mà vẫn nghẹn ngào; “Không cần phải lo lắng, em không ghét anh.” Anh nói mà như khóc vậy: “Nhưng, không được... anh cảm thấy, tất cả đều không được... vệ sĩ luôn bên cạnh anh, dùng hết ba mươi sáu kế cũng không thể nào thoát được bọn họ, phải làm thế nào bây giờ? Hình như anh sắp bị bắt đính hôn rồi, phải làm thế nào bây giờ...?”

Trong miệng cô cảm thấy có vị tanh tanh, như máu từ lồng ngực đang trào lên vậy, cuộn cuộn như sóng biển. Giọng cô run rẩy: “Đừng lo lắng, vẫn còn kế thứ ba mươi bảy...”

Giọng của anh cũng run rẩy kịch liệt: “Kế ba mươi bảy là cái gì?” Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh nói: “Thuận theo tự nhiên.” Anh thực khó để cất lời, giọng nói vô cùng buồn bã: “Không được... anh không thể thuận theo tự nhiên được... anh không muốn kết hôn với người khác...”

Khăn giấy hình như đã dùng hết rồi, cô vừa lau nước mắt vừa nói: “Chẳng vấn đề gì cả, thực sự chẳng có vấn đề gì. Anh ngoan ngoãn cùng với người khác kết hôn, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau cơ mà... nếu như anh thật lòng thích em, chúng ta vẫn có thể làm bạn của nhau, điều ấy rất tốt mà.”

Anh khóc không thành tiếng: “Anh không muốn làm bạn... giờ đây anh chỉ muốn gặp em... anh rất nhớ em, anh nhớ em sắp phát điên lên rồi.”

Cô đau khổ chau mày, giống như có hàng ngàn nhát dao đâm tới tấp lên người cô vậy. Cô run rẩy nói: “Xin lỗi anh...” anh nói: “Anh yêu em...” cơ hồ như đồng thời lên tiếng. Cô sững người, hoảng hốt chỉ có thể gác máy thật nhanh. Cô ôm lấy ngực, thở thật sâu, tất cả đều chưa nghe thấy... điều gì cô cũng chưa nghe thấy.

Nhưng, ba chữ ấy, thực rõ ràng, giống như quỷ chú, cứ vang lên bên tai cô. Lại giống như tiếng Phạn trên trời, liên tục vang lên. Cả người cô đờ đẫn, giống như lạc vào trong cảnh mộng, đầu óc trái tim, tất cả đều trống rỗng. Duy chỉ có ba chữ ấy là in dấu. Giống như khắc vào tâm can, làm cách nào cũng không xóa đi được, làm thế nào cũng không gạt đi được.

Cô gắng gượng ôm lấy cơ thể đang run lên bần bật của mình, vừa khóc vừa tự hỏi: “Rốt cuộc phải làm thế nào mới được... phải làm thế nào... mới được...?”

Tất cả, đã muộn rồi. Nhưng... cô vẫn muốn nắm lấy.

Rõ ràng là biết, không thể được... sắp không kịp nữa rồi. vẫn còn... không muốn từ bỏ.

Thật sự, không muốn từ bỏ.

Mới hơn năm giờ sáng, viện trưởng đã gọi điện thoại đến. Gia Mĩ từ trên giường bật dậy, chẳng kịp làm gì, vội vã lao ra ngoài. Trời mấy hôm trước âm u nặng trĩu, giờ cuối cùng cũng đổ những hạt mưa nhỏ, lất phất, lộn xộn, từ trên kính trượt xuống, giống như mang theo bao điều thê lương, lại giống như không cam tâm nên cứ đổ xuống mãi. Trên hành lang dài hun hút của bệnh viện, vô số ngọn đèn bật sáng, dưới sự phản chiếu của ánh đèn, bóng cô đổ dài trên mặt đất Cô ngẩng đầu, đứng ở phía cuối hành lang nhìn vào tấm kính, trông mắt trắng giống như không còn phân biệt được từng đồ vật. Tất cả đều xám xịt, giống như sắc trời ngoài kia vậy.

Viện trưởng bước đến, nói: “Là xuất huyết nội tạng.”

Tay của cô bỏ trong túi quần, trong lòng bàn tay mồ hôi rịn ra. Viện trưởng nói: “Ở lần đau trước, bà ấy nói buồn nôn muốn nôn, không ăn được thứ gì. Trong bụng cứ liên tục đau quặn thắt, lúc này bác sĩ nói rõ là tình hình rất nghiêm trọng, để cho bà nằm viện. Nhưng bà ấy sợ cháu đến viện thần kinh tìm không thấy, nên cương quyết không chịu nhập viện. Không ngờ, đã nặng đến mức xuất huyết nội tạng.”

Cô vẫn ngẩng đầu, gắng gượng ngẩng đầu, không lên tiếng, nước mắt lưng tròng. Viện trưởng thấy vậy, trong lòng có chút bất nhẫn, không chịu được, bảo với cô: “Nếu không, cháu về trước đi, có tình hình gì ta sẽ thông báo cho cháu biết.”

Cuối cùng cô cũng cúi đầu xuống, nhìn viện trưởng, nước mắt tích tụ lâu giờ đây tuôn xối xả. Cô cố gắng trấn tĩnh, nhưng cả người vẫn run lên bần bật: “Có tình hình gì lại thông báo cho cháu? Đợi sau khi bà ấy chết đi? Hay là... hỏa táng xong rồi mới báo với cháu?”

“Gia Mĩ...”

“Nếu như khi mới bắt đầu không biết, như vậy có lẽ tốt hơn nhiều.” Gia Mĩ lau mồ hôi ở trên tay, nhưng trong lòng bàn tay vẫn ướt, hình như càng lau càng ướt. Cô để mặc cho nước mắt rơi đầy trên mặt, chỉ khe khẽ nói: “Bây giờ mẹ cháu đang ở trong phòng cấp cứu, cháu không thể đi thăm mẹ. Thậm chí không thể đến bên mẹ, cầm lấy bàn tay xương xẩu của mẹ cháu nói, mẹ, mẹ nhất định phải chống đỡ, cho dù thế nào cũng phải tiếp tục chống đỡ...” Cô nghẹn ngào: “Con chỉ có thể đứng ở đây, giống như một đứa ngốc nghếch, nói với chính mình, trong lòng luôn luôn nói với chính mình, mẹ, mẹ không được chết... thật sự không được chết...”

“Nhưng...”

“Nhưng...” Gia Mĩ nức nở khóc òa, cắt ngang lời của cô: “Bởi vì mẹ hy vọng con không biết cho nên con đã giả vờ không biết. Hãy dừng lại ở đây, coi như là bất hạnh đi, con cũng mỉm cười hài lòng, mỉm cười tự nói với chính mình, chỉ là mẹ đi đến một nơi nào khác mà thôi...” Cô run rẩy không nói nên lời: “Như vậy... đối với con có công bằng không... mẹ như vậy... có thực sự công bằng đôi với con không...? Có phải chỉ có như vậy... trái tim con mới thôi đau đớn không...? Có phải chỉ có như vậy... con mới thôi không nhớ đến mẹ...”

Viện trưởng an ủi cô: “Gia Mĩ, từ trước đến giờ, bà ấy luôn nghĩ cho cháu. Lần này, cháu nên để cho bà ấy an lòng mà đi, thanh thản mà đi, không vương bận.” Gia Mĩ toàn thân cứng đờ, thở khó khăn: “Cháu sẽ làm như vậy, cháu nhất định sẽ làm như vậy... bởi vì yêu... bởi vì yêu một người, cho nên, cho nên những gì bất hạnh nhất cũng không muốn để cho người ấy biết...” Cô ôm chặt lấy chính mình, ánh mắt mơ màng giống như một đứa trẻ: “Như thế này mới là yêu”. Trái tim cô vụn vỡ: “Như thế này mới là yêu, không phải hay sao...?”

Viện trưởng nói: “Thực ra, có thể để cha của cháu đến gặp bà ấy...”

“Cha...” Gia Mĩ khóc hu hu, rút điện thoại từ trong túi quần ra, ngón tay run run ấn nút. Tiếng đổ chuông ở đầu bên kia chói cả tai, phải rất lâu sau mới có người nghe điện. Trình Minh Lăng sung sướng đến phát điên, nói: “Gia Mĩ, là con phải không? Con cuối cùng cũng chịu nhận ta rồi à.”

Gia Mĩ mím chặt môi, nước mắt rơi càng nhiều, nhưng cô cố gắng bình tĩnh nói: “Ông giờ đang ở đâu vậy?” Trình Minh Lăng cười ha ha, niềm sung sướng trong lòng tràn đầy tựa hồ như muốn tràn cả ra ngoài, hắn nói: “Gia Mĩ, mẹ kế của con sinh em bé, ta hiện giờ đang ở bệnh viện trung tâm thành phố... thật là vui mừng, già rồi mà vẫn sinh được con trai. Gia Mĩ, con có em trai rồi.”

Cô mím chặt môi, run run hỏi: “Mẹ kế? Em trai?” Hắn nói: “Gia Mĩ, lát nữa ta sẽ gọi điện thoại lại cho con, bây giờ ta phải đi chăm mẹ kế của con đã.”

Điện thoại ở đầu bên kia ngắt máy, chỉ còn tiếng tút tút, thanh âm lớn quá mức, cứ xoáy vào tim cô, giống như rắn độc chiêm đoạt sạch sẽ từng tắc từng tắc trên cơ thể cô rồi mới thôi. Hai mắt cô mở trừng, giống như muốn tóa lửa.

Viện trưởng như đã hiểu rõ, chỉ nói: “Ông ấy bận thì thôi.”

Gương mặt cô vô cùng giận dữ, tiếng của cô run run hỏi: “Khoa sản ở tầng mấy?”

Viện trưởng ngăn người, nói: “Hình như ở lầu dưới.”

Cô đột nhiên cười đau khổ nói: “Mẹ ta sắp chết, mẹ kế lại sinh con trai...” Nước mắt cô tràn ra như suối, nghiêng chặt rằng: “Mẹ ta ở lầu trên sắp chết, mẹ kế ở lầu dưới sinh con trai... ta ở lầu trên nhìn mẹ chết, còn người đàn ông ấy... ở lầu dưới vui sướng như điên vì được làm cha...”

Cô túm lấy ngực, quỳ xuống đất, cả người như sắp sụp đổ. Cô mê man hỗn loạn quỳ dưới đất, trái tim quặn thắt từng hồi... Trong lòng cô đau thương hoảng hốt, hai cánh tay ghì chặt lấy chính mình, không có sự giúp đỡ giống như một đứa trẻ.

Gia Mĩ quỳ trên đất, tóc xòa tung, dính vào trong quần áo, trơ trọi lộ ra một gương mặt gầy gò. Sắc mặt cô lạnh lẽo tối tăm, trắng bệch như cắt không còn giọt máu, chỉ có hai con mắt cố gắng mở to. Cô nhìn chăm chăm vào phòng bệnh đối diện, bác sĩ và y tá hiểu chuyện, thỉnh thoảng đi qua lại an ủi cô vài câu. Nhưng cô vẫn đờ đẫn thần thờ, giống như một khúc gỗ, chỉ ngẩn ngơ ngẩn, chẳng có một chút xúc cảm gì.

Viện trưởng từ trong phòng bệnh bước ra nói: “Đã qua cơn nguy kịch, nhưng tình hình vẫn không lạc quan.” Rồi chỉ vào bên trong nói: “Nhân lúc bà ấy đang ngủ, cháu vào thăm bà ấy một lát.”

Cô đứng dậy, chân chẳng biết đã tê cứng từ lúc nào rồi, cô gắng sức đá đá chân mấy cái rồi mới từ từ bước vào trong.

Cô mơ mơ hồ hồ, cả người giống như chẳng có linh hồn ánh mắt đờ đẫn. Viện trưởng đẩy nhẹ cửa, đỡ cô bước nhẹ ra ngoài, sắc mặt mẹ cô nhợt nhạt, hai mắt trũng sâu, chiếc chăn mỏng màu trắng đắp hờ trên người, càng làm lộ rõ vẻ gầy guộc của bà. Mắt cô nhìn chăm chú không rời khỏi người mẹ đang nằm trên giường, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Như là có giác quan thứ sáu vậy, Vương Nghi bỗng nhiên mở trừng hai mắt. Gia Mĩ thấy vậy, vội vàng quỳ thụp xuống, ngồi bệt xuống đất. Viện trưởng giật thót mình, khẽ cười hỏi: “Sao lại tỉnh vậy?” Vương Nghi ho dữ dội mấy cái, cất tiếng yếu ớt: “Gia Mĩ... có đến bệnh viện thăm tôi không? Nếu như phát hiện tôi không có ở đó thì làm thế nào? Có lẽ tôi phải về thôi.”

Viện trưởng cười khó khăn, giọng nghẹn ngào nói: “Không việc gì, cô ấy gọi điện thoại đến nói mấy hôm nay phải chuẩn bị cho việc kết hôn nên tạm thời không thể đi thăm bà được.” Vương Nghi khẽ thở phào,

mỉm cười nói: “Gia Mĩ của tôi, cuối cùng cũng sắp kết hôn rồi.”

Viện trưởng gật đầu phụ họa: “Cho nên bà phải tiếp tục kiên trì, Gia Mĩ... sắp kết hôn rồi.”

Vương Nghi khẽ cười nói: “Tôi cuối cùng cũng không còn gì vướng bận nữa...” Vương Nghi đột nhiên nắm lấy tay viện trưởng, khẩn nài nói: “Đừng nói với nó, xin ông đừng nói với nó sự thật, nếu như tôi chết, thì ông hãy nói với nó, tôi đã tự bỏ đi rồi, tìm không thấy...”

Trong mắt viện trưởng, nước mắt đầy tràn: “Được, tôi biết phải làm thế nào, bà yên tâm.”

Sàn nhà lạnh buốt, cái lạnh ấy giống như có vô vàn những viên đá nhỏ vụn vỡ thông qua huyết quản, đâm chọc vào khắp nơi trên thân thể cô. Cô đau đớn không thể chế ngự bịt lấy miệng, bịt thật chặt. Cứ ngỡ trái tim đau đến mức đã rơi mất rồi, kết thành băng, giống như nước đọng, giống như cỏ khô. Nhưng vì sao...giờ đây lại còn đau như vậy, đau đến mức sống không bằng chết.

Vương Nghi đột nhiên khóc thành tiếng: “Gia Mĩ...mẹ rất nhớ con...nhưng không thể... mẹ không thể nhận con, không thể để cho con biết được rất nhiều sự thật.. Mẹ... nhìn con khóc, trong lòng vô cùng đau đớn... nhưng làm sao bây giờ, mẹ thật sự không thể nhận con, không thể khiến con áy náy, không thể khiến con tự trách mình... mẹ thà một mình mang theo bí mật ấy mà chết đi... cũng không muốn nhìn thấy con đau lòng.”

Gia Mĩ cắn thật chặt vào tay mình, chỉ có như vậy mới có thể làm cho cô không khóc thành tiếng. Vương Nghi ôm lấy ngực, hơi thở đã mỏng manh như sợi tóc: “Gia Mĩ... con gái của ta... Gia Mĩ của ta... nhất định phải hạnh phúc...”

Viện trưởng nước mắt như mưa, liếc nhìn Gia Mĩ đang ngồi dưới đất, nói với Vương Nghi: “Bà hãy nghỉ ngơi cho tốt... nhất định có thể tiếp tục chống đỡ... đừng nghĩ ngợi nhiều nữa.” Vương Nghi gắng sức túm lấy tay viện trưởng, trong ánh mắt đột nhiên có những tia sáng rực rỡ: “Đến lúc ấy, hãy mang tro cốt của tôi đi dự hôn lễ của Gia Mĩ, tôi cần phải đi xem đám cưới của con gái tôi. Xem con gái tôi mặc áo cưới trông như thế nào, nhất định là rất đẹp.. ” Viện trưởng chỉ biết gật đầu, khóc không kiềm chế được.

Dường như không khí hơi loãng, Gia Mĩ cố gắng hít thở Bàn tay bị cắt bập cả máu, máu hòa lẫn với nước mắt chảy cả vào trong miệng. Nhưng, làm thế nào bây giờ, trái tim, còn đau không thể khống chế; chỉ muốn dùng hết sức để gào lên, thảm thiết. Vương Nghi cúi gập người xuống ôm lấy bụng, lớn tiếng kêu gào. Viện trưởng vội vàng ấn công tắc bác sĩ một lát sau mới chạy qua.

Gia Mĩ lộn một vòng bò ra khỏi cửa, rút đến chân tường sắc mặt chẳng chút biểu cảm, chỉ mở trừng mắt, cố gắng nhìn. Toàn thân cô tê cứng, lạnh cóng run cầm cập.

Không lâu sau bác sĩ bước vào, ông nói với cô: “Ta rất xin lỗi, hi vọng cô có thể kiềm chế đau thương”. Ngón tay cô giống như sắt, ôm chặt lấy người mình, cô không thể chế ngự run lấy bầy, chân giống như bị dán chặt xuống đất, không thể cử động. Thân thể cô cũng như đã bị hút hết trống rỗng, một chút khí lực cũng không còn, đến cả một chút sức lực để đứng cũng không còn.

Cô hoàn toàn ngây dại, hoàn toàn thờ ơ, hoàn toàn si ngốc.. dường như có vô số bộc phá nổ bên tai, cả người cô giống như đã bị nổ tan thành muôn mảnh, bắn tung khắp bốn bên. Cả trời đất cũng như đổ sập.

Cô đột nhiên dùng toàn lực đứng dậy, lao thẳng ra cửa chạy. Cô giống như bị điên vậy, đau khổ lao xuống lầu dưới tìm từng phòng từng phòng một, trong lòng vô cùng sốt ruột. Trình Minh Lãng nhìn thấy cô bước vào phòng bệnh, vội vàng cười thật tươi nói: “Gia Mĩ, làm sao con đến đây.”

Gia Mĩ khẽ đảo mắt một lượt, trong phòng có khoảng năm sáu sản phụ, còn có y tá và người nhà vào ra. Cô khẽ cười, nụ cười thoảng như có như không giống như nước mắt rơi đầy mặt, nhạt nhòa nhạt nhòa. Cô ngu ngơ đại khờ gọi hân một tiếng: “Cha...”

Trình Minh Lãng cho rằng cô đặc biệt đến thăm, vội cười nói: “Mau đến đây.” Hân dẫn cô đến trước giường số 1, chỉ người phụ nữ đang nằm trên giường nói: “Đây là mẹ kế của con.” Cô chẳng lên tiếng, chỉ nhìn trừng trừng vào hân, như điên, như dại.

Trình Minh Lãng vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Làm sao vậy?” Ánh mắt cô trống rỗng, vô hồn, giông như tất cả đã bị rút hết, bên trong chẳng còn gì. Cô nói: “Mẹ chết rồi, ở trên lầu trên chết rồi..”

Trình Minh Lãng mở tròng hai mắt, có chút chấn động, lẩm bẩm: “Chết rồi... tại sao lại chết rồi?”.

Gia Mĩ chỉ cười: “Đúng, tại sao lại chết. Thật kỳ lạ đúng không? Người tốt, tại sao thoáng chốc đã chết rồi?” Trong phòng đột nhiên im lặng, đến cả những tiếng thở gấp gấp cũng có thể nghe thấy. Trình Minh Lãng vội vã bước đi, Gia Mĩ lại tròng mắt nhìn hẩn, bước dần áp sát. Trình Minh Lãng chau mày hỏi: “Con muốn làm cái gì?”.

Gia Mĩ thất vọng gọi một tiếng: “Cha...” rồi ngừng một lát, nói: “Cha làm sao vậy? Đến con cha cũng không nhận ra sao? Con là con gái của cha này, là Trình Gia Mĩ. Cái tên chính là do cha đặt, cha còn nhớ hay không?”.

Trình Minh Lãng bước lùi lại phía sau: “Gia Mĩ, con cần phải bình tĩnh lại, mẹ con chết, không liên quan đến việc của ta.”

Gia Mĩ đầu mày nhíu chặt trên gương mặt lộ rõ sự thất vọng: “Cha, mẹ của con chết, cha vì sao không khóc? Đến một giọt nước mắt cũng không có? Chẳng phải cha cũng đã từng yêu mẹ con sao? Mẹ đã không còn thở nữa, tim không còn đập nữa, cha vì sao một giọt nước mắt tiếc thương cũng không có?”.

Trình Minh Lãng bị dáng vẻ của cô dọa cho sợ hãi, vội vàng cầu cứu mọi người xung quanh. Trong mắt Gia Mĩ giờ đây tràn đầy lửa hận, nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo hẩn cô dùng toàn lực đâm một quyền vào mặt hẩn. Hai mắt cô vẫn đỏ, gần giọng hỏi: “Cha, cha vì sao đến một giọt nước mắt cũng không có? Cha làm cho con thật thất vọng!”.

Trình Minh Lãng hoảng hốt lo sợ: “Gia Mĩ, bà ấy chết không liên quan đến ta, thực sự không liên quan đến ta.”

Gia Mĩ nước mắt giàn giụa, gào lên: “Không liên quan đến cha?” Hai mắt của cô vẫn lên, như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt, e là nỗi đau trong lòng đã lên đến cực điểm, ngón tay run run chỉ về phía hẩn: “Cha vẫn còn dám nói là không liên quan đến cha sao? Mẹ của con chết, vậy mà cha dám nói... không liên quan.” Cô túm lấy chiếc áo choàng khoác ở bên ngoài của hẩn, túm lấy thật chặt nói: “Đi, cha đi cùng con lên lầu, đi chịu lỗi với mẹ con, đi tiễn mẹ con một chặng đường cuối cùng.”

Trình Minh Lãng gắng sức gỡ tay của cô ra, cô mở to mắt nhìn hẩn, chỉ càng ra sức túm chặt lấy, lặp lại từng chữ một: “Đi theo con lên lầu, đi chịu lỗi với mẹ con, tiễn mẹ con một chặng đường sau cuối.” Trình Minh Lãng vội vã cởi luôn chiếc áo khoác ngoài, Gia Mĩ chân tay liên thủ, một quyền như sắt đâm thẳng lên người hẩn, rồi như điên loạn gào thét: “Cha vì sao đến một yêu cầu nhỏ như vậy cũng không thể đáp ứng? Đã bao nhiêu năm rồi không thăm không hỏi, đến một đoạn đường cuối cùng cũng không muốn tiễn đưa là vì sao?”.

Những người phụ nữ xung quanh, cả y tá hộ lý, tất cả đều rút nước mắt, hai mắt mọng đỏ.

Trình Minh Lãng lớn tiếng quát: “Trình Gia Mĩ, con điên rồi, con giống mẹ con, là một người điên.” Cô hai mắt vẫn đỏ, túm cổ áo hẩn nhấc lên, nước mắt không ngừng rơi, giống như nước sôi, cuộn cuộn, cuộn cuộn. “Mẹ của con không có bệnh, người mắc bệnh chính là cha.” Rồi cô như dốc toàn lực gào lên: “Cha mới là người mắc bệnh”. Trình Minh Lãng hoảng hốt bò trên mặt đất, chỉ muốn trốn chạy khỏi cô: “Cả hai mẹ con con mới là người mắc bệnh, ta không thể để hai người hủy hoại cuộc đời của ta. Ta muốn lấy người phụ nữ khác, ta muốn có người nối dõi tông đường. Bắt đầu từ hôm nay, ta đã có con trai rồi, đã có gia đình rồi, không cần phải gần hai người mắc bệnh máu chàm đông nhà con nữa!”.

Cô buông hẩn ra, ánh mắt tuyệt vọng thẫn thờ, bên tai chỉ toàn tiếng ong ong ù ù, giống như diếc vậy. Cô cười to giống như điên, nước mắt giàn giụa trên mặt: “Đây chính là lý do để cha li hôn đúng không, đây mới chính là lý do đích thực để cha li hôn... đây mới chính là lý do để cha vứt bỏ vợ con...”

Ánh mắt cô đỏ rực như ngọn đuốc, bốc cháy đến cực điểm, cả người không kiềm chế được. Cô đỡ dần bước ra ngoài, ánh mắt trống rỗng, giống như một đứa trẻ, chỉ biết mở to mắt để nhìn, trong đáy mắt chứa đầy nỗi hoang mang tuyệt vọng.

Thì ra, đây mới là lý do, một lý do vô cùng xác đáng.

Trong nghĩa trang, có vô số những phần mộ xanh biếc, trên mộ phủ đầy cây cỏ, cây mọc cao vút. Trên trời, mây đen vần vũ, mưa, mưa rào rào, mưa từ trên cành cây rơi xuống bốn phía xung quanh, những hạt mưa

nổi tiếp nhau tạo thành dòng nước, giống như ai đó mở cửa đê, đổ xuống cuộn cuộn, bắn tóe ra xung quanh thành một vùng xanh xám, nhìn rất thê lương.

Gia Mĩ cầm ô đứng trước mộ, quần ngấm nước mưa ướt sũng. Cô lặng lẽ cười, nhưng tuy cười đó mà nước mắt vẫn lăn lăn tuôn rơi. Phải một lúc sau, cô mới nói: “Mẹ, con không có khóc...”

Tiếng mưa, tiếng sét dì dềnh, âm âm bên tai, làm cho tiếng của cô hòa lẫn vào những thanh âm hỗn độn ấy rồi chìm mất. Cô nói to hơn một chút: “Con thực sự không khóc, mẹ, đó là điều mẹ mong chờ nhất đúng không? Con thực sự không khóc...” Cô cắn chặt môi, nước mắt vẫn tuôn rơi, giống như đã nói dối lại còn ngắc ngứ chau mày. “Chỉ ít là bây giờ, con không khóc...”

Trong nghĩa trang, chỉ có tiếng mưa, còn bốn bề đều cô đơn lạnh vắng.

“Trình Gia Mĩ, là cô phải không?”

Hình như có người gọi tên cô, cô hoảng hốt quay đầu lại, trên con đường bên trái có một người tay cầm ô bước tới. Cô mở trừng mắt nhìn, nhìn chăm chăm, nhưng nước mắt nhòe nhoẹt khiến cô nhìn không thật rõ, kia có phải là Gia Tuấn không? Cô cơ hồ như muốn khóc to lên gọi: “Gia Tuấn, là anh phải không?” Giọng cô gào lên khẩn thiết: “Anh trở về rồi, đúng không?”

Người kia vẫn không nói gì, cô vút ô sang một bên, chạy thẳng về phía anh ấy, dường như nhất định là anh, dường như chỉ có thể là anh. Nước mắt khiến cho người trước mặt cứ lơ lơ mà mờ mờ, cô chạy thẳng đến trước mặt anh, rồi đột ngột dừng lại. Giống như cô đang mơ một giấc mơ đẹp mà đột nhiên bị người khác đánh thức dậy. Gương mặt cô có chút thất vọng nhìn anh: “Sao lại là anh?”

Hà Văn Hiên khẽ mỉm cười: “Vì sao không thể là tôi?”

Cô cúi thấp đầu, nước mưa đã làm toàn thân cô ướt sũng. Cô hỏi: “Anh đến đây làm gì?” Hà Văn Hiên không muốn giấu, thành thực nói: “Cha cô nhờ tôi tới.”

Gương mặt cô lạnh lùng, ánh mắt trừng trừng nhìn anh, dường như có thể nhìn thấu linh hồn anh, cô khẽ nhấp máy môi, cuối cùng cũng cất thành lời nói: “Vậy thì tôi cũng xin anh đừng quan tâm đến tôi.”

Hà Văn Hiên vẫn cười, anh cầm ô che sang cho cô: “Rõ ràng em không phải muốn nói câu này”. Anh đưa mắt nhìn đi chỗ khác, lại hỏi: “Có phải là muốn hỏi anh, trước đây cha em đã dọa dẫm anh, bây giờ vì sao lại đến cầu xin anh?”

“Việc Hà luật sư làm, tôi từ trước đến giờ đều hiểu rất rõ”. Tiếng của cô lạnh băng, dường như cả người bị nước mưa bao bọc, chỉ còn chứa lại sự lạnh giá. Hà Văn Hiên gật gật cái cổ cứng ngắc, ánh mắt sâu xa: “Ừ, em biết, cho nên anh không cần phải nhiều lời”. Anh cup mắt xuống, nhìn cô, ánh mắt thiết tha: “Mọi người đều phải chết, chỉ là sớm hay muộn, quen rồi sẽ tốt hơn. Bố mẹ anh, đã mất từ vài năm trước, họ cùng ra đi một lúc trong một tai nạn xe. Bây giờ nghĩ lại, cũng chẳng có gì. Họ chẳng qua chỉ là đi đến một nơi tốt hơn nơi này, phải vậy không?”

Cô lắc đầu mông lung: “Anh không hiểu.”

Anh cười: “Anh không cần hiểu, tóm lại chỉ cần chăm sóc em tốt là được rồi.” Cô vẫn cười lạnh, không nói gì. Anh nói: “Tuy em không cần đón nhận ý tốt của cha em, nhưng dù sao cũng phải nhìn mặt anh một cái chứ.”

Cô vẫn cười lạnh, ánh mắt anh nồng nhiệt hơn: “Chúng ta quen biết cũng đã hơn một năm rồi, em lẽ nào ngoài lạnh băng ra, không còn biểu hiện tình cảm nào khác dành cho anh?” Anh vỗ như buột miệng nói: “Hách Gia Tuấn ở Hồng Kông đính hôn rồi.”

Phía sau, khí lạnh đến bức người, thật lạnh... dường như chỗ cả hai người đang đứng là nơi lạnh nhất trên thế gian này, lạnh đến phát run, lạnh đến mức sắp đông cứng thành đá. Cô chẳng còn sức để mà kiềm chế nước mắt nhìn anh, giọng run run hỏi: “Lúc nào?”

Anh cúi thấp đầu, nhìn vào mắt cô, nói từng chữ từng chữ, như tiếng mưa rơi: “Hôm qua...”

Cô hoảng hốt nhìn vào đôi mắt anh, trong đáy mắt anh có hình ảnh của cô, bé tí tẹo, nhìn không được rõ lắm. Nhưng cô nhìn rất rõ, trên mặt cô, hai hàng nước mắt tuôn rơi, đây là ảo giác phải không? Mưa rào

rào đổ xuống càng lúc càng to, cả trời đất hình như cũng đều đung đưa đung đưa vậy. Chút sức lực cuối cùng của cô trong phút chốc dường như bị rút ra sạch sẽ, một chút sinh lực để tự mình gắng gượng cũng không còn. Trong tiềm thức chỉ còn lại một mảng đen u ám lạnh lẽo. Cuối cùng, rốt cuộc cũng bị cuốn vào miền u tối không bờ không bến ấy, có thể đời này, một lần nữa không muốn chạy trốn.

Hà Văn Hiên ôm lấy cô, trong ánh mắt chợt vụt lên một tia sáng quắc, giống như dao, muôn róc xương róc thịt cô ngay lập tức. Anh thì thầm nói: “Điều anh muốn chính là kết quả này, em có thể là canh bạc thành công của anh”.

3. Chương 3

Giống như rơi xuống đáy biển tối đen mênh mông không bờ, cô cố gắng thở, cả người mơ mơ hồ hồ. Đầu đau đến mức như muốn nổ tung, cô khẽ mở mắt. Hà Văn Hiên đập vào tầm mắt cô, anh khẽ cười hỏi: “Em sốt cao quá, đã cảm thấy đỡ chút nào chưa?”

Trong phòng ngủ vô cùng rộng rãi, ánh mặt trời chiếu rọi, sáng rõ, sáng đến tức cả mắt. Cô chẳng còn chút sức lực nào, gương mặt trắng xanh nhợt nhạt, đến nói cũng chẳng còn hơi.

Hà Văn Hiên lại cười nói: “Quần áo anh đã bảo người giúp việc thay rồi, cháo cũng đã nấu xong rồi, lúc nào em muốn ăn thì ăn nhé.” Anh giúp cô ghé lại góc chăn, ánh mắt dịu dàng: “Anh đi làm trước.”

Cô gắng sức trườn mình xuống giường, giống như chỉ có vậy mới có thể tìm được một chỗ dựa. Khi anh gần đi ra đến cửa, cô đột nhiên gọi giật giọng: “Này, đợi chút...” Anh quay đầu lại, cười cười nói: “Cuối cùng cũng mở miệng rồi à.”

Ánh mắt cô thẳng thắn: “Cảm phiền anh cầm hộ tôi quần áo lại đây, nhân tiện chở tôi về nhà.” Anh cúi đầu, trong mắt một tia sáng khác thường vụt lóe: “Em nên ở lại chỗ anh.”

Gương mặt cô chẳng chút biểu cảm gì: “Như vậy không hợp lẽ thường, hưởng hồ, tôi không phải là bệnh nhân, cũng không điên đến mức muốn đi tự sát. Nhờ anh nói lại với Trình Minh Lăng tiên sinh”. Ở đoạn cuối, cô cố tình nhấn mạnh ngữ khí.

Ở khóe miệng anh vẫn khẽ nở nụ cười nhàn nhạt, như có như không: “Rất đơn giản rõ ràng, vậy thì ta cũng chỉ còn cách tuân lệnh.” Anh đóng cửa lại, cầm giúp cô quần áo đến rồi ra ngoài phòng khách ngồi đợi.

Không khí trên xe thật khác thường, trong không gian chật hẹp, chẳng ai lên tiếng. Căng thẳng như cung đã lên dây. Hà Văn Hiên phá vỡ không khí trầm mặc, hỏi: “Có phải là dự cảm Hách Gia Tuấn sẽ quay trở lại, cho nên em mới sốt ruột như vậy?”.

Đèn xanh rồi, xe khẽ giật, rồi dừng lại. Toàn thân cô giống như bị xe làm cho lắc lư, có chút chấn động, cô nói: “Anh ấy đã đính hôn rồi, đã đeo nhẫn của người con gái khác, tôi và anh ấy chỉ là bạn tốt. Nếu anh ấy có trở về nhà, điều ấy cũng chẳng thể nào thay đổi được thực tế.”

“Thật không?” Hà Văn Hiên lờ mờ cô một cái đầy ý tứ. Trong lòng cô không thanh thản, đầu cúi thấp. Hà Văn Hiên nói: “Cô vội vã trở về nhà như vậy, phải chăng trong lòng đã đoán được anh ấy đã trở về nhà đợi cô.” Cô buồn bực lạ kỳ, lờ mờ anh một cái, không lên tiếng.

Kỳ thực, anh nói đúng, cô hiểu Gia Tuấn, giờ đây trong lòng nhất định nóng như lửa đốt, muốn nhanh nhanh gặp cô, nhất định có rất nhiều lời muốn nói cùng cô. Đính hôn nhất định chỉ là kế hòa hoãn, chắc chắn là do bất đắc dĩ mà thôi.

Nhưng cô, ngoài việc tiếp tục làm một người bạn tốt của anh ra, thì còn có thể làm được gì? Hoàn toàn bất lực, tất cả đều đã muộn rồi.

Cuối cùng cũng đến nhà rồi, cô mở cửa xe, chạy thẳng lên lầu. Cô đứng trong thang máy, trái tim giống như đang bị giầy vò. Thang máy dừng ở tầng 15, ngón tay cô run run thò vào trong túi quần lấy chìa khóa ra, đột nhiên cô khựng lại, không có, không có gì hết, chìa khóa rơi ở đâu rồi?

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Hách Gia Tuấn cười hết cỡ, nhưng trong đôi mắt ấy rõ ràng là có nước, anh úp úp mở mở: “Anh có chìa khóa nhà em... đợi em cả đêm mà chẳng thấy em. Anh... vừa nghe tiếng bước chân... anh...”

“Anh đính hôn rồi, em biết.” cô nhẹ nhàng thay anh nói tiếp lời còn dang dở, vừa nhìn thấy anh bao nhiêu nhưng bi thương buồn rầu ở trong lòng dường như lắng xuống. Anh nắm chặt cổ tay cô, dồn hết sức lực nói: “Gia Mĩ, anh chẳng còn cách nào khác, chỉ có như vậy, anh mới có thể nhìn thấy em, mới có thể quay trở về, đây chỉ là tạm thời thôi.”

Cô không lên tiếng, chỉ gật đầu. Anh thở phào nói: “Đêm qua em không về, anh thật sự rất lo lắng cho em.” Anh tủi thân kéo tay cô lại: “Cả đêm hôm qua em ở đâu?”

Trong lòng cô chua xót, chỉ muốn khóc, nghìn ngôn vạn ngữ cứ nghẹn lại nơi cổ họng, không thốt nên lời. Cô vùi đầu vào ngực anh, nước mắt như mưa, đổ xuống không ngừng. Hách Gia Tuấn luống cuống hoảng hốt hỏi: “Em làm sao vậy? Ai bắt nạt em?”

Không thể nói lời nào, chỉ muốn khóc, Hách Gia Tuấn vội vàng an ủi cô: “Em đừng khóc, anh biết anh không đúng, anh không nên đính hôn, anh cái gì cũng không nên làm, anh nên kiên quyết phản đối đến cùng.”

Cô lắc đầu, sà vào lòng anh, nghẹn ngào nói: “Không liên quan đến việc của anh.” Anh dùng hết sức ôm cô thật chặt, cánh tay như thép, quấn chặt không rời. Ánh mắt anh mờ lung hờ hợt: “Em đừng khóc, anh không nên làm em khóc.” Anh đột nhiên mở trừng mắt nhìn thẳng về phía sau lưng cô: “Hôm qua em và sếp của mình ở cùng nhau?”

Anh buông cô ra, cô quay đầu lại, Hà Văn Hiên đang dùng ngón tay treo chiếc chìa khóa đứng sau lưng cô. Hách Gia Tuấn giống như đã hiểu ra điều gì làm cô khóc như vậy, anh đẩy cô ra xa, dùng hết sức đâm thẳng về phía Hà Văn Hiên. Hách Gia Tuấn nghiêng răng, trừng mắt nhìn: “Cái thằng này, vậy mà dám nhân lúc ta không có ở đây, cố ý bắt nạt cô ấy.”

Hà Văn Hiên chùi mép, không nói lời nào, ném chìa khóa cho Gia Mĩ rồi quay người đi thẳng. Hách Gia Tuấn vội vàng túm lấy vạt áo của hắn: “Ta nói cho người biết, người chết chắc rồi, đến bạn gái của ta mà người cũng dám bắt nạt.”

Hà Văn Hiên lạnh lùng nhìn anh, hỏi: “Bạn gái của anh? Hách thiếu gia, trên người cô ấy có đóng dấu của anh không, hay là có tên của anh?” Hà Văn Hiên cười nhạt, nói rõ ràng từng chữ: “Anh hình như đã đính hôn rồi.” Hách Gia Tuấn vẫn nghiêng răng nghiêng lợi: “Đính hôn, chỉ là kế tạm thời.”

Hà Văn Hiên cười càng lạnh hơn: “Đính hôn hay là trò chơi, xem ra, đối với những người con gái khác, chắc anh cũng chẳng thành thật gì đâu.”

“Người!” Hách Gia Tuấn lần đầu tiên bị người khác nói cho đến nỗi cảm như thóc, sắc mặt xám xịt, “Được, xem như người có khí phách.” Hách Gia Tuấn túm lấy cánh tay Gia Mĩ, kéo cô đi vào trong phòng: “Nhìn nhìn cái gì, có cái gì hay mà nhìn.” Gia Mĩ chỉ còn cách đi theo anh ấy vào nhà, ánh mắt nhìn chăm chú như dán chặt vào gương mặt anh ấy. Nếu như có người có thể mang cô từ địa ngục đau thương đến thiên đường hạnh phúc, thì nhất định chỉ có người đàn ông trước mặt. Tuy rằng anh thường cần nhần, gào lên mọi nơi mọi lúc, nhưng chỉ có anh mới có khả năng khiến cô rời xa địa ngục.

Hách Gia Tuấn ngồi trên ghế sofa, trong lòng buồn bực không yên, anh đưa mắt nhìn cô, môi mấp má, nửa muốn nói nửa lại thôi. Cuối cùng không nhận được nữa, đành nói: “Gia Mĩ, anh biết mỗi người đều có những cảm xúc, có những nhu cầu...”

Gia Mĩ nhắm mắt lại, đầu đau nhức vô cùng, cô khẽ “ừm” một tiếng, giống như đang trả lời anh. Hách Gia Tuấn đầu mày nhíu chặt, nhấp nhòm giống như đang ngồi trên đồng kim châm: “Nhưng em cũng không nên tìm loại người đó giải quyết.”

Gia Mĩ ngẩn ngơ mở trừng hai mắt: “Giải quyết cái gì?” Hách Gia Tuấn bực tức lên giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ một: “Là anh nói, em có nhu cầu sinh lý cũng không nên tìm loại đàn ông đó để mà giải quyết. Ai da, Trình Gia Mĩ, từ lúc nào em đã trở nên tùy tiện như vậy?”

Cuối cùng thì cô cũng hiểu ra, lời của anh khiến cô thực sự sợ hãi. Cô trừng mắt nhìn anh, chỉ nhìn như vậy, không nói lời nào, không muốn giải thích. Hách Gia Tuấn tinh thần đau khổ nói: “Thì ra hôm ấy, em nói muốn ngủ một đêm với anh, không phải là nói đùa. Anh thật hối hận, hối hận vì đã không làm chuyện đó với em.”

Cô ngớ ra, buột miệng nói: “Anh hối hận vì đã không làm chuyện đó với em?”

“Đúng.” Anh trịnh trọng gật đầu. Cô nói: “Hừm, anh đang ghen à?”

“Anh không ghen.” Anh cố gắng chống chế, thở phì phì đáp. Cô cảm thấy thật buồn cười: “Vậy anh tức giận cái gì? Em một đêm không về, anh làm gì mà tức giận như vậy? Đáng lẽ người nên tức giận là em mới đúng.” Cô nói: “Em không có tình một đêm với anh ấy, em khát nước quá, anh rót hộ em một cốc nước.”

“Không có thì tốt rồi.” Anh trong lòng vui sướng, nhưng mặt lại xì xuống, đi rót cho cô cốc nước, rồi đến sát bên cô ngồi xuống nói: “Gia Mĩ, anh dùng kế ba mươi bảy mới có thể trở về bên em, anh đã nghĩ rồi, hay là chúng ta đi nước ngoài, nếu không thì ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, như vậy dù có thiên la địa võng cũng không bắt được anh.”

Cô uể oải gật đầu: “Vậy anh đi đi, em không thể đi cùng anh.” Anh trong lòng nóng như lửa đốt: “Em không đi, vậy anh đi làm cái gì?” Cô mỉm cười, giả bộ nhẹ nhõm ung dung hỏi: “Em cần gì phải đi, anh có thể dẫn theo vợ chưa cưới của anh đi mà.”

Hách Gia Tuấn sột ruột hỏi: “Ngày hôm ấy, ở trong điện thoại em không nghe thấy anh nói gì sao, anh đã nói ba chữ.” Anh thò ba ngón tay ra, ánh mắt sáng rực rỡ: “Có nhớ không? Ba chữ, ba chữ rất quan trọng.”

Gia Mĩ cúi đầu, làm sao mà không nhớ được, ba chữ ấy đã trở thành dấu ấn không thể phai mờ trong tâm khảm cô, có muốn tẩy xóa nó đi cũng không được. Cô ngược mắt nhìn anh cười: “Em nói xin lỗi anh.”

Anh đỡ khóc đỡ cười: “Gia Mĩ, anh không có thời gian để đùa với em đâu, ba chữ, em nói xin lỗi anh, anh cũng nói ba chữ đó, gần như cùng đồng thanh vậy.” Cô giả bộ ngây ngô, khẽ nhún vai: “Em không nghe thấy.”

Anh cổ vũ mình thêm dũng khí nói: “Anh...” Cô mở to mắt, chăm chú nhìn anh, trái tim như muốn treo lên lưng chừng trời. Anh gục đầu tiu nghỉu, rồi đau khổ vò đầu bứt tóc: “Lời nói ấy, làm sao có thể nói ra dễ dàng như vậy... Ài, anh không nói ra được.” Trái tim cô lại như rơi xuống tận cùng. Rốt cuộc hay là không có dũng khí để thừa nhận, cô nói: “Mẹ em mất rồi.”

Anh không thể tin nổi: “Mẹ em vì sao mà mất? Chẳng phải sức khỏe mẹ rất tốt sao?” Nước mắt cô lại ứa ra, sống mũi cay cay, gượng cười: “Bệnh tim”. Trong lòng anh có chút buồn bã, nhưng anh vẫn cười nói: “Chẳng có gì ghê gớm cả, trên thế gian này đầy rẫy những thứ dễ tiện bản tính, anh cũng đang muốn chết đây này. Mẹ của em thật may mắn, có thể rời xa được thế giới đáng ghét này, làm sao mà không nhân tiện mang anh đi luôn nhỉ...”

“Thật không?” Cái anh chàng này, đến việc an ủi người khác cũng đặc biệt giống như một tên khốn.

“Đương nhiên” Anh ung dung trả lời: “Trên đời này tỉ lệ người tự sát rất cao, xem mẹ của em kìa, đã tránh khỏi được việc tự sát.” Cô tròn mắt nhìn anh, anh cẩn thận lườm cô một cái: “Ai dè, không sao cả, người chết là việc rất bình thường mà. Nhất định đừng có buồn, mà còn phải cười vui vẻ lên.”

Ừm, mẹ chết mà có thể cười vui vẻ được sao? Cái anh chàng này, đầu óc nhất định là có vấn đề. Cô làm sao mà có thể nhụt chí đến mức cần anh ta an ủi.

Cô đưa tay ra, sắc mặt chẳng có chút biểu cảm gì, nói: “Trả lại chìa khóa nhà cho em.” Anh cười miễn cưỡng: “Chẳng phải em có rồi sao? Cần chìa khóa của anh làm gì?” Cô nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đưa nhanh lên!” Anh nheo nheo mắt, cười rất đáng yêu: “Không cần phải như vậy mà, anh nói là sự thật mà, anh không có nói sai đâu.”

Cô gờ quyền lên, anh vội vàng ngoan ngoãn đưa chìa khóa cho cô. Cô chỉ ra cổng, nghiêng răng nói: “Anh có hai lựa chọn, một là tự mình ra về, hai là em sẽ đuổi anh về.” Anh thấp giọng hỏi: “Không còn lựa chọn thứ ba sao? Ở lại đây?” Cô cười nhạt, vẻ mặt căng thẳng: “Có.”

Anh cười mừng rỡ: “Anh biết Gia Mĩ sẽ không đối xử với anh như vậy.” Mặt cô vẫn lạnh băng chẳng có chút biểu cảm gì, cô đi thẳng lên sân thượng, cầm cây chổi lau nhà nói: “Lựa chọn thứ ba là em quét anh đi!” Anh lập tức đứng dậy, chạy vội ra ngoài, “Em đừng như vậy, muôn vạn lần đừng có lạnh lùng nữa.” Cô cầm cây chổi lau nhà hươ đi hươ lại sau lưng anh: “Mẹ em chết, anh lại còn muốn em cười, anh đi mà cười, anh đúng là đồ lưu manh truyền thế.”

“Ầm!” một tiếng, như sấm động bên tai, cô cố gắng đóng cánh cửa chống trộm lại, vẫy tay nói: “Bai bai...” Anh gõ cửa: “Đừng như vậy...” Cô nghiêng rằng: “Đồ ngốc nhà anh, về đi cho em đi ngủ.”

“Vậy thì anh về, ngày mai lại đến thăm em.” Hách Gia Tuấn bịn rịn không rời, đợi đến khi cô đóng chặt cửa, anh mới hết hi vọng, đành quay trở về.

Anh rút điện thoại, ấn số, sắc mặt chăm chú, có vẻ nghiêm trọng: “Tìm xem phần mộ của mẹ Gia Mĩ nằm ở đâu.” Anh ngắt điện thoại, trong ánh mắt có chút lấp lánh, lẩm bẩm một mình: “Trình Gia Mĩ, có phải em đau lòng lắm không... đau lòng đến mức độ nào nhỉ? Nếu như anh có thể chịu đau đớn hộ em, như vậy thì chắc sẽ tốt hơn rất nhiều... nhưng, không thể... làm sao bây giờ? Đến cả nỗi đau, anh cũng không thể cùng em chia sẻ...”

Trong nghĩa trang, có rất nhiều ngôi mộ được xây dựng nguy nga đồ sộ, Hách Gia Tuấn mặc một bộ âu phục màu đen phẳng phiu, ngẩng cao đầu, bước từng bước trịnh trọng đến trước phần mộ của Vương Nghi, đặt bó hoa cúc màu trắng trên tay xuống, cúi rạp người rất thành kính, nét mặt có chút nặng nề. Bốn bề xung quanh giống như đang ở một chỗ hoang vu vắng vẻ, tĩnh lặng đến mức chẳng có một âm thanh gì.

Anh khẽ mỉm cười, nhưng trong anh mắt lại vô cùng bi thương: “Bác gái... cháu chưa chăm sóc tốt cho Gia Mĩ, lúc cô ấy đau khổ nhất, cháu lại không có ở bên cạnh cô ấy...” Anh dừng lại một lát, cố gắng kìm chế để nước mắt không trào ra, lại nói: “Nhưng, cháu sẽ cố gắng hết sức, cháu sẽ cố gắng hết sức để cô ấy vui vẻ... Mọi người đều không tin cháu, nhưng... bác gái ở trên thiên đường nhất định sẽ tin cháu, đúng không?” Đáp lời anh, chỉ là một vùng cô đơn tịch mịch.

Anh lặng lẽ lau nước mắt đang trào ra ở khóe mắt: “Bác gái, con người cháu, thật sự không có ưu điểm gì, kỳ thực Gia Mĩ nói đúng, cháu là một kẻ vô tích sự, chẳng làm nên trò trống gì, làm việc gì cũng linh tinh lang tang, không thể đem đến cho cô ấy cảm giác an toàn. Nhưng, cháu thực sự thích cô ấy.” Anh nhớ lại lúc lần đầu gặp Gia Mĩ, lúc ấy, anh đang luyện nhu đạo, Taekwondo tập ở phòng bên cạnh. Giống như số phận đã định vậy, anh vô tình nghe nói có một người con gái ở phòng bên cạnh rất mạnh mẽ, cho nên mới đi xem cô ấy thế nào.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã ngỡ ngơ ngẩn ngẩn, giống như là nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu giống như ở trong truyền thuyết vậy. Cả người anh thất thần, hoảng hốt, ngoài hình ảnh người con gái đang gắng hết sức để luyện tập ra, anh chẳng còn thấy gì nữa. Còn cô thì vẫn vậy chẳng để ý gì đến xung quanh, mỗi quỳ, mỗi cước đều giống như đang báo thù vậy.

Kỳ thực, nếu nghĩ cẩn thận một chút, thì cô cũng chẳng có ưu điểm gì, vô cùng thô lỗ, cơ bản không giống như những người con gái khác. Tuy vóc dáng rất chuẩn, diện mạo cũng xinh đẹp, nhưng... quả thực là vô cùng thô lỗ. Trừ anh ra, còn ai dám thích cô? Nhưng anh giống như bị trúng bùa mê vậy, mất hết cả hồn phách, âm thầm dò hỏi xem cô học ở trường nào, thậm chí còn vì cô mà xin chuyển trường, đến học cùng trường với cô. Biết cô không có tiền đóng học, anh đã giả mạo danh nghĩa người khác để giúp đỡ cô, mà cho đến tận bây giờ, chắc cô vẫn nghĩ là có một người vô danh tốt bụng nào đó đã giúp đỡ.

Anh tận dụng mọi cơ hội để được tiếp cận cô... đáng ghét nhất là lúc lên lớp cô vẫn còn lén lút ăn quà vặt. Anh cố gắng hạ quyết tâm thay đổi thói quen xấu này của cô. Kết quả là... cô lại thay đổi anh. Nếu quả thực là có nghiệt duyên như mọi người vẫn nói, thì chắc chắn kiếp trước, anh đã nợ cô một điều gì đó...

Anh trầm tư một lát, rồi lại đối diện với bức ảnh của Vương Nghi nói: “Bác gái, cháu nghĩ, cả cuộc đời này, cháu thật khó mà có thể rời xa cô ấy...” Thần sắc anh rất tập trung, phảng phất một nỗi buồn tuyệt vọng: “Nếu như không thể cùng nhau, vậy phải làm thế nào? Nếu như... vạn nhất... Cháu thực không thể tưởng tượng được, nếu như có một ngày, chúng cháu bị ép buộc phải xa nhau, thì tình cảnh lúc đó sẽ như thế nào...” Vẫn như lúc này, chẳng có âm thanh nào đáp lại lời anh, tất cả đều tĩnh lặng, anh lặng lẽ cúi đầu, cung kính: “Bác gái, cháu sẽ thường xuyên đến thăm bác.”

Gia Mĩ nằm trong bồn tắm, trầm mình trong nước, nén khí lại. Nếu như có thể như thế này mà chết, thì thực tốt biết bao, nhưng... cô không chết được, nếu như vậy, cô thực không bằng một con lợn. Cô cố gắng chống người dậy, nước bắn tung tóe lên bốn phía, cô há to miệng hít lấy hít để một cách tham lam. Cửa lại bị gõ cộp cộp. Toàn thân cô căng cứng, không dám lên tiếng, nhẹ nhàng đi vào.

“Gia Mĩ, em đừng có tự sát.” Hách Gia Tuấn ở bên ngoài vô cùng sốt ruột. Là tiếng của anh ấy, cái anh chàng này, làm sao mà vào được vậy? Cô vội vàng đứng dậy, định mặc quần áo, nhưng anh đã xông vào cửa.

Ồi, thượng đế, may mà ánh mắt gian xảo ấy còn chưa kịp di chuyển khắp trên thân thể cô, nếu không cô nhất định sẽ móc đôi mắt ấy ra. Cô vội vàng quỳ thụp xuống, hai tay ôm lấy ngực, trừng mắt nhìn anh: “Anh còn đứng đấy nhìn!”

Anh đứng đực người ra một lúc mới định thần lại, vội nói: “Ồ, không nhìn...”

Cô hỏi: “Anh nhìn thấy bao nhiêu rồi?”

Anh cười, vẫn giương mắt nhìn cô: “Nên nhìn, cũng khá khá...”

Cô tức đến mức nghiến chặt răng: “Hãy quay người đi cho em.” Anh y lời quay đi, cô giận dữ hỏi: “Anh vào bằng cách nào?”. Anh nói: “Anh mở cửa vào”.

Cô giận quá mắt lên: “Em đương nhiên là biết anh mở cửa vào, nhưng em muốn hỏi anh, chìa khóa ở đâu? Chẳng phải là em đã lấy đi rồi còn gì, có phải anh vẫn còn đứng không?”

Anh ừ một tiếng, nói: “Anh vẫn còn hơn mười cái nữa.”

“Cái gì!” Cô không dám tin, vội đứng dậy lấy khăn tắm quấn quanh người, từ đằng sau giơ chân đá cho anh một cái. Anh lảo đảo mấy bước rồi mới đứng được, cô vẫn nổi giận lôi đình: “Hơn mười cái, anh không chỉ là tên lưu manh, mà là đại lưu manh, còn dám lên lút đánh hơn mười chiếc chìa khóa nhà của em, thật là đáng ghét!”

Anh xoa xoa phía sau lưng, mặt sa sầm: “Này, em có cần phải thô lỗ như thế không? Chỉ là anh sợ có điều gì đó bất ngờ ngoài ý muốn thôi, chẳng hạn nếu như em tự sát, anh có thể lập tức cứu em. Anh chỉ là có lòng tốt thôi mà!”

Cô chun mũi: “Xem ra, em còn phải cảm ơn anh có đúng không?” Anh vội xua xua tay: “Thôi đi, không cần cảm ơn đâu.” Cô nghiến chặt răng, trừng mắt nhìn thẳng vào anh: “Cái anh này, anh cố ý làm cho tình hình trở nên mập mờ có đúng không? Tự xông vào nhà người ta, còn muốn người ta cảm ơn nữa hả?” Cô rút ra kết luận, chẳng hòa khí gì lờm anh một cái: “Xem ra anh thực là có bệnh, mà bệnh không nhẹ đâu, mau đi bệnh viện kiểm tra đi, đừng có đứng ở đây nữa.”

Anh uể oải: “Anh muốn ngủ, không cãi với em nữa.” Anh chạy thẳng vào phòng, cởi áo khoác, chui vào trong chăn ngủ. Cô chạy theo, kéo chăn ra, túm chặt lấy cánh tay anh: “Em cần phải ngủ, anh dậy đi cho em.” Anh nhắm mắt: “Đêm qua anh đợi em cả đêm, hôm nay cả ngày chẳng được ngủ chút nào. Bây giờ trời tối rồi, em bảo anh đi đâu bây giờ? Đừng làm ồn nữa, anh muốn ngủ.”

Lòng cô chùng xuống, nói: “Em ngủ trần đấy.” Anh mơ mơ hồ hồ: “Tuỳ em”, cô tắt đèn thản nhiên công khai chui vào lòng anh. Nghe nói, đàn ông khó mà cưỡng lại được sự mê hoặc. Nếu như anh chàng này không chạm vào người cô, cô nhất định sẽ giết anh ấy.

Hách Gia Tuấn ôm lấy cô, chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, giống như trong biển lửa. Cô gái này, phải chăng là cố ý? Cố ý trừng phạt anh như vậy? Thật đúng là số mệnh, cô không biết được rằng đàn ông là một loại động vật rất nguy hiểm? Cả người anh căng cứng, chỉ cứng đờ ôm chặt lấy cô, không dám cử động.

Sự xúc động chính là ma quỷ, nhất định phải kìm chế, có chết cũng phải kìm chế!

Ở dưới lầu vọng lên rất nhiều thanh âm, tiếng còi xe ô tô, tiếng chuông của trường học gần đó. Gia Mĩ chợt giật mình thẳng thốt, những âm thanh ấy như mũi dùi khoan thẳng vào lỗ tai cô, trong lòng cô vô cùng thất vọng.

Cô xuống bếp nấu ăn, nhưng trong lòng vô cùng giận dữ, nghiến răng nghiến lợi, hần quả thực hơi quá đáng rồi đấy! Cô thực sự như thế này mà không có một chút hấp dẫn nào sao? Cởi hết quần áo ngủ bên cạnh

hắn, vậy mà hắn có thể xem như không có chuyện gì! Cô cố gắng xào rau, giống như đang nấu cho kẻ thù ăn vậy, chiếc nồi bị gõ bình bình, thật không công bằng. Cô mang rau đã xào xong lên, chẳng vui vẻ gì đặt bịch xuống bàn. Hách Gia Tuấn đã đói đến mức bụng sôi lục bục, khẽ nói: “Em làm gì vậy? Cái đĩa này đặc tội với em à?”

Cô lườm anh một cái khinh khỉnh: “Đây là nhà của em, em muốn làm gì thì làm, anh hãy quan tâm đến anh ấy.” Hách Gia Tuấn cầm đôi đũa lên, nhẹ nhàng thì thầm hỏi: “Em làm sao vậy?” Cô trừng mắt nhìn anh: “Có ăn thì ăn, không ăn thì bỏ đi.” Hách Gia Tuấn gắng gượng cười: “Có phải hôm qua không ngủ được không?”

Cô tiếp tục khinh khỉnh nhìn anh nói: “Em hôm qua ngủ rất tốt.” Rồi cô cầm đũa lên, gấp lia lịa rau cho vào mồm. Hách Gia Tuấn cười, giả vờ thần bí: “Anh biết rồi.” Cô nhai cơm, cụp mắt xuống, không nói lời nào. Anh thấy cô không hỏi, lại nói: “Em nhất định là cảm thấy mình chẳng có chút hấp dẫn nào, cũng đúng... như vậy thì ai dám chạm vào em, hình như em phần nhiều không giống con gái.”

Đồ khốn! Anh tiếp tục nói: “Cho nên anh nói, em nên thay đổi, giống như thực nữ, dịu dàng hơn một chút, quan tâm chăm sóc hơn một chút, đối với anh tốt hơn một chút.” Cô sắp tức điên lên. Anh lại nói tiếp: “Đêm qua, cả người em cứng đờ như một cái xác vậy, chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, trong tình hình như vậy phải thả lỏng người ra một chút, có như vậy, anh có thể còn có chút phản ứng.”

“Cạch” một tiếng, cô đập mạnh đôi đũa xuống mặt bàn, hằm hằm nói: “Vì sao lại là em không đủ dịu dàng, tại sao anh không nói anh có vấn đề ở một mặt nào đó? Trong hoàn cảnh như vậy, mà lòng không có chút rạo rức, thì chẳng phải là anh có vấn đề sao?”

“Hừ...!” Anh giận đến phát run: “Đừng có lấy thân thể ra để công kích có được không? Là em không có sự quyến rũ, không liên quan đến anh, anh hoàn toàn bình thường.”

“Giấu đầu hử đuôi.” Cô lạnh lùng nói,

.

“Thật đáng ghét!” Anh nổi nóng đứng dậy, cô cũng đứng dậy nổi giận dùm dùm: “Muốn đánh nhau phải không? Em không sợ anh đâu, đánh thì đánh!” Anh nghiêng răng: “Người con gái như em, quả thực không thể nào thuyết phục được, anh có vấn đề thì mới thích em.”

Cô giận dữ lắm bầm: “Đàn ông thích em, phần lớn bị bệnh thần kinh.”

Anh nói: “Xem ra anh bị mắc bệnh thần kinh nên mới thích em, có lẽ nên suy nghĩ lại, em có gì tốt chứ. Con người em từ đầu đến chân, chẳng có chút ưu điểm gì, mà khuyết điểm thì một đống. Thô lỗ, da man, về cơ bản hoàn toàn chẳng giống con gái chút nào! Động một tí là lỗ măng thô kệch, nóng nảy hấp tấp.” Cô chống nạnh nói: “Anh thì có chỗ nào tốt? Chỉ thích chòng ghẹo bốn cọt người khác, cứ làm như thiên hạ này chỉ có mình anh là độc tôn không bằng, động một tí là quát nạt người khác. Đúng là điển hình của những tên khốn.”

“Em đúng là điển hình của người đàn bà lạnh lẽo chua ngoa!” Anh cũng không chịu tỏ ra yếu kém.

“Đồ khốn!” Cô bắt đầu gào lên.

“Đồ đánh đá chua ngoa!” Anh cũng đầy kiêu ngạo trả lời.

“Bịch” một tiếng, cô xô đổ cả chiếc bàn, cả hai người lặng lẽ nhìn đống đồ đổ vỡ bừa bãi trên mặt đất, cuối cùng cũng bình tĩnh lại: Cả hai dị khẩu đồng thanh nói: “Anh mời em ra ngoài ăn nhé?” “Em mời anh ra ngoài ăn nhé?”

“Vì sao lại muốn anh mời em?”

“Vì sao lại muốn em mời anh?” - Lại dị khẩu đồng thanh.

“Được rồi, em mời anh.”

“Được rồi, anh mời em.” - Lại thêm một lần dị khẩu đồng thanh, chỉ còn thừa lại bốn con mắt đang trợn tròn.

Trên đường, dòng người đua nhau chen chúc, đông đúc, giống như một bát nước đầy sóng sánh, đầy đến nỗi sắp tràn bột ra ngoài. Gia Mĩ cảm thấy chật chội, Hách Gia Tuấn có chút đắc ý, túm lấy tay cô, nói: “Em phải nắm chặt lấy.” Gia Mĩ không vui nói: “Vì sao anh không lái xe đi?” Anh nói: “Lái xe rồi anh làm sao có thể đường hoàng dắt tay em như thế này?”

Âm thanh ở cửa hàng điện thoại bên đường mở cực lớn, ầm ầm vang dội, dường như muốn làm ọi người đi ngang qua đều u mê đi. Cô không nghe thấy, liền lớn tiếng hỏi: “Anh nói cái gì?” Hách Gia Tuấn nói: “Không có gì, chỉ muốn hỏi em vừa nãy ăn có no hay không”. Cô cố gắng nói to: “Chúng ta về nhà nhé, không đi dạo nữa.” Anh không chịu, khẳng khẳng ngang bướng túm chặt tay cô kéo về phía trước.

Cô cả người mệt mỏi, để mặc anh kéo cô đi. Cô thích cảm giác này, chỉ có bàn tay có thể nắm chặt lấy cô, như thế có thể chết cũng không buông tay. Đột nhiên anh quay đầu lại, trong ánh mắt thoáng nét cười: “Có một cuộc thi hôn, chúng ta đi xem xem.” Cô đẩy về cảnh giác: “Anh muốn làm gì đấy?” Anh dùng hết sức kéo cô đi: “Chỉ là đi xem thôi mà.”

Cô liếc mắt nhìn phía trước mặt, phía bên dưới sân khấu là một đám người vây quanh, đây rõ ràng là một chiêu quảng cáo của siêu thị mới khai trương, trong chiêu quảng cáo này ghi rõ, ai là quán quân của cuộc thi hôn thì có thể dành được một chiếc nhẫn vàng, quà tặng chẳng phải là rất hậu hĩnh sao...

Ở trên sân khấu người dẫn chương trình nói: “Đây là lần cuối cùng, còn có người nào muốn tham gia không ạ, như vậy thì ở trên sân khấu sẽ có mười đôi tình nhân bắt đầu thi đấu. Cơ hội hiếm có, được tặng một chiếc nhẫn, có còn ai muốn tham gia không ạ? Ai muốn tham gia thì khẩn trương đăng ký.”

Hách Gia Tuấn đột nhiên giơ cao tay, lớn tiếng nói: “Chúng tôi.” Gia Mĩ ngăn người ra, mắt tròn mắt dẹt, vội kéo tay anh xuống: “Gia Tuấn, anh nghĩ xem, chỉ là một chiếc nhẫn thôi mà. Nếu như mà để phóng viên chụp ảnh được, thì chẳng hay ho gì. Sẽ ảnh hưởng rất lớn đến gia tộc anh đấy.” Hách Gia Tuấn nói: “Ai dè, làm sao mà vừa kéo gặp để chụp được hình, đi nào.”

Người dẫn chương trình cười nói: “Được, có mười một đôi tình nhân tham gia.” Gia Mĩ lo lắng giống như con kiến ở trên miệng nồi nóng: “Gia Tuấn, là thi hôn đấy, hôn nhau trước bàn dân thiên hạ.” Anh quay đầu lại cười: “Anh biết.” Anh thấy cô không chịu đi, liền dứt khoát bế cô lên.

Cô vẫn không từ bỏ khuyên anh: “Gia Tuấn, anh đã đính hôn rồi, nếu như để vị hôn thê của anh biết được, cô ấy nhất định sẽ không vui.” Anh nghiêm mặt lại: “Bây giờ là thời đại nào rồi, đính hôn chứ không phải là kết hôn, em sợ cái gì? Đính hôn rồi cũng có thể hủy hôn mà, những việc như thế đầy ra.”

“Nhưng, anh cũng phải nghĩ cho cô ấy, còn mẹ anh, còn ông nội anh nữa.” Trong lòng cô có chút chần động, nhưng vẫn không dừng lại, mà cứ lải nhải trong lòng anh, anh lạnh lùng nói: “Em nói xong chưa? Lúc đó, tất cả mọi người đều ép anh đính hôn, anh đã nói rất rõ ràng với mọi người, anh đính hôn chỉ là vì muốn tạo cơ sở để hủy hôn!” Ở trên sân khấu, anh đặt cô xuống, nhưng vẫn túm chặt lấy cô, thì thầm nói: “Cũng giống như thất bại là mẹ của thành công vậy.”

Ôi thượng đế! Cô sắp điên lên mất! Làm sao lại có người có ý nghĩ kỳ quặc đến vậy.

Trước bao nhiêu người, trước bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn nhìn về phía họ, cảm xúc của anh như bị kích thích đến cực điểm, ánh mắt nhìn cô nồng nhiệt, như muốn thiêu đốt cô, như muốn cô tan chảy hòa vào cơ thể mình thành một.

Người dẫn chương trình nói: “Chuẩn bị... bắt đầu!”

Gia Mĩ chỉ muốn chạy, nụ hôn của anh lại nóng bỏng khiến người cô như muốn sôi lên, giống như không có chỗ nào để trốn, giống như không có chỗ nào để chạy, trong ánh mắt chỉ tràn ngập đôi môi anh. Rõ ràng biết là không thể được, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng thích thú. Hách Gia Tuấn ghì chặt lấy đầu cô, khiến cô không thể bỏ chạy. Giống như giăng một mạng lưới chẳng chịt giam cô ở trong đấy. Anh thở gấp gấp, tham lam hôn cô, lần đầu tiên, được hôn cô một cách đường đường chính chính như vậy, mà lại còn được hôn trước hàng trăm nghìn cặp mắt đang chăm chú nhìn.

Cô như bị anh hút hết không khí trong cơ thể, trong đầu chỉ còn một khoảng không trống rỗng, cô chờ đợi như một con rối, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm. Cô túm lấy vạt áo của anh, thật chặt, không muốn buông tay. Nếu như có thể, cứ túm cả đời như vậy, cả đời này cũng không muốn buông tay. Nhưng, không

thể, cô có bệnh... ý thức của cô tự nhiên bừng tỉnh, cô thử giãy giụa. Nhưng càng giãy giụa, anh lại càng giữ cô chặt hơn.

Hơi thở của cô bắt đầu dồn dập, giống như không thể tiếp nhận, hai tay cô chống ở trên ngực anh, nhưng dường như ngực anh cũng bén lửa, cả người anh đều nóng bừng bừng, như thiêu như đốt. Cô sắp bị anh làm cho phát điên lên, người đàn ông này rốt cuộc cũng điên rồi, chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Người dẫn chương trình cuối cùng cũng giơ cánh tay của Gia Tuấn lên nói: “Anh bạn này là người thắng cuộc.” Cô khẽ thở phào. Người dẫn chương trình cầm chiếc hộp đến đưa cho cô, anh cầm chiếc nhẫn ra, ánh mắt sáng rực, anh nắm lấy tay cô nói: “Đây là của em.”

Cô lắc đầu, cố gắng vùng thoát: “Anh điên rồi, anh nhất định điên rồi.” Có hai người thanh niên nhảy lên sân khấu, chụp ảnh lia lịa, một trong hai người hỏi: “Xin hỏi, anh là Hách Gia Tuấn người thừa kế của tập đoàn Hách Thị trong tương lai đúng không ạ? Trước đây mấy ngày, chẳng phải ở Hồng Kông anh đã đính hôn rồi, hôm nay vì sao lại ở đây cùng với cô gái này, xin hỏi cô gái này là gì của anh?”

Hách Gia Tuấn mở trừng mắt, nhìn người phóng viên trẻ thăm dò: “Anh là ai? Người của báo nào?”

Người thanh niên nói: “Chúng tôi là người mà siêu thị mời đến làm quảng cáo khai trương, không ngờ, lại có thể gặp anh ở đây. Xin hỏi, anh...” Hách Gia Tuấn trợn mắt nhìn anh ta: “Không cần phải để ý đến việc không liên quan đến mình.” Người thanh niên vẫn không bỏ qua, hỏi: “Xin hỏi, cô ấy có phải là tình nhân của anh không, hay là...?”

“Tôi cảnh cáo anh, đừng có đoán mò.” Hách Gia Tuấn cau mặt lại, lạnh lùng nói: “Anh có thể viết, cô ấy là người con gái tôi yêu nhất.” Người thanh niên hai mắt sáng rỡ, long lanh như vừa bắt được vàng: “Xin hỏi, đây là tin độc nhất vô nhị? Vậy vì sao anh còn đính hôn?”

Hách Gia Tuấn cười lạnh: “Đúng, đây là tin độc nhất, đính hôn là...”

“Anh đừng có nói linh tinh.” Gia Mi lên tiếng cắt ngang lời anh, giọng cầu khẩn van xin nói: “Gia Tuấn, anh đừng nói linh tinh nữa.” Anh lườm cô một cái, chẳng thêm để ý đến điều gì: “Tôi không yêu vị hôn thê chưa cưới của tôi, người tôi yêu chính là cô gái này.”

Đám đông ở dưới sân khấu phút chốc bàn tán không ngớt, anh túm tay gắng sức kéo cô ôm vào lòng, ôm thật chặt: “Đến chụp ảnh.” Anh mỉm cười, nâng mặt cô lên, cố gắng hôn một cái. Tất cả các ánh mắt mãnh liệt chiếu thẳng vào người cô, cô mở trừng mắt, không dám nghĩ gì, giống như có người bê cả chậu nước ngấm đúng cô dội xuống.

Trong lúc mông lung, cô chợt nghĩ đến những ngày trước đây, trong phòng khách rộng mênh mông, giống như đang ở một nơi nào hoang vu bát ngát, chỉ có sự tĩnh lặng. Hai tay cô run rẩy bưng tách trà, cố gắng uống một ngụm, nhưng tách trà ấy nóng bỏng, khiến đầu lưỡi cô cũng như muốn sôi lên. Cô khó khăn nói: “Nhưng cháu chưa bao giờ nghe mẹ mình nhắc đến... tất cả mọi người đều chưa từng nói với cháu... nếu như bệnh máu không đông, thật sự là bệnh di truyền, vậy thì cháu... có phải cháu cũng mắc?”

“Có thể, ta ngày mai đưa cháu đi bệnh viện kiểm tra”. Hách gia gia điềm nhiên nói: “Ta cũng không hi vọng gia tộc của ta cả đời phải sống trong sự ám ảnh của căn bệnh này... nếu như, cháu thực sự mắc bệnh, ta rất xin lỗi, cháu cần phải rời xa Gia Tuấn. Ta không hi vọng lại nhìn thấy bị kịch di truyền của Nữ hoàng Victoria...”

Bi kịch di truyền của Nữ hoàng Victoria... Cô đột nhiên cắn lên môi của anh, anh bị cắn bất ngờ đau điếng thả cô ra, cô nhắm đúng mặt anh, đánh một quyền, nói rõ ràng từng chữ một, lạnh lùng: “Lần này, anh đùa hơi quá rồi đấy. Từ nay về sau... chúng ta cũng không cần phải làm bạn với nhau nữa.” Cô đưa mắt nhìn chăm chú người thanh niên với chiếc máy ảnh, rồi đưa tay ra nói: “Đưa chiếc máy ảnh cho tôi.”

Gia Tuấn xoa xoa mặt, chỉ biết ngẩn người ra. Anh đã làm sai sao? Thật sự sai sao? Nhưng rõ ràng anh cảm thấy rất đúng mà...

Người thanh niên ôm chiếc máy ảnh kỹ thuật số trước ngực, cô giật lấy, động tác thô lỗ tháo bỏ chiếc máy ảnh. Người thanh niên nói: “Cô à, đừng lấy đi, đó là thứ kiếm cơm của tôi đấy.”

Cô nói: “Tôi mua.” Rồi rút từ trong ví ra một tập tiền đưa cho người thanh niên: “Đủ rồi nhé.” Người thanh niên nói: “Tôi vẫn muốn chiếc máy ảnh.” Cô nghiêng rằng nói: “Vẫn muốn máy ảnh phải không, nếu như đánh bại được tôi rồi thì hãy nói.”

Người dẫn chương trình cuối cùng cũng định thần lại, nhưng dường như anh ta vẫn chưa hiểu được tình hình, nói: “Cô à, như vậy thì cường ép mua bán quá.”

Cô lạnh lùng cười nói: “Mặc kệ anh, tạm biệt!” Cô liếc mắt nhìn Gia Tuấn, chẳng thèm quay đầu lại đi thẳng xuống sân khấu. Gia Tuấn hết hoảng, lần này thì cô ấy giận thật sự rồi, trước đây đánh anh như thế nào, cô cũng không bao giờ đánh trước mặt mọi người. Nhưng lần này, trước bao nhiêu người như vậy, mà cô dám ra tay động thủ... Anh cảm chiếc nhẫn, dưới ánh sáng mặt trời, sáng lấp lánh lấp lánh. Anh muốn tặng nó cho cô, nhưng... cô vừa nói, từ nay về sau, đến làm bạn của nhau cũng không cần... Trước đây cô không giận dữ như vậy, cũng không nói những lời như vậy. Lần này, là tại sao?

Phải chăng là anh đã quá sai không làm giống như những gì bình thường?

4. Chương 4

Trong căn phòng rộng mênh mông, vắng lặng, Gia Mĩ nằm dài trên ghế sofa, mắt mở trừng nhìn trần nhà, trong mắt ầng ậng nước. Trước khi đi, cô còn ngoái đầu lại nhìn anh, lúc ấy anh như ngây, như dại, như si mê, như đần ngốc, chỉ đứng một chỗ, trong tay cầm chiếc nhẫn ấy. Chuông cửa liên tục kêu oang oang, dồn dập không ngừng. Cô biết không phải là anh, anh có chìa khóa.

Cô uể oải đứng dậy, ra mở cửa, Hà Văn Hiên cười nói: “Tốc độ mở cửa của em thực là siêu chậm chạp.” Hai tay cô đan vào nhau, lạnh lùng hỏi: “Anh suốt ngày chạy qua nhà em, mục đích là gì vậy?” Hà Văn Hiên chăm chú nhìn cô, cười nói: “Nếu như anh nói anh muốn theo đuổi em, thì em có tin không?”

Trước mắt cô giống như có một lớp sương mù che phủ, mờ mờ ảo ảo: “Tin” cô cười lạnh lùng, “Vậy thì em chấp nhận sự theo đuổi của anh.” Hà Văn Hiên ngẩn người, ngạc nhiên hỏi: “Vì sao em lại chấp nhận? Em...” Anh như chợt nhận ra mình vừa lỡ lời, nên vội vàng ngưng bật, rồi lại khẽ cười hỏi: “Em chấp nhận thì tốt, như vậy có phải anh nên cảm thấy rất vinh hạnh?” Cô cong môi lên giọng đầy mỉa mai: “Ôn như trời rộng.” Anh chẳng để ý gì, chỉ cười hỏi: “Vậy thì em có thể ban ơn, tối nay cùng anh đi xem phim được không?” Cô gật đầu: “Chẳng qua cũng chỉ là việc bình thường thôi mà”, anh nói: “Xe của anh đang đỗ ở dưới lầu...” chẳng đợi anh nói hết, cô đóng cửa, về mặt thoải mái: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Anh đi đến bên cạnh thang máy, cười nói: “Quý cô ra ngoài hẹn hò, có cần phải trang điểm một chút cho tươi tắn không?” Cô dựa lưng vào bức tường phía sau, sắc mặt càng lạnh: “Vậy thì anh có thể tìm người con gái khác.” Anh mím chặt môi, vừa mức cửa thang máy mở ra, anh cười nói: “Thang đến rồi, xem ra đến ông trời cũng không đồng ý cho anh tìm người con gái khác.” Sắc mặt cô chẳng có chút biểu cảm, bước vào trong thang máy, Hà Văn Hiên đứng cạnh bên cô, khóe miệng vẫn nở sẵn một nụ cười nhàn nhạt. Cô nói: “Gương mặt anh có thể thể hiện được những trạng thái tình cảm khác không? Nhìn như thế này thật thấy giả tạo.”

Anh nhún vai: “Chẳng có cách nào khác, thói quen rồi.” Cô đưa mắt nhìn anh một cái, rồi lặng im không nói.

Trong rạp chiếu phim, đông nghìn nghịt, người cá là người, cô chăm chú nhìn lên màn ảnh, vẻ mặt căng thẳng giống như bước vào trận chiến sinh tử, nếu như không phải anh chết, thì tôi sẽ chết. Hà Văn Hiên len lén thăm dò cô, môi càng mím chặt, chỉ muốn cười. Đây rõ ràng là một màn kịch ái tình lãng mạn, nhưng thần sắc của cô thì vẫn cứ như sắp giết người vậy.

Chỉ đến khi kết thúc phim, hai người từ trong biển người len ra được đến đầu đường bên ngoài, anh mới dám hỏi: “Phim có hay không?” cô gật gật đầu, trịnh trọng đáp: “Cũng được.” Anh cuối cùng cũng bật cười thành tiếng: “Nhưng nhìn em trông giống như sát nhân quá.” Cô thẳng thắn bộc bạch: “Cũng cần phải xem là đi xem cùng với người như thế nào.” Anh chợt sững người, nhưng lại cười ngay: “Em không

cần đem cừu hận cha em trút lên người anh, anh thề, anh và ông ấy không có quan hệ gì hết. Hôm ấy, chỉ là anh cố ý lấy ông ấy ra làm cái cớ thôi, không ngờ, chữa lợn lành thành lợn què.”

Cô vẫn giữ bộ mặt cảnh giác, anh đưa hai ngón tay lên trời thề: “Anh dùng hai ngón tay để thề”, cô “Hừm” một tiếng, bước dài về phía trước, anh vội vã đuổi theo chặn ở trên: “Em còn muốn đi đâu?” Cô nghĩ một lát rồi nói: “Muốn về nhà.”

Anh cúi đầu có chút buồn bã: “Mức thấp nhất rồi, cũng nên đi ăn tối cùng anh một lát chứ.”

Cô quay người lại, đứng đối diện anh, nói: “Không có luật nào quy định, ban đêm, nhất định phải có một nam một nữ cùng đi ăn đêm.” Cô ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Huống hồ em đã đi xem phim cùng anh rồi.” Anh cuối cùng cũng ôm bụng cười lớn, cười đến nổi nước mắt ứa ra: “Anh đã hẹn hò rất nhiều lần rồi, nhưng lần này thực là một kỷ niệm khó quên nhất trong đời.” Anh cười rạng rỡ: “Ai dà, có người nào quy định, theo đuổi một người con gái, thì người con gái ấy nhất định phải đồng ý không nhỉ?”

Cô cười: “Em không tranh cãi với anh nữa, nếu không cũng không thể nào cãi lại anh được.” Anh lại hùng hổ hăm dọa: “Em lại trốn tránh người nào đó nên mới cùng anh hẹn hò, mới chấp nhận để anh theo đuổi em đúng không?” Cô nhắc nhở anh: “Hà luật sư, đây không phải là pháp đình, em có quyền không phải trả lời bất kỳ câu hỏi nào của anh.”

Anh ngẩn người, gật đầu: “Em nói đúng, vậy anh đưa em về nhà.”

Trên suốt cả chặng đường về nhà, Hà Văn Hiên nói liên tục không ngừng, nhưng cô một chữ cũng không nghe thấy, ánh mắt cô mơ màng như đang nghĩ điều gì vậy. Cuối cùng, anh cũng không nói nữa, cả hai cùng im lặng. Bản nhạc trên xe nghe rất hay, đó là một bài hát tiếng Anh, ý của ca từ cô nghe không hiểu lắm, nhưng lại cảm thấy có chút gì đó buồn man mác, giống như một tấm lưới chụp cả lên người, kéo vào trong vũng bi thương, không thể nào tự thoát ra được.

Cả hai người đều không nói với nhau lời nào, đến cả lúc lên lầu, trong thang máy, cũng không ai lên tiếng, thang máy cuối cùng cũng đến nơi, cô nói: “Hôm nay thật sự cảm ơn anh, bây giờ em về đến nhà rồi, anh cũng được giải thoát rồi.” Anh dựa vào cửa thang máy, mỉm cười nói: “Em cuối cùng cũng được giải thoát rồi, nhưng không mời anh vào uống một ly trà sao?”

Cô nghĩ một lát, đưa mắt nhìn anh một cách thăm dò đầy cảnh giác, cuối cùng gật đầu. Cô mở cửa, trong phòng tối đen như mực, giống như dưới đáy biển sâu, tối đen khiến người ta vô cùng sợ hãi. Cô bật đèn, trong lòng có chút căng thẳng. Hách Gia Tuấn ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt khó đoán. Hà Văn Hiên chào hỏi anh, anh vờ như không nghe thấy, chỉ trừng mắt nhìn cô. Gia Mĩ ngồi xuống bên cạnh anh, có chút lúng túng. Hách Gia Tuấn đứng dậy, bước đến trước mặt cô, lấy chiếc nhẫn trong tay ra nhét vào lòng bàn tay cô, giọng nghèn nghẹt nói: “Đây là của em, chẳng cần biết em cần hay không cần, em nhận hay không nhận.” Anh nói xong, lườm Hà Văn Hiên một cái rồi chẳng thèm quay đầu chào, đi thẳng một mạch ra cửa.

Cô nắm chiếc nhẫn hoa hồng trong tay, mà như đang nắm vô số những chiếc kim châm nhỏ, chúng thi nhau chọc vào tay cô, khiến cô đau đớn, đau đến mức nước mắt như muốn ứa ra. Cô đẩy Hà Văn Hiên ra ngoài, cố gắng đóng chặt cửa lại, nước mắt lúc này tuôn ra như suối, ướt đầm trên mặt.

Nghe nói, chỉ có cách làm việc hết mình thì mới quên đi được mọi nỗi sầu đau phiền muộn. Gia Mĩ nở một nụ cười tươi tắn, mạnh mẽ quay trở lại làm việc, đồng nghiệp cũng tự nhiên vui mừng đến hỏi thăm cô. Nhưng cô chỉ trả lời qua quýt rồi vội đầu vào công việc, lòng tràn đầy hăng hái.

Buổi trưa có một nhân vật rất quan trọng đến văn phòng luật sư, có bảy tám người vệ sĩ vây quanh, điệu bộ rất kiêu cách, người kia ngay cả việc chào hỏi xã giao cũng không làm, còn dẫn người đi thẳng vào phòng làm việc của Hà luật sư. Gia Mĩ cầm một tập hồ sơ cần Hà Văn Hiên ký tên, đứng đợi ngoài cửa, vào không được, mà trở về cũng không xong.

Trong phòng làm việc của Hà luật sư vọng ra những tiếng chữ rửa. Gia Mĩ giơ tay lên định gõ cửa, song lại nghĩ không biết lần này có nên hay không, một lát nữa lại đến có lẽ tốt hơn.

“Trái lại, đúng là tôi muốn tên côn đồ Trình Minh Lăng có một kết cục chẳng ra gì...” Trong phòng vang lên tiếng của Hà Văn Hiên đang rất giận dữ, từng câu từng chữ rất rõ ràng đập vào tai cô. Gia Mĩ có chút tò mò, Hà Văn Hiên lại gào lên: “Bọn xã hội đen đó, anh đã giải quyết không phải là giả, nhưng tôi không

muốn lại bị tên khốn đó quấy rầy, tôi muốn hấn cả đời phải ăn cơm tù. Đừng có quên, bản án lần trước, nếu như không phải là tôi, anh đã sớm vào tù bóc lột rồi.”

Người đó không ngừng vỗ về anh: “Việc của anh, tôi nhất định sẽ giúp anh giải quyết. Việc lần này, anh cũng giúp cho, xem như là giúp tiểu nữ.” Trong phòng chẳng có tiếng gì, một lát sau, Hà Văn Hiên mới nói: “Ok. Việc của cô ấy, tôi nhất định sẽ giúp ông làm cho yên ổn.”

Gia Mĩ trợn tròn mắt, tim đập thành thịch, dường như sắp nổ tung, giống như ngũ lôi oanh đỉnh. Trong lòng bàn tay cô mồ hôi túa ra, cô cố gắng trấn tĩnh, gõ cửa: “Hà luật sư, tôi là Gia Mĩ”, Hà Văn Hiên nói: “Vào đi”, cô mở cửa, tay run run, cô đưa cho anh tập hồ sơ: “Cần anh ký tên ạ.”

Toàn thân cô căng cứng, mắt sụp xuống, đến tình hình trong phòng như thế nào cô cũng không dám nhìn, chỉ biết ánh mắt như dao đang tập trung chiếu lên người cô. Hà Văn Hiên khẽ mỉm cười với cô, ký tên thật nhanh rồi đưa trả lại cho cô. Sóng lưng cô cứng đờ, quay người lại rồi đi thẳng ra cửa. Hà Văn Hiên đột nhiên gọi cô đứng lại: “Gia Mĩ.”

Cô cười cười: “Hà luật sư, còn việc gì nữa ạ?” Hà Văn Hiên nói: “Tối nay Dư tiên sinh đây mời uống rượu, cô đi cùng tôi nhé.” Cô đưa mắt lên nhìn Dư tiên sinh, khoảng trên dưới năm mươi tuổi, tướng mạo tương đối nhã nhặn, dáng vẻ khá là cường tráng, thật quen mắt? Cô bắt đầu ấp úng: “Tối... tối nay tôi không rồi... tôi nghĩ...”

“Trái lại, đúng là tôi muốn tên côn đồ Trình Minh Lăng có một kết cục chẳng ra gì...” câu nói này giống như một trò ma quỷ cứ vang lên oang oang bên tai cô, cô ngăn người ra một lúc, rồi không do dự gì nữa, gật đầu: “Được ạ, mấy giờ?” Hà Văn Hiên cười nói: “Hết giờ làm thì đi có được không?” Cô cố gắng nở nụ cười: “Được ạ”, lúc cô mở cửa đi ra ngoài, còn quay lại quan sát vị Dư tiên sinh kia, tướng mạo đẹp rất phổ thông, nhưng sao cô lại có cảm giác rất quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu rồi?

Cô đắc ý đứng ở ngoài cửa nghe lén, nghe thấy Dư tiên sinh kia cười nói: “Xem ra việc thu xếp này chỉ là sớm hay muộn thôi, sức hấp dẫn của Hà luật sư quả không thể che giấu.” Bí mật lớn, nhất định là một bí mật rất lớn. Gia Mĩ trở về vị trí làm việc của mình, không ngừng nghĩ đến khuôn mặt kia, rõ ràng là rất quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ ra.

Trong KTV, bốn phía đều là vệ sĩ, Dư tiên sinh nói chuyện với Hà Văn Hiên rất ăn ý, Gia Mĩ như ngồi trên bàn chông, nhấp nha nhấp nhồm, giống như đột nhiên bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục vậy, chỗ nào cũng là đầu trâu mặt ngựa, chỗ nào cũng có mai phục khắp nơi. Hà Văn Hiên đứng dậy nói với cô: “Tôi đi ra trước một lát.”

Trong lòng cô vô cùng hoảng hốt, nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh gật đầu. Dư tiên sinh đưa mắt ra hiệu, đám vệ sĩ lần lượt đi ra. Tim Gia Mĩ đập nhanh bất thường, thì ra là Hà Văn Hiên khốn khiếp kia đã bán cô bất thành? Những việc như thế này cô cũng đã sớm nghe qua, cho thuốc độc vào trong ly rượu, rồi sau đó... Thật là đáng ghét! Đồ vô tích sự ấy lại dám đem vở kịch tồi này diễn với cô. Nhưng cô cũng không phải là người dễ gây chuyện.

Quả đúng như vậy, Dư tiên sinh đưa cho cô một cốc rượu. Cô nổi giận túm lấy tay ông ta, rồi giận dữ đá vào hai chân: “Đồ bỏ đi.” Dư tiên sinh muốn giải thích: “Cô hiểu lầm rồi...” cô túm lấy cà-vạt của hắn, quát: “Hiểu lầm cái đồ vô dụng, những việc như thế này, trên ti vi đã đưa tin rồi, nhưng thật không ngờ trên thực tế lại nhiều như vậy! Thật đáng ghét! Đừng có tưởng ta dễ bắt nạt.”

Dư tiên sinh không nói ra lời, chỉ mở to mắt, lắc đầu. Cô chống nạnh: “Ông nhìn lại mình xem, đã yếu như vậy, lại còn học người ta chơi trò thuốc mê. Toàn là kẻ bệnh tật!” Nói rồi cô mở cửa phòng, cẩn thận nhìn trước nhìn sau, không thấy Hà Văn Hiên và đám vệ sĩ đâu, càng dễ lẫn trốn.

Cô chạy thẳng một mạch, ra đến đường, coi như là thoát rồi, nhẹ nhõm cả người. Cô còn lẩm bẩm chửi: “Hà Văn Hiên, anh không xong với tôi đâu. Tên côn đồ lưu manh như anh, thật không thể nhìn ra, anh đúng là loại người như vậy.”

Chuông điện thoại tiếp tục reo vang, cô đưa mắt nhìn, thô lỗ “Hừm” một tiếng. Tiếng của Hách Gia Tuấn vô cùng buồn bã từ trong điện thoại vọng ra: “Chúng ta gặp nhau nhé...”

Cô nghĩ một chút, rồi mới gật đầu nói được, anh nói: “Anh bây giờ đang ở trong một ngõ hẻm nhỏ đối diện

với cửa sổ nhà em.” Cô gật đầu nói: “Nhà em ở tầng mười lăm, em làm sao biết là cửa sổ nào đối diện với một con ngõ nhỏ, có thể nói địa chỉ cụ thể được không?” Anh nói: “Em dựa vào cảm giác đi...”

Cô gào lên trong điện thoại: “Anh đúng là đồ mắc dịch, như vậy làm sao mà tìm được?” Anh chỉ nói: “Anh sẽ ở đây đợi em...” rồi ngắt điện thoại, cô nghiêng răng nghiêng lợi, lẽ nào mới một ngày không gặp, anh chàng này lại mắc chứng gì rồi? Chỉ làm khổ người khác!

Bốn phía đều là tường, chỉ có một ngách rất nhỏ có thể đi vào. Cô một mình đi vào bên trong, đây đã là cái ngõ thứ mười một rồi. Nhìn xa xa, dưới ánh đèn đường mờ mờ, ở phía bên trong có một người đang đứng, một mảng đen xì xì. Cô bước như chạy vào bên trong, không ngờ lại dẫm phải một vũng nước, trượt một cái, cả người ngã xoài trên mặt đất.

Tạo nghiệt! Hôm nay sao vậy nhỉ? Cô đứng dậy, quần áo, giày tất đều dính đầy nước, lại còn có mùi hôi không chịu được! Cô gào lên với cái bóng người phía trước mặt:

“Hách Gia Tuấn, có phải là anh không?” Chiếc bóng đen ấy không lên tiếng, cô chỉ còn cách tiếp tục chạy về phía trước, đợi cô chạy đến trước mặt anh, Hách Gia Tuấn mới yếu ớt lên tiếng: “Là anh...”

Cô bực tức đến mức sắp khóc: “Cái anh này, có phải là bị thần kinh không? Muốn em đến chỗ xó xỉnh này làm gì?” Cô chỉ vào quần áo trên người mình: “Anh có nhìn thấy không, em giẫm phải một vũng nước hôi thối.” Anh khẽ nói: “Em thật không biết tự chăm sóc chính mình.”

“Em không muốn tranh cãi với anh nữa đâu, hôm nay tâm trạng em không được tốt.” Cô chẳng vui vẻ gì gào lên: “Rốt cuộc hẹn em tới đây làm gì? Có lời gì thì nói luôn đi, không cần phải nói gần nói xa ệt.”

Hai tay anh đan vào nhau, cả người khẽ dựa vào cái cột đèn: “Anh muốn nhìn thấy em... đã một ngày rồi anh không nhìn thấy.” Cô đảo mắt: “Chỉ vì muốn gặp em? Vậy sao anh không trực tiếp đến nhà em là được rồi? Cần gì phải làm ra vẻ thần bí như vậy?” Anh lắc đầu: “Anh sợ em không muốn gặp anh, đến nhà em, lại phải chịu đòn.” Chẳng nhẽ em xấu như vậy sao? Tuy miệng nói là đánh anh, nhưng em rất ít khi đánh anh mà.

“Thôi được rồi, xem như là em thích dọa giẫm người khác.”

“Xong rồi, em về nhà thay đồ.” Cô quay người định đi, anh lại túm cô lại, từ trong túi quần lấy ra một chiếc nhẫn có đính đá. Anh nói: “Nếu như em bằng lòng ở cùng anh suốt đời, thì cầm đi, còn nếu không muốn, thì thôi cũng được.” Cô ngẩn người ra nhìn anh, toàn thân run rẩy, “Ở cùng anh suốt đời...” Anh thấy cô không cầm, có chút vội vã: “Chiếc nhẫn vàng kia không đáng tiền, nhưng chiếc nhẫn đính đá này đã đủ chưa?”

Cô lơ mơ hiểu ra: “Anh cho rằng ngày hôm đó em đánh anh là vì chê chiếc nhẫn vàng không đáng tiền sao?” Anh nói: “Anh cũng không dám khẳng định, nhưng em đã rất tức giận. Cho nên hôm qua anh đã đi chọn cả ngày, mới chọn được cái này.” Cô tự dấm vào đầu của mình: “Trời ơi, làm sao anh không để em chết quách đi cho rồi, chứ còn ở với đồ con heo như anh, sớm muộn gì rồi cũng bị tức chết!”

“Cướp đây, không được nhúc nhích!” Không biết từ lúc nào có một người đi đến gần, cầm con dao kề vào cổ cô. Hắn giật chiếc nhẫn từ trên tay Hách Gia Tuấn cười nói: “Hôm nay cuối cùng cũng có thu hoạch lớn rồi!”

Gia Mĩ lườm tên cướp, tinh thần hơi run: “Anh đi cướp giật, có giấy phép của cục công thương phát hành không?” Người này ngẩn ra nói: “Không có.” Hách Gia Tuấn cũng nổi giận ùng ùng nói: “Không có giấy phép anh cướp cái gì sao?”

“Đúng.” Gia Mĩ nghiêng chặt răng, đánh một quyền vào cổ tay đang cầm dao của hắn. Rồi nhân cơ hội đó lùi về bên Hách Gia Tuấn. Người này nắm chặt lấy dao, hỏi lại: “Hai đứa ngu đần này, đi cướp mà còn phải có giấy phép sao? Đem hết tiền vàng có trên người ra đây.”

Gia Mĩ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đưa chiếc nhẫn trả lại đây!” Người này vội vàng bỏ chiếc nhẫn vào trong túi quần: “Đồ cướp được lẽ nào lại quay về chủ cũ. Hôm nay ta đúng là gặp hai đứa ngốc.”

“Lời thừa, có giấy phép hay không cũng đều vào trong nhà lao cả.” Hắn ta thần nhiên trả lời, rồi giơ dao lên: “Đưa tiền mặt và các loại điện thoại ra đây.” Gia Mĩ gầm lên: “Hôm nay tâm trạng của ta không được tốt

cho lắm, nếu không muốn chịu đòn thì mau đem chiếc nhẫn trả ra đây mau.” Hách Gia Tuấn cũng nghiêng chặt rằng: “Hôm nay tâm trạng của ta cũng rất tệ, người tốt nhất thì hãy ngoan ngoãn đưa ra nhanh lên.”

Hắn cười ha ha nói: “Tâm trạng ta rất tốt.” Hách Gia Tuấn giận run lên: “Gia Mĩ, đánh chết tên này đi.” Gia Mĩ nhón chân: “Được, anh giúp em cầm dao” vừa dứt lời, cả hai người liền xông đến. Tên cướp cuối cùng cũng trợn tròn mắt, ném dao xuống, cầm đầu cầm cổ chạy ra phía đầu ngõ. Hách Gia Tuấn chạy lên trước chặn lại, đá cho hắn một cước ngã khụy xuống đất, Gia Mĩ thân thủ nhanh nhẹn đá vào hai chân của hắn, khiến cho hắn nằm bò ra đất. Tay lục vào túi quần của hắn, sắc mặt càng thêm u ám, cô túm lấy hắn, giận dữ hỏi: “Chiếc nhẫn đâu? Tại sao lại không có ở trên người người? Rõ ràng ta đã nhìn thấy người bỏ vào trong túi.”

Tên cướp lúc này khóc rống lên: “Tôi không biết, có thể là làm mất rồi.” Hách Gia Tuấn nổi trận lôi đình: “Không có giấy phép thì có thể bỏ qua, người còn dám làm mất đồ của ta?” Gia Mĩ không tin hắn: “Mau cởi hết quần áo ra, kiểm tra từng cái một.” Hách Gia Tuấn cũng đồng ý với cô gật đầu, thấp giọng như ra lệnh: “Cởi hết.”

Hắn tủi thân đứng dậy, cởi áo ra: “Rốt cuộc hai người là cướp hay ta là cướp đây...” Gia Mĩ mở ra từng cái một, sắc mặt vô cùng khó coi: “Không có... vẫn không có.” Hách Gia Tuấn nổi giận dưng dưng, túm lấy cánh tay hắn: “Cởi quần ra.” Hắn vội vàng cởi quần ra, Gia Mĩ run rẩy, giọng lạnh băng: “Vẫn không có.”

“Cởi luôn cả quần lót.” Hách Gia Tuấn không cam tâm gào lên. Hắn sắp khóc thành tiếng: “Tôi xin thề, thật sự không có, hãy để cho tôi mặc một chiếc nhé.” Gia Mĩ tìm tìm ở trên đất, có chủ ý: “Để cho hắn tìm ở đây, chiếc nhẫn không biết chạy, chỉ có thể rơi ở đây, bao giờ tìm thấy mới thôi, không tìm thấy thì đừng có trách.”

Hách Gia Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta đang cầu hôn, người lại dám đến quấy nhiễu, tìm nhẫn đi cho ta, nếu không tìm được, đến lớp da người cũng đừng mong.”

“Đúng, trực tiếp dùng dao lóc ra là được.” Gia Mĩ ở bên cạnh phụ họa. Hắn nước mắt lưng tròng, miệng lẩm bẩm: “Thì ra, ta đã gặp phải hai tên lưu manh... có khi còn là hai kẻ giết người. Thật là xuất quân bất lợi.” Hắn vừa tìm vừa cầu khẩn ông trời: “Cảnh sát, mọi người nhất định phải mau mau đến đây.”

Gia Mĩ ngồi trên đất, ngủ gà ngủ gật. Hách Gia Tuấn trong lòng như lửa đốt, cố gắng cùng với hắn tìm kiếm, nhưng, chỉ còn thiếu là lật cả miếng đất này lên, còn tìm mãi vẫn không thấy. Tên cướp lạnh run cầm cập, thương lượng với Hách Gia Tuấn: “Sao không gọi cảnh sát đến tìm?” Hách Gia Tuấn giận dữ trợn mắt nhìn hắn, hắn nhún nhún vai: “Coi như tôi không nói gì.”

Đêm càng lúc càng khuya, như có người cầm mực bôi cho đen đặc. Gia Mĩ xem đồng hồ, đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, cô uể oải hỏi: “Vẫn không tìm thấy à?”

Hách Gia Tuấn gương mặt u ám trừng mắt nhìn tên đầu sỏ: “Hay là báo cảnh sát!” Gia Mĩ sắc mặt nghiêm trọng lắc lắc đầu: “Theo phán đoán của em, nhất định là ở một nơi nào đó trên cơ thể của hắn.” Hách Gia Tuấn nhìn cô, có ý thăm dò: “Hắn đã cởi hết rồi, anh nghĩ không có ở trên người hắn.”

Gia Mĩ cố gắng suy nghĩ, rồi mới thăm dò: “Vẫn còn giấy và nội y chưa cởi...” Hách Gia Tuấn nói: “Này, hãy cởi hết đồ ở trên người ra.” Tên cướp hốt hoảng che chỗ hiểm ở trên người mình lại: “Các người muốn làm gì? Tôi xin thề, tuyệt đối không có ở trên người tôi.” Gia Mĩ giơ hung khí của hắn lên: “Nếu như cầm dao mà cắt từ miếng từng miếng thịt trên người của người nhĩ...”

Hách Gia Tuấn cướp lấy dao: “Dứt khoát à, để cho hắn làm một vĩ nhân.” Gia Mĩ tấm tắc khen ngợi, nhưng vẫn lắc đầu: “Hắn như thế này, còn làm vĩ nhân gì... đi cướp mà lại thành ra như thế này, thật là một đứa trẻ đáng thương.”

Tên cướp khóc thành tiếng: “Ta cầu xin các người, hãy bỏ qua cho ta.” Hách Gia Tuấn trên mặt mỉm cười: “Để cho hắn làm một công công vĩ đại nhất thế kỷ 21, thật là vĩ đại...”

Gia Mĩ đồng ý gật đầu: “Vậy anh bắt đầu đi.” Cô bịt mắt mình lại nói: “Em cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy.” Tên cướp cuối cùng quỳ thụp xuống đất: “Tôi sẽ đưa ra, tôi sẽ đưa chiếc nhẫn ra.” Hách Gia Tuấn cười đắc ý: “Một chút hăm dọa mà cũng không chịu được, vậy mà còn học đòi người ta đi cướp, thật là nên cho đi cải tạo.”

Tên cướp tháo chiếc giấy ra, nói: “Tôi không bỏ vào túi áo, mà làm như thế này, đây là thủ thuật che mắt thôi.” Hắn cầm chiếc nhẫn từ trong chiếc giấy ra, khóc rống lên: “Tôi vẫn nắm ở trong lòng bàn tay, nhân lúc hai người không để ý, bỏ vào trong này...” Hách Gia Tuấn giơ tay lên, tạo thế định đánh hắn, hắn co rúm người lại, Hách Gia Tuấn thất vọng chỉ vào hắn, đoạt lại chiếc nhẫn: “Ta nói với người, muốn làm cướp trước tiên phải tìm một vị tiền bối, học lấy một chút kinh nghiệm giáo huấn.”

“Tôi cũng muốn học, nhưng tiền bối đều bị ngồi tù hết rồi...” tiếng của hắn nhỏ như con muỗi, trên mặt đầy vẻ tủi thân: “Tôi có thể đi được chưa?” Hách Gia Tuấn ngồi xổm trước mặt hắn: “Người tưởng ta là thằng ngốc chắc? Cướp xong lại còn muốn đi? Đầu óc người có vấn đề!” Nước mắt hắn lưng tròng: “Nhẫn chẳng phải là đã trả lại cho anh rồi sao... thôi coi như anh có lòng tốt hãy thả tôi đi, có được không? Tôi trên còn có...”

“Trên còn có mẹ già tám mươi tuổi, dưới còn có một đàn con nheo nhóc...” Gia Mĩ cũng ngồi xổm trước mặt hắn, thay hắn nói tiếp câu còn dang dở. Tên cướp giống như gặp được tri âm: “Đúng vậy, tôi trên còn mẹ già tám mươi tuổi, dưới còn một đàn con nheo nhóc.” Hách Gia Tuấn dùng tay gõ lên đầu anh ta: “Tôi nói anh thật là ngu xuẩn, nhìn dáng vẻ của anh, còn chưa quá ba mươi, anh trẻ như vậy làm sao mà có mẹ già tám mươi tuổi được?”

Gia Mĩ thở dài: “Thì ra, đi cướp cũng cần phải nghiên cứu trình độ cao thấp, sau này người nên nói với hậu bối của người, tốt nghiệp đại học rồi hãy đi làm cướp”. Tên cướp nghiêng đầu, bé tiếng lẩm bẩm: “Tốt nghiệp đại học rồi thì cần gì phải đi cướp...” Gia Tuấn càng gõ mạnh hơn: “Cô ấy nói người còn dám cãi?”

Gia Mĩ lắc đầu thở dài: “Đưa đến đồn cảnh sát thôi.”

Trong đồn cảnh sát, đèn đuốc sáng trưng, ánh trăng bên ngoài cửa sổ đang từ từ hạ thấp xuống, thấp dần thấp dần, giống như sắp lặn hẳn, đồng chí cảnh sát trực ban trừng mắt nhìn ba người hỏi: “Ai là cướp?” Tên cướp lập tức nhảy lên: “Nhìn tôi như thế này thì biết, bọn họ là cướp, tôi báo án.” Hách Gia Tuấn giận dữ trừng mắt nhìn hắn: “Đừng có nói lung tung, nếu không tôi lột da của anh ra đây.”

Tên cướp vội nỏ nộ cười tươi, đứng bên cạnh: “Cảnh sát tiên sinh, ngài là người chính nghĩa, là người hiểu rõ lý lẽ. Nhìn tình hình như thế này, nghe khẩu khí này, ai là người bị hại chỉ cần nhìn là biết ngay.” Vị cảnh sát nhân dân trừng mắt nhìn anh ta hỏi: “Anh vì sao mà không mặc quần áo?” Tên cướp cố gắng cười: “Hai người này đúng là vừa từ viện tâm thần chạy ra, cướp được rồi, lại còn bắt tôi cởi hết quần áo...”

“Người dám xuyên tạc sự thật.” Gia Mĩ tức giận vùng quyền lên, tên cướp toàn thân run rẩy: “Cảnh sát tiên sinh, anh xem, người đàn bà này thật hung dữ. Chính là cô ta bắt tôi cởi hết quần áo.” Gia Mĩ giận dữ bước đến, túm chặt cổ tay anh ta: “Người đúng là kẻ lật mặt như trở bàn tay, đổi trắng thay đen. Rõ ràng hắn cướp chiếc nhẫn của chúng tôi, bây giờ lại còn mặt dày nói chúng tôi cướp của hắn, kiên quyết đem hắn giam lại vài ngày rồi tính.”

“Ba người các anh, tất cả đứng nghiêm lại cho tôi.” Anh cảnh sát đăm đăm vào huyết thái dương: “Ai là cướp, tôi tự biết rõ, không cần phải tranh cãi, tranh cãi cũng không có tác dụng gì.” Anh cảnh sát cười cười, đưa tay ra, tốc độ rất nhanh túm lấy tên cướp, cài lại cúc áo cho hắn. Tên cướp ngẩn người nhìn anh: “Đồng chí cảnh sát, việc này là như thế nào? Túm nhằm đối tượng rồi.”

Anh cảnh sát lạnh lùng lườm anh ta một cái: “Lẽ nào người đi cướp bị người ta bắt còn chưa rõ hay sao? Hai người bọn họ nếu là cướp, lẽ nào lại còn bắt người đến báo án? Đây không phải là ngốc thì là gì?” Anh cảnh sát cười vui vẻ, đưa tay ra bắt tay Hách Gia Tuấn: “Anh vất vả quá.” Hách Gia Tuấn nhếch mép cười, giều cợt nói: “Còn sợ đồng chí cảnh sát bắt nhầm đối tượng.” Gia Mĩ trong lòng thấp thỏm, cuối cùng thì cũng bình tĩnh lại: “Dọa tôi tìm đập thành thịch, thật là sợ anh bắt nhầm chúng tôi, bây giờ thì yên tâm rồi.” Anh cảnh sát cười ha ha nói: “Quần áo của anh ta còn chưa mặc, xem ra là đến quấy nhiễu hai người tình tự.”

Hách Gia Tuấn giơ ngón tay cái lên: “Anh thật là sáng suốt.”

Trời sắp sáng, ánh sáng nhàn nhạt từ từ lan rộng giữa đất trời. Gia Mĩ mím chặt môi, chỉ là muốn cười. Hách Gia Tuấn hai tay rút túi quần, thần sắc có vẻ lo lắng. Gia Mĩ nói: “Không cần phải sốt ruột, nhất định có xe đến. Sớm biết như thế này đã không đưa hắn đến đồn công an, muộn như thế này đợi chẳng được xe.”

Gia Tuấn nhìn đồng hồ: “Đã bốn giờ rưỡi rồi, chỉ sợ không có xe, hay là chúng ta đi bộ về.” Gia Mĩ ngồi xổm trên mặt đất, hai khuỷu tay chống xuống đùi, tay nắm lại thành nắm đấm đỡ lấy quai hàm: “Em mới không nên, từ đồn công an đi về nhà, không biết bao lâu? Mấy tiếng đồng hồ, chỉ sợ là không đi được.” Anh cười, ngồi xổm trước mặt cô nói: “Được, anh công em.”

Cô ngược mắt lên, nhìn chằm chằm vào mặt anh: “Mấy tiếng đồng hồ đấy, anh công được không?”

Anh tỏ vẻ xem thường cười nói: “Trên đường đi lúc nào không chịu được nữa thì vút em sang bên đường.” Anh nói còn chưa xong, cô đã nhảy lên lưng anh. Cánh tay cô ôm chặt lấy cổ anh: “Nếu như mà bị ngã, em sẽ tính sổ với anh.” Anh đứng dậy, cô cố dừng lại: “Như vậy thì em lại bị nghe nói khoác rồi.”

Sắc trời u ám, hai hàng cây xanh biếc được cắt tĩa gọn gàng bên đường đi, từng cây từng cây giống như kéo dài vô tận. Cô gục đầu vào cổ anh, có một nỗi buồn xót xa không nói lên lời.

Anh nói: “Em thật là lười, tự đi đi, một lát sẽ đến thôi.” Cô khẽ mỉm cười: “Em thích cái lưng của anh, nói không chừng đợi một lát nữa lại có xe chạy đến.” Anh hỏi: “Em có lạnh không? Có cần anh cởi áo khoác cho em mặc không?” Cô lắc đầu, anh cũng im lặng không nói nữa.

Bốn phía xung quanh lặng ngắt, như chẳng có chút thanh âm gì của sự sống, trong bãi cỏ hai bên đường đi, toàn là hoa đang nở rộ, từng đóa từng đóa đỏ rực như muốn thiêu đốt mắt người nhìn ngắm. Giống như trong giấc mộng vậy, cô có thể trở về quan cảnh lúc mẹ cô lâm chung. Trong bệnh viện, tất cả là một màu trắng toát, sắc mặt mẹ cô cũng trắng, hai mắt trũng sâu, chiếc chăn mỏng màu trắng đắp trên người mẹ. Hiện rõ một cơ thể gầy guộc, giống như một đứa trẻ. Cô nhìn mẹ, nước mắt lăn chả rơi, không thể ngừng lại được.

Giống như có thần giao cách cảm, mẹ cô mở trừng mắt, cô sợ hãi ngồi bịch xuống đất. Mẹ cô thều thào, làm hơi mỏng manh: “Gia Mĩ... con gái của ta... Gia Mĩ của ta...nhất định sẽ hạnh phúc...” Cô cắn chặt bàn tay, nền nhà lạnh ngắt, lạnh giống như có vô số viên đá thông qua huyết quản ngấm vào khắp người cô, lạnh đến mức cô muốn khóc mà cũng không thể nào khóc được.

Đến lúc này thì cô đã hiểu, đó chính là tình yêu, tình yêu của mẹ buồn đau tuyệt vọng. Nhưng tình yêu đó giống như một nhát dao khoét sâu vào trái tim cô, cứ khoét mãi, khoét mãi không ngừng, khiến cho cô vô cùng đau đớn.

Cô đột nhiên nghẹn ngào, không kìm chế được nước mắt lăn chả rơi. Gia Tuấn giật mình, kéo cô lại. Cô khẽ mấp máy môi, như muốn cười, nhưng gương mặt lại cứng đờ, không cười nổi. Anh cất tiếng nói: “Gia Mĩ, em có lạnh không?” Cô bất ngờ ôm chặt lấy anh, giọng cố gắng bình tĩnh: “Anh vừa mới hỏi rồi còn gì.”

Anh gượng cười: “Bởi vì qua mười mấy phút rồi nên mới hỏi lại. Mỗi giây phút qua đi đều có sự thay đổi.” Cô hỏi: “Vậy thì người có thay đổi không? Mỗi năm qua đi, phải chăng sẽ có sự thay đổi?” Anh gật đầu: “Đương nhiên, sẽ dần dần già đi, thay đổi đến cuối cùng chính mình cũng không nhận ra mình nữa, em nói xem có sợ không?”

Nước mắt cô vẫn cứ lăn dài xuống: “Nếu như có một ngày, đến em anh cũng chẳng nhận ra.” Anh dừng bước, nghe tiếng cô thở nghẹn nghẹn, hình như rất khó khăn. Anh lại tiếp tục đi, vừa cười vừa nói: “Chiếc nhẫn em đã nhận rồi, chúng ta sẽ cùng nhau đi hết cả cuộc đời này, cả cuộc đời này chúng ta sẽ không thể quên nhau đâu.” Anh ngừng lại một lát, lại nói: “Nếu như không thể ở cùng nhau, vậy thì, chúng ta sẽ chết cùng nhau nhé.”

Trên trời cao treo một vầng trăng khuyết, xung quanh không một gợn mây, khắp nơi đều có đèn đường, hắt những tia sáng yếu ớt, khiến cho chỗ nào cũng đầy những bóng tối âm u, như chạm đến chỗ sâu thẳm nhất trong tâm hồn mỗi người.

Miệng cô khô không khốc, cả người run rẩy, giống như sắp đông cứng không đi được nữa. Cô cười nhạt: “Em tin anh mới là kỳ lạ, chẳng có câu nào là thật cả.”

Anh cười thành tiếng, nhưng trong mắt lại đầy tràn nước mắt: “Vậy thì em thử chết trước mặt anh đi, xem anh có chết cùng em hay không?” Cô dẫu môi, trái tim cũng như rớt xuống: “Em không muốn chết trước mặt anh.” Anh vẫn cười: “Anh không nói em như vậy, hôm nay bất kể lời gì cũng không nói.” Cô mấp máy đôi môi, cũng chẳng nói được lời nào, chỉ là lơ mơ nghĩ đến một câu nói trong tiểu thuyết của Trương Ái

Linh: Đời người lúc còn sống, phải chăng chỉ là một sự trở về như vậy? Suy cho cùng, cái gì là thật? Cái gì là giả?

Anh cứ công cô như vậy, lặng lẽ bước về phía trước, hai người giống như rơi vào một bức tranh, bốn bên đều lặng ngắt như tờ, chẳng có loài vật nào sinh sống, chỉ có hai người bọn họ là sống động, sống động đến mức sáng bừng cả bức tranh.

Trên lưng truyền đến tiếng thở đều đều, từng chút từng chút bình ổn. Anh chậm rãi bước từng bước một, ban đầu là những bước thận trọng, rồi đến những bước nặng trĩu, giống như đang bước từng bước trên những nấc thang lên thiên đường vậy.

Ánh trăng sáng cuối cùng cũng khuất lấp, tắt cả trên đường phố dường như bừng sống lại, xe cộ bắt đầu chạy đi chạy lại. Người lao công cầm chổi gắng sức quét.

Anh vẫn công cô trên lưng, từng bước chân in dấu vẫn tiến về phía trước. Nếu như có thể, anh muốn mãi công cô như thế này, công đến khi thiên hoang địa lão.

Tiết trời rất đẹp, ánh mặt trời chiếu rọi rực rỡ ấm áp. Tất cả lại giống như chưa có gì xảy ra. Hà Văn Hiên lo lắng đứng ngồi không yên, cốc nước sôi nóng bỏng nhường kia, vậy mà anh như không cảm thấy gì, vẫn cầm lên. Gia Mĩ ngồi xuống ghế sofa, giận dữ trừng mắt nhìn anh, ánh mắt ấy như có ngàn mũi dao, nhằm thẳng vào anh phóng đến.

Hà Văn Hiên cười khó khăn: “Anh rất xin lỗi, tối qua đã khiến cho em hiểu lầm.” Gia Mĩ khẽ chau mày, lạnh lùng hỏi: “Hiểu lầm gì ạ? Em chỉ biết phòng vệ theo bản năng.” Hà Văn Hiên trên mặt vẫn cố gắng nở nụ cười khó coi: “Xin lỗi, ông ấy kỳ thực không có ác ý, chỉ là muốn mời em uống đồ, anh cũng không ngờ, sự việc lại thành ra như vậy.”

Gia Mĩ nổi trận lôi đình: “Anh bé giọng xuống một chút, Gia Tuấn đang còn ngủ.” Hà Văn Hiên sững người, lập tức gật đầu, hạ thấp giọng nói: “Được”. Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn anh: “Nếu như không có việc gì khác, em nghĩ anh có thể đi được rồi.” Trong lòng anh rất run sợ, hỏi: “Vậy em có thể trở lại đi làm không?”

Cô cười nhạt, hỏi lại: “Anh nói xem?”

Anh trấn tĩnh lại, uống một ngụm nước, nước trong cốc nóng như đang đun trên bếp lửa, nhưng anh lại chẳng có cảm giác gì, một ngụm rồi một ngụm, uống hết sạch cả cốc nước rồi mới hoảng hốt nói: “Cũng được.” Đầu lưỡi của anh bị nóng quá dường như đã tê lại: “Em cũng nên nghỉ ngơi một thời gian, gần đây những việc phiền lòng cứ liên tiếp phát sinh.”

Cô lườm anh một cái, sắc mặt lạnh băng nói: “Em hi vọng, cha em sẽ không xảy ra bất cứ điều bất trắc gì. Nếu như ông ấy có tội phải chịu, thì em đồng ý, nhưng... nếu như là việc ngoài ý muốn, thì em không hi vọng xảy ra.”

Anh cười miễn cưỡng: “Em thật sự đã hiểu lầm anh, tuy ông ấy dọa dẫm anh, nhưng anh cũng không đến mức phải đi đối phó với ông ấy. Huống hồ, anh có năng lực gì mà có thể đối phó với ông ấy?”

Cô cúi thấp đầu, nụ cười càng lạnh hơn. Anh đứng dậy: “Vậy thì anh cũng không làm phiền nữa.” Ánh mắt anh sâu thẳm, tựa như đầm nước lạnh giữa đêm tối mịt mù, vô cùng u ám không nhìn thấy đáy, anh nói: “Anh hi vọng em có thể tha thứ cho anh...”

Cô nhếch mép cười, giọng đầy mỉa mai trả lời: “Anh chẳng phải là người gì của em, cần em tha thứ để làm gì? Tuy có chút thân cận hơn, nhưng anh cũng chỉ là sếp của em thôi.” Anh cúi thấp đầu, cố giấu ngăn lệ trong mắt, một lát sau, anh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt cô, cười nói: “Em nói thật đúng, vậy anh về nhé.”

Cô vẫn trừng mắt nhìn anh: “Xin phép không tiễn.”

Anh mở cửa, ngón tay khẽ run run, rồi tiện tay đóng cửa hộ cô. Anh mím chặt môi, rút điện thoại ra, ấn một dãy số quen thuộc, nói: “Tôi không làm được, anh tự mình tìm người khác giải quyết nhé.” Rồi không đợi đối phương lên tiếng, anh ngắt máy.

Anh bị bỏng, đầu lưỡi đỏ rực, nóng rát, nổi đau thông qua khoang miệng, truyền đến khắp nơi trên cơ thể, không chứa chỗ nào. Anh cảm thấy vô cùng đau đớn, anh chỉ muốn cười nhưng toàn thân run rẩy, và cuối cùng cũng bật thành tiếng, nhưng tiếng cười ấy còn khó nghe hơn cả tiếng khóc.

Anh ấn hai bàn tay lên má, tay anh lạnh buốt, mặt cũng lạnh buốt, thì ra cả người giống như băng, lạnh cóng, lạnh như một cái xác vậy, chẳng có chút ấm áp nào của thân nhiệt, chẳng có suy tư, chỉ là một cái xác chẳng có gì.

Cô ngả người trên ghế sofa, điện thoại đột nhiên reo vang, cô nhấc ống nghe, là Hà Văn Hiên. Cô chẳng vui vẻ gì nói: “Hà luật sư, còn có việc gì vậy?” Anh chỉ im lặng, cô thở gấp hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Anh hoảng hốt hồi lâu mới thấp giọng nói: “Không có chuyện gì.”

Cô nói: “Vậy em gác máy nhé.” Anh vội vàng lên tiếng: “Đừng gác máy, trước tiên em phải nghe anh nói.”

Giọng của cô càng tệ hơn: “Vậy anh nói đi, nếu là những lời nói kiểu như xin lỗi thì không cần, em không muốn nghe.”

Tiếng của anh đã nhỏ lại càng nhỏ hơn: “Em không biết gì hết... có thể, anh xin lỗi em, nhưng có thể, em không biết gì hết... em thật sự không biết gì hết...”

Thì ra, anh để cho cô đoán ra chân tướng của sự việc? Một câu không biết cứ lập đi lập lại, có thể không biết, thật sự không biết, người này không phải mà bỗng nhiên lại kỳ lạ như vậy. Cô cười nhạt, đáp: “Thật may, em điều gì cũng không biết, nhờ phúc của anh, em thật sự cảm ơn anh, tối hôm qua trong tình trạng em không biết nên em mới bị bán đi, bán được bao nhiêu tiền, em cũng không biết, nhưng xin anh hãy nhớ chia cho em một nửa.”

Cô “Hừm” một tiếng rồi gác điện thoại, thanh âm trong trẻo, chẳng mang theo chút do dự nào. Chuông cửa lại vang lên ầm ỉ, cô chống nạnh, lăm lăm chẳng vui vẻ gì: “Hà Văn Hiên, anh làm cái quỷ gì vậy, có lời gì, không thể nói ra một lần cho xong sao.” Cô kéo cửa ra, giận dữ mím chặt môi, ngẩng mặt nhìn, thần sắc của cô tự nhiên dịu hẳn xuống.

Là Hách phu nhân cầm chiếc túi xách màu trắng đặt trước ngực, ánh mắt sắc lạnh như muốn nhìn thấu tâm can cô, rồi lạnh lùng hỏi: “Gia Tuấn có ở đây không? Cảm phiền cô mở cửa chống trộm này ra để cho tôi vào.”

Cô lạnh lùng đáp: “Phu nhân cho rằng anh ấy ở trong nhà của tôi sao?” Hách phu nhân cười, nhưng trong ánh mắt lại lạnh băng, một chút tình cảm cũng không có: “Ta đương nhiên cho rằng nó ở đây nên mới dám đến. Ngoài ở chỗ của cô ra, nó còn có thể ở nhà ai được chứ? Cô là tình nhân của nó mà.”

“Tình nhân?” Gia Mĩ chau mày, sắc mặt từ từ thay đổi, vừa giống như muốn cười, lại vừa giống như muốn khóc, cuối cùng cô cười thành tiếng: “Cháu thực cũng muốn làm tình nhân của anh ấy, nhưng thật đáng tiếc, anh ấy lại nhất định không chịu chạm vào cháu.”

“Thật là mất mặt.” Hách phu nhân phì nhổ.

“Tôi cần mặt chứ, nếu không cần mặt thì làm sao sống được? đem da mặt lột đi thì có thể sống được sao?” Gia Mĩ nhếch môi cười, kéo chiếc cửa chống trộm sang một bên, Hách phu nhân lườm cô một cái rồi mới bước vào, bà hướng vào trong phòng gọi: “Gia Tuấn, đừng trốn nữa, theo ta về thôi. Con cả ngày ở đây, thì giống cái gì?”

Gia Tuấn từ trong phòng bước ra, mắt còn lèm nhèm ngái ngủ: “Mẹ, mẹ đến rồi ạ.” Rồi quay sang bảo Gia Mĩ: “Còn không rót trà ẹ?”

Gia Mĩ đầu cúi thấp, không lên tiếng. Hách phu nhân trừng mắt nhìn Gia Tuấn, thấp giọng nói: “Nên về nhà đi, công ty của bố con có việc, nói muốn giao cho con làm.”

Gia Tuấn cười khúc khích: “Mẹ, mẹ không nên cho rằng có việc làm thì con sẽ không chạy hết chỗ này đến chỗ khác? Lần này coi như mẹ đánh nhầm rồi.” Anh nói với Gia Mĩ: “Vậy anh về trước nhé, ngày mai lại đến thăm em.”

Hách phu nhân lườm anh một cái, vẫn còn hướng ra bên ngoài, Gia Tuấn ghé sát miệng vào bên tai Gia Mĩ, thì thầm: “Mẹ của anh, tính khí tuy hơi nóng nảy nhưng rất dễ đối phó, phải lúc mềm lúc cứng mới được.”

Gia Mĩ lườm anh một cái, tự mỉm cười. Gia Tuấn vội vội vàng vàng gọi: “Mẹ” rồi cùng Hách phu nhân đi ra. Trong phòng lại yên tĩnh trở lại. Gia Mĩ chạy đến trước cửa sổ, cố gắng kéo tấm rèm che cửa, trong căn phòng thoáng chốc đã tràn ngập ánh nắng mặt trời, cả người cô chìm ngập trong ánh nắng ấm áp, ánh nắng sáng lấp lánh, lấp lánh... cô cố gắng cúi đầu nhìn xuống bên ngoài cửa sổ, tầng lầu hơi cao, nên cô chỉ có thể nhìn thấy những chấm đen đen, từng đoàn từng đoàn, giống như những vật thể đang chuyển động không ngừng.

Người nào là Gia Tuấn, cô không nhìn rõ, cũng không phân biệt nổi, cuối cùng, ánh mắt cô cứ nhìn thẳng chăm chú, cho đến khi dưới lầu quang vắng, không còn gì cả, cô mới quay trở về phòng.

Trong không gian chật hẹp trên xe, máy lạnh vẫn mở, khiến cho người ta lạnh đến phát run. Hách Gia Tuấn nói với tài xế: “Tắt máy lạnh đi.” Hách phu nhân đau lòng nói: “Con thật không biết chăm sóc mình gì cả.”

Gia Tuấn cười: “Mẹ, nếu con biết chăm sóc mình thì mẹ chăm sóc ai?” Hách phu nhân cười tủm tỉm mắng: “Léo mép!” Anh nhân cơ hội nói: “Mẹ, con người Gia Mĩ rất tốt. Mẹ đừng bảo thủ như vậy, cho dù Dư Giai Lệ là một người tốt, nhưng kỳ thực Gia Mĩ còn tốt hơn cô ấy trăm ngàn lần.”

Hách phu nhân đưa tay gãi gãi lỗ tai nói: “Câu này mẹ nghe đã chán ngấy rồi, con cả ngày chỉ ở bên tai mẹ lải nhải rằng cô ấy rất tốt, con không phiền nhưng mẹ cảm thấy vô cùng chán ngán. Từ nay về sau, việc của cô ta con không cần phải nói với mẹ. Nhân tình chỉ là nhân tình, có nâng đỡ cũng không thể nào là chính được.”

Giọng của anh trầm xuống: “Mẹ, con đã nói, cô ấy không phải nhân tình. Giữa con và cô ấy, cho đến tận bây giờ, ngoài việc kẻ môi, nắm tay ra, chúng con chưa hề làm bất cứ một việc gì.” Anh cười nói: “Giữa chúng con vô cùng trong sáng, trong sáng đến mức mọi người không thể tưởng tượng được.”

“Được rồi, đừng có thói phồng dộp nạt mẹ nữa, lời của con, mười câu, nhiều nhất mẹ cũng chỉ tin có một. Con đã lừa mẹ bao nhiêu lần rồi, bây giờ lòng tin mất đi như một cái hồ lớn ấy, lấp mãi không đầy.” Hách phu nhân lườm anh một cái, lại nói: “Hôm nay Giai Lệ đang ở nhà đợi con, con ăn nói phải để ý ẹ một chút.”

Anh vò đầu, đau khổ nói: “Con biết rồi.” Xe chạy thẳng vào con đường nhỏ bên cạnh vườn hoa, rồi dừng lại ở gian giữa. Anh vừa xuống xe, đã đụng phải Dư Giai Lệ đang rất vui vẻ tiến đến, mặt anh lạnh băng, lườm cô một cái, rồi đi thẳng vào trong phòng.

Dư Giai Lệ khá là mềm yếu mỏng manh, hai mắt mở to nhìn lên, lúc nào cũng rưng rưng lệ, giống như sắp nhỏ xuống, giàn giụa trên mặt. Chiếc mũi nhỏ xinh xắn, làn môi hồng nhạt, trông giống như trạm khắc. Nhìn tổng thể, cô ấy dường như giống một mỹ nhân cổ điển từ trong tranh bước ra.

Cái kiểu nhìn mà như không thấy của anh lại khiến cho hai mắt cô có chút cay nồng, đỏ ửng lên. Cô gọi anh với giọng điệu gấp gáp: “Gia Tuấn.” Gia Tuấn cởi áo khoác ngoài, vắt lên cánh tay, cô đứng bên cạnh vừa nhìn thấy lập tức tiến sát đến gần. Anh quay người lại, cô thiếu chút nữa ngã nhào vào lòng anh. Anh vội vàng lùi lại phía sau vài bước, cảnh giác nhìn cô: “Làm cái gì vậy?”

“Em là vợ chưa cưới của anh...” cô tủi thân ngồi xuống ghế sofa, giống như giận dỗi: “Anh lại đi làm cái gì? Vì sao không nhìn em? Ngày ngày đều như đang chạy trốn em?”

Hách Gia Tuấn ngồi đối diện với cô, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn cô, thờ ơ nói: “Anh không trốn em, anh quanh mình chính đại đi ra ngoài, không ở nhà.”

Cô thấy tình hình như vậy, liền đến ngồi bên cạnh anh, rồi dần dần kề sát bên anh. Anh vội vàng dịch ra xa, cô trách móc: “Đây không phải là trốn tránh em thì là gì? Chúng ta đã đính hôn rồi, không lâu nữa sẽ kết hôn, anh làm như vậy, rõ ràng là không thích em rồi.”

Anh không bình tĩnh nói: “Anh không nói sẽ kết hôn với em.”

“Hách Gia Tuấn, là anh có ý gì?” Dư Giai Lệ nổi giận đùng đùng đứng dậy, nước mắt lượn vòng quanh mi, xem chừng như sắp khóc. Hách Gia Tuấn thấy mẹ từ ngoài đi vào, vội vàng phân trần: “Việc này không liên quan đến con, là cô ấy chẳng có việc gì cũng gào lên với con.”

Hách phu nhân giận dữ trừng mắt lên nhìn anh rồi vội vàng chạy đến an ủi Giai Lệ: “Không cần phải để ý đến nó, cái thằng cứ mở miệng ra là như thế, chẳng việc gì mà phải tức giận ệt người.”

Dư Giai Lệ vẫn không bỏ qua cho anh: “Nhưng anh ấy nói sẽ không kết hôn với cháu.” Cô tủi thân rơi nước mắt: “Nếu không kết hôn, thì anh việc gì mà phải đính hôn với em.”

Hách Gia Tuấn chau mày: “Em đừng khóc nữa, đừng tí là khóc, nhìn thật nhàm chán!”

Giọng cô run run: “Anh nhìn em nhàm chán...” Cô túm lấy vạt áo sơ mi của anh thổn thức: “Có phải anh đã có người con gái khác rồi không, vì thế cho nên mới không cần em? Là người con gái nào đã quyến rũ anh? Em biết có một người con gái, em luôn biết có một người con gái đang xen giữa hai chúng ta.”

Anh gỡ bàn tay cô ra: “Em chưa bao giờ là người con gái của anh, người con gái của anh, người mà anh yêu, chỉ có một mà thôi.”

“Con ngậm miệng lại cho ta.” Hách phu nhân hoảng hốt cắt ngang lời anh, “Con lại nói lung tung gì thế? Lần nào mở miệng cũng đều như vậy, bất kể ai cũng không cần để ý, những lời lộn xộn lung tung cũng muốn nói ra.”

Gia Tuấn cúi kính bực dọc hỏi: “Mẹ, mọi người rốt cuộc muốn giấu cô ấy đến bao giờ? Con vốn không yêu cô ấy, cho dù có đính hôn, kết hôn, cũng sẽ không yêu cô ấy, tình yêu không thể nào miễn cưỡng được. Hôm nay không nói, ngày mai không nói, con không thể đảm bảo cả đời này sẽ không nói với cô ấy. Yêu là yêu, không yêu là không yêu.” Anh nổi giận đùng đùng hỏi: “Dư Giai Lệ, cô thực muốn ôm một cái xác không hồn cả đời này ư?”

Cô không dám tin những điều anh đang nói, vội đưa hai tay bịt miệng lại, nước mắt tuôn xối xả, như một cơn mưa rào. Gia Tuấn nhìn cô, trong lòng có chút bất nhẫn, đành phải khuyên nhủ cô: “Em đừng có khóc nữa.” Giọng của anh vẫn lạnh băng cứng ngắt, chẳng có chút cảm xúc nào, giống như bị ép chắt còn cách nào khác nên mới phải an ủi cô như vậy, trái tim cô quặn thắt, từng cơn từng cơn đau đớn, giống như có người cầm dao xẻ thịt lòi ra, toàn thân máu chảy ướt đầm. Từ nhỏ đến lớn, mọi người đều cung phụng cô, che chở cho cô vô cùng cẩn thận, vậy mà anh, anh dám làm tổn thương cô như thế.

Đã mấy năm rồi, cô luôn chờ đợi, chờ đợi để được làm vợ hiền của anh, nhưng anh lại đối xử với cô như vậy, bao nhiêu chờ đợi ngóng trông như vậy, đối lại, chỉ là những lời nói vô tình như thế này đây.

Cô quả là không thể nào chịu nổi, quả là không có cách nào chịu đựng nổi! Giọng của cô thoảng qua, mỏng manh như có như không, giống như không phải là giọng của chính mình: “Em muốn gặp người con gái ấy, em nhất định phải gặp người con gái ấy!” Cô nghiêng chặt răng, cả người run rẩy: “Em muốn biết, người con gái như thế nào mà khiến anh đắm say như vậy, em có thể thay đổi, vì anh, điều gì em cũng có thể thay đổi được.”

Hách Gia Tuấn nghiêng chặt răng: “Anh đã muốn để cho em gặp cô ấy từ lâu rồi, anh luôn muốn nói với em một cách rõ ràng rành mạch, người con gái của anh... Ai mới là người con gái của anh.” Hách phu nhân toàn thân trống rỗng, như bị rút hết chân khí vậy, đã giấu giếm bao lâu rồi, cuối cùng lại bị cái đồ khốn này tự mình nói ra, phải làm thế nào bây giờ? Trình Gia Mĩ, cô có bệnh... cô sẽ làm tổn hại đến đời sau. Bà làm sao mà có thể tiếp nhận cô ấy, tuyệt đối không thể!

Bà nhất định sẽ nghĩ cách làm cho Trình Gia Mĩ biến mất vĩnh viễn ngay trước mắt!

Trình Gia Mĩ túm chặt lấy điện thoại, giống như sắp không cầm nổi nữa, cả người ong ong ù ù như sắp động bên tai, hết như một kẻ điên. Trong lòng cô lo lắng, cảm thấy rất hoảng sợ, một nỗi hoảng sợ mơ hồ không có căn nguyên. Người con gái ấy muốn gặp cô, rất muốn gặp cô... vì Gia Tuấn cho nên mới muốn gặp cô? Trong lòng cô hoang mang rối rắm, không biết nên hay không nên đi.

Nhưng cô ấy đã chủ động muốn gặp cô, vậy thì cô nên đi. Trong thế giới của cô, chẳng có gì đáng sợ, cùng lắm thì cũng đến bị người khác chỉ vào mặt mà chửi. Chửi thì chửi, cô sợ cái gì? Cùng lắm thì chuyện cũng vào tai trái rồi lại chui ra tai phải. Nếu như người con gái ấy mà tức giận quá, đánh cô? Ồ, đánh thì càng không được rồi, người con gái ấy sinh ra trong một gia đình cao sang quyền quý như vậy, đương nhiên là có người giáo dục. Lại nói, người bình thường, vốn cũng không đánh được cô!

Được rồi, mà đã chủ ý muốn đi, thì cần phải trấn tĩnh một chút, về mặt khí thế thì tuyệt đối không thể thua cô ấy!

Cô đi taxi đến nhà hàng đã được chỉ định, vừa mở cửa bước vào, đã cảm thấy một bầu không khí căng thẳng vô cùng. Cô vừa đưa mắt đã nhìn thấy Gia Tuấn, liền cố hết sức bình tĩnh bước đến chào hỏi: “Gia Tuấn.” Cô đưa mắt liếc nhìn người con gái bên cạnh anh, cái nhìn này giúp cô tự tin hơn. Tiên nữ đối với nữ phạm nhân, sống hay chết vừa nhìn là biết.

Gia Tuấn đưa mắt ra hiệu tỏ ý mời cô ngồi xuống. Cô ngồi đối diện với Dư Giai Lệ, khẽ mỉm cười gật đầu. Dư Giai Lệ chỉ nhìn cô xa xôi, nói: “Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Gia Mĩ cười gượng: “Hách phu nhân không đến à.” Gia Tuấn sa sầm mặt: “Bà ấy không đến mới tốt.” Gia Mĩ thò chân đạp cho anh một cái ở dưới gầm bàn, cười nói: “Cái anh này, chỉ thích nói linh tinh.”

Dư Giai Lệ chỉ nhìn cô, lặng im nhìn. Cô sờ tóc gáy, cúi đầu xuống, trong lòng luôn cảm thấy mình không thể đối lại được với Dư Giai Lệ. Nhưng, cô và Gia Tuấn chẳng làm gì cả. Huống hồ cô còn mắc bệnh, không thể cùng Gia Tuấn sinh con đẻ cái, còn làm tàng phò trương cùng anh ấy kết hôn ư?

Nếu như chê trách cô có điều không đúng... thì chính là đã yêu anh ấy.

Một hồi lâu sau, Dư Giai Lệ mới thất vọng nói: “Thì ra chỉ là... một người con gái như thế này.” Gia Mĩ cười thật khó khăn, ngay cả đến thở dường như cũng nặng nề hơn: “Cô thật đẹp!” Dư Giai Lệ giảo cầm: “Nhưng anh ấy không yêu tôi.”

Gia Tuấn cười nói: “Gia Mĩ, anh đã gọi giúp em đồ ăn rồi.” Gia Mĩ đang định mở miệng, thì Dư Giai Lệ đã ngắt lời chen vào: “Anh ấy đến việc cô thích ăn món gì cũng biết, còn tôi thích ăn đồ gì thì anh ấy lại hoàn toàn không biết.”

Gia Mĩ định nói điều gì đó thì Dư Giai Lệ lại nhìn cô hỏi: “Hai người quen biết bao lâu rồi?” Gia Mĩ cười: “Đã năm năm rồi”. Dư Giai Lệ đầu cúi thấp, khẽ khẽ lặp lại: “Đã năm năm rồi...” cô có chút tủi thân, hai mắt đỏ hồng lên: “Thì ra, đã lừa gạt cô năm năm rồi.”

Gia Mĩ muốn khuyên giải an ủi cô, nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cô có cảm giác dường như mình chính là người thứ ba vậy, từ xưa đến giờ cô vẫn luôn rất ghét kẻ thứ ba. Gia Tuấn lạnh lùng đưa mắt liếc Dư Giai Lệ, rồi cười nói với Gia Mĩ: “Một lát nữa anh đưa em về.” Dư Giai Lệ khóc thút thít thành tiếng: “Vậy còn em?” Giọng Gia Tuấn càng lạnh lùng hơn: “Em có lái xe đang đợi ở ngoài rồi.”

Gia Mĩ bắt đầu cảm thấy mềm lòng: “Không cần đâu, em có thể tự mình về được.” Gia Tuấn giận dữ: “Không được.” Gia Mĩ lại đá cho anh một cái thật đau: “Cô ấy là vợ chưa cưới của anh, anh không được đối xử với cô ấy như vậy.”

Trong mắt Hách Gia Tuấn có một tia sáng bất thường vụt loé lên, anh lạnh lùng cười thành tiếng: “Trình Gia Mĩ, em dám cời hết đồ ngủ ở bên cạnh anh, vậy mà sau đó lại đẩy anh cho người con gái khác, có phải em mắc bệnh không?”

Giống như bị người khác chạm vào đúng giây thần kinh mẫn cảm nhất trong lòng, cô nhìn anh, nói từng chữ, từng chữ rõ ràng: “Đúng, em có bệnh, một bệnh rất nghiêm trọng, sẽ làm hại cho những đời sau, tóm lại, người con gái như em, tuyệt đối đừng có đụng vào. Em...” lời cô còn chưa hết, cổ cà phê trong tay Dư Giai Lệ đã nhắm thẳng vào mặt cô hất đến, ướm sưng, rồi theo gò má từng giọt từng giọt cà phê lăn xuống, giống như một chiếc đồng hồ nước...

Dư Giai Lệ cười nhạt: “Người con gái hèn hạ!” Gia Tuấn cứng mồm cứng lưỡi, không dám tin tức lấy cánh tay Dư Giai Lệ, ánh mắt toé lửa: “Cô dám lăng nhục cô ấy như vậy?” Dư Giai Lệ cười lạnh: “Trò hay vẫn còn ở phía sau, không nên nghĩ là như vậy, ta sẽ không để cho các người bắt nạt đâu.”

Gia Mĩ đầu cúi thấp, hai tay để ở trên bàn, bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm. Mấy người phóng viên bắt ngờ xông vào không kịp đề phòng, ánh mắt lộ rõ những tia sáng đầy ẩn ý. Dư Giai Lệ mím chặt môi, nói với mấy phóng viên: “Đây chính là kẻ thứ ba, là tình nhân của chồng chưa cưới của tôi.”

Đám phóng viên xúm xít hỏi, đôi môi đầy gợn cảm của Dư Giai Lệ lúc mở lúc khép trả lời bọn họ. Ngày mai, tình hình sẽ như thế nào? Kẻ thứ ba, tình nhân? Toàn là những lời lẽ khó nghe đều sẽ xuất hiện trên

mặt báo. Gia thế của cô, tất cả những gì của cô... chỉ ngày mai thôi, cô sẽ bị đẩy xuống đáy của vực sâu thăm thẳm.

“Bốp” một tiếng vang lên, Gia Tuấn đã tát cho Dư Giai Lệ một cái bạt tai. Dư Giai Lệ ôm lấy mặt, nghiêng chặt răng: “Hách Gia Tuấn, anh bảo vệ cô ta như thế này đúng không?”.

Gia Mi rút chiếc khăn tay ra, phủ lên mặt, rồi cô ôm chặt lấy mặt đến mức không khí cũng không lọt qua được, toàn bộ nước mắt bỗng tuôn ra. Rồi cô cố gắng lau cho sạch, mở khăn ra, cố gắng kìm chế để nước mắt không tuôn ra nữa, cô đứng dậy, cười nói: “Tôi đi trước đây.”

“Gia Mi!” Hách Gia Tuấn hoảng hốt gọi tên cô, đám phóng viên lại quây tròn lấy anh ở giữa, anh không thể nào thoát ra được.

Ánh mặt trời hôm nay thật yếu ớt, chiếu lên người cô làm cô rùng mình ớn lạnh. Gia Mi ôm chặt lấy mình, lạnh đến mức khiến cô muốn khóc, nhưng cô cố gắng chịu đựng, cố gắng mỉm cười, dùng hết sức để mỉm cười, tự mình thì thầm nói với chính mình: “Đừng khóc, Trình Gia Mi, nghìn vạn lần đừng khóc... chẳng có việc gì to tát cả, chẳng qua cũng chỉ là bị người ta bóc trần ra thôi...” Nhưng nước mắt lại không kìm chế được, ứa ra hốc mắt, tiếng của cô nghẹn ngào: “Mình hãy hiểu cho cô ấy, nếu như đổi lại là mình, mình có thể cũng làm như vậy... chẳng có người nào có thể giương mắt nhìn vị hôn phu của mình thích một người con gái khác...” cô đau khổ bịt chặt miệng mình lại: “Cho nên đừng khóc... mọi việc vốn là do mình không đúng... nhất định không được khóc.”

5. Chương 5

Thế giới này điên rồi, điên hết cả rồi. Gia Mi xem lướt qua vài trang báo, sự việc xảy ra ngày hôm qua, hôm nay đã tràn ngập các mặt báo, gây xôn xao dư luận. “Thật không ngờ, lần đầu tiên mình được lên báo lại rầm rộ ồn ào như vậy. Lại còn lên trang nhất, thật là vinh quang hiển hách!” Cô chăm chú nhìn những dòng chữ trên mặt báo rồi mỉm cười, nhưng hai mắt lại cay xè đau nhức, đau đến mức chỉ muốn ứa lệ.

Cô ném tờ báo xuống, mở toang cửa sổ, thò đầu ra ngoài trời hít một hơi thật sâu, bầu trời hôm nay thật xanh trong, chẳng gọi chút mây nào, bỗng nhiên có một hình bóng vụt qua, vừa giống như một loài chim nào đó, lại vừa giống như một chiếc máy bay. Cô nhìn không rõ, trước mắt chỉ là một màn mờ mờ lung mờ ảo.

Chuông cửa lại vang lên âm ỉ, thanh âm rền rĩ như thể muốn chọc thủng màng nhĩ người khác... cô thở hổn hển, từng hơi từng hơi, dùng hết sức để thở. Chuông cửa vẫn kêu, dường như không muốn từ bỏ nên cứ gào thét mãi.

Cô lao ra mở cửa, ánh mắt giận dữ như muốn tóe lửa: “Đồ quỷ gọi gì mà gọi nhiều thế, có biết là làm phiền đến sự tĩnh lặng của người khác hay không?” Hà Văn Hiên hơi sững người rồi khẽ mỉm cười, thờ ơ nói: “Mở cửa”.

Ánh mắt Gia Mi hờ hững: “Hà Văn Hiên, thật là buồn cười, vì sao tôi phải mở? Anh là gì của tôi? Anh chẳng là thứ gì cả!”

“Trình Gia Mi, hãy mở cửa cho anh, anh mặc kệ em chứ.” Sắc mặt Hà Văn Hiên có chút u ám.

Gia Mi thô bạo mở toang cánh cửa để hắn đi vào. Hắn dùng sức khép cánh cửa lại, sắc mặt thật khác thường. Hai tay cô chống nạnh, vô cùng cau kỉnh: “Tại sao anh lại đến đây? Để chúc mừng em à? Có phải là đến để chúc mừng em gặp vận hên, cuối cùng cũng trở thành nhân vật nổi tiếng rồi đúng không?”.

“Tiếp tục đi...” Hà Văn Hiên chỉ lạnh lùng nhìn cô, sống mũi cô cay cay nhưng vẫn gắng gượng cười nói: “Hay là anh cũng muốn đến hỏi em có muốn làm tình nhân của anh không... anh khinh thường em có phải không? Trong lòng anh nhất định đang chờ rửa em là đồ hồ ly tinh, là loại đàn bà chẳng cần thể diện, quyến rũ người bạn tốt? Trong lòng anh nhất định là nghĩ như vậy đúng không, em biết mà...”

“Trình Gia Mi...” anh thấp giọng gọi tên cô, từng chữ từng chữ một, rõ ràng rành mạch. Cô khẽ nhún vai: “Không cần phải gọi em như vậy, em sẽ hiểu nhầm rằng anh cũng muốn em trở thành gái bao của anh.” Lúc này, nước mắt cô tựa hồ như muốn tràn ra khỏi khóe mắt, cô thốt ra những lời nói đứt đoạn ngắt quãng: “Em... hóa ra là một người như vậy... em ở trên mặt báo, đến em cũng không nhận ra được chính mình... đó là em sao...? Thì ra em là loại người... hèn hạ trơ tráo, mặt dày mày dạn, tham muốn hư vinh... bọn họ nói như vậy, tất cả mọi người đều nói như vậy...”

“Trình Gia Mi.” Anh nắm chặt lấy cánh tay cô, cô oán hận trừng mắt nhìn anh, trong mắt ngân ngấn nước. Anh khẳng khái cố chấp giữ chặt lấy tay cô mặc kệ cô vùng vẫy thế nào cũng không buông. Anh cố hết sức kéo cô lại phía mình, ôm cô vào lòng thật chặt, rồi làn môi nóng hầm hập cúi xuống, gắn chặt lên môi cô. Anh làm vội vã, không chút chần chừ, giống như đã muốn từ rất lâu, đã mong chờ từ rất lâu rồi. Cô cố gắng dùng toàn bộ sức lực để vùng vẫy, nước mắt cuối cùng không kiềm chế được hối hả tuôn rơi. Anh không để ý đến điều đó, chỉ siết chặt lấy cô, hôn tới tấp lên môi cô lên mặt lên cổ cô, dường như muốn bao phủ toàn bộ cơ thể cô, muốn chạm đến tất cả.

Thế giới này điên hết rồi! Tất cả mọi người cuối cùng cũng đều phát điên lên hết!

Cô cuối cùng cũng chẳng còn chút sức lực nào để chống đỡ, người mềm nhũn ra, mặc kệ cho anh ôm vào lòng. Anh ôm chặt lấy cô, khẽ thì thầm: “Em đừng căng thẳng quá, tất cả rồi sẽ qua đi. Em không phải là loại người như báo chí đã viết.” Anh thấp giọng, nói rõ ràng từng chữ một: “Anh biết, em không phải là loại người như vậy...”

“Em có bệnh...” Cô đau khổ khóc nức lên, nắm chặt lấy ngực áo sơ mi của anh. “Em mắc bệnh máu chậm đông, em là kẻ mắc bệnh máu chậm đông...” Cô khóc nức nở, xé gan xé ruột: “Nếu như... em không mắc... nếu như, nếu như em không mắc bệnh... em nhất định sẽ lấy anh ấy, sẽ mặc kệ tất cả, sẽ không để ý đến bất cứ điều gì... nhưng không được... em mắc bệnh... một loại bệnh rất nghiêm trọng... cả đời này, em không thể lấy anh ấy được...”

Anh mở trừng mắt, không dám tin vào những điều mình vừa nghe thấy, anh ngẩn người hồi lâu rồi mới định thần lại, thấp giọng an ủi cô: “Không sao cả...” anh vỗ vỗ lên vai cô, bàn tay run run, trong lòng có chút gì đó vô cùng hụt hẫng: “Tất cả đều không sao...”

Cô lắc đầu liên tục, gương mặt đầy nước mắt vẫn ngả sát vào ngực anh: “Em yêu anh ấy...”, đầu cô vẫn liên tục lắc, dường như muốn lắc cho nó đứt rời ra vậy, “Em thật sự rất yêu anh ấy... nhưng không thể, thật sự không thể... phải làm sao... không thể... cả đời này là không thể...”

“Có thể...” Chân anh cũng bắt đầu run rẩy, từ từ khụy xuống đất, ánh mắt anh mơ mơ hồ hồ an ủi cô: “Nhất định là có thể... nhất định sẽ có cách.”

Toàn thân cô cũng run lên: “Không thể, tất cả đã muộn rồi... tất cả đã không còn kịp nữa... bọn họ đã dùng mọi cách để bôi nhọ em... cho dù anh ấy có muốn em, em cũng không thể đến bên anh ấy, em không thể ở bên anh ấy được nữa...” Cô càng nói càng khóc nhiều hơn, rồi túm chặt lấy anh, thì thào hỏi: “Phải làm sao... phải làm sao mới có thể được ở bên anh ấy... phải làm sao bây giờ...?”

Anh vẫn ôm chặt lấy cô, trong ánh mắt lóe lên một suy nghĩ nào đấy: “Đừng lo lắng, vẫn còn có anh mà... em nhất định phải kiên cường lên, nhất định phải tiếp tục chống đỡ, vẫn còn có anh, anh nhất định sẽ ở bên em, luôn luôn ở bên em... nhìn không thấy anh, cũng đừng lo lắng, anh sẽ mãi luôn ở bên em, không để cho bất cứ người nào làm hại em... bất kể ai cũng không thể...”

Cô khóc hu hu, chỉ biết lắc đầu, đã không còn kịp nữa rồi, trong thế giới này, mọi người đều điên hết rồi, cô như đã bị đẩy đến bước đường cùng... tất cả mọi người...

Xương cốt trong cơ thể cô như rã ra, ý thức mơ hồ hỗn độn, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Hà Văn Hiền bế cô lên giường, đắp chăn cho cô. Anh ngồi ở đầu giường, nhìn cô chăm chú, tựa hồ như quên cả thở. Một hồi lâu sau, anh rút điện thoại ra, sắc mặt chẳng biểu cảm gì, ấn một dãy số rồi cất giọng khàn khàn nói: “Dư tiểu thư, tôi là Hà luật sư, chúng ta gặp nhau một lát nhé, tôi có vài lời muốn nói với cô.” Anh nói địa chỉ rồi cúp máy. Anh nhìn Gia Mi đang say ngủ, đưa tay nhẹ nhàng vuốt khẽ gương mặt cô, thì thầm nói: “Anh sẽ trả lại công bằng cho em... cho dù phải dùng bất cứ cách gì.”

Hà Văn Hiền ngồi trên giường mỉm cười, trong miệng cảm thấy khô khốc. Dư Giai Lệ đứng trước mặt anh, nhìn anh chăm chăm rồi hỏi: “Vì sao lại phải gặp nhau ở khách sạn?” Hà Văn Hiền mười ngón tay đan vào nhau, nét mặt ra chiều suy nghĩ nhìn cô rồi cười nói: “Ở đây không tốt sao?” Dư Giai Lệ sa sầm mặt: “Có lời gì thì cứ nói thẳng đi, nếu nói những lời lảm nhảm thì tôi không muốn nghe.”

Hà Văn Hiền cười nói: “Cha của cô có quan hệ với tôi, chắc hẳn cô cũng biết. Nếu như không có tôi, Dư gia nhà các người đã sớm trắng tay rồi.” Dư Giai Lệ khẽ cười: “Hà luật sư đối đãi tốt với Dư gia chúng tôi, chúng tôi cũng không đối đãi kém cỏi với anh. Những gì cần lấy, anh đã lấy rồi, những gì không cần lấy, anh cũng không lấy. Vậy còn điều gì chưa thỏa mãn?”

Ánh mắt Hà Văn Hiền nóng bỏng nhìn cô, rồi chậm chậm thốt ra vài chữ: “Vẫn còn em...” anh đột nhiên thò tay ra, kéo cô lên giường, cả người đè lên người cô, cười rất kỳ lạ: “Mọi người đều nói, em rất xinh đẹp. Xinh đẹp đến mức khiến cho rất nhiều tâm hồn rung động, đến cả anh cũng bị em hút hồn rồi. Em nói xem... có phải Dư gia nhà em vẫn còn thiếu nợ anh không?”

Dư Giai Lệ mở trừng mắt, cổ găng vùng vẫy: “Anh buông tôi ra.” Gương mặt anh mỉm cười, ôm ghì lấy cô: “Nếu như không phải vì em anh cũng không giúp cha em như vậy, lẽ nào điều này em còn không hiểu rõ?” Anh nhìn cô chăm chăm, nói rõ ràng từng chữ: “Anh làm tất cả đều là vì em... chỉ là vì em thôi... nếu như không phải vì em, anh hà tất phải giúp cha em như vậy.”

Dư Giai Lệ mở trừng mắt, không dám tin vào những điều anh vừa nói, cô khó khăn cất lời: “Anh chỉ là vì tiền, thực chất chỉ là vì tiền mà thôi. Anh đừng cho rằng tôi không biết gì, tất cả những điều anh làm đều là vì tiền hết.”

Anh lớn tiếng cười ha ha, phả hơi thở bỏng rát vào mặt cô: “Không sao, trước đây là vậy, nhưng bây giờ không phải vậy...” Ánh mắt anh mê hoặc đắm đuối: “Hách Gia Tuấn, cái thằng cha ấy thì có gì tốt chứ? Hắn ta có lỗi với em, anh quả thực chỉ muốn giết chết hắn.”

Dư Giai Lệ dùng hai tay chống lấy ngực của anh, đột nhiên cười lạnh: “Anh đừng có lừa tôi, lần trước ở KTV, anh không muốn ra tay để cho cô ta uống thuốc mê, mượn cớ ra ngoài, mục đích là để tự tay cha tôi động thủ. Đương nhiên, tất cả các cô gái đều biết phải phản ứng như thế nào khi ở cùng với một người đàn ông trung niên ở những chỗ như vậy. Hà luật sư, tôi nói có đúng không?”

Anh khẽ chau mày: “Dường như cô phân tích rất hợp lý.”

Cô cười lạnh lùng: “Hà luật sư, anh biết cô gái ấy biết Taekwondo, nên cố ý hại cha tôi bị đánh một trận như tử, món nợ này chúng tôi bỏ qua không tính toán với anh. Nếu như bây giờ anh muốn gỡ trò gì, tôi khuyên anh đừng có nhọc lòng vô ích.”

Trong lòng anh có chút chấn động, nhưng vẫn cười nói: “Nếu em vẫn còn nghi ngờ anh... xem ra, anh phải thể hiện cho em biết là anh vì ai.”

Cô một tay ôm lấy cổ anh, một tay xoa nhẹ mũi anh: “Anh cũng là người rất hấp dẫn, nhưng so với Gia Tuấn thì... anh không nhiều tiền bằng anh ấy, gia đình anh không có thể lực như gia đình anh ấy. Cho dù anh ấy có động một tí là gào thét, cho dù anh ấy chẳng có điểm nào tốt cả, thì anh ấy vẫn hơn anh, vì anh ấy có tiền, mà nhà tôi... nhà tôi thì cần tiền.”

Anh khẽ cười nhếch mép hỏi: “Chỉ là vì tiền cho nên em đã phải dùng mắt mấy năm để giả vờ đáng thương trước mặt người nhà anh ta, em làm như vậy mà không thấy mệt mỏi sao?” Cô lắc đầu, bật cười thành tiếng: “Hôm qua, tôi đã dùng sự đáng thương của mình giải quyết một người con gái.” Cô nghiêng đầu, thấp giọng hỏi: “Thật không biết cô ta từ nay về sau sẽ sống thế nào, bị người khác gán cho là tình nhân, thậm chí là kỹ nữ. Tôi đoán cô ta có thể sẽ đi tự sát. Anh thử nói xem cô ấy có làm như vậy không?”

Hà Văn Hiền cười lạnh: “Cô ấy không làm như vậy.”

Dư Giai Lệ cười: “Chúng ta đánh cược không?” Hà Văn Hiền đứng dậy: “Anh đã nói là cô ấy sẽ không như vậy, tuyệt đối không như vậy.”

Hai tay Dư Giai Lệ chống xuống giường, vai khẽ nhún: “Không, nhất định sẽ làm, lần này anh thua rồi.”

Hà Văn Hiền đi đến kệ tủ, lấy chiếc điện thoại đang đặt ngang cầm trong tay, ấn nút.

“Vì sao lại phải gặp nhau ở khách sạn?”

“Ở đây không tốt sao?”.

“Có lời gì thì cứ nói thẳng đi, nếu nói những lời lảm nhảm tôi không muốn nghe.”

.....

Dư Giai Lệ mặt biến sắc: “Anh dám ghi âm lại, anh dám!” Cô tức điên lên, nhào đến giật chiếc điện thoại trên tay anh. Anh thô lỗ đẩy cô ra xa, cười lạnh nói: “Chức năng ghi âm của nó thực cũng không tồi, có thể nghe thấy rất rõ, có thể nhìn thấy rất sắc nét. May mà anh đè chặt em ở trên giường, nếu không làm sao có thể nhìn rõ được mặt em.”

Dư Giai Lệ nổi giận đùng đùng, thở hổn hển hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”.

Anh cười đầy ẩn ý: “Hách Gia Tuấn trở về với em, Trình Gia Mĩ trở về với anh, nếu như em còn dám gọi người để bồi nhọ cô ấy, còn dám làm bất cứ một hành động nhỏ nào đối với cô ấy, thì anh tuyệt đối sẽ không tha cho em đâu.” Anh nói trịnh trọng từng chữ một: “Nếu như đoạn ghi âm này mà bị lộ ra ngoài, thì cuộc đời em coi như là hết. Đến lúc ấy, người tự sát, anh dám cược, đó chính là em.”

Dư Giai Lệ tức đến mức nghiến chặt răng: “Trình Gia Mĩ, lại là Trình Gia Mĩ, người con gái đó rốt cuộc có cái gì tốt chứ? Cô ta có điểm nào so sánh được với tôi. Tôi rõ ràng là hơn cô ta rất nhiều mà!”

Hà Văn Hiền cười hừm trong cổ họng: “Nếu so sánh với cô ấy, thì cô còn kém xa, nếu như cô ấy là thiên sứ ở trên trời, thì cô nhiều nhất cũng chỉ là một thằng hề ở dưới đất, một thằng hề cố gắng đóng vai mình thật đáng thương nhưng diễn quá tệ.” Anh lườm cô một cái: “Cho nên cô không thể so sánh cùng với cô ấy, bảo với cha của cô cũng đừng có bất cứ hành động gì, nếu không thì đừng có trách, một đòn chết hai đấy!”.

Anh phong độ lịch thiệp mở cửa cho cô đi ra, còn đưa tay vẫy: “Tạm biệt, mỹ nhân đáng thương.” Dư Giai Lệ tức sắp phát điên lên, trừng mắt nhìn anh, cho đến khi anh đóng cửa lại mới phát ra một chuỗi gầm rít.

Gia Mĩ mơ mơ màng màng nằm ở đầu giường, cô tìm thấy chiếc nhẫn ở trên đầu giường, từ từ đeo nó vào tay, trời tối rồi trời lại sáng. Cô như kẻ thèm ngủ, cứ muốn nằm mãi ở trên giường, không muốn động, cũng chẳng dám động. Cô tự nhốt mình trong nhà, ngắt đường dây điện thoại, máy cầm tay cũng tắt, cô chỉ muốn đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài.

Nhưng cuối cùng, cô cũng phải đối diện với tất cả.

Cô vừa bật điện thoại lên thì chuông báo tin nhắn giống như động cơ máy bay ầm ỉ, liên tục vang lên không ngớt. Cô bịt chặt lấy miệng, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, cô không dám xem, cũng không thể xem, cho dù Gia Tuấn muốn giải thích điều gì đi nữa, thì tất cả cũng đều đã muộn rồi. Cô xóa hết tất cả các tập tin, một chữ cũng không dám nhìn.

Bốn phía xung quanh thật yên tĩnh, đến cả những thanh âm ồn ào hàng ngày ở dưới đường hay vọng lên hôm nay cũng không nghe thấy, yên lặng đến mức giống như người đã ở dưới mộ phần vậy. Chuông điện thoại di động vang lên, cô nhận điện, ở đầu bên kia là tiếng nói của cha cô.

Cô nói: “Tìm tôi có việc gì?” Trình Minh Lãng cất giọng khàn khàn nói: “Cha đang ở trước cửa nhà con.” Trong lòng cô có chút chấn động, giọng nghẹn ngào: “Tôi không muốn gặp ông.” Trình Minh Lãng thở hổn hển: “Nhưng ta muốn gặp con.” Cô đột nhiên bật ra tiếng cười lạnh lùng: “Bây giờ gặp tôi ư? Làm sao, cha yêu đã phát hiện ra bây giờ muốn đến an ủi con? Tôi nói cho ông biết, không cần đâu. Ông hãy quay về mà chăm sóc vợ yêu cùng con trai của ông đi.” Cô chẳng đợi ông nói thêm lời nào nữa liền tắt máy, lúc này nước mắt càng rơi nhiều hơn, cô đau đớn ôm chặt lấy đầu, cúi thấp xuống thì thầm gọi: “Cha...”

Gia Tuấn ở trong phòng vô cùng sốt ruột, nhưng làm sao bây giờ, anh bị nhốt chặt rồi, chẳng thể nào đi ra ngoài được. Trong phòng tất cả những gì có thể ném, có thể đập thì đều vỡ cả rồi. Hai mắt anh đỏ ngầu lên, đập vỡ nó, đập vỡ tất cả, anh hận không thể đập nát chính mình.

Chính anh đã đẩy cô đến tình cảnh này, chính anh đã đẩy cô đến bước đường cùng. Giờ đây cô đang làm gì? Đang một mình lặng lẽ khóc? Đang nhốt chặt mình ở trong nhà chẳng bước chân ra khỏi cửa? Hai tay anh run lên, anh đảo mắt khắp phòng, nhìn xem còn đồ gì có thể đập được nữa không? Khắp phòng bừa

bọn ngỗng ngang, thì ra những đồ nào có thể đập vỡ thì anh đã đập hết cả rồi, chỉ trừ anh ra, còn tất cả, tất cả đều vỡ vụn.

Cuối cùng cửa phòng cũng được mở, Hách phu nhân đưa mắt nhìn khắp phòng, lạnh lùng dặn dò người vệ sĩ bên cạnh: “Gọi người đến quét dọn sạch sẽ.” Gia Tuấn trốn tránh mắt nhìn bà, dùng toàn bộ sức lực của mình trốn tránh mắt nhìn bà. Ánh mắt ấy khiến bà có chút hoảng sợ, vội cẩn thận rón rén bước lại gần lay lay cánh tay anh. Mắt anh vẫn trốn tránh như vậy nhìn bà, ánh mắt buốt lạnh băng giá.

Bà khó khăn cất lời: “Lần này, Giai Lệ làm như vậy là hơi có chút quá đáng, nhưng đứng ở hoàn cảnh của nó mà nói, thì điều này cũng có thể lượng thứ được, con đừng có làm ầm ĩ lên, đòi chia tay với nó.”

Anh nhìn mẹ, nhớ đến đêm hôm ấy. Bốn bề vắng lặng, cây cối xanh biếc, cây nối tiếp cây, giống như trải thảm đỏ ở hai bên để nhiệt liệt chào đón họ. Anh công cô trên lưng, trong lòng tràn đầy vui sướng, lâng lâng như đang bay lượn trên những đám mây. Đột nhiên nước mắt cô chảy dài rớt xuống: “Nếu như có một ngày, đến cả em anh cũng không còn nhớ...” Anh dừng bước, lắng nghe hơi thở hổn hển của cô, dường như cô đang thở rất khó khăn. Anh tiếp tục bước, vừa cười vừa nói: “Nhấn em đã nhận rồi, cả đời này chúng ta sẽ ở bên nhau, cả đời này chúng ta sẽ không quên được nhau.” Anh ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Nếu như không thể ở cùng nhau, thì chúng ta sẽ chết cùng nhau nhé.”

Anh định thần lại, nhìn mẹ, thấp giọng nói rõ ràng từng chữ một: “Nếu như không thể sống cùng nhau thì con và cô ấy sẽ chết cùng nhau.” Rồi anh đọc lại rõ ràng từng chữ: “Nếu như không thể sống cùng nhau, thì nhất định sẽ chết cùng nhau.”

Hách phu nhân bước chân loạng choạng lùi lại hai bước, mở trừng mắt như không tin vào những điều vừa nghe thấy: “Chết cùng nhau? Con có biết câu nói ấy làm tổn thương đến mẹ như thế nào không, con chỉ là vì một người con gái... chỉ là vì một người con gái mà đến ngay cả sinh mệnh của mình cũng không cần sao?” Bà thất vọng đến cùng cực, lắc đầu ngao ngán, trái tim ngập tràn đau khổ, nỗi đau khổ ấy như ngàn vạn con sâu đang đục khoét gặm nhấm điên cuồng khắp cơ thể bà. Bà giơ tay lên, bạt tai cho anh một cái.

Bà tức giận hỏi: “Vây bây giờ, con còn muốn ở với cô ta hay không?”

Anh chẳng buồn chớp mắt, vẫn trừng trừng nhìn bà, ánh mắt ấy như dao đâm thẳng vào người bà. Anh chậm rãi buông ra từng chữ: “Đến chết, cũng không buông tay.”

Bàn tay bà run lên, nước mắt rung rung ngập tràn trong mắt: “Ta nuôi con lớn đến chừng này, để đến bây giờ chỉ vì một đứa con gái mà con lại gây chuyện với ta phải không?” Bà ngạjen ngào nói: “Ta nuôi con hai mươi mấy năm, để đến bây giờ, con dùng cái chết để ép ta. Vì sao, vì sao con lại ép ta như vậy?”

Trong lòng anh có chút chấn động, anh thấp giọng gọi “Mẹ!” Bà trừng mắt nhìn anh, nước mắt rơi lã chã, bà nói: “Ta cũng chỉ là bị ép bắt dặt dĩ mà thôi. Không phải ta chê nó bần cùng nghèo khó, cũng không phải là cảm thấy nó không có quy củ phép tắc gì, thường thất lễ đối với bề trên. Chỉ là... chỉ là bởi vì... một lẽ, một nỗi khổ bất đắc dĩ ở trong lòng.” Hai tay bà run run nắm lấy cổ tay anh “Hãy coi như là con đang giúp mẹ, hãy quên nó đi, nhất định phải quên nó đi, nhất định phải quên con nhé...”

Nước mắt anh cũng rưng rưng, chần chờ một lúc rồi anh mới chậm rãi nói: “Đến chết, con cũng không buông tay, cả đời này, tuyệt đối con sẽ không buông tay, sẽ không rời xa cô ấy!”

Hách phu nhân cơ hồ nước mắt đã giàn giụa trên mặt: “Là con ép mẹ phải không... nếu như con chết, mẹ e là mẹ cũng không thể sống được. Bên nặng bên nhẹ, con tự mình cứ nghĩ kỹ đi. Ta không thể... không thể nhìn đứa con của mình, ta không thể giương mắt nhìn con trai của mình hủy hoại tất cả. Tuyệt đối không thể!”

Hai chân anh bỗng chốc mềm nhũn, run rẩy quỳ xuống trước mặt bà, anh thất thanh gọi: “Mẹ...” Hách phu nhân hốt hoảng đưa tay đỡ lấy anh “Con đứng lên đi.” Anh lắc đầu: “Chỉ cần mẹ đồng ý, con có thể ở bên cô ấy, mẹ...” Hách phu nhân trong lòng cứng rắn: “Con muốn quỳ thì cứ quỳ, còn ta sẽ không bao giờ đồng ý.”

Bà đau lòng đưa mắt nhìn anh một cái, rồi chẳng buồn quay đầu nhìn lại, đi thẳng ra khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa, bà rút điện thoại ra, bấm số, rồi cất giọng bi thương gọi: “Cha...” Giọng bà nghẹn ngào: “Cha có cách không ạ, có cách để xử lý đứa con gái ấy, chỉ cần xử lý cô ta, cho dù là đi đâu cũng không cần bận tâm.

Con chỉ muốn cô ta biến mất.” Rồi bà đau khổ bật khóc: “Gia Tuấn, nhất định phải cứu lấy Gia Tuấn. tất cả đều không thể để cho cô ta hủy hoại, xin cha... hãy làm cho cô ta biến mất!”

Trời tối rồi trời lại sáng, cả ngày đất trời cứ tuần hoàn như vậy, tất cả vạn vật trên thế giới này cũng đều tuần hoàn như vậy, tuần hoàn chẳng có nguyên tắc gì, trùng lặp cũng chẳng có lý do gì.

Chuông cửa kêu, cô ra mở cửa, trước mặt cô là Hách phu nhân và Gia Gia sắc mặt có vẻ vô cùng nghiêm trọng. Cô mở cửa, cười thoải mái: “Gia Gia, sao ông lại đến đây?” Tuy hỏi như vậy nhưng thực ra trong lòng cô đã đoán ra được điều gì đó.

Gia Gia sắc mặt trắng bệch, thần sắc có vẻ không được tốt, giống như mắc bệnh nặng vừa khỏi vậy. Hách phu nhân dìu ông bước vào trong phòng, bà đưa mắt nhìn khắp gian phòng rồi dìu ông ngồi xuống ghế sofa. Gia Mi đầu cúi thấp, ngồi đối diện trước mặt ông, cả người cứng đờ.

Gia Gia chỉ lặng lẽ nhìn cô, không nói lời nào. Cô đầu càng cúi thấp, nhớ đến ngày hôm ấy, khi ở trong phòng khách, cô hoàn toàn bất ngờ, mở trừng mắt thất thanh hỏi: “Vậy thì mẹ của cháu...”

“Mẹ của cháu mắc bệnh này. Nếu như cháu kết hôn cùng với Gia Tuấn, con của các cháu, đặc biệt là con trai, tỉ lệ mắc bệnh này rất cao. Loại bệnh di truyền này, trừ phi có cách thay đổi được căn nguyên của nó, nếu không thì không thể chữa trị.” Gia Gia chỉ thở dài: “Mẹ của Gia Tuấn không thể chấp nhận, còn ta, ta cũng không thể chấp nhận.”

Bây giờ, ông đến tận đây, phải chăng là giới hạn của sự chấp nhận đã lên đến cực điểm nên đã bùng nổ? Họ muốn cô biến mất? Muốn cô vĩnh viễn biến mất trước mặt Gia Tuấn như vậy mới buông tha?”

Hách phu nhân lay lay Gia Gia: “Gia Gia, cha nói đi ạ.” Gia Gia nhìn cô, khẽ thở dài hỏi: “Gần đây, cháu sống thế nào? Việc ở trên báo, ta đã xem rồi, và cũng nghe rồi. Thông thường mọi người sẽ không có cách gì chịu đựng, cho nên... ta đã thay cháu nghĩ ra một cách.”

Hai tay cô bắt đầu run rẩy, toàn thân căng cứng như cung đã lên dây. Gia Gia thấp giọng,, đầu mày nhíu chặt: “Ta nghĩ, hay là cháu tạm thời rời đi đến một chỗ khác như vậy thì tốt hơn, điều này đối với cả hai bên đều tốt, và đối với tất cả mọi người chúng ta, cũng là một sự giải thoát.”

“Gia Gia...” giọng của cô run rẩy, cô ngược mắt lên, nhìn như dán chặt vào ông: “Nếu như... là cháu muốn nói nếu như... cháu đã từng làm cho ông thấy thoải mái, làm cho ông thấy vui vẻ, thì cháu xin ông, xin ông đừng như vậy... đừng ép cháu phải rời xa anh ấy... cháu không mong được kết hôn cùng anh ấy, cũng không mong được ở cùng anh ấy trọn đời, cháu chỉ mong... chỉ mong được nhìn anh ấy từ xa xa... từ xa xa thôi ạ. Nếu như phải rời xa nơi này, cả đời này, cháu e là sẽ không có cơ hội để được gặp anh ấy.”

Hai mắt Gia Gia có chút cay cay: “Nhưng phải làm sao bây giờ, nó không chịu... thậm chí còn nói, nếu như không thể ở cùng với cháu, thì nó nhất định sẽ chết cùng cháu... vậy thì phải làm sao đây? Ngoài cách cháu phải rời đi chỗ khác, thì thực chẳng còn cách nào cả... ngoài cách như vậy, thật sự không còn sự lựa chọn nào khác...”

“Không thể được...” cô đột nhiên quỳ xuống, cả người run rẩy. “Cháu sẽ nghĩ cách, chỉ cần không phải rời xa nơi này, cháu sẽ cố gắng nghĩ cách... nghĩ ra cách để khiến anh ấy quên cháu đi, nghĩ ra cách để trái tim anh ấy không còn nhớ đến cháu... cháu sẽ nghĩ cách... cháu xin mọi người, đừng bắt cháu phải rời xa nơi này. Cháu biết mọi người sẽ có trăm ngàn cách để cháu phải rời đi, cho nên, cháu xin mọi người... đừng ép cháu như vậy...”

Gia Gia nhắm chặt hai mắt, lắc lắc đầu: “Chỉ cần cháu còn ở đây, thì nó vẫn hy vọng, chỉ cần cháu xuất hiện trước mặt nó, nó sẽ không bao giờ quên được cháu, cho nên cháu cần phải ra đi. Chỉ cần cháu ra đi, thì tất cả mọi người đều được giải thoát.”

Cô giống như mắc phải một cơn bạo bệnh, cả người như muốn rã ra, nước mắt ứa nhòe: “Cháu có cách, cháu thật sự có cách. Chỉ cần cháu đi với một người đàn ông khác, anh ấy nhất định sẽ không còn hy vọng, chỉ cần cháu kết hôn với một người đàn ông khác, anh ấy nhất định sẽ quên cháu. Chỉ cần cháu... chỉ cần cháu...” Cô đau khổ ôm lấy miệng, nghẹn ngào không thể nói nên lời được nữa. Trái tim quặn thắt, đau đốn, đau đến mức như sắp không thể nào thở được nữa, toàn thân như có ngàn vạn mũi dao đang đâm vào

đau đớn... Nước mắt cô cứ thế tuôn rơi: “Cháu nhất định sẽ... nhất định sẽ cùng người đàn ông khác... cháu nhất định... hãy tin cháu...”

“Gia Mĩ” Hai tay Gia Gia run run đỡ cô đứng dậy “Chúng ta xin lỗi cháu. Nhưng... loại bệnh ấy, thật không thể nào chữa được, ta cảm thấy rất áy náy, thật sự xin lỗi cháu... xin cháu... hãy buông tha cho Gia Tuấn, và hãy buông tha cho chúng ta...”

Cô mím chặt môi, nhưng môi cô vẫn run lên bần bật, toàn thân run rẩy, nước mắt giàn giụa trên mặt, không ngừng gật đầu: “Cháu sẽ nhất định buông tha anh ấy... nhất định sẽ... Cô khóc hu hu: “Gia Gia, cháu nhất định sẽ buông tha anh ấy... cháu nhất định sẽ... cho dù phải dùng bất cứ cách gì, cháu nhất định sẽ khiến anh ấy quên cháu đi. Nhất định sẽ làm như vậy...”

Trong phòng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, toàn thân Gia Mĩ như bị rút hết sinh khí, trở nên trống rỗng, cô nằm dài trên ghế sofa, trái tim vẫn đập đau như vậy, từng cơn từng cơn quặn thắt. Cô cầm điện thoại, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi. Điện thoại được nối, giọng cô nghẹn ngào: “Hà Văn Hiên, xin anh hãy giúp em.”

“Được, em cần anh làm gì cũng được...”

“Hãy ở cùng em, anh... hãy ở cùng em.” Cô ôm lấy ngực khóc thút thít. “Chúng ta hãy ở cùng nhau...”

Ở đầu dây điện thoại bên kia yên lặng một hồi lâu, một lát sau mới từ từ truyền đến lời nói: “Được, thế nào cũng được...” Nước mắt cô giàn giụa: “Xin lỗi...”

“Em không cần phải xin lỗi anh...”

Cô gác điện thoại, hai cánh tay ghì chặt lấy mình, toàn thân cô run rẩy kịch liệt, đến nỗi hai hàm răng va vào nhau lập cập: “Gia Tuấn, xin lỗi anh...”

Tiết trời ẩm ướt, bên ngoài những cơn mưa nhỏ lất phất rơi xuống, bầu trời bị những dòng nước mưa chia cắt thành những mảnh nhỏ, vụn vỡ.

Cô ngẩn người một lúc lâu rồi cuối cùng mới nói: “Cảm ơn anh.” Hà Văn Hiên lật cuốn sách, chỉ lặng im, giống như không hề nghe thấy, cô đưa mắt nhìn anh nói: “Nếu cảm thấy buồn chán vô vị, anh có thể đi đi.” Hà Văn Hiên cười, hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào quyển sách: “Không buồn.”

Cô ngồi trên ghế sofa, dùng hai tay ôm chặt lấy hai đầu gối, vùi đầu vào đùi mình, cố gắng cười, nhưng khuôn mặt lại lạnh băng, cứng ngắc, đến cười cũng không thể nào cười nổi, cô buồn đến mức chỉ muốn rơi lệ. Anh buông sách xuống, nhìn cô: “Em tốt nhất là đừng có khóc, nếu không anh chàng đó sẽ cho là anh bắt nạt em.”

Cô khẽ chớp mắt, liên tục lắc đầu: “Em đâu có khóc.” Sắc mặt anh chẳng chút biểu cảm “Tốt nhất là như vậy.” Cô quay mặt đi, trốn ánh mắt nhìn của anh. Anh đưa tay quay mặt cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô, nói từng chữ từng chữ một: “Bây giờ em là bạn gái của anh, cho nên xin em đừng xem như là anh không tồn tại.”

Cô gật đầu, sống mũi có chút cay cay: “Em biết rồi.” Anh cầm chiếc điện thoại lên, bật ti vi, thờ ơ hỏi: “Em xác định làm như thế này thì anh ấy sẽ hết hy vọng? Sẽ từ bỏ em?” Cô ngẩn người một lát, rồi định thần lại nói: “Nên như vậy.” Anh chau mày, nhìn cô: “Nên? Chẳng có gì chắc chắn tuyệt đối?”

“Anh ấy rất cố chấp.”

“Ừm.”

“Cảm ơn anh.”

“Em thật sự nghĩ là cảm ơn anh sao?” Anh khẽ mím chặt môi, mặt anh kề sát đến trước mặt cô: “Nếu như là thật lòng muốn cảm ơn anh, vậy thì em có thể làm cho anh một việc được không?”

Trong lòng cô có chút chấn động, gắng sức trấn tĩnh lại hỏi: “Việc gì?” Sắc mặt cô có chút lo lắng, anh pha trò, nhìn cô cười cười: “Để anh cần em một cái có được không?” Cô sa sầm mặt: “không được.”

“Ha ha” Anh lớn tiếng cười: “Điều này chứng tỏ em không thành tâm thành ý cảm ơn anh. Có điều là em không nên căng thẳng như vậy, ai cũng đều có thể giúp đỡ em, em chọn trúng anh, đó là vinh hạnh của anh.” Ánh mắt cô chớp chớp, sắc mặt càng thêm u ám: “Đây không phải là chuyện đáng cười, nếu như anh không muốn, em cũng không ép anh.”

Anh khẽ cười: “Anh không hề nói là anh không muốn, giống như là tự em hối hận vậy, như là muốn đẩy anh ra.” Anh khẽ vuốt ve gương mặt cô, thì thầm nói: “Anh nói cho em biết, lần này, là em tự tìm đến anh, nên đừng có nghĩ là có thể dễ dàng đẩy anh đi như vậy.”

Cô bắt đầu cảm thấy Hà Văn Hiên là một người vô cùng đáng sợ.

Ngoài cửa có tiếng lạch cạch, có người đang mở khóa. Hà Văn Hiên lập tức gắng sức kéo cô vào trong lòng. Cô bám lấy cổ anh, cố gắng mỉm cười. Hà Văn Hiên ngẫm mỉm cười hỏi cô: “Lát nữa chúng ta đi ăn cơm? Ăn ở quán lần trước hay là ở chỗ khác, lần nào em cũng là người chọn địa điểm mà.”

Cô mỉm cười dựa vào lòng anh: “Anh quyết định đi, có được không?” Hà Văn Hiên trên mặt nhoẻn cười, nhưng ánh mắt lại lạnh băng, chẳng có chút tình cảm nào, anh thở dài nói: “Lại bảo anh lựa chọn hả? Ở cùng em, thực là phiền phức quá.”

Gia Tuấn đứng ở ngoài cửa, cả người nghếch ra như kẻ ngốc, vào cũng không được mà ra cũng không xong. Anh mở trừng mắt không dám tin vào những điều mình vừa nghe và nhìn thấy, bọn họ... đã ở cùng nhau từ lúc nào vậy?

Gia Mĩ nguyệt dài nói: “Vậy thì anh không cần phải ở cùng với em nữa.” Hà Văn Hiên chỉ cười: “Thật kỳ lạ, chúng ta ở với nhau lâu như vậy rồi, tại sao lại có người hiểu lầm em là tình nhân của Hách Gia Tuấn nhỉ, thật không thể hiểu nổi.” Gia Mĩ khẽ cười: “Đám người đó, toàn là kẻ ngốc. Cứ tưởng rằng, ăn cơm với nhau, ở cùng nhau thì sẽ là tình nhân ư? Nếu thực như vậy thì toàn bộ đàn bà trên thế giới này, chỉ e đều là tình nhân của người khác cả.”

Hà Văn Hiên nói: “Không cần căng thẳng như vậy, anh cũng chẳng thêm để ý.”

Gia Tuấn xoa xoa nắm đấm, đấm mạnh vào cửa, nghiêng chặt răng nói: “Trình Gia Mĩ, anh đến thăm em đây.” Gia Mĩ giả vờ giống như bị bắt ngờ ngoài dự liệu, liền hoảng hốt buông Hà Văn Hiên ra, quay người lại nhìn anh khẽ mỉm cười: “Gia Tuấn, mấy ngày vừa rồi anh sao vậy, chẳng đến thăm em? Để em phải chịu tiếng oan.”

Gia Tuấn nhìn cô đau khổ, tự cười giấu cợt nói: “Em có người luôn ở bên cạnh rồi, anh đến chẳng phải là nhiều chuyện hay sao? Hai người tiếp tục đi, cứ xem như anh chỉ là một vật trong suốt vậy.” Hà Văn Hiên đứng dậy nhìn anh, cười nói: “Hách Gia Tuấn, có đi ăn cùng chúng tôi không? Gia Mĩ và tôi đang tranh cãi nhau xem chúng ta nên đi ăn ở chỗ nào.”

Gia Tuấn gắng sức đẩy cánh cửa, nghiêng chặt răng lẩm bẩm: “Trình Gia Mĩ, em nấu cơm cho anh ăn!” Gia Mĩ có chút chần chột, miễn cưỡng cười với anh: “Anh chàng này hay nhỉ, em việc gì mà phải nấu cơm cho anh ăn? Hà Văn Hiên nói mời anh đi ăn cơm, anh mới không cần nấu.”

Hách Gia Tuấn ngồi trên ghế sofa, bắt chéo hai chân, hai tay đan vào nhau nói: “Trình Gia Mĩ, em... nấu cơm cho anh ăn.” Anh nhìn cô chằm chằm, gần giọng nói từng chữ: “Nhanh một chút, nấu cơm cho anh ăn, anh đói rồi.”

Gia Mĩ lườm anh một cái, nói rõ ràng: “Em không nấu.” Hà Văn Hiên vội dãn xếp “Anh nghĩ...”

“Anh ngậm miệng lại.” Hách Gia Tuấn ngắt lời anh, sắc mặt hầm hầm có vẻ đe dọa người khác: “Tôi bị mẹ tôi nhốt mất ngày, không được ăn cơm, cho nên Trình Gia Mĩ, em đi nấu cơm cho anh ăn!”

Gia Mĩ rút ra một tấm thẻ nhỏ, ấn một dãy số quen thuộc: “Alô, xin chào, làm phiền mang đến cho tôi vài món ăn.” Cô gọi vài món rồi cúp điện thoại, hỏi Hách Gia Tuấn: “Đã đủ để anh ăn chưa?”

Hách Gia Tuấn trừng mắt nhìn cô, sắc mặt hầm hầm, nghiêng răng nói: “Trình Gia Mĩ, em đừng nghĩ sẽ vứt bỏ được anh! Cả đời này cũng đừng hòng, biết chưa!”

Mưa bên ngoài cửa sổ vẫn lất phất rơi xuống, không to không nhỏ, nhưng cũng đủ khiến người đi đường bị ướt. Trong phòng, không khí thật là ngột ngạt, Gia Mĩ hai tay chống cằm, mắt vẫn nhìn chăm chú vào màn

hình ti vi. Hà Văn Hiên cuối cùng không tìm chế được nữa, nói với Hách Gia Tuấn: “Cơm cũng ăn xong rồi, những việc nên làm đã làm rồi, bây giờ phải chăng về đi thôi?”.

Hách Gia Tuấn lạnh lùng lườm anh ta một cái: “Không thấy bây giờ trời đang mưa đó sao? Trời cũng sắp tối rồi, tôi về đâu bây giờ?” Anh trừng mắt nhìn Gia Mĩ: “Này, Trình Gia Mĩ, từ hôm nay trở đi, anh sẽ ở nhà của em.”

Hà Văn Hiên cười lạnh: “Đại thiếu gia, anh hình như đã làm sai rồi, bây giờ mọi người đều cho rằng, cô ấy là tình nhân của anh, vậy mà anh còn ngang nhiên công khai đến đây, trắng trợn đòi ở lại nhà cô ấy? Rốt cuộc, anh định ép cô ấy đến bước đường nào mới chịu buông tay? Muốn cô ấy chết à? Liệu khi cô ấy chết rồi, anh có cam tâm không?”.

Gia Mĩ vẫn nhìn chăm chú vào ti vi, nhìn không chớp mắt, nhưng trong đầu chỉ là một khoảng không trống rỗng. Hách Gia Tuấn gương mặt chẳng chút biểu cảm: “Tôi làm việc gì với cô ấy, từ lúc nào đến lượt anh có quyền hỏi?” Gia Mĩ “ầm” một tiếng, dùng hết sức ném chiếc điều khiển, nổi giận đùng đùng xông đến trước mặt Gia Tuấn: “Anh ấy là bạn trai của tôi, dựa vào cái gì mà không quản được tôi chứ?”.

Hách Gia Tuấn thở phì phì, khó khăn hỏi: “Vậy còn anh?” rồi giọng anh lạnh băng: “Vậy anh trong mắt em, có thể xem là thứ gì? Phiền em hãy nói cho anh biết, Hách Gia Tuấn này trong con mắt em là cái thứ gì?”.

Cô cúi thấp đầu, đầu lưỡi như đang muốn run lên, rất khó khăn mới thốt ra được vài chữ: “Bạn bè bình thường.”

Gia Tuấn đứng bật dậy, đầu mày nhíu chặt, hai mắt cay sè: “Bạn bè bình thường?” Anh dùng hết sức túm lấy cổ tay cô, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Trình Gia Mĩ, em đối với anh chỉ là bạn bè bình thường thôi sao?” Anh như không dám tin vào những điều cô vừa nói, nước mắt như muốn dâng đầy: “Chúng ta, vẫn chỉ là bạn bè bình thường thôi sao?”

Cô ngược mắt nhìn anh: “Không chỉ là bạn bè bình thường...” cô cười lạnh lùng: “Chúng ta chính là bè lũ ngoan cố, bạn bè tốt, rất tốt của nhau.” Hách Gia Tuấn buông tay cô ra, tay run run rút một điều thuốc từ trong ngực ra, gần lên môi: “Bạn tốt, làm phiền, ưon cái bật lửa.”

Cô rất khó khăn để thở, nhưng giọng thì vẫn giữ vẻ lạnh lùng như vậy: “Nhà em không có bật lửa.” Hà Văn Hiên rút bật lửa ra đưa cho anh, anh nhận lấy, trên mặt cố nặn ra nụ cười: “Cảm ơn, bạn trai của người bạn tốt của tôi.” Anh đưa thuốc lên môi, rít một hơi thật mạnh, rồi phả thẳng khói thuốc vào mặt cô. Trong mắt cô như bị đâm vô cùng đau đớn, đau đớn đến mức lệ sắp tràn khỏi mi rơi xuống. Anh cười nhạt thếch: “Làm gì mà đáng vẻ như thế này, để khói thổi đến? Phải rồi, không có việc gì thì cần gì phải châm lửa, tự mình châm lửa, rồi tự mình phải đi tắt, đã định trước thế nào cũng sẽ bị khói hun làm cho tổn thương mà.”

“Anh không cần phải nói những lời châm chọc như vậy.” Gia Mĩ không nhịn được, chau mày nổi cáu: “Anh đừng cho là như vậy, anh đừng có mặt dày mày dạn, thì tôi còn thích anh. Tôi từ trước đến giờ đã bao giờ từng nói là tôi thích anh chưa? Chỉ là do anh tự tưởng là như vậy, tự anh tưởng là như vậy thôi...”

“Tự tưởng là...” Hách Gia Tuấn cắt ngang lời cô, khẽ chau mày cười: “Tự mình cởi hết quần áo nằm ở bên cạnh tôi, rồi sau đó lại chỉ vào tôi mà nói là do tôi tự tưởng là... Tự mình muốn ngủ cùng tôi một đêm, rồi lại trách tôi là do tôi tự suy nghĩ nhiều mà thôi... tự mình...”

“Anh ngậm miệng lại cho tôi.” Cô gơ quyển lên, giận dữ nhìn anh: “Nếu anh còn dám nói một chữ nữa, tôi sẽ không khách khí với anh đâu.”

“Không khách khí?” Anh giật điều thuốc trong miệng xuống, dùng hết sức bóp nát nó. Trong lòng bàn tay bị đầu thuốc nóng châm bỏng rát, nhưng hình như anh chẳng có chút cảm giác gì. Chỉ gắng sức bóp: “Tôi quên mất, Trình Gia Mĩ rất lợi hại, thôi được rồi, tôi đi ngủ đây, hai bạn cứ từ từ chơi. Tôi không quấy rầy hai người nữa.”

Cô nhìn theo bóng anh, cả người cơ hồ như muốn ta ra, vụn vỡ, cô đổ sập vào lòng Hà Văn Hiên, cả người run lên cầm cập. Làm sao bây giờ? Cô dường như sắp không chịu đựng nổi nữa khóc trước mặt anh... Hách Gia Tuấn, trái tim anh đau đớn lắm phải không? Nhưng thà đau một lúc còn hơn là nỗi đau dài đằng đặc... anh sẽ hiểu, sau này nhất định anh sẽ hiểu.

Hách Gia Tuấn gắng sức kéo cửa lại, cả người như chẳng còn chút sức lực nào đổ sập xuống giường, từng lời từng lời của cô giống như mũi dao sắc nhọn đâm thấu tâm can anh, đâm khắp cơ thể anh, làm cho cả người anh chỗ nào cũng tức máu. Trong tim từng trận từng trận đốn đau, vật vã, anh đau khổ túm chặt lấy lồng ngực, đau đến mức như không thở nổi nữa. Anh buồn để mặc kệ nước mắt tuôn rơi, nhớ đến ngày hôm ấy, cái ngày mà cô chẳng mặc gì, sà vào lòng anh, toàn thân anh căng cứng, cả người nóng hầm hầm như một biển lửa, nhưng lại không dám động. Cô ngủ thật an lành, đến cả trong mơ cũng khẽ mỉm cười. Anh thì lại giống như đang bị lửa thiêu đốt, nhưng giống như hòn đá cuội, đến cả cử động cũng không dám, bởi anh sợ, nếu anh khẽ động, nụ cười trong mơ của cô sẽ tan biến không còn dấu vết. Trong mơ, cô đột nhiên thì thầm: “Gia Tuấn, em yêu anh...”

Cả người anh giống như bị điện giật, anh chỉ biết mở trừng mắt nhìn cô, nước mắt chọt ứa ra, giàn giụa trên mặt, anh khẽ khẽ cúi xuống hôn lên môi cô. Cô chẳng biết gì, càng ôm anh chặt hơn, cơ thể cô dần khít lên cơ thể anh...

Nếu như... anh không nghe nhầm, cô rõ ràng là nói yêu anh... nhưng... vì sao cô lại lúc gần lúc xa, lúc nóng lúc lạnh như vậy? Nhưng anh chẳng quan tâm đến tất cả điều đó, trước bao nhiêu người anh đã nói rõ với cô, nhưng cô lại đánh anh, rồi giận dữ bỏ đi. Anh tặng cô nhẫn, cô cũng nhận rồi, nhưng vì sao bây giờ... bây giờ lại làm như vậy?

Anh không tin cô không yêu anh! Cho dù có chết anh cũng không tin rằng cô không yêu anh! Nhất định có nguyên nhân, anh nhất định phải tìm cho ra nguyên nhân ấy.

Gia Mi trốn ở trong phòng, không dám ra ngoài, đất trời ẩm ướt, cả người cô cũng ẩm ướt, ẩm ướt đến mức như sắp mọc cả lên. Mốc đến sắp chết. Cô nằm bẹp dí ở trong chăn, tiếng mưa vẫn tới tấp gõ vào tai cô, cứ như thế cô không bị ràng buộc gì.

“Trình Gia Mi” Chiếc chăn đang đắp trên người cô bị giật tung ra. Cô giật bản mình, dùng hai tay giữ chặt lại, về mặt đầy cảnh giác: “Anh làm gì vậy?” Hách Gia Tuấn cong môi lên: “Nấu cơm cho anh ăn, nhanh đi nấu cơm cho anh ăn” Gia Mi không kịp nghĩ gì trừng mắt nhìn anh: “Anh là lợn à? Anh chàng này sắp biến thành lợn rồi hay sao? Ba tiếng đòi ăn một lần, anh điên rồi à?”

Hách Gia Tuấn dứt hai tay vào túi quần, lặp lại từng chữ một: “Không nấu cơm cho anh ăn thì phải ngủ cùng anh. Em tự chọn đi, nấu cơm hay là ngủ cùng?” Anh cong môi lên, cười lạnh lùng hỏi: “Này, muốn ngủ cùng với anh hay sao? Có phải em muốn ngủ cùng với anh hay không mà cứ trốn ở mãi trong phòng không chịu ra vậy? Có phải em đợi anh tự mình đi vào đúng không?”

Gia Mi một tay túm lấy chăn, quăn chặt lại inh: “Anh cút sang bên kia đi, để cho em ngủ, em rất mệt, em cần phải ngủ! Anh nghe mà không hiểu à?” Anh gắng sức kéo chiếc chăn, cô thở phì phì ngồi xếp bằng ở giường: “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Ba tiếng đồng hồ lại đến quấy rầy em một lần? Anh không thể ngoan ngoãn tự mình ra xem ti vi, hay là anh có thể đi ra ngoài, tự trở về nhà của mình.”

“Anh không có nhà.” Gương mặt Gia Tuấn lạnh lùng nói: “Gia Gia đang ở nhà ép anh phải kết hôn, cho nên anh không có nhà. Anh đã đoạn tuyệt với nhà của mình.” Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt sáng rực: “Sau này, anh chỉ có em, nếu em nhất định không giữ anh lại, anh sẽ ra đầu đường ngủ. Nếu như em nhẫn tâm để anh ngủ ở đầu đường... thì bây giờ anh sẽ đi, sẽ không làm vật cản trở trong mắt em nữa.”

Cô ngẩn người ra hồi lâu, rồi mới định thần trở lại, hốt hoảng nói: “Anh về nhà đi, về nhà rồi nhận lỗi với Gia Gia, hãy nói xin lỗi Gia Gia, Gia Gia nhất định sẽ tha lỗi cho anh.”

Anh ngồi xuống mép giường, sắc mặt u ám: “Này, em điên rồi hay sao? Dựa vào cái gì mà bảo anh về xin lỗi họ? Bây giờ là họ xin lỗi anh, chứ không phải anh xin lỗi họ.” Anh cúi thấp đầu, khẽ cười nói: “Anh muốn kết hôn cùng với người con gái mà trái tim anh yêu thương, ngoài em ra, bất kể người nào khác anh cũng không cần.”

“Anh đối với em không phải là yêu, đó chỉ là do tình bạn biến thành lòng thương cảm. Phải, anh đang thương hại em. Không phải là yêu em, điều này anh phải hiểu cho rõ. Huống hồ, em không yêu anh, cứ cho là anh thích em, thì điều đó cũng chẳng có ích gì. Em không thể ép mình yêu anh, ép mình đón nhận anh được.” Lời nói của cô từng câu từng chữ thốt ra thật khó khăn, nhưng tất cả lại rất rõ ràng rành mạch. Anh khẽ cười, lập tức dùng ngón tay nâng mặt cô lên: “Nếu như em đang nói dối thì sao? Nếu như em

nói dối, nếu như anh yêu em, em yêu anh, như vậy thì anh không khách khí với em đâu.” Cô gạt tay anh xuống, thấp giọng nói: “Anh đừng như vậy, em không yêu anh.” Cô mím chặt môi, khó khăn thốt ra từng chữ: “Em chưa bao giờ yêu anh.”

“Hả?” Anh khẽ chau mày, cả người chồm về phía cô đè cô xuống. Anh đè chặt cô ở dưới cơ thể mình, cười ma mĩnh: “Anh đã nhắc nhở em, nếu như nói dối, anh sẽ không khách khí với em đâu.” Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào mặt cô: “Anh không khách khí đâu.” Cô như đứng trước kẻ thù to lớn, luống cuống mở trừng hai mắt, mở to đến nỗi con ngươi như muốn lòi ra: “Anh đừng như vậy” hai tay cô đặt trên ngực anh: “Em sẽ tố cáo anh, anh dám làm điều gì với em, em nhất định sẽ tố cáo anh, tố cáo anh để anh phải ngồi tù, để anh không bao giờ nhìn thấy mặt trời.”

“Em thật là ầm ĩ.” Anh chau mày, hai tay nâng mặt cô lên, cúi xuống hôn chặt lấy môi cô. Nhưng cô gắng hết sức mím chặt môi lại, mặc kệ anh quyết liệt mạnh mẽ như thế nào, cô cũng không có chút phản ứng gì, chỉ trừng mắt nhìn anh, ánh mắt tóe lửa.

Anh rời khỏi môi cô, nhìn cô chăm chú, ánh mắt anh nhìn dường như xuyên thấu tâm hồn cô, chạm đến chỗ sâu thẳm nhất trong lòng cô. Anh khẽ đưa tay vuốt nhẹ gương mặt đang lạnh như băng của cô, nước mắt anh như không kìm chế được nữa từng giọt từng giọt rơi xuống má cô. Lòng cô rùng xuống, trái tim co thắt lại, đau đớn. Hai tay cô run run xoa nhẹ lên mặt anh. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh rơi lệ...

Anh mím chặt môi, gắng sức cười, cười thật to, cười để át đi nỗi đớn đau trong lòng, cuối cùng, cười đến mức toàn thân rung lên bần bật. Trong lòng cô vô cùng sợ hãi, tiếng cười ấy, rõ ràng còn khó nghe hơn gấp mấy lần so với tiếng khóc. Toàn thân anh run rẩy mãi, không ngừng lại được, rồi anh ôm chặt lấy cô, nhưng cho dù có như vậy thì anh vẫn còn run, cả người anh run đến mức như chuẩn bị tan ra, bắn tung tóe khắp nơi vậy.

Cô không dám động, chiếc cằm của anh cứ run run mãi giống như sắp rớt xuống vậy. Cô khẽ mấp máy môi, cổ họng giống như bị một vật gì đó chẹn cứng lại, không thể cất tiếng. Anh cứ siết chặt lấy cô, cánh tay như sắt, vừa cứng vừa mạnh siết chặt mãi không dỗi. Phải một lúc sau, anh mới từ từ bình tĩnh lại, dịu dàng lên tiếng thì thào bên tai cô: “Anh yêu em...”

Cô vẫn như vậy lặng im không dám động, nhưng trong lòng lại chấn động mãnh liệt, toàn thân run lên, môi mấp máy nhưng vẫn không thể thốt nên lời. Cuối cùng cô đành phải nhắm mắt lại, giả vờ ngủ thiếp đi.

Nhưng từng chữ từng chữ ấy giống như một cái dùi khoan thẳng vào tận đáy trái tim cô, khiến trái tim vốn bị tổn thương của cô run rẩy vụn vỡ.

Cô nhắm chặt hai mắt, trong lòng rưng rưng chỉ muốn khóc. Cô gắng gượng thăm nhủ trong lòng: Trình Gia Mĩ, không được khóc, người nhất định không được khóc, cho dù có chết cũng không được rơi lệ.

Cô cầm tờ kết quả xét nghiệm của bệnh viện, nhìn chằm chằm vào những dòng chữ, những dòng chữ ấy như những mũi kim, chọc thẳng vào mắt cô mà khuấy đảo, khuấy đảo đến mức nước mắt cô cứ muốn tuôn ra. Người mang theo bệnh máu chậm đông, không sai, cô chính là người mắc bệnh này.

Nếu như trước đây chưa làm xét nghiệm trong lòng cô vẫn còn ôm ấp một tia hy vọng mong manh. Nhưng giờ đây, tất cả đã hết rồi. Tay cô nắm chặt lấy tờ giấy, miệng khẽ mỉm cười, nước mắt không nhịn được lăn rơi, cô cố gắng cười, lẩm bẩm tự nói với chính mình: “Trình Gia Mĩ, vậy là hết, những tia hy vọng cuối cùng đã tắt ngấm, giờ đây người đừng mơ mộng nữa, đừng mong chờ nữa...”

Cô lê từng bước từng bước về phía trước, cuối cùng không nhịn được nữa, ôm chặt lấy ngực, nước mắt giàn giụa, khụy xuống một bên góc tường. Cô đau khổ gục đầu trên cánh tay, tiếng nức nở từng tiếng từng tiếng vang lên.

“Trình Gia Mĩ, đưa kết quả xét nghiệm cho anh xem.” Tiếng của Gia Tuấn đột nhiên vang tên đầu cô, cô ngẩng đầu nhìn, không dám tin vào mắt mình, nghẹn ngào hỏi: “Tại sao anh đến đây? Anh theo dõi em à?”

Anh chỉ lặp lại từng chữ: “Anh muốn xem kết quả, anh muốn xem kết quả thế nào mà khiến em nức nở khóc như vậy.” Cô cầm tờ kết quả xét nghiệm áp sát vào ngực, sắc mặt hoảng hốt: “Không có gì... Chỉ là xét nghiệm nguyên nhân cái chết của mẹ em trước đây, em quên chưa lấy nên hôm nay mới đến lấy...”

Mắt anh đầy nước, tay run run nói: “Anh muốn xem kết quả xét nghiệm.” Cô khóc thút thít: “Em không thể để anh xem, em không muốn anh xem.” Anh mím chặt môi, nước mắt không ngăn được lại thì nhau rơi xuống: “Là gì vậy? Để anh đoán nhé, là bệnh ung thư giai đoạn cuối? Hay là không thể sinh con? Bệnh tim? Hay là bệnh gì?”

Cô khóc nức nở thành tiếng, đầu cúi thấp: “Anh đừng như vậy, nếu anh mà như vậy nữa em nhất định sẽ đánh anh, nhất định sẽ không khách khí với anh đâu.”

Anh mím chặt môi, hai mắt cay sè, cố gắng kìm chế khẽ mỉm cười, ngồi xổm xuống trước mặt cô, tay không ngừng lay lay cánh tay cô: “Đưa cho anh xem kết quả.”

Cô lắc đầu, dùng toàn bộ sức lực để lắc, rồi òa khóc nức nở không thể khống chế được: “Không được... là anh không tốt, vì sao anh đi theo em. Tất cả đều là lỗi tại anh... em không thể để anh xem được.”

Anh nghiêng chặt răng, nước mắt lăn dài trên má rồi rơi xuống: “Muốn anh đi tìm bác sĩ phải không? Có phải muốn anh đi tìm để chính miệng bác sĩ nói với anh đúng không? Anh biết em tìm bác sĩ nào, có cần ngay bây giờ anh lập tức đi tìm ông ấy?” Anh giận dữ trừng mắt nhìn cô, đứng dậy, cô hoảng hốt túm lấy cổ tay anh, nước mắt như mưa: “Em sẽ để anh xem.”

Anh cầm tờ kết quả xét nghiệm, đưa mắt nhìn cô, không dám tin ngồi xổm xuống trước mặt cô: “Nguyên nhân mà em muốn rời xa anh chỉ vì lí do này thôi sao? Người mang bệnh máu chậm đông? Chỉ là vì em mắc bệnh này mà đòi rời xa anh sao? Cho nên... cho nên em đã nói dối là em không yêu anh...?”

Bức tường sau lưng lạnh băng, lưng cô áp sát vào tường, khóc đến nỗi toàn thân như chẳng còn chút sức lực nào. Anh dùng tay dí vào đầu cô, thấp giọng nói: “Không cần phải lo lắng quá, chẳng sao cả... nếu như là bệnh có thể di truyền cho đời sau, vậy thì chúng ta không cần phải sinh con. Nếu như muốn có con, chúng ta có thể xin con nuôi... như vậy chẳng có liên quan gì đến bệnh, bởi vì việc này không hại gì đến em, cho nên... có thể xem như là mình không mắc bệnh... chỉ cần nó không hại gì đến em, chỉ cần em có thể sống, thì bệnh này, thật sự chẳng sao cả...”

Cô vùi đầu vào ngực anh, cả người mềm nhũn dựa hẳn vào trong vòng tay anh, chẳng có cách nào khống chế bật khóc nức nở. Anh cười nghèn nghẹn, ôm chặt lấy cô: “Tất cả đều chẳng có quan hệ gì, không sao hết... hãy tin anh, chỉ cần thật lòng yêu nhau, tất cả sẽ không có gì là trở ngại. Anh chỉ cần em yêu anh...” Anh ngừng lại một lát, rồi khó khăn nói: “Trình Gia Mĩ, anh thật sự yêu em... Nếu như vô số lần trước đây anh chòng ghẹo em, trêu chọc em, khiến cho em không tin lời anh nói.. thì giờ đây, anh nói cho em biết, anh thật sự rất rất yêu em...”

Cổ cô cứng đờ, cả người lạnh ngắt, nhưng trái tim lại rất ấm, giống như có một luồng khí nóng đang dịch chuyển trong cơ thể. Cô chỉ khóc, chỉ có thể khóc, bất kể lời gì cũng không thể nào thốt ra được. Giờ đây cô nhưng chẳng còn chút sức lực nào, đến một chút khí lực để nói dối cũng không có. Trong tim, trong đầu, chỉ có anh, tất cả đều là hình ảnh anh tràn ngập.

Từng chữ từng câu anh nói, giống như vô số đóa hoa sắc sỡ đầy màu sắc đang chen nhau nở rộ trước mắt cô. Trong mắt cô đâu đâu cũng là hoa, đâu đâu cũng là anh. Nếu như... yêu là ý trời, thì cô cần phải yêu anh ấy, cả đời này cần phải tận lực yêu anh ấy.

“Nhưng, có thật không liên quan gì không? Tất cả, có thật là có thể không?”.

Trình Minh Lăng hai mắt mở to, to đến mức như con người sắp lòi cả ra ngoài. Hắn đau khổ vò đầu bứt tóc, hai chân quỳ thẳng xuống đất. Giống như không thể khống chế, cả người cơ hồ như một kẻ ngốc.

Anh cả ngồi phía trên, sắc mặt không chút biểu cảm, chỉ lạnh lùng nhìn hắn: “Minh Lăng, ta không biết người đã đắc tội với người ta như thế nào, nhưng lần này ta không giúp người nổi đâu.” Anh cả ngừng lại một lát, chau mày hỏi: “Này, người rốt cuộc là đã đắc tội với ai? Ai dẫn người đến chỗ chết như vậy?”.

Trình Minh Lăng lắc đầu liên tục, gương mặt hoảng sợ: “Em bị người ta vu khống, em vốn không có vận chuyển ma túy, anh, lần này anh hãy giúp em.” Hắn nghĩ một lát rồi lại khẩn thiết nói: “Chiếc xe ấy vốn không phải là của em, em từ xưa tới nay không biết trên xe có tàng trữ ma túy, anh nhất định phải giúp em.”

Anh cả chỉ cười lạnh, khề nhún vai: “Ta cũng bất lực, người cho dù có trốn được về đây, cũng chứng minh người có tin tưởng anh cả ta. Nhưng là vận chuyển ma túy, đây là tội lớn, ta không thể tìm được người gánh tội thay người.” Anh cả lại quét mắt một vòng nhìn huynh đệ xung quanh, hỏi: “Ai bằng lòng gánh vác tội giúp hần thì bước ra.”

Trình Minh Lãng bỗng nhiên đứng dậy, bước lên trước lay lay cánh tay anh cả: “Em đã đi theo anh mười mấy năm rồi, không có công lao thì cũng có chút công sức, lần này anh nhất định phải giúp em.”

Ánh mắt Trình Minh Lãng âm u: “Em không có vận chuyển ma túy, vì sao cần tìm người gánh tội thay em? Em trong sạch, thật sự trong sạch.” Anh cả bật cười lạnh lùng, ánh mắt sáng rực: “Vấn đề là người lái xe bị cảnh sát tóm ngay tại trận, xe cũng đã bị đem về đồn cảnh sát rồi.” Trình Minh Lãng nheo mắt, sắc mặt u ám: “Nhưng, chiếc xe ấy là do anh bảo em đi lái mà.”

Anh cả hừm to một tiếng, nghiêng chặt răng chỉ thẳng vào hần nói: “Ý người là gì? Phải chăng là có ý bảo anh cả ta mưu hại người sao?” Sắc mặt hần xanh xám: “Ta nói cho người biết, ta bảo người đi lái xe là không sai. Nhưng trước khi lái, trên xe vốn không có ma túy.”

Trình Minh Lãng biết mình đuối lý nên cầu xin: “Hãy cho em một con đường sống.” Anh cả lườm hần: “Việc này, cũng không phải là không có cách giải quyết, vấn đề là người có chịu hay không, con gái người có chịu hay không?”

Trình Minh Lãng lo lắng hỏi: “Việc này thì liên quan gì đến con gái tôi?” Anh cả khề nheo mắt cười nói: “Thôi có lời này muốn nói thật với người, ta rất vừa ý con gái của người, chỉ cần người bán nó cho ta, tất cả những việc này ta sẽ giúp người dàn xếp ổn thỏa.”

Trình Minh Lãng run lấy bẫy, phải mất một hồi lâu mới gắng gượng từ trong cổ họng thốt ra được một câu: “Tôi làm sao có thể bán được Gia Mĩ... cho dù lòng lang dạ sói, tôi cũng không thể mang nó bán đi...”

Anh cả nhún vai chẳng thêm để ý: “Vậy thì tùy người, ta cho người thời gian ba ngày để suy nghĩ. Sau ba ngày, việc sống chết của người ta mặc kệ.” Hần dặn dò huynh đệ đang đứng ở hai bên: “Tiễn hần về.” Anh cả nhìn hần đi khuất, vội vàng rút điện thoại ra, nói lấy lòng: “Dư tiên sinh, mọi việc đã dàn xếp xong.”

Trình Minh Lãng thực sự hoảng hốt, bên ngoài trời vẫn đang mưa nhỏ, lất phất, lộn xộn, giống như những tảng băng rất nhỏ rơi thẳng xuống, đập vào người đau nhói. Con đường dài rộng mênh mông, nhưng lại vô cùng vắng vẻ, mọi người dường như đang ở trong lòng hấp, tất cả đều như đang bị hấp lên.

Hần nghĩ đến ngày hôm ấy, khi Gia Mĩ thất thần chạy vào phòng hậu sản, đánh cho hần một quyền rồi đá vào chân hần, hần thực sự không chịu được, lớn tiếng gào lên: “Trình Gia Mĩ, con điên rồi sao, con giống hệt mẹ con, tất cả đều điên rồi.” Gia Mĩ hai mắt đỏ ngầu túm lấy cổ áo hần nhấc lên, nước mắt ầng ậng, cuộn cuộn như nước đang sôi: “Mẹ ta không có bệnh, người có bệnh là người.” Cô tận lực gào lên: “Người mới là kẻ mắc bệnh.” Hần hoảng sợ bỏ trên đất, chỉ muốn tránh né cô, “Cả hai mẹ con nhà con đều mắc bệnh, ta không thể để cho hai người hủy hoại cuộc đời của ta được. Ta cần phải lấy người khác, cần phải sinh con nối dõi tông đường. Từ hôm nay, ta đã có con trai rồi, có gia đình rồi, không cần phải trông coi hai người bệnh máu chậm đông nữa.”

Cô buông hần ra, ánh mắt hoang mang tuyệt vọng, cười như điên loạn, nhưng trong mắt lại ngập tràn lệ: “Đây chính là lý do li hôn, đây mới chính là lý do li hôn của cha... lý do để cha vứt bỏ vợ con mình.”

Mười mấy năm gần đây, Gia Mĩ giống như cái gai trong lòng hần, đâm lỗ chỗ khắp thân thể hần, khiến cho chỗ nào cũng rỉ máu. Ánh mắt hần mơ màng, tự mình lầm bầm: “Ta làm sao có thể bán con được...” đã li hôn rồi, hần đâu có còn quản lý được cô, từ khi cô học đại học, hần đã không còn quản lý cô rồi... ngay cả đến cái chết của Vương Nghi, hần còn không quản... Nếu như bây giờ mà lại bán cô đi, e là cả đời này cô sẽ không bao giờ tha thứ cho hần, chính hần cũng không thể tự tha thứ cho chính mình.

Nhưng, hần cũng vừa có một câu con trai, có một gia đình mới cần chăm sóc. Nếu như hần bị bắt ngồi tù, mẹ con họ phải làm thế nào đây?

Tất cả những việc trước đây như một thước phim, không ngừng lóe lên trong đầu hần. Lặp đi lặp lại, giống như có một người cứ lặp lại mãi, chỉ một khắc cũng không ngừng lại. Hần sắp bị dồn ép đến phát điên lên, trong lòng hần từng trận, từng trận dày vò, cuối cùng... hần nhắm thẳng hướng nhà Gia Mĩ đi đến.

Xung quanh rất yên ắng, yên ắng đến mức khiến người ta có chút sợ hãi, dường như cả người như bị rơi vào địa ngục, không tìm thấy lối ra, vô cùng tuyệt vọng. Trình Minh Lăng đứng trước cửa, không dám động, trong ánh mắt cũng chỉ còn thừa lại một vũng nước đọng, chẳng có một chút tình cảm nào.

Hắn dùng hết sức để bấm chuông, cửa mở, Gia Tuấn kinh ngạc nhìn hắn, rồi chỉ trong chớp lát đã cười nói: “Trình tiên sinh, chẳng mấy khi đến nhà.” Giọng hắn khàn khàn, ánh mắt nhìn như thiêu như đốt: “Gia Mĩ có nhà không? Ta đến tìm cô ấy.” Gia Tuấn dứt hai tay vào túi quần, chặn ngay ở cửa, vừa cười vừa nói: “Đang tắm, ông đến có việc gì?”

Gia Tuấn lạnh lùng lườm hắn một cái, rồi khẽ lắc đầu: “E là cô ấy không muốn gặp ông. Những việc trước đây, tôi cũng đã nghe qua, nếu như bây giờ nhìn thấy ông, dựa vào tính cách của cô ấy, thì chắc chắn không có lợi cho ông.”

Trình Minh Lăng cố hết sức cười, nhưng trong ánh mắt chất chứa đầy phiền muộn: “Tôi chỉ muốn gặp mặt cô ấy, chỉ muốn gặp mặt cô ấy một chút là được rồi. Tôi có vài lời muốn nói trực tiếp với cô ấy.”

Hách Gia Tuấn hoài nghi lo lắng nhìn hắn, cuối cùng cũng dịch người sang một bên: “Ông vào đi.” Trình Minh Lăng khẽ bước nhẹ vào trong phòng, quan sát xung quanh, căn phòng này vẫn giống như xưa, chẳng có gì thay đổi nhiều. Gia Tuấn chỉ vào ghế sofa: “Ông ngồi đi, cô ấy vừa đi tắm, đợi một lát sẽ ra ngay.”

Trình Minh Lăng cười cười nhưng ánh mắt rất âm u: “Cô ấy rất thích tắm.”

Gia Tuấn “Ừm” một tiếng, lại nói: “Cô ấy rất thích tắm, chưa đến một tiếng thì chưa chịu ra đâu.” Trình Minh Lăng tán đồng ý của anh, gật đầu nói: “Nó lúc còn nhỏ thường hay thích tranh giữ nhà tắm.”

Trong lòng Gia Tuấn có chút rưng rưng, gương mặt khẽ mỉm cười: “Lúc còn nhỏ, chắc cô ấy rất nghịch.” Trình Minh Lăng ngồi ở một góc sofa, như đang cố gắng thu mình ở trong đó: “Lúc nhỏ, nó rất lặng lẽ, không đánh nhau với người khác bao giờ, đến cãi nhau cũng không biết... bạn cùng học mắng nó khóc, nó kéo tôi đến trường, để tôi ra mặt thay nói.”

Gia Tuấn đứng dậy, rót cho hắn một tách trà: “Thật không ngờ, lúc nhỏ cô ấy lại dịu dàng như vậy, so với bây giờ thì đúng là hai người khác biệt.”

Trong lòng Trình Minh Lăng có chút xót xa, cơ hồ như muốn rơi lệ: “Là tôi không tốt, nếu như không phải là tôi, cô ấy sẽ không trở thành như vậy.” Gia Tuấn cúi đầu không nói. Trình Minh Lăng bỗng nhiên đứng dậy, giọng run run nói: “Tôi đi trước.”

Gia Tuấn ngẩn người, ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải ông có lời muốn nói với cô ấy hay sao?”

“Tôi không nhớ nữa, tôi không nhớ có lời gì muốn nói với cô ấy.” Hắn liên tục lắc đầu, quay người đi ra ngoài. Gia Tuấn đứng dậy, vội vàng bước theo sau lưng hắn nói: “Nếu không bây giờ tôi sẽ đi gọi cô ấy ra.”

Trình Minh Lăng nhìn anh, trả lời có ý né tránh: “Không cần đâu, tôi còn có việc... anh nói với cô ấy, tôi có việc gấp phải đi trước. lát nữa, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy.”

Gia Tuấn “Ừm” một tiếng, trong lòng cảm thấy có chút bất thường, nhưng lại ngại ngần không muốn truy hỏi, anh chỉ nói: “Vậy tôi không tiễn, bác đi cẩn thận.” Trình Minh Lăng hai mắt đỏ hoe, vỗ vỗ tay anh: “Nó đã không còn mẹ, người cha như tôi cũng xem như không có. Anh nhất định phải chăm sóc tốt cho nó, xin đừng lừa dối nó.”

Gia Tuấn khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Vâng ạ, cháu biết rồi.”

Trình Minh Lăng đi thẳng ra ngoài, thang máy từ từ chạy xuống, hai mắt hắn sưng mọng, gồng gượng kiềm chế. Cuối cùng xuống đến lầu dưới, mưa lại đột nhiên to hơn, giống như sợi dây thừng thô giáp điên cuồng quất thẳng vào mặt hắn, đất trời mịt mù một màn mưa trắng xóa. Hắn lại hốt hoảng đi thẳng về phía trước, trước mắt chỉ là một khoảng không trống rỗng trắng xóa, đến mưa cũng nhìn không rõ. Mưa, quất thẳng vào thân thể hắn, khiến cho hắn sắp như không thể thở được nữa.

Cơn mưa này đến thật đúng lúc, hắn mượn tiếng mưa để che đậy tiếng khóc nức nở đang bật ra, tiếng khóc của hắn còn day dứt khắc khoải mãnh liệt hơn cả tiếng mưa. Hắn dường như không dám dừng chân lại, chỉ sợ là khi đứng lại hắn sẽ lại đi cầu xin cô. Những năm gần đây, hắn đã mắc quá nhiều lỗi với cô rồi, bây giờ lại còn đến để cầu xin cô giúp đỡ hắn, vậy thì hắn là loại cha kiểu gì đây?

“Cha?” Gia Mĩ nghe Gia Tuấn nói, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, cô bỏ cả dép, tay cầm ô chạy lại phía hần. Hần trừng mắt nhìn cô, trong ý thức vội vã bước nhanh hơn, giống như đang bỏ chạy. Gia Mĩ nhìn thấy như vậy, vội vàng gọi to: “Ông đứng lại, ông hãy đứng lại trước đã.”

Hần không đành lòng bỏ chạy, nên dừng chân lại, cô chạy đến trước mặt hần, chặn hần lại thấp giọng nói: “Cơn mưa này to quá, ông cầm lấy ô mà đi.” Hần mặc một chiếc áo khoác khá to và rộng, từng trận gió mưa thổi tới, cả người hần giống như bị phình to ra, trông rỗng, đến ngay cả trái tim hần lúc này, cũng trông rỗng vô cùng. Hần đột nhiên cảm thấy lạnh, cả người lạnh buốt, lạnh thấu tâm can. Hần đưa tay đẩy chiếc ô ra. Giọng nói trống rỗng xa lắc: “Con không cần phải để ý đến ta, cũng không cần phải quan tâm, một người cha như ta chẳng đáng để con quan tâm.”

Cô chậm rãi nói: “Ông đừng như vậy... ở nhà ông vẫn còn vợ và con trai cần ông chăm sóc, nếu như ông ốm thì ai sẽ chăm sóc họ?” Cô đưa ô cho hần: “Ông cầm đi.”

Mưa càng lúc càng to, rơi xuống chiếc ô âm âm giống như hỏa lôi đang rung kịch liệt ở trên đầu.

Hần khẽ nheo nheo mắt, nước mưa vẫn chảy từ trên đầu hần xuống, hần đưa mắt nhìn cô, cố gắng dần lòng: “Tôi sẽ tự chăm sóc ỉn.” Cô cắn cắn môi, dúi chiếc ô cho hần: “Cố chấp.” Nói rồi cô quay người chạy thẳng vào trong nhà, hần nhìn theo sau lưng cô, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Hần quay người đi, đưa tay gạt nước mưa lẫn nước mắt đang chảy tràn trề, tự lẩm bẩm: “Trình Minh Lãng, cả đời này... cả đời này... xem như người đã tạo nghiệp cả đời này.”

Tiếng mưa gõ xuống đất vang dội, khiến hần không thể nào nghe thấy tiếng khóc nức nở của chính mình, hần nghĩ, may mà Gia Mĩ không nghe thấy. Hần lê từng bước nặng nhọc, mỗi bước như có ngàn vạn cân đang đeo ở chân hần, từng bước từng bước ướt sũng nước.

Trình Minh Lãng đi về đến nhà, gõ cửa, trong nhà vắng ra tiếng gì đó, giống như là tiếng khóc của trẻ con, xen lẫn tiếng dỗ dành của vợ. Cửa vừa mở, Liễu Vân đã mỉm cười nói: “Anh về rồi à.” Hần khẽ “Ừm”, trên mặt cố gắng nở nụ cười đáp lại, rồi tiện tay chốt cửa lại: “Cơn mưa này to quá, anh quên mang theo ô.”

Liễu Vân bế con, nhìn hần toàn thân sũng nước, cả người lúi nhúi nhếch nhác, liền vội vàng hỏi: “Anh sao vậy? Như thế này là tại sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hần bước vào phòng, thay quần áo, vừa cười vừa nói: “Chẳng có chuyện gì cả, chỉ là không biết trời mưa.” Cô nghi hoặc nhìn chăm chú gương mặt hần, thấy thần sắc có vẻ thoải mái, không giống như dáng vẻ của người đã xảy ra chuyện gì, đành hỏi: “Anh đã ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn, em sẽ đi làm một chút gì đó cho anh ăn nhé.”

Hần cười: “Anh ăn rồi, em không cần phải bận rộn như vậy.” Đứa trẻ mở mắt tròn xoe nhìn hần, hần thò một ngón tay ra, khẽ xoa xoa lên má bé: “Gọi ba ba đi, nhanh gọi ba ba đi.”

Liễu Vân cười khúc khích nói: “Anh nghĩ là con lớn từng nào rồi mà nói vậy? Nếu con có biết gọi, thì cũng sẽ gọi ma ma trước đây.” Cô hỏi con “Có đúng không, cục cưng của mẹ, gọi ba ba trước hay là gọi ma ma trước?”

Về mặt Trình Minh Lãng trở nên nghiêm túc hơn nói: “Chúng ta nói chuyện nghiêm túc một chút nhé.” Cô khẽ cười nhưng rồi xị mặt xuống, hần nhẹ nhàng ôm lấy cô, dịu dàng nói: “Em đừng như vậy.” Trong mắt cô nước mắt rưng rưng như sắp tràn ra ngoài, giọng nghẹn ngào: “Em có thể làm gì đây? Quen biết anh hai mươi năm, làm người tình của anh mười mấy năm, trong lòng anh nghĩ gì em lại không biết sao?” Cô khóc thút thít: “Lúc còn trẻ, khi có con, anh nói không cần. Về sau mãi mà vẫn không có, thật không dễ ba mươi mấy tuổi rồi mới sinh được một mụn con, vậy mà anh lại muốn rời xa em và con ư... thật không dễ chúng ta mới có thể kết hôn...” Giọng cô nghẹn ứ run run, muốn nói nữa nhưng không thể nào thốt nên lời.

Trình Minh Lãng khẽ chột dạ, ánh mắt lấp lánh: “Là anh có lỗi với em, làm em lỡ dở cả một đời, khiến em đi theo anh phải chịu khổ chịu thiệt...” Cô chỉ khóc, anh lại thấp giọng hỏi: “Có phải em đã nghe nói rồi không?”

Cô gạt đầu: “Những việc như vậy, tự nhiên sẽ lan truyền rất nhanh. Em tin anh không đi buôn bán ma túy.” Hần liên tục lắc đầu, ngồi xuống ghế sofa hút thuốc. Cô ngồi xuống cạnh hần: “Em sẽ không li hôn với anh đâu.”

Trình Minh Lãng dập tắt điều thuốc, tinh thần hoảng hốt: “Anh quên mất, trẻ con không được ngửi mùi thuốc lá.” Hắn dừng lại, đưa mắt nhìn con, nói: “Anh bây giờ thực không còn cách nào khác, cho dù có lòng lang dạ sói, anh cũng không thể nào đem Gia Mĩ bán đi được. Chỉ còn cách duy nhất là li hôn với em, để lại toàn bộ tài sản cho em giữ. Rồi anh đi tự thú.”

Nước mắt cô cứ thế tuôn trào: “Em không đồng ý đâu.” Anh khẽ nói: “Em xem em kìa, lại thế rồi...” Cô khẽ tì cằm lên vai hắn, khóc nức nở: “Em không đồng ý đâu...” Hắn dịch người, toàn thân căng cứng: “Em đừng khóc nữa, khóc cũng không thay đổi được việc gì, sớm muộn rồi cũng có ngày, em sẽ hối hận.” Cô chỉ lắc đầu, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống. Cô run run giọng nói: “Bao nhiêu năm nay, em chưa từng một lần hối hận...”

Anh khẽ thở dài, cố gắng kìm chế khuyên cô: “Em hà tất phải như vậy, lúc mẹ Gia Mĩ chết, anh đến đi nhìn mặt bà ấy cũng không dám. Anh là một người như nhược như vậy, bây giờ thật không dễ có thể vĩ đại một lần, em cần gì mà phải làm khó cho anh.”

“Em không biết, dù thế nào em cũng không li hôn với anh đâu.” Cô nước mắt như mưa, toàn thân rung lên bần bật. Hắn ôm chặt lấy cô, khẽ khuyên nhủ: “Lần này em nên nghe anh. Có lẽ là lần cuối cùng này thôi.”

Đứa con thấy cô khóc, cũng lớn tiếng khóc theo. Giọng cô nghẹn ngào không thành câu: “Không cần... em không li hôn...” Cô lẩm bẩm lặp lại: “Có chết cũng không li hôn.” Hắn biết tính cách của cô, có nói nhiều cũng không có ích gì nên đành đứng dậy: “Việc này, em không cần phải nhắc lại với anh nữa, sau này... nhớ chăm sóc con cho thật tốt.” Hắn nhìn con trai cô đang bế trong lòng, giọng run run: “Con trai của ta...”

Cô cười mà mắt vẫn rưng rưng lệ: “Em sẽ đợi anh, sẽ mãi mãi đợi anh... đợi cho đến khi anh trở về...”

Bên ngoài trời vẫn mưa, tiếng sấm sét âm âm vang dội đập vào tai... Cơn mưa to lớn dữ dội ấy như quất thẳng vào người, quất mạnh đến mức cả người đau đớn cơ hồ như muốn tan ra, vụn vỡ. Hắn thở gấp, chấp tay phía sau, ngẩng đầu đứng bên cửa sổ. Những năm gần đây, những việc gì làm đúng, những việc gì làm sai hắn dường như đã không còn nhớ rõ nữa. Hắn chỉ nhớ một điều duy nhất đó là con gái hắn vẫn luôn hận hắn, điều căm hận ấy giống như lấy một mũi dao sắc khoét một lỗ trong tim hắn.

Đến chết, cũng không thể nào lấp đầy được.

Hắn cúi đầu, hai hàng nước mắt nóng bỏng lặng lẽ lăn trên gò má, rơi xuống đất.

Trên con đường chật hẹp trống vắng, chẳng có người qua lại. Mưa vẫn rơi, tiếng mưa ào ào không ngớt, át đi tất cả những tiếng ồn ào huyền ảo của thế giới này. Gia Mĩ ngồi trong quán cà phê, ánh mắt nhìn chăm chăm ra cửa.

Người phụ nữ ấy lại hẹn cô!

Vì sao lại muốn hẹn cô? Lẽ nào lại muốn đến để giễu cợt? Lẽ nào ý vào tư thế thắng lợi lần trước mà đến nói với cô, kẻ thứ ba, rằng mình đã tu thành chính quả.

Cánh cửa kính dày cộp được mở ra, Liễu Vân đẩy cửa bước vào quán cà phê, đưa mắt nhìn quanh rồi dừng lại chăm chú nhìn Gia Mĩ. Về mặt Gia Mĩ chẳng có biểu cảm gì, chỉ lạnh lùng nhìn lại cô.

Liễu Vân bước đến ngồi trước mặt cô, khẽ mỉm cười: “Gia Mĩ, rất vui vì cô đã đến gặp tôi.”

Giọng Gia Mĩ lạnh lùng: “Cô tìm tôi đến rốt cuộc chuyện gì gấp không?”. Đối với người đàn bà đang ngồi trước mặt, cô vẫn luôn hận bà ta đến tận xương tủy.

Liễu Vân nhướn miệng cười, nhưng trong mắt lộ rõ vẻ đau buồn vô hạn: “Tôi biết cô rất hận tôi, từ trước tới giờ vẫn luôn hận tôi...” Cô có chút ngập ngừng, rồi lại khó khăn nói: “Nếu như tôi thành thật xin lỗi cô, phải chăng cô có thể tha thứ cho cha của mình.”

Gia Mĩ khẽ cười nhếch mép, không nói gì.

Trong mắt Liễu Vân ngân ngấn nước: “Chúng tôi thành thật xin lỗi mẹ của cô, nếu như có thể... thì xin cô, xin cô chỉ oán hận mình tôi là được, xin cô đừng oán hận cha mình. Ông ấy cũng có những nỗi khổ trong lòng bất đắc dĩ mà thôi.”

Gia Mĩ cười càng lạnh: “Là bởi vì muốn có con trai đúng không? Bao nhiêu nỗi khổ trong lòng hợp tình hợp lý.” Cô vĩnh viễn không thể quên được ngày hôm ấy, cha thu dọn đồ đạc của mình, chẳng cần để ý đến tất cả, đạp cửa mà đi. Mẹ tuyệt vọng nhìn cô, khe thì thầm: “Bây giờ mẹ không còn gì cả, ngoài con ra, mẹ thực sự không còn gì cả.”

Nhưng lúc đó, cô còn quá nhỏ, chỉ hiểu lơ mờ, cả những lời an ủi mẹ mà cô cũng không tốt ra được, chỉ ngồi ngéch đến mức chờ người ra đứng bên cạnh, không hề nhúc nhích.

Mẹ đau đớn trong lòng như có người vò xé tâm can, ôm chặt lấy cô khóc nức nở, cô vẫn đứng đực ra, giống như bị cơn ác mộng đè xuống vậy, chẳng thể nào tỉnh lại được. Tất cả, nếu như chỉ là một cơn ác mộng, thì như vậy sẽ tốt hơn biết bao nhiêu. Nhưng giấc mộng ấy tỉnh lại nhanh quá, tỉnh lại tàn nhẫn quá.

“Nếu không như vậy...” Liễu Vân cúi thấp đầu xuống, khe khẽ khóc, cô không dám khóc thành tiếng. Gia Mĩ quay đầu đi chỗ khác, bên ngoài trời vẫn mưa, từng hạt mưa to phả vào cửa kính trong suốt, làm cho tầm nhìn trở nên mờ mịt mơ hồ.

Không có giễu cợt, không có tư thế của kẻ thắng lợi, chỉ có nước mắt, nước mắt lăn chã rơi. Người đàn bà ấy, vẫn đang khóc trước mặt cô.

Thì ra, một người đàn bà mềm yếu như vậy đã đẩy mẹ cô đến bước đường cùng.

Trong ký ức của cô, cô ta không phải như vậy.

Cô ta cao cao tại thượng, chứ không mềm yếu nhu nhược như thế này.

“Không cần khóc nữa.” Ngữ khí của Gia Mĩ không được tốt lắm, có chút không bình tĩnh. Liễu Vân cố gắng kìm chế, miễn cưỡng cười nói: “Được, tôi không khóc.” Gia Mĩ hỏi: “Rất cuộc là chuyện gì, cô cứ nói thẳng ra.”

Liễu Vân nước mắt vòng quanh mi, thấp giọng nói: “Tôi muốn nhờ cô thay anh ấy đi kiện.” Gia Mĩ có chút sững sờ, buột miệng hỏi: “Ông ấy lại làm việc gì để cho cảnh sát bắt được đúng không?”

Liễu Vân cố gắng lắc đầu: “Không phải như vậy, là bọn họ hiểu lầm cha cô vận chuyển ma túy, thực tế, là anh ấy bị người ta hãm hại.”

Gia Mĩ trong lòng chấn động, ánh mắt lạnh thấu xương: “Bản tính khó rời, loại người này phải nhốt vào tù thì mới mong hối lỗi.”

“Không phải như vậy, thật sự là anh ấy bị người ta hãm hại.” Tình cảm của Liễu Vân đột nhiên bị kích động, nắm chặt lấy cổ tay cô, gắng sức túm lấy thật chặt: “Xin cô hãy tin anh ấy, cô nhất định phải tin anh ấy... tất cả mọi người có thể không tin anh ấy, nhưng cô nhất định phải tin...”

Nhưng mà sự thật, cha cô là người như vậy.

Mua bán thuốc phiện, sách nhiễu người khác, tất cả những việc xấu ông ấy đều làm.

Bảo cô làm sao có thể tin ông ấy?

Nếu như có kiếp sau, cô sẽ lựa chọn tin ông ấy, còn đời này, e là cô không thể làm như vậy được.

Gia Mĩ đột nhiên đứng dậy, ánh mắt trống rỗng: “Tôi về trước đây, việc này, tôi không thể giúp được ông ấy.” Cô giương ô lên, trong lòng có chút rối loạn đi ra đến ngoài đường. Liễu Vân ở sau lưng gắng sức gọi tên cô, nhưng cô đi thẳng một mạch về phía trước, cái gì cũng không nghe thấy, trước mắt chỉ là một mảng mờ lung mơ hồ, không nhìn thấy gì cả.

Hôm trước, cha còn đến thăm cô, cô cứ ngỡ rằng lòng lương thiện của cha đã trở dậy, thì ra là nhớ đến người con gái này còn có chút hữu dụng, cho nên muốn nhờ cô giúp đỡ.

Cô đau đớn túm chặt lấy cán ô, tay run run, giống như bị vô số cây kim nhọn hoắt đâm vào người đến mức ứa máu.

Dù sao cũng đã nhiều năm như vậy, không có cha, cô cũng chẳng sao cả.

Giữa họ giờ đây, cho dù ai có lỗi với ai thì cũng nên sớm giải thoát cho nhau.

Do đích thân cô giải thoát.

Cô cầm điện thoại lên, bấm số của Hà Văn Hiên: “Hà luật sư, có phải Trình Minh Lăng bị mắc án không?”

“Đúng, hẳn tự ra đầu thú, nhưng lại để người khác nộp tiền bảo lãnh để được tha.”

Cô nghẹn giọng run run: “Vụ án này, anh có cách nào tiếp nhận được không?” Phải rất lâu sau, Hà Văn Hiên mới nhẹ nhàng trả lời: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Cô nắm chặt ô lạng lẽ bước tiếp, trên con đường dài tít tắp, cơ hồ như chẳng có bóng người, chỗ nào cũng ẩm ướt, chỗ nào cũng trống không, vắng vẻ đến mức khiến người ta vắng vất cả đầu, trong lòng có chút hoảng hốt. Cô dùng hết sức để thở, cô hít cả không khí lạnh giá vào trong cơ thể, khiến cả người như muốn đông cứng lại.

Cô gắng gượng cười, nhưng nước mắt lại thi nhau rơi xuống, lạng lẽ không ngừng tuôn xuống, trong chốc lát đã ướt đầm cả mặt cô.

Thời gian cứ lạng lẽ trôi qua như vậy, một khắc, một giờ, một ngày, hai ngày... mỗi giây mỗi phút trôi qua, cô đều cảm thấy giống như trăm năm vậy, thực là dài đằng đặc. Dư Giai Lệ cứ hướng mắt nhìn mãi ra ngoài cửa sổ, ở bên ngoài ấy, nước mênh mông vô hạn, liên tục không ngừng, cứ kéo dài mãi không nhìn thấy đâu là bến bờ. Nhưng nước nhất định sẽ có điểm kết thúc, có bến bờ của nước. Giống như cô và Gia Tuấn, vốn cứ ngỡ sẽ đi chung cả cuộc đời, nhưng mới chỉ đến đây, đã đi đến điểm cuối cùng rồi. Đầu óc cô cứ ong ong ù ù, trống rỗng trắng xóa.

Anh không cần cô. Anh vẫn thẳng thừng nói với cô như vậy, anh không cần cô!

Nhốt mình trên chiếc du thuyền này đã nhiều ngày rồi, hết ngày này sang ngày khác cô đều chỉ nghĩ một điều giống nhau, cô rốt cuộc là có yêu hay không. Cô dùng tất cả lý trí để nói với chính mình, cô chỉ là yêu thể lực sau lưng anh, yêu những con số trong ngân hàng của anh. Nhưng, tại sao trái tim cô lại đón đau quặn thắt như vậy, đau như đang bị ai đó bóp nghẹt, một khắc không ngừng, vất kiệt đến mức không còn có thuốc nào có thể cứu được nữa.

Cô cắn chặt môi, nước mắt tràn đầy. Cha đã từng nói với cô, nghìn vạn lần cũng không được rung động thật lòng, nhưng người ta làm sao có thể khống chế được trái tim mình. Cô không biết ngay từ lúc bắt đầu, mình đã bị rơi xuống, giống như rơi vào một vùng bùn lầy, càng vùng vẫy càng lún sâu, và cuối cùng có muốn rút ra cũng không được.

Thì ra, đã sớm không thể rút ra được, cả đời này đã rơi vào rồi không thể nào lại rút ra được nữa.

Chuông điện thoại lại vang lên, thanh âm vô cùng quen thuộc, từng con số cũng vô cùng quen thuộc, cô hít một hơi thật sâu rồi ấn nút, nhẹ nhàng nói: “Cha.”

“Giai Lệ, đừng đau lòng như vậy, cha sẽ nghĩ cách giúp con dàn xếp ổn thỏa. Cùng lắm thì chúng ta tìm người khác, không nhất thiết là không có Hách Gia Tuấn thì không được.”

“Cha, việc này cha không cần phải bận tâm.” Cô cố gắng mím chặt môi. Từ nhỏ, con người cô chỉ có thể như vậy, dựa vào con đường mà người nhà đã vạch sẵn để bước đi. Tốt nghiệp đại học, sẽ gả vào một nhà quyền thế. Cô khóc thút thít: “Cha, con cũng là một con người, con cũng có tình cảm, con không phải là một con rối...”

“Giai Lệ...”

“Con rồi không có tri giác, nhưng con thì có, con biết đau, con biết tổn thương, con biết buồn rầu, con biết rơi lệ. Cha có biết không, con cũng biết đau khổ... cha luôn nói với con, chỉ là vì tiền của anh ấy, nhưng trái tim con lại không thể khống chế.” Lòng ngực cô ngập phồng lên xuống kịch liệt, cô gắng sức kìm chế để không bật lên tiếng nức nở: “Con nói thật, con không thể khống chế trái tim mình... cha, con không thể khống chế... con sắp phát điên lên rồi cha ạ...”

“Giai Lệ, con đừng xúc động quá như vậy.”

“Cha...” cô dốc hết sức gọi cha, toàn thân bắt đầu run lẩy bẩy: “Là cha bảo con, chỉ cần hãm hại Trình Gia Mĩ, chỉ cần khiến cô ta không ngẩng đầu lên được, Gia Tuấn sẽ quay trở lại bên con. Nhưng không được,

cách của cha tất cả đều không được. Con không muốn lại hại người nữa, con không muốn lại giả vờ đáng thương nữa, con không muốn làm rất nhiều việc khác. Con chỉ muốn trở lại là con người đường đường chính chính, trở lại là con khiến Gia Tuấn thật lòng yêu thích.” Nước mắt cô tuôn chảy như suối: “Cho dù anh ấy không yêu con cũng chẳng sao, chỉ cần anh ấy không ghét con là được, chỉ cần trong trái tim anh ấy, có một góc nhỏ dành cho con, chỉ cần như vậy là đủ rồi cha ạ. Cha, con cầu xin cha, cha đừng để ý đến việc này nữa.”

Ở đầu điện thoại bên kia chỉ lặng im, toàn thân cô mềm nhũn, giống như người vừa mắc bệnh nặng hồi phục, chẳng có chút khí lực nào. Hai tay cô ôm chặt lấy người mình, trong ánh mắt nặng trĩu, nỗi đau thương buồn rầu.

Con người cô, cũng không phải là thật xinh tươi đẹp đẽ. Nhưng lần này, để cô tự mình lựa chọn con đường của chính mình. Cho dù có vấp ngã thịt nát xương tan, cũng không sao cả.

Trong lòng bàn tay của Gia Mĩ đầy những mồ hôi lạnh buốt, thiếu chút nữa thì đến cả điện thoại cô cũng cầm không chặt nữa. Dư Giai Lệ lại hẹn cô gặp mặt. Cô khẽ ho nhẹ vài tiếng, trấn tĩnh lại nói: “Dư tiểu thư, dạo này tôi không có thời gian.”

Dư Giai Lệ thấp giọng nói: “Xin lỗi.” Gia Mĩ chỉ cảm thấy bên tai vang lên những tiếng ong ong ù ù, trong lòng nghi hoặc mình đã nghe nhầm, bèn hỏi lại: “Dư tiểu thư, cô... là cô vừa nói gì nhỉ?”

Tiếng Dư Giai Lệ ở đầu dây bên kia đã bé lại càng bé: “Thật sự xin lỗi cô.” Gia Mĩ giống hệt như bị đẩy vào một mớ hỗn độn, rối tung rối mù. Một thiên kim tiểu thư bị làm cho hư hỏng giờ đây lại từ bỏ tư thế của mình xin lỗi cô.

Điều này làm sao mà có thể! Không phải là cô ấy bị bệnh, thì thánh giác của mình có vấn đề à?

Dư Giai Lệ không cần biết cô có đang nghe hay không, nói luôn một mạch: “Trình Gia Mĩ, từ nay về sau tôi sẽ không làm tổn thương cô nữa. Còn việc liên quan đến cha cô, cô cũng không cần phải đau đầu. Là tôi đã bỏ tiền bảo lãnh cho ông ấy ra.”

Rốt cuộc là gì nhỉ, cô thực là vẫn chưa hiểu rõ. Cô vội vàng hỏi: “Dư tiểu thư, cha tôi có phải là bị người ta đổ oan cho không?”

Dư Giai Lệ không nói gì, cô càng sốt ruột: “Vậy cô có biết hiện giờ cha tôi ở đâu không? Tôi muốn gặp ông ấy.” Dư Giai Lệ trầm mặc hồi lâu rồi mới từ từ nói: “Tôi gọi ông ấy đến du thuyền, cô đến thì có thể gặp ông ấy.”

Cô chẳng kịp nghĩ gì, buột miệng hỏi: “Được, tôi lập tức đến ngay, cô bảo ông ấy đợi tôi.” Thời tiết ở bên ngoài so với mấy ngày trước đây thì đã tốt lên rất nhiều, nhưng khí trời vẫn âm u, mưa rả rích. Trong lòng cô nóng như lửa đốt, lao ra ngoài mà quên cả mang ô, may mà vừa ra đến chỗ rẽ thì gặp được xe.

Cô cúi thấp đầu, tiện tay cầm tờ báo lên xem, những dòng chữ trên tờ báo giống như đang nhảy múa trước mắt cô, không thể nào xem được. Người lái xe liếc cô rồi khẽ mỉm cười: “Tiểu thư, uống chút trà mát.”

Cô ném tờ báo sang một bên, ngược mắt nhìn cười miễn cưỡng. Người lái xe lại hỏi: “Cô buồn bực như vậy, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Cô ngó người ra, khẽ gật đầu: “Cha của tôi đã xảy ra chuyện.” Sắc mặt của người tài xế đột nhiên đậm chielu: “Tất cả rồi sẽ qua đi.” Trong mắt cô vụt lên tia sáng lấp lánh, cô gật đầu cười: “Cần phải qua đi.” Tài xế nhìn cô thêm lần nữa, rồi chẳng nói gì. Cô cúi thấp đầu, hai tay vịn xoắn vào nhau, thần sắc có vẻ bất an.

Người tài xế lái được một đoạn, lại tiếp chuyện hỏi: “Bạn trai của cô có giúp đỡ cô được không?”

Cô nói: “Anh ấy vì việc của cha tôi, nên đang phải chạy đi xử lý.”

“Làm việc hộ người khác, thời đại này thật khó có người như vậy.”

Cô “Ừm” một tiếng, đưa mắt nhìn ra ngoài xe. Mưa rơi trên kính xe, làm cho chỗ nào cũng mờ mờ ảo ảo, tất cả trên thế giới này đều mờ lung mờ昧, không giống như đang ở hiện thực, mà giống như trong một giấc mơ, tất cả chỉ khiến người ta hoảng hốt kinh sợ.

“Tất cả rồi sẽ qua đi...” câu nói này, cô và Gia Tuấn đã nói rất nhiều lần rồi. Nhưng, trong lòng cô lại vô cùng thấp thỏm, chỉ cảm thấy không kịp, tất cả cơ hồ như đến không kịp.

6. Chương 6

Xe dừng lại ở bến sông, hai bên dọc đường, gần như không nhìn thấy bóng người. Cô chạy về phía chiếc du thuyền của Dư Giai Lệ, Trên thuyền, không gian tĩnh lặng, không một tiếng động.

“Dư tiểu thư, tôi đến rồi.” Cô gọi lớn hai tiếng, không ai đáp lại. Tim đập thành thịch, cô chầm chậm bước lên phía trước, vừa đi vừa gọi: “Cha, cha có ở đó không?”.

Vẫn không có tiếng đáp lại.

Bao trùm lấy cô là cảm giác lo lắng sợ hãi, cô chạy nhanh vào bên trong. Vào trong thuyền, cô sợ hãi bị chặt mồm, tim cô co thắt lại, như bị hút hết sinh khí, cô gắng hết sức cũng không tài nào thở được.

Dư Giai Lệ đang ở giữa vũng máu, sắc mặt trắng bệch, mắt nhắm nghiền, rên lên khe khẽ. Cô hoảng hốt chạy lại, ôm cô ta vào lòng, run rẩy hỏi: “Ồ đây có chuyện gì vậy: Cha tôi thì sao, ông ấy ở đâu?” Dư Giai Lệ mở mắt một cách khó nhọc, như thể thấy được hi vọng cuối cùng, hai tay gắng sức nắm chặt lấy cánh tay cô. Gia Mĩ lo lắng phát khóc: “Nói cho tôi biết, là ai? Hung thủ là ai?”.

Dư Giai Lệ gắng gượng nói: “Đi...” Gia Mĩ chỉ thấy tim mình thất lại, nước mắt lã lã: “Tôi đưa cô đến bệnh viện trước đã.” Dư Giai Lệ chỉ nắm chặt lấy tay cô, há miệng thở hổn hển: “Cô...”

Gia Mĩ vội vàng rút điện thoại, ngón tay run rẩy bấm: “Trung tâm cấp cứu đúng không? Chỗ tôi đang có một người...” Giọng cô run run, đến đây thì không thể cất lên thành tiếng, nước mắt chảy tràn. Nhân viên của trung tâm cấp cứu nọ an ủi Gia Mĩ không nên lo lắng, cứ nói từ từ thôi. Cô lúc này mới nghẹn ngào: “Ngực cô ấy có một con dao, máu chảy không ngừng, tôi phải làm gì bây giờ, làm thế nào để cứu cô ấy... tôi... tôi không biết phải làm thế nào...”

Điện thoại bỗng kêu lên một tiếng, rồi không nghe được bất kì âm thanh nào nữa, nó đã hết pin. Lòng như lửa đốt, cô ôm lấy Dư Giai Lệ: “Tôi dìu cô đến bệnh viện.” Dư Giai Lệ trợn mắt, ngón tay co quắp biến dạng, chỉ sống chết túm lấy cô, liên tục lắc đầu. Gia Mĩ không dừng được khóc lớn: “Chúng ta nhất định sẽ chờ được xe cấp cứu tới. Cô đừng bỏ cuộc, họ nhất định sẽ đến cứu cô.”

Dư Giai Lệ đã không còn chút sức lực nào nữa, nhưng bỗng đẩy mạnh Gia Mĩ ra, gắng sức thốt lên: “Đi nhanh đi...” Gia Mĩ loạng choạng khi bị Giai Lệ đẩy ra, đầu bất ngờ đập vào bàn trà, chỉ thấy trước mắt tối sầm, bất tỉnh.

Khắp nơi đều là máu, nhầy nhụa, như ai vừa đổ hồ ra mặt đất. Dư Giai Lệ nằm trên mặt đất, đã không còn sức lực. Ngón tay cô động đậy, từ đôi mắt nhắm hờ, cô nhìn thấy một người đàn ông lộ ra từ sau tấm rèm, quan sát bốn phía xung quanh, lau sạch dấu vân tay có ở khắp nơi.

Tất cả, đều là ý trời.

Giai Lệ có lòng tốt muốn giúp Gia Mĩ chạy thoát nhưng lại không ngờ chính mình đã đẩy Gia Mĩ vào nguy hiểm.

Số mệnh có lúc thích trêu ngươi thế này đây.

Vốn dĩ cô không có được tình yêu, Trình Gia Mĩ cũng không thể có được.

Cô nhìn Trình Gia Mĩ đang hôn mê bất tỉnh, kí ức cũ bỗng ào ạt hiện về, dâng trào dữ dội. Trong phút chốc, cô đã quay về thời thơ ấu, trên trời từng đám mây trắng xóa bồng bềnh trôi, khắp nơi rực rỡ sắc hoa dại. Trên cánh đồng rộng lớn, chỉ có cô và cha. Cha ôm cô vào lòng, hôn hậu nói: “Giau Lệ của cha, dù nhỏ hay lớn, đều là bảo bối của cha”.

Bốn bề yên tĩnh, yên tĩnh đến mức như có thể nghe thấy cả tiếng thở, cô vùi đầu vào lòng cha, cười khanh khách: “Vậy thì sẽ không có ai dám bắt nạt con”

Cha mỉm cười: “Bây giờ sẽ không có ai, tươi lại lại càng không có”. Cha bỗng nhiên đẩy cô ra như trêu đùa, cô ngẩng đầu lên, nhìn cha tí mắt, không chút hoang mang, đến một chút sợ sệt cũng không hề có.

Bởi vì cô biết, cha nhất định sẽ lại hiền từ đón cô vào lòng.

Bất luận thế nào, cha sẽ đón lấy cô, sẽ không để cô phải sợ hãi dù chỉ một chút.

Từng cơn đau cứ nhói lên trong bụng cô, toàn thân cô khe khẽ run lên. Từ nhỏ đến lớn, bất kể chuyện gì lớn nhỏ cô đều nghe theo cha, cha bảo cô đi về phía đông thì cô sẽ không bao giờ tiến về phía tây. Nhưng mà, chỉ duy nhất một lần, cô tự chọn con đường của riêng mình.

Nhưng chính con đường đó đã đẩy cô đến vùng đất chết.

Có lẽ, cô đã sai thật, sai ở chỗ đã tự chọn con đường ỉn. Cô gọi khẽ: “Cha”. Nước mắt cứ thế ào ạt trào ra.

Tất cả, vốn dĩ đã không kịp nữa rồi, cô không kịp đi trên con đường của mình, không kịp hối hận nữa rồi. Cô từng mơ ước, có thể cùng Gia Tuấn sống đến đầu bạc răng long, nhưng con đường cuộc đời cô lại quá ngắn, ngắn đến nỗi mới chỉ có hai mươi năm đã đi đến tận cùng.

Nếu như có thể tiếp tục sống, nếu như ông trời lại cho cô một cơ hội nữa, cô sẽ là người con gái kiên cường như Gia Mĩ, cho dù phải rơi lệ, cho dù phải đau khổ, cô cũng sẽ chịu đựng. Cho dù trời có sụp xuống, cho dù lệ có nhoà mi, cô cũng sẽ cười mà nói rằng: “Không sao, thật sự không sao cả”

Tất cả đã không kịp.

Nhưng, nếu như có kiếp sau, nếu như có đời sau, nhất định sẽ kịp.

Kịp, kịp để cô làm lại chính mình.

Đầu Gia Mĩ đau nhức, cô muốn mở mắt ra. Gia Tuấn ngồi bên cạnh, lo lắng hỏi: “Thế nào, Chỗ này em thấy không thoải mái”

Gia Mĩ muốn nói điều gì đó.

Hai viên cảnh sát cũng lao tới, hỏi: “Tiểu thư, cô thấy thế nào rồi?”. Gia Mĩ thấy cổ họng như có vật gì chặn lại, không thể thốt thành lời, nước mắt tuối rơi. Lòng Gia Tuấn lại càng như lửa đốt, anh nhẹ nhàng lay cánh tay cô: “Em đừng khóc, đừng lo lắng, tất cả đều đã qua rồi”

Gia Mĩ nghiêng mặt qua một bên, không muốn cho anh nhìn thấy anh vuốt nhẹ gương mặt cô, ánh mắt dịu dàng như làn nước: “Anh tin là em không giết cô ấy, hãy nói lại tất cả những gì em biết và nhìn thấy”

Gia Mĩ dờ người, nhưng lập tức định thần lại hỏi: “Em giết cô ấy?” Một tay cô túm chặt lấy cánh tay anh, cô mở to mắt, lắc đầu lia lịa: “Em không giết người, em thực sự không giết”

Viên cảnh sát nói: “Tiểu thư, hiện tại chỉ có vân tay của cô”

“Không thể thế được, nhất định là còn có một người khác”. Gia Mĩ trả lời một cách chắc chắn. Khi đầu đập vào một vật gì đó, choáng váng sắp bất tỉnh, cô rõ ràng nghe thấy tiếng giày da đi trên đất. Ngón tay của người đó, còn nhẹ nhàng vuốt lên mặt cô, khẽ than như thương hại như oán hận.

Hắn là ai? Tại sao lại giết Giai Lệ? Tại sao lại đổ tội cho cô lại than lên nặng nề như vậy.

Lẽ nào lại là cha? Đầu cô như có tiếng sấm dội.

Cô ngẩn người.

Gia Tuấn hỏi một cách cẩn thận: “Gia Mĩ, có phải em vừa nghĩ ra chuyện gì?” Cô liếc nhìn anh, cúi mặt, lắc đầu lia lịa: “Em chẳng nhớ gì cả”

Viên cảnh sát khuyên: “Tiểu thư, có nên nghĩ kĩ lại, có phải còn một người nữa có mặt ở hiện trường?”. Chân tay cô lạnh toát, cả khuôn mặt trắng bệch đáng sợ. Cô lắc đầu: “Tôi thực sự không nhớ gì cả, nói chung, vẫn còn một người nữa ở hiện trường”

Nếu đoán không sai, thì đó đúng là cha, Dư Giai Lệ rõ ràng đã nói trong điện thoại, hẹn cha đến du thuyền. Nhưng khi Gia Mĩ đến thì cha đã mất tích, còn Giai Lệ thì nằm thở thoi thóp.

Bây giờ chỉ có cách tìm được cha mới có thể hiểu rõ chân tướng.

Nhưng đó là cha ruột của cô, là máu mủ ruột già thì sao có thể đổ tội cho cô! Làm sao ông có thể nhẫn tâm làm như vậy! Ông thật sự tàn nhẫn đến mức mất hết nhân tính say sao? Đến cả việc giết người cũng dám làm?”

Cô nhìn anh chăm chăm, thử mỉm cười, nhưng mặt cứng đờ không tài nào giãn ra được. Cô thở hổn hển nói: “Không phải ông ấy”

“Em không lừa được anh đâu”. Gia Tuấn như đang cắn môi, “Nhiều năm như vậy, anh vẫn không hiểu em là người thế nào? Vừa rồi, tại sao đến ánh mắt anh em cũng không dám nhìn thẳng vào?” Anh gần như rít lên: “Nếu không phải ông ta thì sẽ là ai? Trình Gia Mĩ, em có biết nếu làm như vậy là sẽ hại chính bản thân mình hay không? Tại sao lại nhận tội thay ông ta? Anh muốn em nói rõ chân tướng với cảnh sát.”

Lòng cô thấy khó chịu, hai mắt đỏ mọng, chỉ không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Không phải ông ấy”. Gia Tuấn gần như tuyệt vọng, người con gái này, người con gái anh yêu tha thiết lại ngốc nghếch đến mức này sao. Giọng anh trở nên nã nê: “Nếu như trong lòng em vẫn có anh, em hãy nói sự thật với cảnh sát”

Cô chỉ lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn rơi: “Thật sự không phải ông ấy”.

Mỗi lời nói ra đều yếu ớt như thế, Gia Tuấn ngồi bên cạnh, hút thuốc, mắt nhìn chăm chăm vào cô, nhưng không lên tiếng.

Đèn trong bệnh viện sáng vô cùng, sáng đến mức như chiếu xuyên qua cả hai con người. Dư tiên sinh nhìn thi thể của Giai Lệ, cố gắng không biểu hiện cảm xúc, nhưng cho dù trấn tĩnh đến mức coi như không có chuyện gì xảy ra, thì tay ông vẫn run rẩy, toàn thân cũng run lên không ngừng.

Cảnh sát nói: “Nếu như ông xác nhận đây là con gái của ông, thì phiền ông kí tên”. Dư tiên sinh nhìn viên cảnh sát đầy khó nhọc, vẫn không chút biểu cảm. Ông ta không dám cử động, cũng không dám lên tiếng. Ông sợ nếu mình cử động thì nước mắt sẽ trào ra. Bao năm qua, ông lao tâm khổ tứ trải ra con đường tốt nhất cho Giai Lệ. Nhưng cô lại ra đi như thế này.

“Tại sao cô lại có thể? Tại sao cô bỏ lại cha mình, tại sao lại ra đi như vậy?”

Hai chân ông mềm nhũn, loạng choạng ngã nghiêng về phía sau. Bà Dư vội vàng dìu lấy ông, nghẹn ngào nói: “Ông không nên quá đau lòng”

Ông ngăn người nhìn vợ, hồi lâu mới khó nhọc thốt lên: “Con gái... của chúng ta, đứa con gái duy nhất đã như thế này...” Giọng ông run rẩy, nói không thành lời.

Cảnh sát thấy thần sắc ông dần trấn tĩnh lại mới nói: “Nếu như là Dư tiểu thư, phiền ông kí tên”. Ông không nói gì, hai mắt nhìn chăm chăm vào Giai Lệ đang nằm trên giường. Dư phu nhân buông bàn tay nắm lấy tay ông, nói với cảnh sát: “Để tôi đi vậy”. Ông đột nhiên giơ tay ra, nắm chặt lấy cổ tay bà, lạnh lùng nói: “Tôi đi”. Ông bỗng chốc như già đi vài chục tuổi, nửa bước chân cũng cảm thấy đi thật khó khăn. Dư phu nhân đi sau ông, nước mắt lã chã, khóc không ngừng. Bốn phía xung quanh ánh đèn soi sáng rực, giống như đang đi vào giữa đám phóng viên, khắp nơi đều là đèn flash nháy sáng, thật khiến cho người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, khó chịu đến phát điên lên. Móng tay ông véo vào lòng bàn tay, như sắp không chịu nổi muốn khóc to lên.

Viên cảnh sát bên ngoài nhìn thấy hai người bước ra liền lấy bút, chỉ lên một chỗ trên tờ giấy, nói: “Kí vào đây”. Tay ông run rẩy đón lấy cây bút, mọi thứ trước mắt như nhoè đi. Mặt giấy dần dần thấm đầy vết nước, nhoè đi một vùng lớn, dần dần thấm vào với nhau. Ông đập bút rần một tiếng xuống bàn. Ông không chịu nổi nữa, ôm lấy ngực, nước mắt như đập nước vỡ chảy tràn khắp mặt.

Cả đời này, ông hô mưa gọi gió, danh lợi đều đạt được. Ông tự cho rằng, chẳng có gì là không thể, nhưng hiện tại, ông đã mất đứa con gái yêu quý nhất của mình.

Ông gắng gượng ôm lấy ngực, móng tay gần như cắm sâu vào trong thịt, cả người nghiêng ngả quỵ gục xuống đất, khóc thảm thiết như không còn là mình nữa.

“Cha, con cũng là một con người, con cũng có tình cảm, con không phải là một con rối”

“Giai Lệ...”

“Con rồi không có tri giác, nhưng con thì có, con biết đau, biết tổn thương, biết buồn, biết rơi lệ. Cha biết không? Con cũng biết đau... Cha luôn nói với con, chỉ nên vì tiền của anh ấy, nhưng trái tim con, con không thể kìm nén được. Con thực sự, kiểm soát không nổi tim mình... Cha, con không chế không nổi... Con sắp phát điên rồi...”

Ông thở khó nhọc, lòng đau đớn vô cùng, giống như bị hàng ngàn mũi tên sắc nhọn bắn trúng, nỗi đau không thể kìm nén. Dư phu nhân vội vàng dìu lấy ông, khóc lóc nói với cảnh sát: “Mau đưa đi bệnh viện, ông ấy bị bệnh tim”. Ông khó nhọc ngẩng mặt lên, nhìn vợ, thốt ra từng tiếng đứt đoạn: “Xin... lỗi...”

Dư phu nhân khóc như mưa: “Ông đừng nói nữa, tôi sẽ không trách ông đâu”. Ông lắc đầu: “Tôi... sai rồi...” Ông luôn luôn cho rằng, chỉ cần có tiền có quyền, người thân của ông sẽ có được cuộc sống hạnh phúc. Thực ra, ông đã sớm sai rồi, sai lại càng sai, sai đến mức không thể cứu chữa được nữa.

Tất cả mọi thứ xung quanh dần dần đều trở nên mơ hồ. Trong khoảng mù mịt, ông lơ mơ nhìn thấy Giai Lệ với nụ cười rạng rỡ, nụ cười có thể thiêu đốt trái tim của người khác. Tim ông như thất lại, như sắp nghẹt thở. Ông giơ tay ra, thử nắm lấy cô nhưng không thể. Ông tuyệt vọng mở to mắt, cả người như bị đẩy xuống vực sâu vạn trượng.

Chỉ là vì đã không còn kịp, chỉ là vì không còn cách nào để gắng gượng.

Thì ra, tất cả, cuối cùng cũng không kịp.

Trong phòng thẩm vấn, Gia Mĩ ngồi trước chiếc bàn lớn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn giám chế. Cảnh sát hỏi: “Cô đến đó làm gì?”. Cô xoa tay nói: “Là Dư Giai Lệ gọi điện thoại bảo tôi đến”

Cảnh sát hoài nghi hỏi: “Gọi cô đến làm gì?”

Cô cúi đầu, cố ý giấu chuyện của cha, chỉ nói: “Cô ấy nói có chuyện muốn nói với tôi, nên tôi đến”

Viên cảnh sát hơi nhếch mày, “Chỉ có vậy thôi?” Cô gật đầu, thần sắc càng không thoải mái. Viên cảnh sát đã chú ý đến biểu hiện của cô, lạnh lùng nói: “Cô đi lúc mấy giờ?”

Cô nghĩ ngợi: “Khoảng 2 giờ chiều”

Viên cảnh sát nhăn trán, “Dư Giai Lệ chết lúc 2g rưỡi chiều” Cô lắc đầu “Không phải tôi giết, tôi đi taxi đến đó thì nhìn thấy cô ta nằm giữa vũng máu”

Viên cảnh sát không tin cô, nói: “Trình tiểu thư, tốt nhất cô nên hợp tác với chúng tôi”

Cô chỉ lắc đầu: “Anh nhất định phải tin tôi, tôi không giết người, tôi thực sự không giết”. Viên cảnh sát cầm một tờ báo ra, “Nếu như tờ báo không viết sai thì hai người là tình địch. Thêm nữa, theo như những gì cô nói trước đây, Dư Giai Lệ lần đó muốn hãm hại cô, đúng không?”. Ánh mắt viên cảnh sát như muốn đối chất cô, “Trình tiểu thư, cô hoàn toàn có động cơ để giết người”

“Lần đó là cô ta hãm hại tôi, tôi bị mọi người cho rằng là nhân tình của Gia Tuấn, nhưng tôi trước giờ chưa nghĩ đến việc sẽ giết cô ấy”. Cô có vẻ kích động: “Các anh nên đi tìm hung thủ giết người, chứ đừng đổ tất cả cho tôi, như vậy là không công bằng với tôi”

Viên cảnh sát nói: “Trình tiểu thư, hiện trường chỉ có dấu vân tay của cô. Cô nói có thêm người khác, nhưng chúng tôi vẫn chưa tìm ra bất cứ chứng cứ hay manh mối nào chứng minh có người nào khác cũng ở đó.

Gia Mĩ cảm thấy thật khó để bao biện, lúc đó cánh cửa bỗng mở, một viên cảnh sát khác bước vào, nhìn chằm chằm vào cô: “Khoảng thời gian đó, cô có nhìn thấy Trình Minh Lăng không?”

Cô giật mình: “Tôi không thấy ông ấy”. Cảnh sát nghi ngờ hỏi: “Tại sao Hách tiên sinh lại khẳng khái nói là cô đã gặp ông ấy. Có phải cô còn giấu chúng tôi chuyện gì đó? Trình tiểu thư, tôi hy vọng cô sẽ nói với chúng tôi sự thật, như vậy, chúng tôi mới có thể giúp cô”

Giọng cô kiên quyết: “Tôi thực sự không nhìn thấy ông ấy, nếu tôi nhìn thấy, tôi sẽ nói”. Không phải cô muốn che tội cho cha, chỉ là cô ghê, nếu không phải ông ấy, cho dù chỉ là một phần nười nghìn cơ hội thôi

cô cũng sẽ không khai ra ông. Thêm nữa, cô đúng là không nhìn thấy cha mình xuất hiện tại hiện trường vụ án mạng.

Viên cảnh sát nói: “Nếu như tất cả là đúng, chúng tôi hoàn toàn có căn cứ để khởi tố cô tội giết người”. Cô gần như không còn nhận biết được gì nữa: “Tôi rõ ràng đã không làm, tại sao lại khởi tố tôi?”

Viên cảnh sát nói: “Vậy thì cô hãy bình tĩnh nghĩ lại, có chuyện gì đặc biệt không?” Lòng cô như tơ vò, cô cao giọng nói: “Tôi đã nói rồi, lúc đó rõ ràng tôi nghe tiếng giày da, sao các anh cứ không chịu tin tôi?”

“Trình tiểu thư...” viên cảnh sát thử an ủi khuyên nhủ. Mắt cô nóng rực, cô bặm môi. Viên cảnh sát hạ giọng: “Trình tiểu thư, tôi hiểu được tâm trạng của cô, nếu cô có gì buồn rầu khó nói thì cứ nói, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ cô.

Cô mím môi, gắng sức nuốt nước mắt vào trong, chỉ nhắc đi nhắc lại: “Tôi không giết người”

Viên cảnh sát nhìn thấy diễn biến cảm xúc của cô, cũng không tiếp tục gặng hỏi nữa, chỉ nói: “Thế nào rồi?”. Cô không đáp lại, Gia Tuấn đứng bên. Viên cảnh sát nói: “Nếu như không có bất kỳ chứng cứ và manh mối nào, sau khi bị tạm giam, chúng tôi sẽ chính thức bắt giam Trình tiểu thư”

Gia Tuấn không dám tin vào tai mình: “Sao? Bắt giam?”

Viên cảnh sát gật đầu: “Không sai, chính thức bắt giam...”

“Cô ấy không giết người. Tôi nói với ông, cô ấy tuyệt đối không giết người”. Gia Tuấn hét lên. Viên cảnh sát ái ngại: “Hách tiên sinh, không phải anh nói cô ấy không giết người thì là không giết người, tất cả mọi việc đều phải có chứng cứ”

Gia Tuấn nghiêng rằng: “Tốt thôi, muốn chứng cứ ư, được, anh chờ đấy, tôi sẽ tìm về cho anh”. Anh nhìn chằm chằm Gia Mĩ, hơi dần giọng xuống: “Trình Minh Lãnh đã phạm tội, nếu hiện trường vụ án mạng vẫn còn có người khác thì tôi nhất định sẽ tìm ra kẻ đó”. Anh thốt ra từng tiếng nặng nề: “Bất luận hấn trốn ở đâu, tôi cũng sẽ tìm ra hấn”

Gia Mĩ cúi đầu, không nói.

Gia Tuấn thì thầm: “Trình Gia Mĩ, em nhất định phải đợi anh, không được nhận tội. Không làm thì không được nhận, cho dù tất cả mọi người đều không tin em, anh vẫn luôn tin em”

Cô vẫn cúi đầu không dám động đậy.

Anh nhìn cô, nước mắt lưng tròng: “Nếu không có em, anh phải làm thế nào đây? Nếu thật sự không có em, mất em, anh không biết nên làm sao mới có thể sống nốt cuộc đời này. Cho nên, để cuộc đời này trôi qua nhẹ nhàng hơn, anh không cho phép em chết trước mặt anh, không cho phép em biến mất khỏi anh”

Cô vẫn cúi đầu, cố sống cố chết cắn chặt môi, không dám ngẩng đầu. Cô sợ ngẩng đầu lên mặt sẽ đầy nước mắt. Khi còn nhỏ, vì ốm yếu nên cô mới học được cách sống kiên cường. Thực ra, sự kiên cường đó chỉ giống như lớp vỏ trứng, có những lúc rất cứng cáp, dường như cô đang đúc ình một chiếc khiên kiên cố, không gì có thể xuyên thủng, nhưng cũng có lúc nó lại mong manh dễ vỡ, mà một khi vỡ thì không tài nào ghép lại hoàn chỉnh.

Vỡ nát chỉ để lại những mảnh vụn đầy mặt đất.

Anh tiếp tục nói: “Em kiên quyết giấy giếm là có lý do của em. Nhưng anh tin, nhất định có người khác cũng ở du thuyền. Vì thế anh sẽ đi tìm, bất luận đó là ai. Anh cũng không cần biết có tìm ra chứng cứ hay không, nói tóm lại, anh sẽ không để bất kỳ chuyện gì xảy đến với em, một ngàn lần, một vạn lần cũng không thể”.

Cô lại càng cúi đầu thấp hơn, dường như muốn chui xuống đất. Hồi lâu sau, bên tai không còn nghe thấy âm thanh nào nữa, cảnh sát nhẹ nhàng tháo còng tay cho cô. Cô khẽ ngẩng đầu lên, Gia Tuấn đã biến đâu mất. Cô cố gắng mỉm cười nhưng nước mắt đã chảy tràn trên mặt.

Cả cuộc đời, một giấc mơ đẹp biết bao.

Nhưng cuộc đời, dài như thế, lâu như thế, lâu đến vô hạn, lâu đến không thể nhìn thấy tận cùng. Cô không biết cuộc đời có cả cô và anh sẽ có thể tiếp tục kéo dài được nữa không.

Có lẽ cuộc đời của cô và anh đã sớm kết thúc rồi

Trình Minh Lăng đã biến mất vô lý như thế, dù có tìm thế nào cũng không thể tìm ra. Trình thám tư, cảnh sát, tất cả mọi người, ai cũng tìm ông ta. Gia Tuấn nhìn dòng người qua lại trên phố, trong lòng lại càng buồn não nề. Cách ngày khởi tố vài ngày, anh vẫn chưa tìm ra bất kỳ cách nào. Một chiếc xe nhỏ bỗng dừng ở phía trước, Hách phu nhân bước xuống, lạnh lùng nói: “Đến tận bây giờ, con vẫn còn điên rồ như thế sao?”

Anh chậm rãi nói: “Mẹ, mẹ đừng quan tâm đến con”

Bà lạnh lùng quát: “Nếu như con không phải là con ta, ta cũng chẳng quan tâm đến con làm gì”

Anh vẫn không lưu tâm: “Vậy thì chúng ra sẽ cắt đứt tình mẹ con”

Hách phu nhân giận run người: “Lại nói những lời hàm hồ đó, ta đảm bảo với con Trình Gia Mù lần này nhất định chết chắc”

Anh tái mặt: “Vậy thì con cũng chết”

Hách phu nhân kìm nén cơn tức giận, mặt không biến sắc nói: “Vậy chúng ta giao dịch trên giấy, mẹ con ta thoả thuận”. Sắc mặt anh càng sa sầm xuống, đến cả chuyện đại sự cả đời của con trai mà cũng có thể trở thành một cuộc trao đổi giao dịch. Hách phu nhân nghiêng rằng, nhìn chằm chằm Gia Tuấn: “Đúng thế, vì ta không quản nổi con, cho nên chỉ có thể dùng cách hạ lưu này. Chúng ta hãy làm một cuộc giao dịch trên giấy. Nếu con gật đầu, Trình Gia Mĩ sẽ không sao. Nhưng nếu con không làm được, cô ta sẽ phải chết”

Lòng anh đau nhói, nhưng vẫn cười nhạt nói: “Chứng cứ sẽ được tìm ra, mẹ còn cách nào khác nữa? Tiền không phải vạn năng, ít nhất đến hiện tại, nó không vạn năng”

Hách phu nhân hơi mím môi: “Ta phải cứu cô ta thế nào, đó là chuyện của ta. Cái này con không cần quan tâm. Điều duy nhất con có thể làm là sau khi cô ta được thả phải cắt đứt mọi quan hệ với cô ta”

Anh nhìn bà đầy ẩn ý, cười nói: “Một nhát dao, cắt thành hai đoạn, cũng có thể cắt thành bốn đoạn, năm đoạn, vô số đoạn. Cho nên, muốn làm như vậy thì phải có một con dao tốt, phải sắc nhọn vô cùng, bất luận trong trường hợp nào đều không thể làm con dao này bị gãy”

Hách phu nhân tức sôi người, nghiêng rằng nói: “Ý của con là...” Anh cười lạnh lùng: “Ý của con là gì, mẹ chắc đã rõ”

Hách phu nhân trợn mắt nhìn Gia Tuấn, ánh mắt sắc như dao lia qua: “Con đừng hời hện”

Anh cũng nhìn thẳng vào bà nói: “Nếu có một ngày con hời hện, con sẽ quỳ trước mặt mẹ, sau đó sẽ biến thành một con rối vô thức”

Hách phu nhân giận đến mức run rẩy nói: “Được, anh được lắm”

Lòng anh thất lại, nhu bị dao đâm: “Con được như vậy là do mẹ nuôi dạy”

Hách phu nhân tức giận tột đỉnh, nhưng vẫn cười nói: “Chỉ vì một đứa con gái, lại là một đứa con gái có bệnh!” Bà đứng trước mặt anh, hỏi: “Con có biết không, Dư tiên sinh vì bệnh tim nên đã phải nhập viện rồi”

Anh thờ người, không nói gì. Bà lạnh lùng cười: “Chỉ vì có mình Trình Gia Mĩ con đã làm tổn thương bao nhiêu người, Giai Lệ, Dư tiên sinh, ông nội, cả cha con và ta”. Bà nhếch mày hỏi: “Thực sự là đáng sao? Đứa con gái đó thực sự đáng để con làm như vậy sao? Vứt bỏ thân phận, vứt bỏ người thân, gần như vứt bỏ mọi thứ”

“Rất nhiều người, rất nhiều chuyện, đáng hay không đáng, chỉ có bản thân mình mới biết được”. Anh liếc nhìn bà rồi quay đầu bước đi. Hách phu nhân mặt xanh mét, nói vọng lại từ phía sau lưng anh: “Có nhưng khi yêu một người, không phải cứ yêu mù quáng như vậy, phải suy nghĩ rất nhiều thứ. Nếu như tình yêu thực sự chỉ có vậy, muốn yêu là yêu, yêu tùy ý thì có vẻ quá dễ dàng. Con nhất định phải suy nghĩ cho thật

kỹ, con muốn cô ta tiếp tục sống hạnh phúc hay là sống trong tù, vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, đợt chết dần chết mòn.

Người anh khẽ run lên. Tán cây trên đầu không ngừng đổ lá vàng, từng chiếc từng chiếc nhẹ nhàng lướt qua người khiến Gia Tuấn cảm giác như mình ngạt thở.

“Con phải nghĩ cho kỹ, con muốn cô ta tiếp tục sống hạnh phúc hay là sống trong tù, vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, đợt chết dần chết mòn!” Câu nói này giống như lời chửi rủa không ngừng vang lên trong đầu anh. Gia Tuấn mở to mắt, tim đập dữ dội, dường như có người đi guốc trong bụng, khó chịu đến nghẹt thở.

Phải mất bao nhiêu công sức trải qua bao nhiêu chuyện, cô mới chấp nhận anh.

Biết bao khó khăn, biết bao đau khổ và tổn thương, anh đều đã gặp phải. Vậy mà ở giây phút quan trọng này, anh lại phải từ bỏ cô.

Nhưng làm sao anh có thể từ bỏ, cô không chỉ là người con gái anh yêu mà còn là cuộc đời anh.

Nếu như anh không có cô, từ bỏ cô, thì chẳng khác nào anh đang từ bỏ chính cuộc đời mình.

Quãng đời sau này, một mình anh, sẽ phải tiếp tục sống thế nào?

Anh nhích từng bước lên phía trước, lòng trống rỗng, không hiểu sao lại đi đến đồn cảnh sát. Anh nói giọng hoang mang: “Phiền anh cho tôi gặp Trình Gia Mĩ một chút”. Hai người gặp nhau rất suôn sẻ, anh nhìn nữ cảnh sát đang đứng gác cạnh cô, gượng cười nói: “Em nói xem, cho cô ta ít tiền, thì cô ta sẽ đi khỏi chứ”

Gia Mĩ cười: “Làm sao mà được”

Anh nói: “Ừm. anh nghĩ là không được, anh cũng nghĩ vậy thôi”

Gia Mĩ trách: “Bây giờ là lúc nào, anh vẫn còn có tâm trạng nghĩ cái đó sao?”

Anh cười trừ: “Vì anh đã tìm ra chứng cứ có thể giúp em”. Hai tay anh đặt lên mặt bàn sắt lạnh toát, từng ngón tay giống như những chú kiến chầm chậm bò lên mặt bàn, tiến về phía tay Gia Mĩ. Anh chỉ nhẹ nhàng chạm vào tay cô mà không dám nắm chặt lấy.

Gia Mĩ giật mình: “Anh sao vậy?”

Gia Tuấn không thể cười tiếp được nữa, hai mắt rơm rớm nước chỉ muốn bật khóc. Anh cúi đầu xuống, nén nước mắt vào trong, rồi lại ngẩng đầu lên, gượng cười: “Vì có thể cứu em nên anh rất vui”

Gia Mĩ mấp máy môi, hồi lâu sau, mới thốt ra một câu: “Vậy thì tốt quá”

Anh cười ha ha: “Vậy sau này có thể quảng cáo cho đám ăn mày, bảo họ không cần đi xin tiền nữa, không sao cả, chỉ cần vào tù là có thể sống được”

Cô nhìn chằm chằm vào anh, dường như muốn nhìn thấu lòng anh. Nhưng ánh mắt anh đột nhiên lẩn trốn: “Em sao lại nhìn anh như thế, ý kiến này không hay sao?” Cô buồn bã, “Nếu tìm không được chứng cứ cũng chẳng sao, anh đừng tự trách mình”

Anh cười lớn: “Trình Gia Mĩ, em đã bao giờ thấy việc nào anh chưa làm được chưa?” Ánh mắt cô sáng lên: “Em vẫn luôn tin tưởng anh”. Anh cười ha ha, khẽ vuốt mũi: “Ngoan, thế này mới phải chứ”

Cô lấy hết can đảm, nói ra những suy nghĩ trong lòng: “Nhưng lần này, em không tin anh. Em không tin anh có chứng cứ, em biết em chết chắc rồi”

Sắc mặt anh bỗng sầm xuống, nghiêm trọng nói: Trình Gia Mĩ, em sẽ không chết, hãy tin anh, em sẽ không sao đâu!” Cô chỉ lắc đầu buồn bã, “Gia Tuấn, em thực sự không sao cả. Nhưng em xin anh hãy chăm sóc bản thân thật tốt”. Hai tay cô run rẩy nắm lấy tay anh: “Cho dù em có ngồi tù, cho dù em có bị xử bắn cũng không sao, thực sự không sao đâu, em chỉ...” CÔ cúi đầu, lấy tay che mặt, khóc nức nở.

Anh cố gắng kìm nén không để nước mắt trào ra, dịu dàng nói: “Này, Trình Gia Mĩ, em có thể có khí phách một chút có được không? Người là do em giết sao? Rõ ràng không phải em giết người, tại sao lại bắt em vào tù? Tại sao lại ép em phải chết? Cho nên, em nhất định không sao cả, sẽ không có bất cứ chuyện gì xảy

ra với em. Anh nhất định không để em có chuyện, nghe rõ chưa?” Anh xoa đầu cô, cười nói: “Này, em có nghe rõ không đấy. Hách Gia Tuấn này, không cho phép Trình Gia Mĩ xảy ra chuyện gì! Tuyệt đối không cho phép”

CỔ vẫn đang khóc, lắc đầu lia lịa: “Em không nghe thấy gì cả, không nhìn thấy gì cả. Trong đầu em bây giờ trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì, chỉ biết, em phải rời xa anh, cuộc đời này, em không có cách nào để ở bên cạnh anh”

Hơi thở Gia Tuấn dần nặng nề, tim như có một hòn đá đè xuống trĩu nặng đến nghẹt thở. Anh thử mỉm cười, nhưng mặt anh cứng đờ không thể cười nổi. Anh chậm rãi nói: “Trình Gia Mĩ, cho dù kiếp này mình có bỏ lỡ cũng không sao, kiếp sau, kiếp sau nữa nhất định chúng ta sẽ ở bên nhau”. Anh gục đầu vào đầu cô, không kìm nén nổi nữa liền bật khóc, thì thầm: “Anh yêu em...”

Xe đi dọc theo con đường về nhà, tất cả cảnh vật trước mắt sao quen thuộc đến thế, vườn hoa thân quen, những căn nhà thân quen. Gia Tuấn lái xe vào nhà mà không bị cản lại. Hách phu nhân sớm biết anh sẽ quay lại, ngồi trên ghế sofa nhìn anh, lãnh đạm nói: “Cuối cùng con vẫn quay về nhà”

Ông nội thấy Gia Tuấn gầy đi nhiều, không kìm lòng nổi, những giọt nước mắt cứ thế tuôn rơi trên khuôn mặt già nua: “Cháu gầy quá, nhìn mặt cháu kìa, gầy hốc hác, thật không hiểu cháu đã sống thế nào?”

Gia Tuấn cởi áo khoác ngoài, đổ cả thân người lên ghế sofa, giọng khàn khàn: “Cháu muốn cô ấy sống, chỉ cần sống thì thế nào cũng được”. Hách phu nhân sa sầm mặt: “Vừa quay lại đã ra điều kiện với ta”

Gia Tuấn cười lạnh lùng: “Mẹ, vốn dĩ là giao dịch, đúng không? Dù sao con cũng đã quay lại, mẹ nên thực hiện lời hứa của mình”. Hách phu nhân không thêm quan tâm nhìn anh, một lúc sau, mới chậm rãi thốt ra từng tiếng lạnh lùng: “Được, đây chính xác là một cuộc giao dịch”

Ông nội bỗng run lên dữ dội, như đang chịu đựng một nỗi đau đớn tột cùng: “Giao dịch, máu mủ ruột già mà lại cần giao dịch sao? Sau này, không phải là sẽ cưới vợ cho cháu, đem đến cho cháu những điều tốt đẹp hay sao? Khiến cháu hiếu thuận với cha mẹ mà cũng là giao dịch sao?”

Gia Tuấn đưa mắt nhìn về phía ông nội, lòng xót xa. Ông nắm lấy bàn tay anh, dỗ dành: “Đừng cãi lời mẹ cháu nữa, mẹ cháu chỉ muốn tốt cho cháu thôi”

Gia Tuấn quay mặt đi, nhìn mẹ, ánh mắt lạnh lùng: “Mẹ làm ơn, đi cứu cô ấy ngay bây giờ đi. Con không muốn nhìn cô ấy bị giam trong tù, càng không muốn cô ấy chết”. Hách phu nhân người hơi cứng lại, mặt nở nụ cười: “Đương nhiên, ta sẽ nhanh chóng thu xếp. Sau này, con phải đưa cô ta ra nước ngoài! Tuyệt đối không để cô ta chết như vậy” Bà cầm lấy điện thoại, bấm số gọi cho Hà Văn Hiên: “Hà luật sư, có thể cứu cô ta”

“Hà Văn Hiên có thể cứu cô ấy?” Gia Tuấn nhăn mày. Hách phu nhân sầm mặt lại, “Hà Văn Hiên đương nhiên cứu được cô ta, nhưng cha cô ta cũng có thể cứu được cô ta. Dù sao thì Trình Minh Lãng cũng đã phạm tội buôn bán ma túy, nên phạm thêm tội giết người cũng chẳng hề gì”

Gia Tuấn hơi chau mày: “Làm mẹ giấu Trình Minh Lãng đi”

Hách phu nhân tức giận: “Trong mắt con, ta chỉ có thể là hạng người đó sao? Trình Minh Lãng bị Hà Văn Hiên giấu đi, liên quan gì đến ta? Ta chỉ thuận nước giong thuyền thôi”. Gia Tuấn hơi nhếch miệng: “Thuận nước giong thuyền? Là giao dịch mà, đúng là cách khiến con phải thoả hiệp. Hà Văn Hiên chỉ là trợ thủ, hay là công cụ để lợi dụng mà thôi”

Hách phu nhân tức giận trợn mắt: “Ta không quan tâm con nghĩ gì, dù sao thì ra cũng có trách nhiệm giao Trình Gia Mĩ ra, con chỉ cần không có mối liên hệ nào với cô ta là được”. Gia Tuấn chậm chậm rút thuốc lá từ trong túi áo ra, ngậm thuốc vào mồm, “Con sẽ làm một Hách Gia Tuấn khiến mẹ tuyệt đối hài lòng”. Hách phu nhân giận dữ nhìn anh “Hy vọng là thế”

Gia Tuấn nhìn thẳng vào bà, nụ cười ánh trong khóe mắt. Hách phu nhân bị anh nhìn chằm chằm nên thấy gai người. Bà hồi ngờ vực: “Con còn có suy tính nào khác? Mẹ cảnh báo với con. Lần này chúng ta phải mực đen giấy trắng rõ ràng. Nếu như con dám có bất kỳ động tính nhỏ nào...”

“Mẹ đảm bảo Gia Mĩ sẽ sống tốt, đúng không?” Gia Tuấn cười nhạt cắt lời Hách phu nhân: “Yên tâm, lần này, con sẽ làm một Hách Gia Tuấn để mẹ hài lòng nhất, tuyệt đối không dối trá”

Hách phu nhân nhìn anh nhưng vẫn lo lắng, bất an. Gia Tuấn ngồi cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy bà: “Mẹ yên tâm đi, con sẽ không dối trá. Mẹ không phải muốn một công tử Hách Gia Tuấn hào nhoáng hay sao? Được, con sẽ làm đến lúc mẹ hài lòng thì thôi”

“Công tử hào nhoáng?” Hách phu nhân không hiểu nổi những suy nghĩ này, quay sang hỏi ông nội Gia Tuấn: “Cha, nó đang nói gì vậy?” Ông nội vốn đã thấy mơ hồ, ngồi thần thờ hồi lâu, mới chậm chạp lên tiếng: “Nó có lẽ muốn học theo các công tử nhà giàu, cả ngày không làm việc mà chỉ chơi gái, kết bè kết đảng làm ăn gì đó”

Hách phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Gia Tuấn: “Con muốn làm thế nào đấy là việc của con, nhưng dù thế nào cũng không được gặp Trình Gia Mĩ” Gia Tuấn ngẩng đầu lên, thở một hơi thật sâu: “Con biết rồi”. Mắt anh rơm rớm nước. Anh không nén nổi đành nhắm mắt lại, lớn giọng nhắc lại: “Con sẽ không gặp lại cô ấy, sẽ không làm thế”

Gia Mĩ, vì yêu em, vì cứu em, nên anh đã chọn cách thoả hiệp, chọn cách chạy trốn, chọn làm một đức con phục tùng, làm một kẻ không phải là mình. Nhưng, tất cả điều này chẳng xá gì. Chỉ cần em được sống, chỉ cần em được sống, vui vẻ, anh dù phải làm một kẻ khách cũng chẳng có gì đáng sợ”

Đáng sợ là, những ngày không có em, anh làm thế nào để học được cách sống một mình.

Tương lai, rất đáng sợ, chỉ bởi vì không có em bên cạnh. Vì thế anh mới thấy sợ hãi, một nỗi sợ trước đây chưa từng có.

Suốt năm năm qua yêu em, tương lai, khoảng thời gian anh để quên em sẽ dài thế nào? Một năm, hai năm, năm năm hay mười năm? Liệu có thể là cả cuộc đời không? Cả đời, dài như vậy, anh mong, sẽ sống trong quên lãng”

Bởi vì, chỉ sống như vậy anh mới có thể nhớ em cả cuộc đời.

Gia Mĩ hoàn toàn mơ hồ, hôm qua cô còn là hung thủ giết người, nhưng bây giờ họ lại nhẹ nhàng thả cô ra. Hà Văn Hiến giúp cô làm thủ tục: “Cô có thể ra ngoài rồi”. Cô không thể hiểu nổi tình hình lúc này, chỉ dám hỏi với cả không dám tin: “Anh chắc chắn là tôi sẽ không sao?” Cô cũng không dám nghĩ: “Sao có thể, cho dù bắt được hung thủ nhưng tất cả chứng cứ đều nhắm vào tôi”

Hà Văn Hiến cười: “Xem ra, cô không nở rời nơi này, không muốn đi”

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào ông ta: “Người nhận tội thay tôi là ai? Tôi muốn biết rõ cuộc hẳn có chứng cứ gì để cảnh sát tin hẳn là hung thủ. Tôi xin nói, có một số chuyện, ngay cả tôi cũng không tin.

Hà Văn Hiến cười, nghĩ ngợi rồi nói: “Là cha cô tự nhận tội”. Cô loạng choạng lùi về sau hai bước, mắt mở to, hỏi: “Anh nói ai cơ?”

Hà Văn Hiến nhắc lại từng chữ một: “Là Trình Minh Lãng”. Hai mắt cô mở to như sắp bật máu “Đúng là cha sao? Cha là người hãm hại mình sao?” Hà Văn Hiến nói: “Không sai, không ta đã dẫn cảnh sát đến hiện trường, diễn lại những thủ đoạn giết người của mình, mọi thứ đều khớp với tình tiết vụ án. Càng bất ngờ hơn, những người làm trên thuyền cũng đồng ý làm chứng, xác nhận Trình Minh Lãng đúng là đã có mặt ở hiện trường.”

Cô khó nhọc thốt lên từng tiếng: “Vậy thì...” Hà Văn Hiến nhìn bộ dạng không thể thốt lên lời của cô bèn thay cô nói tiếp: “Vậy thì, chín phần mười là do cha cô làm” Cô như bị đẩy vào cơn ác mộng không thể thoát ra được, hoang mang nói: “Tôi muốn đi gặp ông ấy, xin anh giúp tôi, phải thế nào mới có thể gặp ông ấy”

Hà Văn Hiến thấy hơi khó xử: “Hà tất phải gặp mặt?”

Có nói về quả quyết: “Vì tôi muốn nghe chính ông ấy xác nhận, kể bày mưu hãm hại tôi là ông ấy”

Hà Văn Hiến nói: “Tôi thấy hoàn toàn không cần thiết” Cô cao giọng, hai mắt ngấn nước: “Tôi đã nói, tôi muốn nghe chính ông ấy xác nhận, nếu như anh không đi tôi sẽ tự đi hỏi cảnh sát” Hà Văn Hiến đành nói:

“VẬY chờ tôi, tôi đi hỏi”

Cô cố gắng dựa lưng vào tường, hoàn toàn mềm nhũn, dường như không còn chút sức lực nào nữa, cả người như muốn đổ xuống.

Kẻ hãm hại cô, lại đúng là cha cô.

Cô thật sự không thể tin, cha cô vì trốn tội mà nhẫn tâm đẩy con gái mình vào chỗ chết. Mặc dù trước đây cô hận cha vô cùng nhưng cô vẫn hy vọng sẽ không phải là ông ấy. Cô vẫn hi vọng, kẻ hại mình không phải là ông ấy.

Cô dựa vào tường, từ từ quỳ rạp xuống mặt đất, hai tay ghì chặt lấy người, gần như không dám thở.

Vì, mỗi lần thở ra, trái tim cô lại đau nhói.

Dáng vẻ của Trình Minh Lãng vẫn bình tĩnh một cách bất ngờ. Gia Mĩ thật sự không thể tin vào mắt mình, đến giờ, ông ta không hề hối hận? Trình Minh Lãng cười nhạt: “Thật không thể ngờ, chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh này”

Gia Mĩ nhìn ồn oán hận, lắc đầu: “Không đúng, lần trước, không phải chúng ta đã gặp nhau trên du thuyền của Giai Lệ sao?” Trình Minh Lãng hơi chờ người ra, nhưng lập tức lại cười nói: “Đúng thế, suýt nữa cha quên”. Ánh mắt Gia Mĩ dán vào mặt ông: “Tại sao hại tôi rồi lại đến nhận tội?” Trình Minh Lãng nhìn về phía Hà Văn Hiên, cúi đầu: “Cha biết cha có lỗi với con”

Hai mắt cô xay xè, nước mắt chỉ chực rơi xuống, cô nhếch mày hỏi: “Ông biết là có lỗi với tôi?” Trình Minh Lãng, xót xa, khẽ gật đầu: “Cha luôn nghĩ cha có lỗi với con, nhưng bây giờ tất cả đều đã được đền lại”

Cô cố gắng kìm nén lại sự phẫn nộ, nhưng mắt lại đầy nước mắt: “Trong tù, tôi luôn nghĩ rõ ràng rằng, bất luận thế nào, cũng không nói với cảnh sát Giai Lệ hẹn tôi và ông đến du thuyền của cô ta. Nhưng bây giờ, tôi phát hiện là tôi đã sai rồi, đã sai lại càng sai. Vốn dĩ dù tôi có đối xử với ông thế nào, bảo vệ ông thế nào thì ông vẫn ích kỉ như thế, chỉ nghĩ đến mình mà ngay cả người thân cũng không thèm quan tâm sống chết ra sao” Cô dừng lại, nghẹn ngào “Loại người như ông, một người như ông làm sao có thể làm cha của tôi. Tôi không thể chấp nhận được sự thật một người lòng dạ độc ác như ông lại chính là cha ruột của mình”

Trình Minh Lãng đặt tay lên đùi, cố gắng ghì xuống, sợ mình sẽ bật khóc. Ông gắng ra vẻ bình thản nói: “Trước giờ tao vẫn ích kỉ như thế, ích kỉ đến mức không bao giờ nghĩ đến mày, ích kỉ đến mức khi gặp nguy hiểm thì nghĩ đến việc đổ tội ày để thoát tội. Cũng không sợ gì mà không nói với mày, hôm trời mưa to đó tao đi tìm mày cũng vì Lão Đại nói có thể tìm người gánh tội bán thuốc phiện giúp tao, nhưng lại muốn mày làm con gái hắn”. Ông ta dừng lại một lúc, rồi lại nói: “Hôm đó thực ra tao định bán mày”

Những lời tàn nhẫn đó, giống như hàng ngàn hàng vạn chiếc máy bay đang thả bom xuống tai cô, đầu cô như sắp nổ tung. Cô mở to mắt, tim đập loạn lên, dường như sắp nhảy ra ngoài: “Từ giờ về sau, tôi và ông, sẽ không còn bất cứ quan hệ gì nữa”

Lòng ông đau đớn vô hạn, vẫn cố mỉm cười: “Mày nghĩ được như vậy thì tốt, cha chỉ lo mày nghĩ không thông”

Cô nói: “Ông yên tâm, tôi nhất định phải sống tiếp, sống thật tốt, sống hạnh phúc và vui vẻ. Bởi vì trong cuộc đời tôi, chưa từng có cha”. Ông cúi đầu, trên mặt có chút bi thương, ông ôm lấy ngực: “Vậy thì tốt”

Giọng cô run rẩy, nước mắt như mưa: “Tạm biệt, Trình tiên sinh”. Hai tay bấu chặt lấy đùi, đến mức hai đùi như tê liệt. Mặt ông vẫn không chút biểu cảm: “Tạm biệt, Trình tiểu thư”

Hà Văn Hiên nhìn Trình Minh Lãng, miệng hơi mấp máy, sau đó mới đỡ Gia Mĩ đi ra ngoài. Trình Minh Lãng không ngừng đập đầu xuống bàn sắt, phát ra những tiếng bốp bốp. Ông ta cứ ngồi thẫn thờ như thế, giống như đang mơ, nếu như không đập đầu xuống bàn thì nước mắt lại trào ra. Cả đời này, ông đã nói dối không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này, ông mới phát hiện, thì ra nói dối là việc đau đớn nhất của đời người.

Nếu có thể, nếu còn kịp, ông muốn nói với con gái mình rằng, tất cả đều không phải là sự thật.

Ông chưa từng hại cô, chưa từng..

Nhưng, ông không thể, đến chết cũng không thể nói ra sự thật.

Cây cối ngoài cửa sổ, đa số đều đã rụng hết lá, chỉ còn những cành cây khẳng khiu lơ lửng giữa trời. Dư tiên sinh gượng sức ngẩng đầu lên, đứng im lặng. Dư phu nhân đứng bên cạnh an ủi ông: “Ông đừng nghĩ nhiều quá”

Dư tiên sinh chỉ ngẩng đầu, không nói. Gió thu xào xạc, lá vàng rơi xối xả, bầu trời xanh biếc màu ngọc lưu ly, cảnh vật thật giống như một bức tranh thủy mặc yên bình. Dư phu nhân nói: “Tôi biết chuyện của con gái khiến ông khó chịu, nhưng ông cũng đừng tự trách mình, nó không thể trở về nữa”

Hồi lâu sau, ông mới chậm rãi nói: “Đúng là đã bắt được hung thủ rồi sao?”

Dư phu nhân gật đầu: “Là cha của Trình Gia Mĩ tự đi đầu thú”

Cuối cùng ông cũng quay lại nhìn bà, cổ ông như nuốt phải thứ gì đó chua chát đến đau đớn, nhưng đau thế nào cũng không thể bằng nỗi đau trong tim ông! Ông nói giọng nặng nề: “Tôi muốn đi gặp hắn, ít nhất, tôi phải biết lý do hắn giết con gái tôi”

Dư phu nhân lưỡng lự một lúc, mới miễn cưỡng nói: “Việc này tôi đã hỏi giúp ông, hắn nói... hắn lỡ tay. Cảnh sát cũng đã dẫn hắn đến để diễn lại các tình tiết của vụ án mạng, đúng là hắn lỡ tay”.

“Lỡ tay?” Người ông run lên bần bật, mặt bỗng trở nên đáng sợ vô cùng, “Chỉ là hai từ đơn giản thôi nhưng đã khiến ông mất đi đứa con gái mà ông yêu thương nhất”. Ông dường như không trụ được nữa, tay trái ông vịn vào tường, dùng hết sức ấn móng tay vào tường: “Tôi muốn hắn lấy mạng đền mạng”

Dư phu nhân lo lắng đỡ lấy ông: “Ông đừng nghĩ nhiều quá, chuyện này để cho cảnh sát giải quyết”

Móng tay ông trắng bệch toàn vôi, vôi nhét đầy kẽ móng, khó chịu vô cùng. Ánh mắt ông trở nên lạnh lẽo. Ông liên tục lắc đầu: “Lỡ tay giết người, chỉ ngồi tù vài năm, tôi nhất định phải nghĩ cách, để hắn phải đền mạng”. Ông dừng lại một lúc rồi dặn dò: “Gọi điện thoại cho Hà Văn Hiến giúp tôi”

Dư phu nhân dìu ông vào giường, cầm lấy điện thoại, vừa bấm số gọi thì đã bị Dư tiên sinh giật lấy. Ông tức giận nói: “Hà Văn Hiến, Trình Minh Lãng liệu có thể bị phán quyết bao lâu, sẽ là tù chung thân hay xử bắn”

Hà Văn Hiến lạng người đi chốc lát, sau đó mới trả lời: “Hắn lỡ tay giết người, điều 233 bộ luật hình sự quy định: Lỡ tay giết người phải ngồi tù trên 3 năm và dưới 7 năm; tình tiết được giảm nhẹ, có thể chỉ bị phạt tù dưới 3 năm”

Ông phẫn nộ quát lớn: “Tôi không hỏi anh hắn sẽ bị nhốt bao lâu, tôi muốn hỏi hắn sẽ bị tù chung thân hay bị xử bắn”

Hà Văn Hiến nói: “Cái này, chỉ sợ tôi không giúp được ông”

Dư tiên sinh tức tối trợn mắt, gào lên: “Anh nói giúp không nổi? Trước đây thì tại sao lại có thể? Khi anh cầm tiền của tôi sao không nói là không thể giúp? Bây giờ, con gái tôi chết rồi, thì anh lại nói hắn chỉ bị giam 3 năm? Anh có phải là luật sư của hắn không? Anh không phải là đang nghĩ cách để hắn bị tù chung thân hay xử bắn à?”

Hà Văn Hiến lạnh lùng nói: “Dư tiên sinh, cảnh sát đã phán quyết hắn lỡ tay giết người. Thêm nữa tôi là luật sư bào chữa cho hắn nên được nhiên muốn tội xử càng nhẹ càng tốt”. Ngực Dư tiên sinh đập dữ dội, cả mặt trắng bệch như chết, “Anh đang cố ý bảo vệ cho kẻ họ Trình kia, rốt cuộc hắn đã cho anh cái gì hay ho?” Hà Văn Hiến cười, nhưng không tiếp lời. Dư tiên sinh nghiến răng hỏi: “Hà Văn Hiến, anh sẽ không làm chuyện không tốt chứ, những thứ mà Trình Minh Lãng cho anh hoàn toàn không nhiều, tôi có thể cho anh gấp ba, gấp bốn thậm chí gấp năm lần như thế cũng không thành vấn đề”

Hà Văn Hiến không quan tâm, bình thản nói: “Dư tiên sinh, chỉ sợ ông đang tự tìm rắc rối ỉn, nếu như tôi đoán không lầm thì chỉ lát nữa thôi cảnh sát sẽ đến tìm ông, lúc đó xin ông hãy tự trọng”

Mất Dư tiên sinh rực lửa: “Anh bán rẻ tôi?” Hà Văn Hiến cười ha hả: “Dư tiên sinh, tình hình trước mắt, phạm tội tham ô phũ phàng bị xử rất nặng, tôi chỉ đang cố gắng hoàn thành nghĩa vụ của một công dân tốt,

tiền cử ông mà thôi”. Dư tiên sinh giận run người, xương cốt kêu răng rắc. “Sao anh lại đối xử với tôi như thế, tôi đối xử với anh trước giờ vẫn rất tốt. Tôi xảy ra chuyện thì có gì tốt với anh?”

Hà Văn Hiên cười nói: “Tôi và ông, mặc dù có quan hệ hổ và con mồi nhưng dường như bây giờ vị trí đã bị đảo ngược, tôi mới là hổ còn ông mới là con mồi”

Dư tiên sinh thực sự không thể in: “Anh trước nay vẫn lợi dụng tôi?” Hà Văn Hiên nói: “Lời này của ông khó nghe quá, ông vẫn luôn lợi dụng tôi, không phải thế nào? Bao năm qua, tôi giúp ông không ít, sau này, chúng ta như hai đầu lưỡi dao, không nợ gì nhau cả”

“Hà Văn Hiên” Dư tiên sinh nghiến chặt răng. Ném chiếc điện thoại xuống đất. Hai tay Dư phu nhân ôm chặt lấy eo ông: “Cho dù tất cả đã hết thì ông cũng nên quan tâm đến sức khỏe của mình, ông không nên tiếp tục dần vặt bản thân nữa”

Hai mắt Dư tiên sinh đỏ mọng, không dám tin: “Hắn lại dám bản rẻ tôi lúc quan trọng này, kẻ đó, không đúng, con sói đó, hắn đúng là một con sói”. Lòng ông trở nên u uất, cả người như sắp phát điên “Con gái tôi chết rồi, tiền đồ của tôi cũng xong rồi, tất cả đều đã hết”

Có tiếng gõ cửa vang lên ngoài phòng bệnh. Ông trợn mắt nhìn cánh cửa đang từ từ mở ra, cảnh sát lấy ra lệnh bắt giữ, đọc lớn ngay trước mặt ông: “Có người tố cáo ông tham ô, bây giờ mời ông theo chúng tôi tiếp nhận điều tra”. Ông ta như bị điên, đột nhiên lao lên trước mặt viên cảnh sát, hai tay bóp chặt cổ anh ta, hét lớn “Hà Văn Hiên, con sói này, tao phải liều chết với mày”

Dư phu nhân hoàn toàn mơ hồ, loạng choạng đi đến trước mặt Dư tiên sinh, gắng sức gỡ tay ông ta ra: “Ông đừng như vậy, đừng như vậy. Anh ta không phải là Hà Văn Hiên, anh ta là cảnh sát”. Mắt ông đỏ gay, quay đầu lại, nhìn chằm chằm Dư phu nhân. Ông đột nhiên ôm chặt lấy bà, siết chặt, dồn hết sức lực của mình: “Giai Lệ, cha sẽ không ép con nữa, con đừng rời xa cha”

Dư phu nhân bật khóc, nước mắt giàn giụa, nhẹ nhàng vỗ lên lưng chồng an ủi: “Vâng, cả đời này, con sẽ không rời xa cha”. Ông ta cười ngây dại, càng ôm chặt lấy bà, chặt đến mức ngạt thở, “Cha nhất định sẽ bảo vệ con, không ai dám bắt nạt con”

Dư phu nhân nghẹn ngào trả lời: “Vâng”. Viên cảnh sát cũng sững sờ: “Dư tiên sinh...”. Dư phu nhân khóc không thành tiếng: “Anh yên tâm, chúng tôi sẽ đi với anh, sẽ tiếp nhận điều tra, nhưng hiện tại, tôi muốn gọi bác sĩ đến kiểm tra bệnh tình cho ông ấy”

Viên cảnh sát nghĩ ngợi một lúc đành nói: “Để tôi hỏi ý kiến cấp trên đã”. Dư phu nhân lau nước mắt, đỡ Dư tiên sinh nằm lên giường. Ông ta vẫn siết chặt lấy bàn tay bà, sợ nếu buông ra thì bà sẽ biến mất. Những giọt lệ vẫn còn vương lại trên khoé mắt bà lại tuôn rơi, bà nhẹ nhàng vỗ về: “Con sẽ không đi đâu cả”. Nước mắt rơi xuống chần, thấm ướt cả một vùng. Dư tiên sinh bối rối trấn an, dường như nhận thức được tình hình hỗn loạn lúc này: “Con đừng khóc”

Bà mỉm cười, nhưng nước mắt lại càng tuôn tới ào ạt “Tôi nhất định sẽ mời bác sĩ đến chữa trị cho ông”

Dư tiên sinh hình như thấy mệt, hơi nhắm mắt lại nhưng vẫn nắm chặt lấy tay bà lắm lắm: “Giai Lệ, con đừng khóc. Cha đang ở đây rồi, cha sẽ không đi đâu cả, sẽ luôn ở đây”. Khoé miệng khẽ cười: “Con có nhớ khi còn nhỏ, con và cha đã cùng nhau chơi trốn tìm, kết quả con tìm không ra cha, rồi lo lắng khóc lớn. Thực ra cha vẫn đứng cách con không xa nhìn con, vẫn luôn đứng ở đó, không cử động. Tại sao con lại không tìm thấy cha? Con gái cha, Giai Lệ của cha rất thích khóc thật to, từ nhỏ đến lớn đều thích khóc”

Dư phu nhân bật lấy mồm, không dám khóc thành tiếng, sợ sẽ làm kinh động đến ông. Dư tiên sinh vẫn tiếp tục nói không ngừng, mỗi chữ đều cắm sâu vào lòng bà, khiến trái tim và càng tan nát tuyệt vọng. Bao năm qua, tất cả những gì ông làm bà đều biết. Xấu có, tốt có, bà đều giả bộ không biết, tất cả chỉ vì ông.

Thậm chí ngay cả khi con gái chết, bà cũng không có cả dũng khí để oán trách ông.

Bà vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp ông, trên con đường bốn bề người qua lại tấp nập, ông chủ động tiến lên trước làm quen, hỏi làm thế nào để liên lạc với và, Lúc đó mặc dù thấy đường đột nhưng bà vẫn cho ông địa chỉ trong mơ hồ. Vài ngày sau, ông hẹn bà đi ăn, xem phim, dạo phố.

Tình yêu, đến một cách bất ngờ như thế, khiến người ta không kịp trở tay.

Bà vẫn luôn cho rằng đó là nhân duyên mà ông trời đã đem đến cho bà.

Nhưng giờ đây, tất cả đều thay đổi. Hình ảnh ông trong quá khứ hiện ra, nụ cười rạng rỡ, hào hoa sung mãn. Còn bây giờ, khuôn mặt ông đầy nếp nhăn, giữ hai hàng lông mày đã xuất hiện một vẻ lồm lổm. Bà áp tai vào ngực ông, nghe tiếng tim đang đập, kiên cường và mạnh mẽ. Bà mỉm cười, nhưng mắt vẫn giàn giụa nước mắt.

Hà Văn Hiền nhìn tờ nhật báo sáng, mới có vài ngày ngắn ngủi mà mọi chuyện đã thay đổi. Ngay cả bản thân Hà Văn Hiền dường như cũng đang nằm mơ, là một giấc mơ không tỉnh dậy được, giống như một cơn ác mộng, cũng may có Trình Minh Lãng cứu hân.

Bây giờ cũng coi như sau cơn mưa trời lại sáng.

Chuông cửa bất ngờ reo, hân lặng người đi một lúc, rồi đi ra mở cửa. Giọng Liễu Vân lạnh lùng: “Hà luật sư, là Trình Minh Lãng bảo tôi đến tìm ông”. Hà Văn Hiền quay người mở cửa, nói: “Cô không đến thì tôi cũng đang định đi tìm cô”. Liễu Vân đi vào phòng, ngồi xuống ghế sofa, đi thẳng vào câu chuyện: “Minh Lãng không giết người. Dư Giai Lệ chết lúc hay rưỡi chiều, nhưng chiều hôm đó Minh Lãng đang ở nhà”

Hà Văn Hiền pha trà cho cô, ánh mắt hơi khác lạ, ánh mắt khiến người ta không thể không cảnh giác. Hân nhíu mày: “Những gì cô nói liệu có đúng không? Chiều hôm đó, Trình Minh Lãng ở cùng cô? Cho dù vậy thì tại sao hân lại nhận tội?”

Liễu Vân lo lắng nói: “Vừa rồi tôi đi thăm anh ấy, khuyên nên nói ra sự thật nhưng anh ấy không chịu nói. Anh ấy bảo tôi đến tìm anh, nói là anh sẽ có cách sắp xếp. Đây rốt cục là chuyện gì? Minh Lãng tại sao lại nhận tội thay Gia Mĩ?”

Hà Văn Hiền lạnh lùng ngồi lên đầu kia chiếc ghế sofa, cười nhạt: “Ông ta tự nhận mình giết người”

Liễu Vân nói giọng chắc nịch: “Không phải anh ấy giết, nhất định là có người khác”

Hà Văn Hiền vẫn lạnh lùng nói: “Nếu như ông ta không giết người thì tại sao lại có thể diễn lại được toàn bộ tình tiết của vụ án? Bao gồm cả việc ngộ sát Giai Lệ, rồi lau vãn tay như thế nào, thậm chí cả con dao hung khí ông ta cũng có thể tả lại một cách rõ ràng”

Liễu Vân hơi lo lắng: “Vì thế tôi mới đến hỏi anh, rốt cục đây là chuyện gì?” Vì sao anh ấy lại nhận tội thay Gia Mĩ? Hà Văn Hiền nói: “Cô chờ đây”, rồi đi vào phòng ngủ lấy ra một chiếc va li màu đen đưa cho Liễu Vân: “Cái này cho cô, cũng là thứ mà Trình Minh Lãng nên có”

Liễu Vân mở va li, trong va li là vô số tệp tiền xếp chồng lên nhau, thật khiến cho người ta loá hết cả mắt. Cô nhìn đồng tiền, trong phút chốc đã hiểu ra tất cả: “Anh cho tôi tiền, để Minh Lãng nhận tội?”

Hà Văn Hiền rút thuốc ra hút: “Ở đây có một trăm vạn, cầm số tiền này, hai mẹ con cô có thể sống yên ổn”

Ánh nắng bên ngoài chiếu xuyên qua tệp tiền, những tờ tiền đỏ nhạt như đang trôi nổi, đỏ đỏ, chông chênh, phát sáng. Ánh sáng len lỏi giống như vô số chiếc đinh cắm thẳng vào mắt cô, khiến cho nó trở nên mù mịt.

Hà Văn Hiền liếc nhìn cô nói: “Cô sẽ cố gắng giúp anh ấy giảm nhẹ tội chứ”

Cô lắc đầu: “Tôi không cần số tiền này, tôi chỉ cần anh ấy bình an trở lại bên tôi”

Hà Văn Hiền hờ hững nói: “Điều này là không thể, chỉ riêng việc buôn bán ma túy cũng khiến ông ấy lĩnh đủ”. Ngừng một lúc, ông ta nói tiếp: “Ngồi tù hơn 10 năm, nếu có hiểu hiện tốt thì có thể được giảm thời gian ngồi tù, điều đối với tất cả mọi người đều là chuyện tốt”

Cô lắc đầu lia lịa: “Không thể”. Hai mắt cô đỏ mọng: “Chỉ vì hai mẹ con tôi cho nên ông ấy mới làm chuyện này, tôi thật sự không thể chấp nhận”. Hà Văn Hiền lặng lẽ hút thuốc không nói. Cuối cùng, hân cũng lên tiếng: “Cô đang muốn làm loạn chuyện gì, Trình Minh Lãng đã nhất quyết nhận tội thì bất luận cô thế nào ông ta cũng không nói ra, nếu không tin thì cô có thể thử”

Cô cúi đầu, khóc to, từng giọt nước mắt cứ thế rơi xuống. Hân nói không sai, trước đây, cô đã nói chuyện với Trình Minh Lãng, anh ấy rất dứt khoát, sau đó lại còn nói với cảnh vệ sau này sẽ không gặp lại cô nữa.

Rốt cuộc Minh Lãng đang nghĩ gì, cô thật sự không hiểu.

Hà Văn Hiền đưa cho cô một chiếc khăn giấy, cô cầm lấy, không thể làm gì, chỉ khóc và khóc.

Gia Mĩ đặt điện thoại xuống, có chút không hiểu. Bấy giờ tối, gặp nhau ở cửa tàu điện ngầm? Gia Tuấn làm sao rồi? Quay về nhà với bộ dạng khác thường, sau đó lại gọi điện thoại hẹn hôm nay gặp mặt, để vĩnh biệt? Anh ấy làm sao vậy? Lẽ nào lại muốn đem đến cho cô niềm vui bất ngờ?”

Nhưng bây giờ, cả người cô mệt nhoài, còn có gì đáng để vui nữa? Cô nhìn đồng hồ, vẫn còn vài tiếng nữa. Cô nằm lên giường, tiếp tục ngủ, không dám mở mắt ra, vì sợ nếu mở mắt thì sẽ lại nghĩ ngợi và khóc.

Cô nhắm nghiền mắt, lệ chảy tràn khoé mi. Cô cuộn người lại, toàn thân như bị nắm lên những lưỡi dao, đau đớn tột cùng. Hai tay cô nắm chặt lấy tấm chăn, cô vội vã gọi điện cho Gia Tuấn, trong điện thoại vang lên giọng nói hồ hởi: “Alo”. Cô hơi sững người, bật khóc: “Em không muốn đến tận tối nay mới được gặp anh, em muốn gặp anh ngay bây giờ”

Gia Tuấn thở gấp, nhưng giọng nói lại bình thản, không chút ảm áp: “Em sao vậy?”

Cô thở hổn hển: “Em không sao, chỉ muốn gặp anh mà thôi, rất muốn... rất muốn...”. Giọng anh bình thản: “Nếu không có chuyện gì thì tối nay gặp lại”. Cô nói giọng cầu khẩn, “bây giờ không được sao?” Anh không chút lưỡng lự từ chối cô: “Bây giờ không được, anh không có thời gian để đến”

Cả người cô cứng đờ, nỗi đau nhức nhối cứ thế dâng lên từng đợt từng đợt. Cô như đang mơ, ngay cả tiếng nói cũng trở nên mơ hồ: “Nếu anh bận thì tối nay gặp mặt. Em...” Anh không đợi cô nói dứt lời đã cúp điện thoại. Gia Mĩ im lặng nghe tiếng tút tút phía đầu dây bên kia, càng thấy hoang mang. Cô vất điện thoại sang một bên, thấy thật khó chịu, năm năm qua, anh chưa bao giờ cúp điện thoại trước cô, toàn là cô sốt ruột mắng anh nói dông dài, sau đó lấy hết sức cúp điện thoại.

Tất cả giờ đều khác, không biết là bắt đầu sai từ đâu. Có lẽ là bắt đầu từ cái ngày Giai Lệ chết. Nói tóm lại tất cả đều sai. Gia Tuấn nhất định đang giấu chuyện gì đó, mà chuyện này chắc chắn liên quan đến việc cô được thả.

Nhất định có liên quan, cô quá hiểu con người Gia Tuấn. Những chuyện anh quyết làm thì dù có chết anh cũng sẽ kiên trì đến cùng.

Lần này, anh lại trở về nhà mà không hề nói trước, sau đó thì cô lại được tuyên bố vô tội và được thả, Những việc này, nhất định là có liên hệ với nhau.

Nhưng nếu là thật thì cô nên làm thế nào? Liệu có nên coi như không có chuyện gì nói lời tạm biệt với anh? Hay là sẽ ôm chặt lấy anh nói: Em không cho anh đi.

Tất cả đều sai. Có lẽ từ khi gặp anh thì đã sai rồi.

Trên tấm bảng thiên hoa toàn đèn là đèn, treo thành từng hàng, từng đường, chiếu sáng rực rỡ, khiến tài điện ngầm sáng trưng như ban ngày. Gia Mĩ gắng cười. Hách Gia Tuấn nhìn thấy cô, bỗng thấy không thoải mái, một hồi lâu sau mới ngẩng lên nhìn đồng hồ, nói: “Em đến trễ?”

Gia Mĩ mở to mắt, nói giọng thật nhẹ nhàng: “Mới muốn 5 phút, anh đừng nhỏ mọn như thế được không?” Anh đỡ lời: “Vì...”

Cô nhìn thẳng vào anh, làm như không có chuyện gì nói: “Chúng ta chia tay thôi”. Anh như có sấm đánh bên tai, chỉ thấy ầm ầm, không dám mở mắt, không thể mở nổi mắt, lòng trở nên u uất: “Em muốn nói gì?” Cô nhìn anh, mỉm cười: “Chúng ta chia tay”. Cô liếc nhìn xung quanh cười nói: “Bến xe điện ngầm, đúng là một nơi rất thú vị để chia tay”

Anh đột nhiên cất lời: “Sao em lại muốn chia tay với anh?”

Cô cúi đầu, nuốt nước mắt vào trong. Cô ngẩng đầu mỉm cười: “Vì em thấy chúng ta làm anh em tương đối hợp, nếu làm người yêu thì hơi lạ, anh cũng có cảm giác đó chứ?”

Lòng buồn bã, anh gật đầu nói: “Được thôi”

Cô nói: “Sau này, cho dù có gặp nhau, chúng ta cũng coi như không quen nhau, là hai người hoàn toàn xa lạ”

“Được”

“Bất luận ở nơi nào, bất kể ở đâu, bất kể thời gian nào, anh cũng đừng nghĩ đến em, bởi vì là em bỏ rơi anh. Chỉ cần nghĩ đến điều này, anh sẽ không nhớ em”

Anh không lên tiếng, hồi lâu sau mới chậm chạp trả lời: “Được”

Cô thở khó nhọc: “Sau này, anh nên ngoan ngoãn nghe lời người thân, đừng chạy linh tinh khắp nơi, đừng chằng vì chuyện gì mà làm gia đình lo lắng, cũng đừng quát tháo người khác”. Cô nói như sắp khóc “Điều quan trọng nhất là hãy tìm một người con gái tốt để sống đến hết cuộc đời”

“Được”

“Em nhất định sẽ tìm một người đàn ông tốt hơn anh, sống hạnh phúc và vui vẻ suốt cuộc đời còn lại, cho nên anh cũng như vậy, nhất định phải hạnh phúc. Nhớ là lúc nào cũng phải sống hạnh phúc, hạnh phúc hơn em...” Cô giơ ngón tay nhỏ nhắn ra, “Chúng ta ngoắc tay nhé”

Anh quay mặt đi, nước mắt không ngừng rơi: “Trò của trẻ con, anh không làm”

Cô mỉm cười: “Được, dù sao cũng là vì em bỏ rơi anh, anh có lí do để không ngoắc tay với em, bây giờ chúng ta chia tay mỗi người đi một hướng”. Cô cười trong nước mắt: “Hy vọng về sau, sẽ không gặp lại nhau nữa, bất luận thế nào cũng đừng gặp lại nhau”

Mắt anh nóng rực như bị thiêu đốt, nhưng có gì lưu luyến. Cô nhún vai: “Em đi đây, tạm biệt”. “Cô chạy đi, chạy không biết trời đất là gì nữa. Cô đi dần quây bán vế, bấm bữa một địa chỉ, bỏ vào 2 đồng, lấy ra một chiếc vé tàu điện ngầm.

Vé tàu điện ngầm là một miếng nhựa hình tròn. Cô nắm chặt nó trong lòng bàn tay, giống như đang nắm một đồng đá, chỉ thấy cộm lên khó chịu. Cô lên xe một cách vô thức, chỗ nào cũng là người, chen chúc chật chội vô cùng. Gia Mi ôm lấy cột vịn, người từ từ ngồi xuống.

Cô biết anh muốn nói gì, cho nên không đợi được anh nói ra đã cướp lời nói trước. Như vậy, có lẽ anh sẽ cảm thấy tốt hơn. Cô bịt chặt lấy miệng, cố gắng không để mình khóc thành tiếng, nhưng người cô lại run lên, cô không thể chế ngự được cơn run rẩy dữ dội.

Gia Tuấn lên xe, gắng sức nén nước mắt tràn mi. Từng cơn đau cứ nhói lên trong lòng anh. Anh cố gắng ôm lấy chiếc cột bên cạnh, dường như chỉ có vậy mới có thể giảm bớt được nỗi đau đớn. Chuyện này không đúng, tất cả đều không đúng. Rõ ràng những lời này anh nên nói, nhưng cô lại cướp lời nói trước. Cô nói sau này hai người nên là người xa lạ, chỉ cần biết rằng người kia sống hạnh phúc là được.

Nhưng, anh không làm được.

Miệng anh bỗng thấy có vị gì đó vừa tanh vừa ngọt, từ trong tim, trào lên họng rồi ứ đọng lại ở cổ họng. Gia Tuấn thở gấp, chỉ thấy nước mắt đang chảy không ngừng. Anh ngẩng đầu, để eo từng giọt nước mắt chảy vào trong.

Trước đám đông, anh không thể khóc.

Xe đi qua hết bến này đến bến khác, rất nhiều người đã đi xuống. Khoang xe chẳng mấy chốc đã rộng rãi. Một bé gái sáu bảy tuổi bỗng nói lớn: “Anh, chị sao hai người đều khóc vậy?”

Anh sững sờ, chầm chậm quay đầu lại. Thì ra, cô đang ở sau lưng anh, chỉ cách một chút là anh có thể ôm lấy cô. Nhưng anh không thể. Gia Mi ngại ngừng lau nước mắt, cười nói: “Thật trùng hợp”

“Đúng thế, thật trùng hợp”. Anh cố gắng mỉm cười, nhưng mắt lại ươn ướt, chỉ muốn bật khóc. Giọng cô nghẹn ngào: “Anh đang khóc vì cái gì?”

Giọng anh run rẩy: “Em khóc vì cái gì thì anh cũng khóc vì thế”

Mắt cô nhắm hờ, buồn bã: “Anh định đi đâu?”

Anh không nói, chỉ hỏi: “Em định đi đâu?”

Cô khẽ lắc đầu: “Em không biết”

Anh gượng mỉm cười: “Anh không biết”

Hai người im lặng, không biết qua bao nhiêu bến, anh mới khẽ hỏi: “Anh liệu có thể...”. Cô ngắt lời: “Em sẽ xuống ở bến sau”. Anh “Ừ” một tiếng, dường như đang nghĩ ngợi điều gì. “Nếu đến nhà em thì phải đi thêm hai bến nữa”

Cô thút thít: “Em không về nhà”

Anh lo lắng: “Nửa đêm em không về nhà lại đi đâu?”

“Anh đừng quan tâm đến em” Cô đáp lại theo thói quen.

Anh như đang nghiến răng: “Trình Gia Mĩ, không có chuyện gì thì hãy ngoan ngoãn về nhà đi. Con gái thật là phiền phức, nửa đêm không về nhà mà lại muốn đi uống say, tìm đàn ông”. Mặt Gia Mĩ như căng ra: “Cái gì, uống rượu say, tìm đàn ông?” Cô tức giận đùng đùng cao giọng nói: “Xin hỏi, giờ là nửa đêm sao? Lại nữa, tôi đi đâu liên quan gì đến anh. Anh là gì của tôi, anh là tha gì?”

Gia Tuấn nghiến răng, mắng khe khẽ: “Đáng kinh tởm”. Anh lẩm bẩm: “Rõ ràng vừa mới chia tay, vậy mà trở mặt như người không quen biết nhanh đến vậy” Gia Mĩ cười lạnh lùng: “Là tôi bỏ rơi anh, đương nhiên có lí do để trở mặt”

Ánh mắt xung quanh hướng về phía anh, anh thấy mắt mặt bèn quát: “Cái gì mà cô bỏ rơi tôi chứ, này, là tôi đưa ra ý định chia tay trước? Làm cái gì vậy, đúng là nói năng lung tung”

Cô trợn mắt nhìn anh: “Được, cứ coi là anh bỏ rơi tôi”

Anh nói: “Coi cái gì, vốn dĩ là như thế”

Cô không muốn cãi nhau với anh nữa: “Được, là anh bỏ rơi tôi”

Xe mở cửa, Gia Mĩ lách xuống. Gia Tuấn đi sát theo sau cô, không ngừng khuyên: “Em về nhà đi”. Cô đột ngột dừng bước, khối không khách khí: “Anh đi theo tôi làm gì, đừng có bám riết lấy tôi như thế có được không?”

“Anh sợ em làm chuyện hồ đồ” Gia Tuấn nói có tình có lý.

Cô chống nạnh, quay người lại, mắt nhìn thẳng vào anh: “Anh cứ đi theo tôi, tôi mới phạm sau lưng. Chỉ cần anh ngoan ngoãn quay về nhà, tôi sẽ không làm gì cả”. Anh cũng không khách khí nói: “Anh đang quan tâm đến em”

Lòng cô đau xót, nhưng cô vẫn gờ nể nắm đấm lên quát: “Nếu thật sự quan tâm đến tôi thì anh nên biến mất trước mặt tôi, Anh lẽ nào chưa từng xem ti vi, một khi đã chia tay thế này thì không nên bám riết lấy người ta, ngay cả gặp mặt cũng không cần thiết”

Anh nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt như bốc hỏa: “Vì xem ti vi mới biết nữ nhân vật chính thường hay đi uống rượu say, tìm đàn ông để có tình một đêm, cho nên anh phải đi theo em, đến lúc nào em an toàn trở về nhà mới thôi”

“Đồ đểu, tôi không giống như nữ diễn viên chính đó, đây không phải là phim truyền hình” Cô trợn mắt, nhìn anh với ánh mắt đáng sợ “Anh cho rằng, tôi sẽ đi uống say? Tôi chỉkoong muốn cùng xuống xe với anh, cho nên mới xuống trước”

Anh hỏi: “Em có biết tại sao anh lại chọn bến tàu điện ngầm để chia tay không?”

Cô giận dữ nhìn anh chằm chằm, nói: “Không biết”

Ánh mắt anh bỗng nóng rực, giống như lửa cháy: “Là để em có thể về nhà dễ dàng”

Cô hơi động lòng, giọng bỗng dịu đi, tất cả những phòng bị đều sụp đổ. Cô ngập ngừng nói: “Cảm ơn”. Anh lại thấy không quen với kiểu này, giọng run rẩy: “Em sẽ trách anh chứ? Vì cứu em, cho nên anh chọn cách chia tay”

Cô cúi đầu, buồn bã đến mức chỉ muốn khóc: “Em không trách anh. Em sớm đã hiểu chuyện này không đơn giản. Việc chia tay cũng quá bất ngờ”. Nước mắt anh tuôn rơi: “Nhưng Gia Mĩ, cho dù hai ta phải

chia tay, cho dù hai ta phải xa cách hai phương trời cũng không sao. Bởi vì sẽ có một ngày, anh và em sẽ được ở bên nhau. Nếu kiếp này không thể thì kiếp sau, kiếp sau nữa nhất định sẽ bên nhau”. Anh cười, khoé mắt đầy nước: “Chỉ cần tin là có thể được bên nhau, chỉ cần tin là sẽ có kỉ tích, như vậy trong tim anh sẽ có em để sống nốt cuộc đời này”

Cô gần như không thể nói lời nào, sợ nếu cất lời thì nước mắt chảy tràn khắp mặt. Anh lấy hết sức nói: “Trình Gia Mĩ, bây giờ chúng ta chia tay thôi. Từ giờ về sau, chỉ cần để anh biết, em thực sự hạnh phúc là đủ”

Anh nói dứt lời liền quay người bước đi. CÔ không dám cử động, hai chân tê cứng, không thể cựa quậy.

Tại sân vận động trường đại học, anh đứng trên bục, nói lớn trước micro: “Gia Mĩ, anh yêu em, làm bạn gái của anh nhé”

Trên nền bếp nướp nhỏ khắp nơi. Giọng anh hơi mạnh mẽ: “Anh yêu em... thực sự yêu em”

Trước bàn ăn của quán rượu, anh đột nhiên ôm lấy mặt, nhìn thẳng vào mặt cô: “Anh yêu em, thực sự yêu em. Ngoài anh, em không thể đi với ai khác”

.....

Trên hàng lang của bệnh viện, anh khẽ khàng nói: “Anh yêu em... Anh yêu em... Anh yêu em...”

Tại phòng gặp mặt trong tù, anh nói: “Trình Gia Mĩ, cho dù cả đời này bỏ lỡ cũng không sao, kiếp sau, kiếp sau nữa chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau”. Anh gục đầu vào đầu cô, không nén nổi lòng mình, bật khóc. Anh lẩm bẩm: “Anh yêu em”

Tim đau nhói, như có người đang ra sức cắt nó thành nhiều mảnh. Cô ôm lấy ngực, đau đớn đến ngạt thở. Cô quỳ dưới đất, không quan tâm đến những ánh mắt xung quanh, bất luận người đi lại trong phòng, chỉ khóc nức nở.

Không thể kìm nén được nữa, cô bật khóc lớn, khóc đến mức toàn thân run rẩy.

Kiếp này, có lẽ là không thể ở bên nhau được nữa.

Nhưng kiếp sau, kiếp sau nữa, mỗi một kiếp tiếp sau nhất định sẽ có được hạnh phúc.

Nhất định có thể!

Liều Vân không biết nói gì khi gặp mặt Gia Mĩ, đành nói: “Cha cô không giết người”. Gia Mĩ thần thờ nhìn cô, dường như không còn sức để cất thành lời. Một loạt những biến cố ập đến bất ngờ, khiến cô không thể chống đỡ nổi, suốt cả ngày như đang chìm vào một cơn ác mộng hỗn độn. Liều Vân nhìn về không tìm của cô liền hoảng hốt nói: “Mỗi ngày cô đều nhốt mình trong nhà không phải vì hiểu lầm cha cô đã hãm hại cô sao? Chiều hôm đó, cha cô rõ ràng là ở với tôi, làm sao có thời gian đi giết người. Người khác không tin ông ấy nhưng cô phải tin, ông ấy là cha ruột của cô”.

Cô lặng người đi, hồi lâu sau mới thốt lên lời. CÔ nghẹn ngào nơi cổ họng: “Tôi không còn sức để tin tưởng bất kỳ ai nữa”. CÔ ngã người ra ghế sofa, ôm lấy chiếc gối ôm, mím môi, nước mắt lã lã: “Rất nhiều chuyện đã không thể trở lại như xưa, ông ấy đã nói rồi, trước giờ chưa từng công nhận tôi là con gái”

Liều Vân đột nhiên đứng dậy, quỳ trước mặt cô, hai tay không ngừng lắc lắc chân cô: “Tôi cầu xin cô, bây giờ chỉ có cô mới cứu được ông ấy. Chỉ cần cô đi gặp ông ấy, khuyên ông ấy nói ra sự thật, chỉ cần nói ra xem ai đã mua ông ấy là được”

Cô mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng: “Nếu như ông ấy không giết người thì tại sao lại tường thuật lại được rõ như vậy? Lại còn diễn lại đúng hiện trường vụ án vừa để con dao trước mặt, ông ta đã nhận ra ngay con dao gây án. Bà nói xem, nếu không giết người thì sao lại biết cái đó?”

Liều Vân lắc đầu: “Nhưng tôi cũng có nhân chứng vật chứng chứng minh chiều hôm ấy ông ấy ở nhà với tôi”

Lòng cô xót xa: “Bà thực sự có thể chứng minh ông ấy ở nhà hôm đó? Nhưng Dư Giai Lệ rõ ràng nói đã hẹn ông ấy và tôi, sao ông ấy có thể không đi?” Cô liếc nhìn Liễu Vân “bà đừng quỳ trước mặt tôi, tôi không chấp nhận đâu”

Liễu Vân đau đớn, nước mắt lưng tròng: “Nếu không vì cứu cô, vì tiền thì ông ấy có lí do gì để làm việc đây. Hà Văn Hiến cho ông ấy một trăm vạn, nói là ông ấy đáng có thứ đó, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì thì lại bảo tôi đừng hỏi. Tôi thực sự không biết nên làm thế nào nên đành tìm cô”

Cô đỡ Liễu Vân đứng dậy. “Bà cùng tôi đi gặp Hà Văn Hiến”

Chuông cửa vang lên, cô đi ra mở cửa. Hà Văn Hiến quay mặt lại, nở nụ cười, trong tay cầm một bó hồng đỏ rực: “Tôi có thể vào trong không?” Cô mở cửa, mặt không biểu cảm: “Mời ngồi”

Hắn đi vào phòng, nhìn thấy Liễu Vân đang ở đó thì hơi sững sờ nhưng vẫn chào như không có chuyện gì: “Thật không ngờ cô cũng ở đây”. Gia Mĩ cười nhạt, mở to mắt nhìn hắn, hỏi: “Đúng là anh đã đưa cho cô ta một trăm vạn chứ?”

Miệng hắn khô cứng, hơi thở trở nên gấp gáp: “Sao cô lại tin những lời nói này?” Hắn cầm hoa hồng vào bình cho cô, tay hơi run run, cuối cùng cũng không chịu nổi bèn cất tiếng nói: “Cô ta nói đúng, cha cô không giết người”

Gia Mĩ thật không thể tin, lòng buồn bực khó chịu: “Vậy tại sao ông ấy lại nói với tôi những lời đó? Tại sao lại biết được rõ hiện trường gây án?” Việc đã đến nước này, hắn chỉ còn cách kể lại tất cả: “Không phải hôm qua cô đã gặp Hách Gia Tuấn sao? Cha anh ta đã đưa ra một trăm vạn để cha cô nhận tội thay. Về việc tại sao cha cô sbieest hiện trường vụ án thì tôi cũng không biết” Hắn cô sgawsng bình tĩnh nói nhưng vẫn run bần bật: “Có lẽ là do ông ta tự đoán ra. Về con dao hung khí tôi nghĩ ông ta chỉ đoán bừa, ai dè lại đúng”

“Trên đời lại có chuyện trùng hợp thế sao?” Liễu Vân không tin: “Trừ khi ông ấy nhận ra hung thủ, nếu không thì không thể trùng hợp như vậy”

Hắn rót ỉnh một cốc nước lọc rồi ngồi ngay ngắn trên ghế Sô-pha, cười gượng: “TRên đời này, vẫn có những chuyện trùng hợp như thế. Chỉ có điều, có người thích phức tạp hoá những chuyện đơn giản”

Từng đoá hồng, mỗi cánh, mỗi bông đều đỏ như vậy, đỏ như má, đỏ như muốn thiêu đốt mắt ai nhìn vào. Cô nhìn chăm chăm vào bình hoa, chỉ muốn khóc: “Tôi hiểu lắm ông ấy, đúng không? Thực ra ông ấy yêu thương tôi, giống như tất cả những người cha khác trên thế gian này” Cô không dám tin người cha mà cô oán hận lại đối xử với cô như vậy.

Hà Văn Hiến gạt đầu, ánh mắt liếc nhìn cô và khó khăn cúi đầu nói: “Không sai”. Nước vẫn nóng, tay hắn như đang cầm phải lửa, bùng cháy dữ dội, nóng đến mức khiến hắn hốt hoảng. Hắn nói: “Trình Gia Mĩ, kết hôn với anh đi. Anh đã đồng ý với ông ấy, sẽ chăm sóc em cả đời”

Cô hơi bất ngờ, lẩm bẩm một mình: “Chăm sóc tôi cả đời, thì ra, cả con đường sau này của tôi cũng đã sắp xếp rồi”. Giọng cô sững sờ: “Tôi luôn cho rằng, không có ông ta tôi có thể sống tốt. Tôi luôn cho rằng người cha đó có hay không tôi cũng không quan tâm. Tôi lúc nào cũng hận ông ta, hận đến mức muốn tự tay dẫn ông ta đến toà án, hận đến mức muốn bóp chết ông ta, nhưng ông ta thực sự đã vì tôi, vì người thân mới đồng ý nhận tội sao? Ông ra vì tôi sao?”

Hà Văn Hiến đặt cốc nước xuống, ngồi bên cạnh cô, ôm cô vào lòng: “Lấy anh nhé”. Tim hắn đập thình thịch, cả người run lên: “Anh vẫn luôn đợi, đợi đến một ngày em sẽ chấp nhận anh, sẽ cưới anh. Anh sẽ cố gắng, cố gắng đem lại hạnh phúc cho em, cố gắng không khiến em phải sợ hãi nữa”

Ánh mắt hắn trở nên mãnh liệt “Cho dù em yêu người khác cũng không sao, cho dù trái tim em không dành cho anh cũng không sao. Anh sẽ đối xử tốt với em, sẽ không khiến em chịu uất ức. Chỉ cần em ở bên cạnh anh, thế là đủ. Có lẽ chúng ta sẽ không sống đến đầu bạc răng long. Có lẽ sẽ không thể non hẹn biển, nhưng chỉ cần em ở bên anh là đủ rồi”

Hắn của bây giờ chỉ biết rằng mình không đợi được nữa, không đợi kịp nữa.

Gia Mĩ ngẩng đầu lên nhìn hấn, hoang mang: “An cứu ông ấy ra thì tôi sẽ cưới anh. Tôi cần cha tôi, tôi cần một gia đình đầy đủ”. Nước mắt cô lăn chã giọng mê đắm: “Không có tiền không sao, chỉ cần người còn sống, chỉ cần gia đình đầy đủ là tốt rồi. Tôi không cầu xin thứ gì, chỉ cần gia đình tôi được bình an”. Mặt cô đầy nước mắt, mỉm cười nhắc lại “Chỉ cần cứu ông ấy ra, tôi sẽ cưới anh, chỉ cần tìm ra hung thủ thực sự, tôi sẽ cưới anh”

Những lời nói này, hấn học thuộc không biết bao nhiêu lần, chẳng khác nào như đang đọc thoại, không còn phân biệt đó là thật hay giả nữa. Hấn thực sự muốn cưới Gia Mĩ hay là vì tiền hấn bây giờ cũng không phân biệt được rõ.

Hà Văn Hiền nhìn chằm chằm vào cốc rượu. Chiếc cốc thủy tinh trong suốt như không có gì. Trong quây rượu, đèn sáng rượu say, mỹ nữ mỹ nam vô số, những âm thanh náo nhiệt này, những kẻ chen chúc này đều trống rỗng trong mắt hấn. Hấn và cái thế giới này bị ngăn cách bởi nhiều thứ, không thể đếm rõ được. Bao năm qua, hấn sống khó khăn thế nào? Nhưng có những người, vừa sinh ra đã được định trước sẽ sống trong giàu sang nhung lụa, đúng là mỗi người một số mệnh.

Hách Gia Tuấn? Hấn là cái thá gì? Hấn chẳng tính toán gì cả, trong mắt hấn chẳng biết đến ai cả, chỉ thích rồi hơi hò hét suốt ngày, rồi đi chọc ghẹo kẻ khác. Nhưng có một số người con gái lại thích loại đàn ông như thế.

Hấn uống cạn cốc rượu, có lẽ nên nói với Hách Gia Tuấn, hấn và mẹ anh đã tính toán như thế nào?

Một kế hoạch thật hoàn mỹ, một màn kịch không hề có sơ hở.

Trước nay, bọn họ đã hợp tác với nhau không biết bao nhiêu lần. Nhưng lần này, hấn mệt rồi, thực sự kiệt sức rồi, hấn không muốn tiếp tục nữa.

Vì hấn đã đánh mất con tim của chính mình, giờ không thể tìm lại được nữa.

Hấn thần thờ nhìn cốc rượu, trên mặt cốc rõ ràng là mặt hấn, lúc to lúc nhỏ, lúc ngắn lúc dài, cả người hấn như được khắc trên đó, chỉ có điều không thể tự chủ, mà bị người ta xâu xé.

“Bây giờ, anh chỉ cần kết hôn với cô ta, cưới cô ta, anh sẽ được thưởng hậu hĩnh”

“Đã nói là làm”

Có tiền, có tiền thật là vạn năng.

“Không có tiền không sao, chỉ cần có gia đình là đủ. Không có tất cả không sao, chỉ cần người còn sống, chỉ cần gia đình đầy đủ là tốt rồi. Tôi không cầu xin thứ gì, chỉ cần gia đình tôi được bình an”

Những lời nói đó có thực sự là những lời chân thật?

Hấn nốc một ngụm rượu to, có thực quan trọng như thế? Hấn không thể giao hung thủ thật sự cho cô.

“Anh chàng đẹp trai, sa lại ngồi buồn bực uống rượu một mình” Người phụ nữ bên cạnh bám lấy hấn như ruồi muỗi vo ve bên cạnh. Hấn kéo mạnh, ôm ả vào lòng, tâm trí hỗn loạn: “Vì ai cũng ghét tôi”

Ả nói giọng uốn éo: “Làm sao có thể...” Hấn cười ha hả, cười đến rớt cả nước mắt “Vậy làm sao cô thích tôi”

Ả dự càn sát vào hấn: “Vì anh đẹp trai”

Tiếng nhạc âm ỉ giống như người ta gõ vào vô số chiếc trống trước lúc một ai đó chết, âm thanh đó khiến đầu hấn đau như sắp nổ tung. Hấn vẫn cười: “Đây cũng là một lí do?” Cả người hấn ngơ ngẩn nhìn ả, nụ cười ả trở nên mơ hồ, thế nào cũng không thể nhìn rõ. Hấn véo mũi ả, cười càng lớn: “Cô thật xinh đẹp, ít ra cũng xinh đẹp hơn Gia Mĩ”

“Gia Mĩ là ai?” Ả bĩu môi, có vẻ không hài lòng khi hấn nhắc đến người con gái khác.

Hấn lại càng say, lắc đầu: “Cô ta chỉ là một đứa con gái không quan trọng” Ả nhếch mày, “Đã không quan trọng thì chúng ta nên vui vẻ”. Hấn thanh toán rồi ôm ả nghênh ngang đi ra.

Gia Tuấn nhếch mép, đứng trước cửa cười nhạt. Anh ngẩng lên nhìn đồng hồ, hỏi xoi mói: “Hà luật sư ngủ say thật đấy, đến trưa rồi mà vẫn chưa muốn dậy. Nếu tôi không đến nhà thì có lẽ đã ngủ đến tận đêm”

Hà Văn Hiên vừa tỉnh rượu, vẫn còn mặc áo ngủ, cả người đờ đẫn: “Hách thiếu gia, tìm tôi có việc gì?”

Gia Tuấn đẩy mạnh cửa, khẽ nhún vai: “Tôi không có chuyện gì to tát cả, chỉ có điều cách nói này của anh có vẻ không thiện chí. Nếu cảm thấy không tiện tiếp tôi thì tôi sẽ quay lại sau”. Hà Văn Hiên không để ý đến Gia Tuấn, đi vào phòng tắm, dùng nước lạnh kì cọ mặt cho thật sạch. Gia Tuấn liếc nhìn qua cửa phòng, nhíu mày: “Thì ra Hà luật sư giấu phụ nữ trong phòng, chẳng trách tâm trạng không tốt”

Hà Văn Hiên dùng hết sức giữ khăn mặt, rồi gõ cửa phòng ngủ. Người phụ nữ hôm qua mắt lim dim, ngáp dài nói: “Gì thế, em muốn ngủ tiếp”. Hắn lao vào phòng, kéo ả ra khỏi chăn. Mặt hắn vô cảm, trợn mắt nhìn ả: “Cút đi”

Ả vẫn chưa hiểu, ngồi thẫn thờ trên giường, không dám nghĩ gì nữa chỉ nói: “Anh nói gì?” Tối qua vẫn còn mặt nồng, sáng nay đã bảo ả cút đi.

Hà Văn Hiên lạnh nhạt: “Tôi cho cô năm phút để biến khỏi đây”

Gia Tuấn cười lớn: “Xem ra hôm nay tâm trạng của Hà luật sư không được tốt”

Người phụ nữ nọ nghiêng răng, giận dữ nhìn hắn: “Anh là đồ đểu”

Hà Văn Hiên không thèm quan tâm đến ả ta, sau khi mặc quần áo xong thì đi khỏi phòng ngủ: “Hách thiếu gia bỗng nhiên tìm đến tôi cuối cùng là có gì muốn chỉ giáo” Gia Tuấn rút thuốc ra, đưa một điếu cho hắn “Tôi nghĩ anh biết chuyện của Trình Minh Lãng”

Hà Văn Tiên nói: “Hách thiếu gia cho rằng đưa cho tôi điếu thuốc này thì tôi sẽ nói tất cả cho cậu?”

Người phụ nữ nọ mặc quần áo xong liền đi khỏi phòng ngủ, chỉ tay vào mặt Hà Văn Hiên “Anh cho rằng nói câu biến đi là có thể đuổi được tôi ư? Anh đừng có nằm mơ” Hà Văn Hiên lấy một tờ ngân phiếu ra, đặt lên tay ả. ả nắm chặt lấy tiền, mỉm cười, trả miếng: “Trình Gia Mĩ? Tôi không biết đó là ai, có điều hình như anh rất thích cô ta, ôm tôi mà anh vẫn luôn mồm gọi cô ta”

Hà Văn Hiên mặt đanh lại: “Cô cút ngay cho tôi”

Người phụ nữ kia tức giận đùng đùng, nhưng không cam tâm liền hôm lên mặt hắn rồi mới đi. ả còn cười tít mắt nói: “Chào anh chàng đẹp trai”. Hà Văn Hiên hút thuốc, tay hơi run run. Gia Tuấn bắt chéo chân, hai tay đan vào nhau, cả người nằm nhòai trên sô-pha, không nói câu gì. Hà Văn Hiên đuổi khách: “Tôi sẽ không nói đâu, cậu đi đi. Tôi sẽ không nói gì cả”

Gia Tuấn lạnh lùng liếc nhìn hắn, lười nhác nói: “Dư Giai Lệ chết rồi, cha cô ta phát điên. Gia Mĩ suýt nữa bị cho là hung thủ, nhưng Trình Minh Lãng lại đột nhiên xuất hiện giống như thần hạ thế, biết tất cả mọi chuyện. Anh không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Hắn lạnh hết cả mặt, nhưng không nói gì. Gia Tuấn lại nói: “Nhưng mẹ tôi lại biết rõ mọi chuyện, nếu tôi không đoán sai thì nhất định là trong chuyện này có âm mưu gì đó, nói không chừng, cái chết của Giai Lệ là do có người chú ý gây ra”

“Chỉ là chuyện ngoài ý muốn”. Hắn bắt ngờ bị kích động “Thực sự chỉ là ngoài ý muốn”

Gia Tuấn cười khác thường: “Chỉ một câu ngoài ý muốn mà đã chia rẽ tôi và Gia Mĩ, nếu như chuyện này tôi có thể nuôi trôi thì tôi không phải là Hách Gia Tuấn”. Hắn đi đầu mẩu thuốc xuống gạt tàn, “Trình Gia Mĩ có bệnh, nếu cưới cô ta thì sẽ không thể có con. Tại sao cậu lại cố chấp như thế”. Hắn liếc nhìn Gia Tuấn, rồi nói tiếp: “Cậu phải nghĩ cho cả người nhà cậu nữa”. Hắn như đang nói với chính mình: “Trình Gia Mĩ rất cuộc có gì tốt đẹp?”

Hai mắt Gia Tuấn như bị một làn sương mờ che mất “Nếu cô ấy không tốt, thì sao anh lại đòi kết hôn với cô ấy”

Tim hắn như thắt lại: “Tôi sẽ không cưới cô ta, hôm qua cầu hôn chỉ là chuyện ngoài ý muốn”

Gia Tuấn rên lên: “Ngay cả tiền cũng không cần? Mẹ tôi không phải đã cho anh một khoản tiền sao, để anh cưới Gia Mĩ”

Hai tay hắn nắm vào, đan chặt lấy nhau, chặt đến mức mười ngón tay đau nhói, “Tại sao cậu biết được?”

Gia Tuấn liếc hắn: “Mẹ tôi và anh nói chuyện điện thoại, đúng lúc tôi nghe thấy”. Tim hắn đập thành thịch, “Cậu còn nghe thấy điều gì?” Gia Tuấn có vẻ không nóng vội gì, nói: “Đương nhiên, hai người cho Trình Minh Lãng một trăm vạn, thế nên ông ta mới nhận tội”

Gia Tuấn nhìn chằm chằm vào hắn: “Anh sai rồi, không phải ông ta. Tôi cho người điều tra, chiều hôm đó có người gọi ông ta, mà chính người đó mới là hung thủ”

Hắn hơi bối rối, ánh mắt như thiêu đốt: “Đây chỉ là phán đoán của cậu”

Gia Tuấn đứng dậy, cười nửa miệng: “Thế ư? Nói chung, tôi sẽ không giúp ột người như anh, vì tiền mà điều gì cũng làm được”

Hắn nghiêng chặt răng, chặt đến mức cả mặt đỏ rần lên. Hắn nói: “Vì câu nói này của cậu, tôi nhất định sẽ cười cô ta”

Gia Tuấn cười lạnh lùng: “Cứ chờ đấy xem”

Hắn nhìn Gia Tuấn bước ra cửa, mới nghiêng rằng dùng hết sức hất đổ bàn trà. Hắn nhìn tất cả trong phòng, những gì có thể đập vỡ, hắn đều đập tan tành dưới chân.

Hách Gia Tuấn, hắn rốt cuộc là có gì tốt chứ? Hắn so sánh với Gia Tuấn mọi thứ mình có, lúc nào hắn cũng lấy mình ra để so sánh với cậu ta. Hắn thực sự không hiểu mình thua kém Gia Tuấn ở điểm nào. Hôm đó trên du thuyền, Giai Lệ giống như phát điên, bóp chặt lấy cổ hắn, bóp đến mức hắn suýt nữa nghẹt thở. Người con gái đó trong lúc bất ngờ lại có sức mạnh lớn đến thế, đó là nỗi căm hận xuất phát từ sự tuyệt vọng. Cô ta nói cô ta muốn giữ lại cuốn băng ở khách sạn hôm đó, cho dù chỉ là một phần một trăm cô ta cũng không muốn Gia Tuấn nghe được những lời nói đó. Bởi vì cô ta yêu Hách Gia Tuấn.

Hắn làm sao lại đưa cho cô ta cuộn băng đó chứ? Rõ ràng là đang nằm mơ. Hắn cầm bữa một thứ gì đó đánh cô ta nhưng hắn nằm mơ cũng không thể ngờ mình lại cầm con dao gọt hoa quả.

Tất cả, thực sự chỉ là ngoài ý muốn. Hắn không cố ý giết Dư Giai Lệ.

Hắn ra sức đập vỡ đồ đạc, cất tiếng cười lạnh lùng, cười đến mức nước mắt chảy ròng ròng. Trình Gia Mĩ lại chạy đến du thuyền lúc đó. Vì tiền đồ, vì trốn tội hắn đã lau sạch dấu vân tay, để Gia Mĩ nắm lấy con dao.

Nhưng sao đó, hắn lại không nỡ để cô ngồi tù. Hắn tìm Trình Minh Lãng, ép ông ta nhận tất cả tội lỗi.

Đúng là không có sơ hở nào, hắn thực sự báo phục tài năng của mình, lỡ tay giết chết một người, lại còn có thể sắp xếp hợp lý mọi thứ, liên đới cả Hách phu nhân, khiến cho Gia Tuấn và Gia Mĩ phải chia tay nhau, lại còn trừ khử Dư tiên sinh và Trình Minh Lãng.

Hắn đúng là một thiên tài!

Bây giờ chỉ còn một bước nữa, chỉ cần cưới Gia Mĩ và cùng cô ra nước ngoài sinh sống.

Vậy là, tất cả có thể bắt đầu lại.

Mặt hắn đầu nước mắt, nhưng hắn bỗng nhiên như bừng tỉnh, hai mắt sáng rực lên. Không sai, chỉ cần lừa Gia Mĩ cũng ra nước ngoài sống, tất cả sẽ bắt đầu lại. Chỉ cần ra nước ngoài, ai cũng không có cách nào làm khó hắn, cho dù sự thật bị phát giác, cho dù âm mưu bị lộ tẩy cũng chẳng sao.

Chỉ cần ra nước ngoài là ổn.

Gia Tuấn bấm chuông cửa, giận dùm dùm, hét lớn: “Trình Gia Mĩ, em mau mở cửa cho anh”. Hồi lâu sau cửa mới mở ra, Gia Mĩ nhìn thấy khuôn mặt tức giận của hắn chỉ nói: “Anh và tôi chia tay rồi, chạy đến nhà tôi làm gì?”

Gia Tuấn nghiêng rằng, giọng tức tối tột độ: “Em sắp kết hôn với Hà Văn Hiên?” Tay anh gõ lên đầu cô, “Nha đầu đáng chết này điên hay sao mà lại kết hôn với thằng cha đó?”

Cô lặng đi hồi lâu mới định thần lại, giận dữ nói: “Sao lại đánh tôi? Tôi kết hôn với ai không phải việc của anh”

Anh giảo cầm, hỏi dồn dập: “Chúng ta vừa mới chia tay, sao em lại có thể tùy tiện kết hôn với người con trai khác. Anh nói cho em biết, Hà Văn Hiền vừa mới gọi gái, bị anh bắt gặp”

“Cái gì?” Cô tròn tròn mắt, “không tin anh, vì tôi sắp kết hôn với anh ta nên anh mới ở đây nói năng lung tung. Tôi cảnh cáo anh, lập tức rời khỏi nhà của tôi” Gia Tuấn giận run người: “Này, Trình Gia Mĩ, anh lừa em lúc nào? Anh vừa đi hỏi hán một số chuyện, kết quả trong phòng hán giấy một người phụ nữ. Anh tận mắt nhìn thấy, anh vẫn không tin anh sao?”

Gia Mĩ đẩy anh ra ngoài: “Khi chia tay chúng ta đã nói rồi, cả hai sẽ không gặp nhau nữa. Cho nên sau này, anh đừng quan tâm đến chuyện của tôi”

Gia Tuấn tức giận tột độ, nhưng sau đó trấn tĩnh lại. Anh nhìn Gia Mĩ với ánh mắt mãnh liệt, rồi sau đó kéo cô ra khỏi phòng, “Gia Mĩ chúng ta đánh nhau, nếu em đánh thắng anh thì tùy em quyết định, còn nếu không thắng thì em phải ngoan ngoãn, đừng kết hôn với hán”

Cô là cao thủ Taekwondo bậc bốn nhưng anh vẫn muốn đánh với cô sao? Anh có phải là muốn bị đánh cho te tua? Cô đe dọa: “Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất là nên buông tay, nếu không tôi sẽ không khách khí đâu”

Gia Tuấn cô sgawsn nắm chặt lấy tay cô, ấn thang máy: “Vẫn chưa đánh, sao em biết là anh không đánh thắng em?”

Thang máy mở ra, Gia Tuấn dùng hết sức ôm lấy eo cô, kéo cô vào trong, cô vùng vẫy: “Đồ xấu xa”. Anh đột nhiên bỏ tay ra, cô ngã nhào xuống, đau đến mức mông như sưng lên. Hai mắt cô tròn lên, mồm nhếch lên vì đau.

Anh ta dám làm thế với cô, rõ ràng là muốn chết.

Cô không quan tâm đến việc mình đang trong thang máy, cũng chẳng thèm để ý mình đang bị đau, đứng bật dậy, đưa tay đấm thẳng về phía anh. Anh lạnh lẽo né sang một bên. Cô hơi sững người, nhưng không thèm nghĩ nhiều lập tức tấn công tiếp.

Cô tấn công thì anh lại né. Đánh một lúc lâu, cô vẫn không đánh trúng anh, sao lại có thể thế được? Trước đây mỗi lần cô muốn bắt nạt anh, anh đều ngoan ngoãn xin tha, nhưng bây giờ, đến một đấm cô cũng không đánh trúng! Anh cười đắc ý: “Em vẫn luôn cho rằng anh vô dụng đúng không? Bây giờ đã thay đổi rồi”

Cô tức giận nghiêng rằng, cả người đánh về phía anh, hai tay ôm lấy sau gáy anh, hai chân cặp lấy đùi anh, giống như một con mực, hận không thể dùng hết cái vòi của mình quấn chặt lấy người Gia Tuấn. Anh lờm nói: “Đánh không thắng nên chơi xấu hả?”

Cô tức đến phát điên: “Tôi đạt Taekwondo bậc bốn đấy”

Hai tay anh siết chặt lấy eo cô, mặt nở nụ cười: “Taekwondo bậc bốn cũng vô dụng, đánh không thắng thì thua”

Cô ngẩng mặt lên, tròn mắt nhìn anh: “Chỉ trong một ngày sao anh có thể lợi hại như vậy?” Anh bĩu môi: “Anh vẫn luôn lợi hại như thế, ngoài em ra trước nay không ai dám đánh anh”

“Cái gì?” Cô hơi nhắm mắt, nghiêng chặt rằng. Thì ra, cô đã tự biến mình thành kẻ ngốc nhất thiên hạ.

“”Vì thế, sau này em phải ngoan ngoãn nghe lời anh, hiểu chưa? Anh bảo em kết hôn với ai thì kết hôn, nói em không được phép kết hôn thì không được kết hôn”, anh nghiêm túc nói. Cô giận dữ: “Anh coi em là món đồ của anh? Muốn gả đi thì gả, muốn giữ lại thì giữ, đừng hòng”

Anh chẳng còn cách nào khác, đành nói: “VẬY cũng không nên tùy tiện tìm người con trai khác”

“Đánh ghét!” Cô lẩm bẩm mắng, sau lưng anh như có luồng gió mạnh thổi qua, có chuyện không hay, anh vội kêu lên: “Em định làm gì?” Cô liếm môi, rồi cứ nhắm vào vai anh mà cắn, Anh đau đến chảy nước mắt, “Em đúng là đồ chơi xấu, sao không đánh mà lại cắn người”. Anh thử gỡ tay cô ra, nhưng cô lại càng siết chặt, như muốn siết đứt cổ anh. Anh rên rỉ: “Đừng cắn nữa, Gia Mĩ, nếu cắn tiếp là sẽ chết người đó”

Cô bỏ mồm ra khỏi cổ anh, tròn mắt nhìn, nói: “biết sự lợi hại của em chưa? Xem anh sau này còn dám bắt nạt em không?”

“Anh xin, giờ hãy thả anh ra trước đã” Giọng anh càng nhỏ nhẹ.

Giọng cô cũng dịu đi: “Không cho phép anh sau này đến tìm em nữa, cũng không cho phép anh can thiệp vào việc cưới xin của em”. Anh chẳng thèm nghĩ ngợi, lắc đầu, “Không được”. Lòng cô xót xa: “Nếu anh không đồng ý, em sẽ lại cần anh, cần đến chết. Đã nói sẽ là bạn bậy mà anh không giữ lời hứa, lại lén lút chạy đến tìm em, can thiệp vào cuộc sống của em”

Ánh mắt anh nồng cháy, anh mím môi rồi sau đó dịu dàng thốt lên bốn chữ: “Tình không thể nén”. Vô số lần, anh đã tự nói với chính mình, không được nhìn cô, nghĩ đến cô nữa, nhưng anh không làm được. Rõ ràng là đã chia tay, rõ ràng đã nó đứt khoát như thế nhưng anh vẫn tìm đến cô.

Chỉ vì tình yêu không thể cấm đoán, chỉ vì không có cách nào để kìm nén.

Cô mỉm cười, nước mắt đầy khoé mi, như sắp tuôn rơi: “Anh thật là, lúc nào cũng như vậy, đến mẹ anh cũng không dám bắt nạt, thật là đứa con bất hiếu”

Anh cũng mỉm cười: “Thực ra, chúng ta làm vợ chồng vẫn tốt hơn làm bạn”

Cô bật khóc: “Kiếp sau, kiếp sau nữa, những kiếp sau này chúng ta sẽ là vợ chồng”

Anh đột nhiên trợn mắt nhìn cô, quát: “Có nhiều kiếp như vậy sao? Em có phải là xem ti vi nhiều quá rồi? Ma mới tin là có kiếp sau, anh chỉ cần kiếp này, những kiếp sau nhường cho người khác”

Thang máy la lên một tiếng, đã đến tầng một. Cửa thang máy mở ra, mọi người trở mắt nhìn họ. Hai người bộ dạng mờ ám, lén lút chạy đi.

Trời xanh màu hổ phách, sáng rực. Đất dưới chân mềm mại, người giống như đang đi trên một chiếc kẹo bông lớn, chỉ muốn vùi người vào trong đó. Gia Mĩ bị Gia Tuấn kéo đi, không lên tiếng. Anh ngoái lại nhìn, thấy đã đi khá xa mới bước chậm lại.

Anh quay đầu lại nhìn cô: “Em làm gì vậy?”.

Cô không hiểu: “Em làm gì á?”.

Anh thực sự tức giận: “Sao lúc này còn phải đợi anh kéo em mới chạy, đầu óc em có phải có vấn đề không đấy?”.

Những người đi đường chốc chốc lại quay đầu lại nhìn bọn họ, mặt Gia Mĩ đỏ lựng, nói không ra hơi: “Anh nhất định phải nói to như thế sao? Nói thế không sợ đau họng sau?” Anh liền nhìn bốn phía xung quanh, rồi hỏi: “Thế bây giờ làm gì?”.

Gia Mĩ rút tay ra, rồi nói: “Em không biết.”

“Cho nên anh nói rồi, làm con gái nhất định phải tỏ ra mềm yếu, dịu dàng không có việc gì thì nắm tay đàn ông làm gì?” Anh cho đẩy là đương nhiên liền dạy dỗ cô. Cô trừng mắt nhìn anh, giọng điệu cực kỳ khó nghe: “Chúng ta ở bên nhau, thì phải cãi nhau sao? Cãi nhau bao nhiêu năm rồi, anh không mệt sao?” Rồi cô lại tiếp tục: “Cho nên em mới nói. Chia tay là đúng. Làm sao mà em có thể ở cả đời với một người như anh! Lắm điều như bà già ấy, anh không chán, nhưng em chán rồi!”.

“Anh, bà già lắm điều?” Anh chỉ vào mình, rồi trợn mắt nói: “Trình Gia Mĩ, em gần đây chưa bị ăn đòn đúng không?”.

“Đúng rồi, không phải là bà già lắm điều, mà là ông già lắm điều.” Gia Mĩ nghiêng rặng nghiêng lợi cãi lại anh. Anh liền vỗ vai cô nói: “Trình Gia Mĩ, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta đừng nhắc đến quan hệ trước kia nữa. Trước đây em đánh anh, anh nể tình, nhường nhịn em. Bây giờ anh quyết định sẽ không nhường em nữa.”

“Cho nên?” Gia Mĩ nhả mặt nói. Anh chỉ trầm tư nói một tiếng: “Thế mà cũng không biết? Cho nên, anh nói gì em đều phải nghe hết, anh nói làm, em phải làm, anh nói không làm, em nhất định không được phép làm.”

“Thần kinh.” Gia Mĩ không thèm chấp anh, bước nhanh về phía trước. Anh ở sau nói với lên: “Con gái đi đứng phải từ tốn, chậm rãi một chút...” Cô không đợi anh nói hết liền tung nắm đấm về phía anh, anh không có chút phòng bị nào nên bị đánh vào cằm.

Cô cười đắc ý, đe dọa anh nói: “Anh mà còn lảm điều nữa, em đánh cho anh rụng hết răng luôn.” Anh chỉ nói nhỏ: “Vậy anh không nói nữa.” Gia Mĩ nhìn xung quanh rồi nói: “Chúng ta ra đường lớn làm gì?” Anh không nói gì, chỉ đi theo phía sau.

Gia Mĩ liền nói: “Tìm một chỗ ngủ đi, em mệt rồi.”

Dường như anh giận thật rồi, vẫn không thềm nói gì. Cuối cùng cô không chịu được liền quay đầu lại, trừng mắt nhìn anh nói: “Em bảo anh không lảm điều, chứ không bảo anh câm như hến, không thềm nói gì thế.” Bây giờ anh mới nói: “Vậy chúng ta đi xem phim nhé.”

Cô liền từ chối: “Em không muốn đi xem phim.” Nghe thấy vậy anh liền giận dữ nói: “Anh nói đi là đi.”

Trong rạp chiếu phim rất tối, người lại đông, Gia Mĩ uống coca, ăn bắp rang bơ, nhìn lơ đãng lên màn hình. Anh dựa vào cô, rồi thì thầm vào tai cô: “Chúng ta chưa từng đi xem phim phải không?”

Cô không nói gì, chỉ liếc nhìn anh. Anh lại tiếp tục nói rất nhỏ vào tai cô: “Còn nhớ tối hôm đó ở trong rạp kịch nói không? Chúng ta nói nhất định sẽ đưa ông nội đi xem kịch nói không?”

Một tay đang bốc bắp rang bơ của cô dừng lại, làm sao mà cô không nhớ chứ? Tối hôm đó, anh dựa vào vai cô, một lúc sau thì ngủ. Cô không dám động dậy, chỉ dám ngồi thẳng lưng, cả người cứng đờ. Cô chỉ khẽ gọi anh hai tiếng, nhìn anh không có phản ứng gì, cũng bỏ luôn ý định gọi anh dậy. Chỉ ngồi như vậy, cứ ngồi đờ ra như vậy...

Bất động. Giống như là hóa đá. Toàn thân tê cứng không cảm giác gì, cũng không cử động gì!

Anh chỉ nói rất nhỏ: “Thực ra tối hôm đó, anh không ngủ.” Cô trừng mắt nhìn anh, anh định giả vờ gì trên cô vậy. Anh quay sang nhìn cô, không chớp mắt nói: “Bây giờ, đến lượt em. Anh sẽ để em dựa vào người anh, bất kể là thế nào, anh sẽ để em dựa vào anh mà không cử động gì.”

“Vậy thì được, đến lượt em báo thù.” Cô cười gian xảo, hạ thấp đầu, dựa vào vai anh.

Anh chỉ nói rất nhỏ, như thể ình anh nghe: “Chúng ta suốt ngày cãi nhau, thực ra đó không phải là cãi nhau, mà thực ra là chúng ta chỉ muốn tìm mọi cách trêu đùa đối phương. Bất kể nói gì, bất kể làm gì, đều là muốn làm cho đối phương vui vẻ mà thôi.”

Cô hít một hơi thật mạnh, uống rất nhiều coca, dường như không dám dừng lại. Mùi vị của coca rất cay, khiến cô chảy rất nhiều nước mắt. Anh nói: “Chúng ta bắt đầu lại được không? Giống như những cặp đôi bình thường khác, đầu khẩu một chút, rồi đi xem phim, đi dạo phố.”

Cô không dám nói gì, chỉ không ngừng uống coca, nước mắt dường như đọng lại trên mi, chỉ đợi trào ra ngoài. Anh cảm thấy miệng mình khô khốc, liền giạt lấy coca của cô uống.

Cô nhìn bàn tay trống rỗng của mình, ngẩn ngơ một lúc lâu rồi như lấy lại tinh thần, một tay đưa ra trước ngực anh, cướp lại coca: “Sao anh không tự mua đi.”

“Đến coca cũng muốn tranh với anh?” Gia Tuấn trợn mắt, tức giận nói. Cô cũng ngồi thẳng lên, nhìn chăm chăm anh: “Ai sợ ai chứ?” Bỗng một người ngồi sau nói với lên phía trên: “Hai cô cậu có giận nhau thì cũng đừng nói to như vậy chứ.” Rồi nhìn Gia Tuấn nói: “Cậu cũng thế, nói chuyện với bạn gái phải nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, hiểu chưa?”

Một người phụ nữ ngồi bên Gia Mĩ cũng nói: “Ngồi xem phim đừng cãi nhau, một ly nước coca có gì ngon mà cãi nhau to thế.”

Ngồi trước sau họ mấy người đều nói khuyên bảo. Nghe mọi người nói vậy anh rất khó xử, liền kéo tay cô đứng dậy nói: “Về nhà thôi, em đúng thật là rắc rối. Đi đến đâu là khiến người ta nói đến đó.”

Ra đến rạp chiếu phim Gia Mĩ mới đáp trả: “Rõ ràng là do anh chọc giận em trước, đúng không nào?”

Anh nhìn cô, không chút khách khí nói: “Trình Gia Mĩ, em biết đối đáp như vậy từ bao giờ thế?”

Gia Mĩ chỉ cảm thấy buồn cười, liền đáp: “Đối đáp còn phải học sao? Anh là người ngoài hành tinh hả?”

“Thôi, anh không đối đáp với em nữa.”

“Rõ ràng là anh không nói lại được, thế mà còn không nhận sai ư?”

“Em mà còn nói nữa là anh không khách khí đâu nhé.” Gia Tuấn uy hiếp nói. Cô quay người lại, ngẩng đầu lên, nhìn anh nói: “Sao lại không khách khí, anh dám làm gì em nào?” Anh liền không nói gì, ôm chầm lấy người cô, hôn lên đôi môi đang nói liên hồi của cô, để cô không thể nói gì được nữa!

Trong vòi phun nước, nước phun thẳng lên cao, vô số hạt nước rơi xuống thấp, bức tượng làm bằng đá điêu khắc của người con trai đứng trong đài phun nước giống như Thiên thần nhỏ trong truyện thần thoại Hy Lạp, giang rộng đôi cánh thiên sứ, nhìn lên bầu trời trong xanh, muốn cất cao đôi cánh.

Hà Văn Hiền trầm tư rất lâu, cuối cùng cũng mở lời nói: “Nhà hàng này dành riêng cho những đôi tình nhân.”

Gia Mĩ cười lớn: “Thật không?” Anh khẽ gật đầu nói: “Em thích nơi này không?”

Gia Mĩ mỉm cười, đáp: “Nơi này rất đẹp, không có cái gì thích hay không thích cả.” Anh khẽ thở, dường như trút được tảng đá ở trong lòng: “Vậy thì tốt.” Trong nhà hàng rất yên tĩnh, chỉ có vài bàn là có người ngồi. Gia Mĩ cuối cùng không kìm được nói: “Anh đưa em đến đây là để...” Anh nhẹ nhàng cười xoa đầu cô: “Muốn hỏi em, có đi cùng anh ra nước ngoài không.” Ánh mắt anh nhìn thẳng cô, tiếp tục hỏi: “Em đồng ý ra nước ngoài cùng anh không?”

Toàn thân cô bỗng như bất động, trên mặt vẫn giữ nụ cười, đáp lại anh: “Em không thích ra nước ngoài, Trung Quốc rất đẹp.” Anh liền nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của cô, nắm rất chặt rồi nói: “Em chưa từng ra nước ngoài, tại sao lại biết là không thích?”

Cô dùng ngón tay mình gỡ từng ngón tay anh ra, từng ngón từng ngón một: “Trung Quốc rất đẹp, Núi Bích Như Hoàng, Cố Cung, Trường Thành, từ xưa đã được mệnh danh là chốn tiên cảnh, cho nên nói, Danh lam thắng cảnh của Trung Quốc nhiều như vậy, cần gì phải ra nước ngoài chứ.”

Trong mắt anh hiện lên sự thất vọng tột cùng, cô gỡ từng ngón tay, anh lại đặt lại từng ngón một, dùng hết sức lực của mình nắm tay cô, khiến cô không đủ sức để kéo tay ra khỏi anh. Anh càng dùng lực mạnh hơn, rồi đáp: “Không phải anh đưa em ra nước ngoài du lịch, mà là anh đưa em ra nước ngoài sinh sống.”

Anh dùng lực mạnh như vậy, cô không còn cách nào khác. Anh liền hỏi như dồn ép cô: “Rốt cuộc em có đi cùng anh không?”

Cô dường như trấn tĩnh hơn, đáp lại rằng: “Em không đi.” Ánh mắt cô long lanh hơn, “Ở đây, cho dù là tranh giành coca, cho dù là cãi nhau, suốt ngày cãi nhau, em cũng rất vui.” Dưới ánh mặt trời, hàng ngàn giọt nước rơi bắn lên, dường như có thể đếm được rõ ràng từng giọt nước, những giọt nước trông như thủy tinh, có thể nhìn rõ thật giả.

Cô mở to mắt nhìn đài phun nước, bỗng nhiên thốt lên: “Bởi vì có anh ấy, cho nên bất kể làm gì, đều vui vẻ cả. Cãi nhau cũng tốt, đánh nhau cũng được, ném đồ mắng người cũng được. Mỗi phút mỗi giây đều vui vẻ.” Cô dừng lại một lúc, rồi lại nói tiếp, “Từ trước tới nay em không biết hóa ra yêu là như vậy. Chỉ cần ở bên cạnh anh ấy là em vui rồi, là đủ mãn nguyện rồi. Anh ấy không cần có nhiều tiền, cũng không cần làm bất cứ việc gì cho em. Em chỉ cần nhìn thấy anh ấy, cùng anh ấy đấu khẩu, là vui rồi, là em mong gì hơn nữa.”

Trong cổ họng anh dường như phát ra một thứ âm thanh, một thứ âm thanh khiến tim anh nhói đau, ánh mắt anh lạnh nhạt hỏi: “Cho nên?”

Cô quay đầu lại, nhìn anh, nói từng từ từng từ một rõ ràng: “Cho nên em không thể đi, bởi vì anh ấy ở đâu, em sẽ ở đó.” Anh cúi thấp đầu xuống, những ngón tay run rẩy khẽ buông tay cô, cánh tay cũng có cảm giác hơi nhói đau, cô nhìn cánh tay anh, in hằn lên năm ngón tay cô rất đỏ. Cô liền vội vã quay người, bước đi.

Anh nhìn theo bóng dáng của cô, cả dáng người đều rất mơ hồ, như thể bị thứ gì đó ấn xuống, chỉ là không thể giải thoát được. Anh cảm thấy rất đau đớn, muốn cười, nhưng gương mặt thì không thể cười được.

Anh khẽ xoa miệng, cuối cùng cũng có thể cười được, nụ cười đó lại cực kỳ khó coi, liền vội vã nói: “Các người sẽ phải hối hận, nhất định sẽ phải hối hận!”

Cả đoạn đường Gia Mĩ vội vã đi, liên tục ngoảnh lại phía sau nhìn, đi được đoạn đường rất xa rồi, không nhìn thấy Hà Văn Hiến đuổi theo, liền thở phào nhẹ nhõm.

“Trình Gia Mĩ” một giọng nói không khách khí vọng lại từ phía trước, Gia Tuấn đứng ở cửa xe, ánh mắt giận dữ, dường như muốn nổi nóng. Anh nghiêng răng nói: “Nam nữ tư tình cũng không nên để bị người khác bắt gặp?”.

Cô bước đến trước mặt anh, dõ khóc dõ cười đáp: “Cái gì mà nam nữ tư tình?” Cô không hiểu gì chỉ biết nhìn anh rồi trừng mắt nói: “Anh lại phát bệnh điên gì thế? Em làm gì có nam nữ tư tình gì chứ?”.

Anh lấy ống nhòm trong tay đưa cho cô: “Thế này còn không thừa nhận.” Cô tức đến nỗi người run lên nói: “Anh dám theo dõi em? Còn dám đem ống nhòm đi theo?” Cô đập tay lên trán, không thể tin nổi chuyện này.

“Mau xin lỗi anh đi.” Anh đồng dục tuyên bố, “Còn không mau xin lỗi anh, nói sau này em không dám nữa.” Cô lập tức giậm chân, nhéo tai anh, tức giận nói: “Còn không mau xin lỗi em, nói sau này không dám nữa!”.

Anh liền hướng về phía cô nói: “Là em phải xin lỗi anh, sao anh lại phải xin lỗi em.”

Cô càng dùng lực mạnh hơn, làm anh đau đến độ không nói lên được: “Lại còn không biết hối hận.” Anh càng tức giận nói: “Bà già lắm điều, em có bỏ tai anh ra không, nếu còn không bỏ, anh nhất định đánh em gãy răng đó.”

Cô càng nhéo tai mạnh hơn: “Dám uy hiếp em! Còn cướp lời em nữa! Anh nói cho em xem, đánh phụ nữ, thì là đồ đàn ông thoái. Anh dám đánh em!”.

Giọng Gia Tuấn khẽ nhỏ đi: “Anh còn chưa đánh mà? Chỉ là dọa em thôi, cũng là phạm tội sao?” Cô càng dùng lực mạnh hơn, anh đau đến độ sắp khóc, cô nghiêng răng nói: “Xin lỗi mau!”.

Anh cảm thấy không công bằng, nói: “Anh làm gì mà phải xin lỗi, em tư tình, em mới phải xin lỗi anh!”.

“Ai bảo em tư tình, em quang minh chính đại đi gặp người ta, anh ghen vô cớ, liên quan gì tới em chứ?” Cô nói rất có tình có lý. Anh nghĩ một lúc, rồi quyết định xin lỗi: “Anh biết anh sai rồi!”.

Cô vẫn không vừa ý nói: “Nói xin lỗi mau!”.

Gia Tuấn dù rất tức giận cũng phải nói: “Anh xin lỗi!”. Cô bỗng dưng buông tay, anh khẽ chạm vào tai bị đau của mình, luôn miệng nói: “Lại cắn người, rồi véo tai người ta, em đúng là Bà la sát.” Cô tức giận quát lại: “Anh nói cái gì cơ? Ai là Bà la sát?”.

Anh liền đáp trả: “Ở đây ngoài em ra thì còn ai nữa?”.

“Trúng thoái!”.

“Bà la sát!”.

“Anh...” Gia Mĩ trợn mắt, nhìn Gia Tuấn, không thềm chớp mắt. Mặt anh đành lại, liền nói: “Ngoan ngoãn lên xe với anh, lần này bỏ qua, lần sau đừng để anh bắt tại trận thế này nghe chưa?” Cô tức giận liền đập vào anh một cái. Anh đau đến độ sắp khóc nói: “Em là con gái cái kiểu gì thế, làm gì mà hung dữ thế?”.

Cô chống tay nói lại anh, biểu hiện bất cần: “Anh có nhìn thấy em đá anh không? Con mắt nào của anh nhìn thấy?”.

Anh trừng mắt lên: “Thôi, bỏ đi, đàn ông tốt không tranh luận với phụ nữ.”

Cô liền nháy mắt, đắc ý nói: “Phụ nữ không dễ đối phó đâu.”

Anh giúp cô mở cửa xe: “Lên xe đi, anh đưa em đi gặp mẹ anh.”

“Cái gì?” Cô định bước xuống, bỏ chạy, cô và mẹ anh giống như mặt trăng và mặt trời, nhìn thấy nhau là cãi nhau! Gia Tuấn tóm lấy cô, ôm cô rồi bắt cô lên xe: “Chạy trốn cũng không có tác dụng gì đâu, cách tốt nhất là đối diện!”.

Cô chỉ muốn cãi lại nói: “Em không muốn gặp bà ấy.”

Anh cố tình khích cô: “Em không phải là không sợ trời, không sợ đất sao? Sao lại sợ mẹ anh thế!”

Cô cầu cứu: “Em không muốn gặp.”

Anh liền khóa cửa xe lại, rồi sau đó lên xe. Hai tay anh đặt vào vô-lăng, vui vẻ nói: “Mẹ chồng tương lai. Sớm muộn gì đều phải gặp.”

Cô không vui nói: “Chúng ta chia tay đi!”

Anh không chấp cô, chỉ chuyên tâm lái xe. Cô khẽ nói nhỏ bên tai anh, hy vọng anh có thể tha cho cô lần này. Cả đoạn đường anh không nói tiếng nào, chỉ mỉm cười, xe dừng lại ở trước cửa khách sạn, rồi anh cười ngọt ngào nói với cô: “Đến rồi đây, vợ yêu!”

Cô nắm chặt dây an toàn, làm gì cũng không muốn xuống xe. Ánh mắt của Gia Tuấn âm áp nhìn cô: “Chỉ cần thuyết phục mẹ anh, chúng mình có thể ở bên nhau. Lần này, bất kể thế nào, em cũng phải gặp bà. Trốn cũng không thể trốn được.” Nhìn gương mặt cô cực kỳ khó coi, anh liền giúp cô tháo dây an toàn, rồi đỡ cô xuống xe.

Cả đoạn đường anh hết kéo rồi đẩy cô bước đi, cô ngẩng đầu, nhìn thang máy từ từ đi lên, tầng bốn, tầng năm, tầng sáu, mỗi một tầng, là cô càng lo lắng, đến tầng tám, cuối cùng thang máy cũng dừng lại.

“Đến rồi.” Gia Tuấn kéo cô ra ngoài, nhìn nét mặt của cô chỉ muốn cười: “Em thoải mái một chút đi, mẹ anh có phải là hổ đâu.”

Nếu mà là hổ thì còn tốt, ít nhất thì còn có thể nhốt được. Vấn đề là, mẹ anh là một con hổ không thể nhốt được! Khi mà đã nổi xung lên thì nhìn ai cũng căn! Cô lực bất tòng tâm, chỉ đành gập mặt, đâu phải là ra chiến trường!

Tim cô đập thình thịch, lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Gia Tuấn nắm lấy tay cô, bước vào một trong số những phòng ở đó.

Mẹ Gia Tuấn lạnh lùng, nhìn hai người họ bước vào, bây giờ lại chuyện gì đây? Rõ ràng đồng ý không yêu Trình Gia Mĩ, kết quả? Không chỉ vẫn ở bên nhau mà càng ngày càng thân thiết.

Gia Mĩ liền cười chào bà: “Cháu chào cô!”

Mẹ Gia Tuấn chỉ trừng mắt nhìn, không nói gì, Gia Tuấn buông tay cô ra, bước đến trước mặt mẹ mình, rồi đỡ mẹ nói: “Mẹ, ngồi trước trước đã, rồi có gì từ từ nói.”... Phu nhân toàn thân cứng đờ nói: “Mẹ và cô ta không có gì để nói cả?”

Gia Tuấn kéo Gia Mĩ đến trước ngồi bên cạnh mẹ mình, Gia Mĩ chỉ cười rồi cúi đầu xuống, toàn thân cảm thấy không thoải mái, ngồi bất động một lát, rồi miễn cưỡng cười hỏi: “Anh nhìn xem trên kính là hoa cúc hay hoa hồng?”

Gia Tuấn trong đang uống trà, suýt nữa phì ra ngoài, anh ho nhẹ, rồi hỏi: “Hoa gì cơ?”

Gia Mĩ chỉ tấm kính ngoài cửa, “Chính là trên kia kia.” Hách phu nhân trừng mắt lên nhìn, giọng điệu không vui nói: “Đã không biết lại còn hay hỏi nhiều chuyện, đương nhiên là hoa cúc. Làm sao có thể là hoa hồng cơ chứ?”

Cô đáp lại: “Tại sao lại không phải là hoa hồng ạ?” Hách phu nhân uống một ngụm trà rồi không thèm để ý đến câu hỏi của Gia Mĩ, quay sang hỏi Gia Tuấn: “Con mời ta đến đây, chính là để nghiên cứu hoa cúc hay hoa hồng sao? Nếu như vậy thì ta đi trước đây.”

Gia Tuấn vội vàng nói: “Mẹ, ba người chúng ta có thể nói chuyện vui vẻ được không?... Hách phu nhân đứng dậy, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh miệt nói: “Ta và nó, không có chuyện gì vui vẻ để nói, muốn lấy nó thì đợi đến khi ta chết nhé.”

Gia Tuấn liền đứng dậy, kéo mẹ ngồi xuống ghế, cả người ôm lấy vai mẹ mình, nói: “Mẹ, xin mẹ đừng giận, mọi người nên bớt giận nói chuyện vui vẻ với nhau.” Gia Mĩ liền đứng lên nói: “Cháu cũng muốn nói chuyện thân mật.”

Hách phu nhân nghe vậy, liền nói: “Ý cô là ta gây rắc rối, tức giận.”

Gia Tuấn rót trà ẹ rồi nói: “Ý của Gia Mĩ là cô ấy thành tâm thành ý muốn nói chuyện với mẹ.”

Rõ ràng là anh bắt em đến đây bằng được, Gia Mĩ tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng lại nói: “Đúng vậy, phu nhân, thật sự cháu muốn nói chuyện với cô” Hách phu nhân dần bình tĩnh lại, nhưng vẫn trừng mắt lên nhìn Gia Mĩ: “Cô muốn nói chuyện gì với tôi thế?”

Gia Mĩ liền nói: “Chỉ vì cháu bị bệnh mà phu nhân ghét bỏ cháu, , như vậy không công bằng với cháu.”

“Công bằng?” Hách phu nhân liền cười nhạt đáp: “Trên thế giới này làm gì có công bằng chứ. Nếu trong tình yêu, chỉ là muốn yêu thì yêu, muốn ở bên nhau thì có thể ở bên nhau, như vậy thì dễ dàng quá.” Bà ta dừng lại một chút, rồi lại tiếp tục giọng điệu giễu cợt nói: “Hơn nữa, ta vốn không tin các người yêu nhau.”

Gia Mĩ trừng mắt lên, không thể nào diễn tiếp vở kịch hòa thuận vui vẻ này được. Gia Tuấn thấy tình hình gay go liền nói: “Mỗi người nên nhịn đi một câu.”

Câm mồm! Hai người phụ nữ đồng thanh đáp, Hách phu nhân tức giận thật sự rồi, chỉ vào Gia Mĩ nói: “Người dựa vào đâu mà bảo con trai ta câm mồm?”

Gia Mĩ cũng không chịu thua, liền đáp lại: “Phu nhân cũng nói như thế mà.”

Hách phu nhân tức giận đến mức cả người run lên, nói: “Trình Gia Mĩ, cô đúng là hết thuốc chữa rồi.”

Gia Mĩ không cam tâm, nói: “Phu nhân, cháu nhìn bà đủ rồi, bởi vì bà là mẹ Gia Tuấn, cho nên cháu kính trọng bà. Nhưng bà một mực phản đối chúng cháu, dùng trăm phương nghìn kế cũng không chịu thay đổi! Lần này, cháu sẽ không nhịn bà nữa. Bà bảo cháu không có người dạy dỗ, hết thuốc chữa, nhưng dạy dỗ cũng phải xem người đó là ai.”

“Cái gì cơ?” Hách phu nhân vô cùng tức giận. Gia Tuấn nhỏ nhẹ khuyên hai người: “Hai người bình tĩnh được không, nghe con nói.”

“Không được!” Hai người liền đồng thanh nói.

Hách phu nhân giận dữ chỉ vào Gia Mĩ: “Con a đầu này!” Gia Mĩ cười lạnh nhạt nói: “Cô nói sai rồi, cháu không phải a đầu, mà a đầu đáng chết. Gia Tuấn nhìn hai người họ lửa giận ngùn ngụt, liền xoa dịu nói: “Hai người im lặng cho con.”

Cả hai người họ đều kinh ngạc nhìn anh.

Anh nói từng từ từng từ một: “Bắt đầu từ bây giờ, không được cãi nhau nữa, nghe con nói.”

Mặt anh lạnh lùng, hai mắt lướt nhìn hai người bọn họ, rồi nói: “Hai người đều muốn tốt cho con, cho nên dùng cách của mình để yêu thương con. Nhưng một người dùng sai cách thức, chỉ cho rằng có tiền là mang lại tình yêu cho con. Người kia cho rằng, mình hiểu rõ anh, không ngừng lấn áp anh.”

Hách phu nhân nói: “Ta không dùng tiền để mang lại tình yêu cho con.” Gia Tuấn mặt khó coi nói: “Mẹ, mẹ và Hà Văn Hiến làm chuyện gì con đều biết hết. Không phải con không giữ lời hứa, quay về bên Gia Mĩ, mà là mẹ khiến con quá thất vọng rồi.”

Gia Mĩ nhìn Hách phu nhân rồi hỏi: “Hà Văn Hiến và phu nhân làm gì với cháu vậy?” Chắc chắn là không phải chuyện gì tốt đẹp rồi. Gia Tuấn không nói gì, liền quay sang cô nói: “Gia Mĩ, sau này em không được rời xa anh.”

“Không, tuyệt đối không được!” . Hách phu nhân kiên quyết nói, “Nhà ta sẽ không bao giờ chấp nhận bệnh của nó.”

“Mẹ” Gia Tuấn bắt giác gọi mẹ một tiếng. Hách phu nhân nhìn anh, liền mềm mỏng nói: “Bởi vì con là con trai của mẹ, con trai duy nhất của mẹ, cho nên bất kể thế nào, cũng không được lấy nó. Nếu như thật sự yêu nhau, thì có thể làm người tình của nhau, làm người tình có gì mà không được chứ, có thể ở cùng nhau, có thể bên nhau trọn đời. Nếu như thật sự yêu nhau, thì kết hôn cũng chỉ là một hình thức.”

Gia Mĩ không thể ngờ bà ta lại có thể nghĩ ra một biện pháp độc đáo đến như vậy: “Bởi vì yêu nhau, cho nên không dễ dàng cưới người khác. Cũng bởi vì yêu nhau, trong mắt không thể nào có thêm một hạt cát.

Bà cho rằng bây giờ là thời cổ đại, đàn ông có thể năm thê bảy thiếp sao? Vậy sao bố của anh Gia Tuấn không có người tình.”

Hách phu nhân tức giận đứng lên, đi thẳng ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Định nghĩa về tình yêu của chúng ta không giống nhau, cho nên không thể nói chuyện với nhau được.”

Gia Tuấn tức đến nỗi không nói được câu nào, chỉ trừng mắt lên.

Hách phu nhân vừa mở cửa bước ra, liền quay lại. Gia Mĩ cho rằng bà ta nghĩ thông suốt rồi, bất giác hỏi: “Có phải bà muốn nói tiếp không?” Hách phu nhân không nói gì, chỉ lùi vào bên trong. Mấy người đàn ông bịt mặt cầm súng, xuất hiện phía trước. Gia Mĩ với lấy con dao ở trên bàn, phi về phía chúng. Tên cầm đầu tránh được dao, liền dùng súng dí vào đầu Hách phu nhân nói: “Ngoan ngoãn hợp tác, không được nhúc nhích.”

Hách phu nhân mặt tái nhợt nói với Gia Mĩ: “Cô đừng làm liều.”

Tên cầm đầu nói: “Ba vị, thật ngại quá, phiền các vị đi theo tôi.”

Gia Mĩ có nằm mơ cũng không ngờ rằng, có người dám giữa ban ngày ban mặt bắt cóc người.

Gia Tuấn lúc này lạnh lùng hỏi: “Các người là ai? Tại sao lại bắt giữ chúng tôi? Có biết bắt giữ người là phạm pháp không?” Tên cầm đầu cười lạnh lùng đáp: “Hách thiếu gia, hãy ngoan ngoãn nghe lời, nếu không thì, gươm súng vô tình.”

Họ biết anh ấy? Xem ra là hành động có chuẩn bị trước, e rằng bọn chúng đã cho người theo dõi từ lâu rồi! Gia Tuấn nói: “Nếu muốn có tiền cứ nói, chỉ cần không làm hại đến chúng tôi là được.” Kẻ bịt mặt liền nói: “Ta chỉ muốn lấy tiền, không muốn làm bị thương người khác! Chỉ cần ngoan ngoãn hợp tác, không giở trò là được.”

Gia Tuấn liếc nhìn Gia Mĩ, ám chỉ đừng làm loạn lên.

Tên bắt cóc giải họ từ tầng một xuống xe, suốt dọc đường cho đến khi lên một xe chiếc ô tô nhỏ. Gia Tuấn thầm nghĩ trong lòng, bằng đẳng bắt cóc người này nhất định là không đơn giản.

Trong căn nhà tồi tàn, bày không ít va li đựng đồ, chỉ có duy nhất một cái bàn, còn lại toàn là bụi bặm, bẩn thỉu. Ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua ô cửa sổ cũ nát, qua ánh nắng nhìn được cả những làn bụi đang bay khắp gian phòng. Hình như còn có cả tiếng kêu chít chít. Toàn thân Gia Mĩ cứng đờ, âm thanh này rất quen thuộc.

Bằng đẳng bắt cóc đẩy họ vào trong phòng liền khóa cửa lại. Gia Mĩ sợ hãi gọi cửa: “Có thể đổi sang phòng khác được không, tôi không muốn ở cùng chuột! Tôi sợ nhất là chuột đấy!” Hách phu nhân nghe cô nói như vậy, mặt trắng bệch sợ hãi, liền run run hỏi: “Chuột ở đâu vậy?”

Gia Mĩ dùng đập cửa nói: “Ba nghe đi...”

Âm thanh chít chít không ngừng vang lên, Hách phu nhân sợ hãi trợn trừng mắt, liền đến đập cửa cùng Gia Mĩ: “Ta cho các người tiền, có thể đổi phòng được không.”

Tên bắt cóc đứng ngoài nói vọng vào: “Bị bắt cóc mà còn đòi nói điều kiện, nơi thâm sâu cùng cốc này chỉ có căn phòng cũ nát này thôi, nếu không ở thì ra ngoài mà ở cùng lũ rắn rết.”

Gia Tuấn lúc bấy giờ rất bình tĩnh nói: “Có con ở đây, đừng sợ.” Anh cởi áo khoác ngoài ra, vút trên nền nhà, “Hai người ngồi xuống đi, con canh chừng cho, chuột sẽ không dám ra ngoài đâu.”

Gia Mĩ nhìn anh, gần như sắp khóc đến nơi, cô bước đến ôm chặt anh, ôm rất chặt, anh chỉ cười đáp lại: “Đừng sợ, nếu mà chuột ra đây, anh đánh chết nó.”

Cô ngược mắt lên, hỏi rất nghiêm túc: “Anh có thể đánh chết nó thật sau?” Gia Tuấn liền cười nói: “Anh chuột, vợ tôi muốn xem mặt các anh, phiền các anh ra ngoài một lát.” Gia Mĩ nhìn quanh bốn phía, cũng không nhìn thấy bóng dáng con chuột nào, cô liền đáp: “Hóa ra chuột sợ người! Vậy em không cần sợ chúng nữa.”

Gia Tuấn cười lớn, véo nhẹ mũi cô nói: “Nếu chuột mà không sợ người, tại sao chỉ ra ngoài buổi đêm.”

Cô ngồi ở trên đất, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, giận dữ nhìn anh nói: “Ai là vợ anh chứ?”.

Gia Tuấn liền ngồi xuống bên cạnh cô nói: “Vợ anh họ Trình.”

Gia Mĩ liền đáp lại: “Không biết ngược.”

Gia Tuấn kéo cô lại gần, cười đáp: “Người không biết ngược vẫn có thể sống sao? Câu này là danh ngôn của Trình Gia Mĩ”. Gia Mĩ giả vờ tức giận nói: “Cái anh này, bây giờ là lúc nào rồi, còn lấy em ra trêu đùa.”

Hách phu nhân ngồi trên nền nhà không nói gì.

Bà ta và bố Gia Tuấn quen nhau khi Cách mạng văn hóa vừa kết thúc được mười năm, họ yêu nhau cũng rất bình thường, đến xưng hô còn rất khách sáo. Không giống thanh niên bây giờ, còn chưa kết hôn, vậy mà luôn mồm gọi nhau bằng ông xã bà xã. Nghĩ đến đây, bà ta liền giận dữ quát: “Hai đứa yên lặng cho ta, bây giờ là bị bắt cóc, không phải đi du lịch.”

Gia Tuấn nói nhỏ vào tai Gia Mĩ: “Mẹ anh ghen rồi.”

Gia Mĩ liền cười nói: “Là uống nhầm thuốc.”

Gia Tuấn không kìm được bật cười. Hách phu nhân càng tức giận, to tiếng nói: “Gia Tuấn.” Anh biết mẹ thực sự tức giận rồi, không dám tiếp tục lên tiếng, chỉ là xích lại gần mẹ, cười nói: “Mẹ, bây giờ chúng ta hoạn nạn có nhau, sau khi trở về, nhất định sẽ là có phúc cùng hưởng.”

Hách phu nhân không nể mặt anh, mà nói tiếp: “Bây giờ ta ở đây, đừng làm phiền ta, hai đứa yên lặng đi.” Gia Mĩ dựa lưng vào tường, nói khẽ: “Đúng là khoảng cách thế hệ nghiêm trọng.”

Hách phu nhân mặt càng khó coi, hỏi: “Ý cô là ta đã già?”.

Gia Tuấn nhìn thấy chiến tranh sắp nổ ra, liền vội vã nói: “Thật sự có chuột!” Hai người phụ nữ bọn họ không hện mà cùng nhảy lên, mặt sợ hãi nói: “Chuột ở đâu?”.

Gia Tuấn chỉ vào cái thùng lớn: “Lúc nãy rõ ràng là có chuột đứng trên cái hòm lớn đó, thế mà bây giờ lại không thấy đâu... Gia Mĩ không đợi anh nói hết, liền nhảy đến bên cạnh ôm anh, Hách phu nhân không thèm nhìn bọn họ nói: “Trình Gia Mĩ, giữa thanh thiên bạch nhật mà cô dám như thế sao, cô buông Gia Tuấn ngay ra cho tôi, còn ra thể thống gì nữa.”

Gia Mĩ liền đáp trả: “Cái gì mà giữa mặt bao nhiêu người, ở đây làm gì có ai ngoài ba chúng ta ra, mà không phải, còn có thêm lũ chuột nữa.”

Hách phu nhân trợn mắt nhìn cô, tức giận nói: “Nó là con trai ta, cô dựa vào cái gì mà được lợi.” Gia Mĩ liền nói: “Vì an toàn trước tiên, cháu không xuống.” Gia Tuấn không kìm được nói: “Bây giờ hai người có thể yên lặng một chút được không, không ai được phép nói một từ.”

Hách phu nhân lại ngồi xuống: “Ta cũng không muốn nói chuyện với a đầu này thêm câu nào nữa.”

Gia Mĩ buông Gia Tuấn ra, “Cháu cũng không muốn phí lời.”

Gia Tuấn nói: “Con ngồi giữa hai người, như vậy là an toàn nhất.” Hai người không nói gì, Gia Tuấn ngồi giữa hai người, mỗi người cầm một tay anh. “Một bên là mẹ, một bên là người con gái của mình, cho nên con hy vọng mọi người có thể sống trong hòa bình cùng nhau.”

Hách phu nhân liền đáp: “Ta sẽ không thừa nhận nó.”

Gia Mĩ cũng cười nhạt đáp: “Cháu cũng không thừa nhận cô.”

Gia Tuấn nhìn ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, có những tia nắng cực kỳ dài và nhỏ, ầm ập chiếu qua khe cửa nhỏ, chỉ lắc đầu nói: “Con xin hai người, trong giờ phút quan trọng này đừng cãi nhau nữa.” Anh liếc nhìn bọn họ rồi đáp: “Cứ yên lặng thế này, đúng rồi đó, đừng mở miệng nói là tốt nhất.”

Hà Văn Hiền dập điện thoại, cười lạnh lùng nói: “Rất tốt, tất cả đều diễn ra theo kế hoạch đã định. Nhưng mà nếu đã thuận lợi như thế này, tại sao mắt hấn vẫn cứ chớp chớp như vậy, nước mắt chỉ trực trào ra ngoài.

Trong phòng là một màn đêm bao phủ, đèn điện cũng không bật. Tối như vậy, thật thích hợp với hấn. Những ngày gần đây, hấn chỉ cần mở mắt, là muốn khóc. Tiếng chuông cửa bỗng vang lên, hấn vội vàng nhìn ra cửa, không động dấy.

Người ở bên ngoài dường như không chịu từ bỏ, vẫn tiếp tục ấn chuông, tiếng chuông cửa kêu không ngừng làm hấn bực mình. Hấn mở cửa, hai mắt cay sè, giống như một con sư tử đang nổi giận. Hấn nhìn người đứng ngoài cửa cười nói: “Thật là khách quý, Dư phu nhân.”

Dư phu nhân chỉ nhìn hấn cười nhạt rồi nói: “Hà tiên sinh lẽ nào không hoan nghênh tôi.”

Hà Văn Hiến bật đèn nói: “Làm sao lại như vậy” Dư phu nhân vẫn không bước vào phòng, chỉ nói: “Tôi có việc muốn nhờ anh, nhưng không biết nói thế nào. Cho nên phiền anh đi cùng một chuyến.”

Hà Văn Hiến châm một điếu thuốc, cười nói: “Cần tôi giúp đỡ?” Bà Dư lạnh lùng đáp: “Không sai, nhờ anh đi với tôi một chuyến.” Hấn ta nghĩ một lúc, sau đó vẫn quyết định đi cùng bà ta. Lái xe lái một mạch đến bệnh viện tư nhân, hấn nhìn vào bệnh viện, dường như đã đoán được tám chín phần. Hấn ta vừa đi vừa hỏi: “Bệnh của Dư tiên sinh thế nào rồi?”

Dư phu nhân chỉ đáp lại bằng sự trầm mặc không nói gì. Bà ta ấn thang máy, hai người bọn họ lên tầng năm. Ngoài cửa phòng bệnh có hai cảnh sát đang ngồi canh gác, nhìn thấy người lạ, liền khám xét người theo thói quen. Dư phu nhân liền cười đáp: “Đây là luật sư Hà, là luật sư nhà tôi. Anh ấy thay ông nhà đến bàn chút chuyện.”

Hà Văn Hiến đưa danh thiếp ra, hai cảnh sát đều chào hỏi họ, rồi cho họ vào phòng.

Dư phu nhân đứng ngoài nói vọng vào, “Tôi không tiện vào phòng, làm phiền luật sư Hà.” Hà Văn Hiến trong lòng bất an, bên ngoài có cảnh sát, nhưng đành phải bước vào trong phòng. Hấn ta vừa bước vào, liền nghe thấy Dư tiên sinh ngồi hát quốc ca, hấn ta ngẩng đầu lên, chỉ trông thấy Dư tiên sinh buộc sợi dây đỏ trên đầu, tay vẩy hồng kỳ, không ngừng vỗ tay.

Lòng hấn không ngừng trĩu xuống, hỏi ông ta: “Dư tiên sinh, ngài có nhớ tôi không?”

Dư tiên sinh chỉ ngậy ngô hát quốc ca, không có bất cứ phản ứng gì.

Tiếng của hấn lại vang lên: “Tôi là Hà Văn Hiến.” Ba chữ này, dường như giống tiếng sét giữa trời quang mây tạnh, Dư tiên sinh ngừng vẩy cờ, từ từ hướng mắt nhìn thẳng vào hấn, hỏi: “Hà Văn Hiến?”

Chân tay hấn lạnh toát, lùi về sau một bước, cứ thế cho đến khi ra tận mép cửa. Người điên này bỗng nhiên nhớ ra hấn. Dư tiên sinh bỗng nhiên lắc đầu, tự mình nói với mình: “Dư tiên sinh là ai? Hà Văn Hiến là ai?”

Nghe thấy vậy, lòng hấn vui vẻ hẳn lên: “Không nhớ thì tốt”. Hấn là người thông minh, Dư phu nhân gọi hấn đến đây thì hấn liền đoán được. Dư tiên sinh bỗng nhiên khóc òa nói: “Giai Lệ, con ở đâu, bố đến rồi, con mau ra đây gặp bố.”

Dư phu nhân nghe thấy tiếng khóc ở bên trong liền chạy vào trong phòng, bà ta ôm chặt lấy ông, an ủi nói: “Đừng khóc, Giai Lệ đến nhà bà ngoại rồi.” Dư tiên sinh ngẩng đầu, không tin lời Dư phu nhân nói liền hỏi: “Thật chứ? Nhưng mà rõ ràng là tôi không nhìn thấy nó.”

Dư phu nhân chưa xót gật đầu nói: “Đúng thế, mấy hôm nữa nó sẽ về thôi.” Dư tiên sinh nghe thấy thế thì yên tâm rồi, “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Hà Văn Hiến nói: “Bà gọi tôi đến đây để xem, tôi đã xem cả rồi, cũng hiểu cả rồi. Bà yên tâm, bây giờ bệnh tình ông nhà như vậy, pháp luật cũng không tố cáo ông ta đâu.”

Dư tiên sinh tiếp tục vẩy cờ, rồi hát quốc ca, khắp căn phòng là tiếng quốc ca. Dư phu nhân nhìn ông ta, chỉ cười nhạt đáp: “Anh thật sự hiểu rồi sao? Tôi gọi anh đến đây, chỉ muốn hỏi anh, lương tâm anh có thanh thản không? Nếu như lúc đó anh không nhìn thấy chết mà không cứu, ông ấy căn bản không phát điên như thế. Hôm nay ông ấy bị điên, lương tâm anh có thanh thản không, nửa đêm anh có gặp ác mộng không?” Bà ta đứng trước mặt hấn, nhìn trừng trừng hấn: “Anh có sợ không?”

Hà Văn Hiên miễn cưỡng cười đáp trả: “Từ trước tới nay tôi chưa từng gặp ác mộng, cũng chưa từng sợ hãi điều gì, càng không thể nghĩ ngợi lung tung. Bởi vì tôi căn bản không có lương tâm?”

Dư phu nhân nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng như tảng băng ngàn năm không tan ở Bắc Cực, liền cười đáp: “Tôi cũng hy vọng anh sẽ không sợ.” Ánh mắt thất thần của Hà Văn Hiên mở to ra, chỉ cảm thấy rất bi ai. Bà ta liền hỏi: “Trình Minh Lăng bao giờ lên tòa xử án?”

“Ngày kia” Hà Văn Hiên nhìn sau lưng bà ta, Dư tiên sinh dường như đang nhìn gì đó ngoài cửa sổ, trèo lên ban công người. Hai mắt Hà Văn Hiên mở to, trong cổ họng như muốn phát ra âm thanh gì đó nhưng không thành lời. Dư tiên sinh ngồi ngậy người ngoài cửa sổ, nhà nhà đang bật đèn, đèn từng nhà từng nhà sáng lên, giống như hai con mắt của trái đất, rất sáng. Trong hai con mắt đầy chắc chắn có Giai Lệ của ông ta. Ông ta cười hướng ánh mắt ra ngoài mặt đất, rồi giang hai tay bay vào không trung, giống như thiên sứ cất cánh bay.

“Bịch!” bỗng nhiên một âm thanh lớn vang lên, xé tan màn đêm yên tĩnh.

Dư phu nhân không dám quay người lại, toàn thân đã mềm nhũn, không còn chút sức lực nào. Bà ta nấc lên một hồi, sau đó mới thốt lên một câu: “Hà Văn Hiên, không biết là tiếng gì vậy?” Hà Văn Hiên không dám thốt lên, chỉ mở to hai mắt nhìn, to đến nhức nhối. Bà ta nhìn sắc mặt hần thì trong lòng như đã rõ, mắt chảy ra hai hàng lệ. Bà ta muốn chuyển chủ đề: “Hà Văn Hiên, anh nói xem, người điên có biết nhảy lầu tự tử không?”

Hần nhìn bà ta, cũng không biết nói gì, không thể chấp nhận. Bà ta vẫn cười, sợ hãi dừng lại: “Tôi và ông ấy kết hôn bao nhiêu năm nay, tính cách của ông ấy rất mạnh mẽ. Cái gì cũng muốn đương đầu. Người như vậy, thì không tự sát đâu.” Bà ta tự an ủi bản thân mình như vậy. Người điên thì thần trí không tỉnh táo, cũng không gốc đến mức nhảy lầu tự tử.”

Ánh mắt của hần cực kỳ kinh khủng, cổ họng khô lại không nói được tiếng nào. Bà ta khẽ cười, nước mắt tuôn rơi: “Tôi đã không còn con gái rồi, không còn nhà, không muốn sẽ lại mất đi ông ấy.”

Y tá bỗng nhiên lo lắng nhấn chuông, liền vội vã bước vào trong nói: “Dư tiên sinh đã nhảy lầu rồi, các vị còn ngây người ra đó làm gì?” Hai chân Dư phu nhân không còn sức lực nào, liền ngã nhào ra mặt đất, cũng không có cách nào đứng dậy được.

Trong đồn cảnh sát, đèn điện sáng trưng, Hà Văn Hiên như người gỗ, chỉ ngây ngô ngồi đó, không nói một lời nào. Cảnh sát vẫn hỏi: “Tình hình lúc đó thế nào, anh có thể nói lại cho chúng tôi được không? Vì sao ông ta nhảy lầu?”

Nói cũng như không nói gì, cảnh sát vẫn không từ bỏ: “Vậy trước khi ông ta nhảy lầu, có nói gì không?”

Hần ta chỉ đáp: “Có...”, rồi hần tiếp tục nói, giọng nói như lạc đi. Ông ấy đang hát quốc ca.

Cảnh sát tiếp tục hỏi: “Ngoài hát quốc ca ra, còn làm gì nữa không?”

Cả người hần ngây ra, đáp lại: “Ánh mắt của ông ta nói với tôi rằng, ông ta biết lỗi rồi.”

Cái gì? Cảnh sát liền hỏi, lặp lại: “Ánh mắt ông ta nói, ông ta biết mình sai rồi?” Đây quả thực là lời nói nực cười nhất trong thiên hạ này, ánh mắt biết nói? Hà Văn Hiên dường như đang tự nói với chính bản thân mình: “Ông ta biết lỗi rồi.” Hần ta cúi đầu, đau khổ đến độ không thể nào lặp lại nữa: “Ông ta thật sự biết mình đã sai rồi.”

Cảnh sát vừa buồn cười vừa hỏi: “Được rồi, ngoài chuyện biết mình đã sai, ông ta còn biểu hiện gì nữa không?”

Hà Văn Hiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào ông ta, ánh mắt sợ hãi nói: “Ông ta đã điên rồi, một người điên còn có thể có biểu hiện gì bình thường được? Tất cả biểu hiện của ông ta đều không bình thường, được rồi, tại sao phải nhảy lầu, tại sao lại nhảy lầu trước mặt tôi!” Hần ta giống như người điên, đứng bật dậy, lớn tiếng hỏi: “Anh có tin người điên có nhận thức không? Anh có tin ông ta có thể cảm nhận thấy tất cả mọi thứ xung quanh không? Tại sao ông ta lại lựa chọn lúc tôi đứng đây để nhảy lầu chứ?” Toàn thân hần ta không có một chút sức lực nào, ánh mắt mơ hồ nói: “Ông ta muốn báo thù tôi! Người điên đó, hóa ra là

muốn báo thù tôi! Ông ta muốn lương tâm tôi bất an, ông ta muốn cả cuộc đời sau này tôi sống trong đau khổ, cho nên mới làm như vậy...”

Cảnh sát liền hỏi: “Anh đã làm gì với ông ta?”

Hắn ta liền hoang mang như người mộng du: “Chỉ là người điên mà thôi, làm sao dọa được tôi? Tại sao lại khiến tôi có cảm giác day dứt, tại sao lại trách tôi. Tôi đã làm sai gì? Tôi chưa từng tin vào số phận, nhưng lần này, vận mệnh của tôi ở trước mặt tôi.”

Cảnh sát càng cảm thấy trong lời nói có nhiều vô lý. “Đúng vậy, anh không làm gì sai cả, không phải day dứt. Anh chỉ là đi thăm ông ta, ông ta liền tự sát, không liên quan đến anh.” Hắn ta cười lớn, chỉ cười nói: “Sai rồi, không biết bắt đầu từ lúc nào, tất cả đều sai.”

Cảnh sát cuối cùng mất hết hy vọng, chỉ cảm giác anh ta đã bị kích động quá mạnh, cho nên mới ăn nói bất thường như vậy, đành như cho qua.

Trong ngoài phòng đều đen kịt, trầm mặc giống như mặt biển ban đêm. Chốc chốc hắn lại giật mình tỉnh giấc, cổ họng khô khốc. Hắn vùi đầu vào hai tay, không ngừng run rẩy.

Khi Dư tiên sinh chết còn khẽ mỉm cười, giống như thật sự đi lên thiên đàng. Nhưng hắn ta biết, điệu cười đó, nhất định là nụ cười của quỷ dữ, nếu không thì chính là của Diêm Vương.

Hắn ta thử cười, muốn dùng nụ cười trấn an bản thân mình, nhưng trên mặt lạnh lẽo, giống như là xác chết, không một chút ấm áp nào, cười không ra. Hắn vỗ vào mặt mình, vỗ cho đến khi mặt mình đỏ lên, nhưng lại không cảm thấy đau, dường như không có một chút cảm giác nào.

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, hắn ta sợ đến độ nhảy ra khỏi giường. Tay hắn ta run run nghe điện thoại, cổ họng khô khốc nói: “Alo” Trong điện thoại chỉ có tiếng cười, hắn ta liền hỏi: “Cười cái gì?”

Người đó nói: “Người đã bị bắt rồi, về phần tiền, anh muốn lấy bằng cách nào là an toàn nhất.”

Mặt hắn biến sắc: “Yên tâm, tao sớm đã nghĩ kỹ rồi.” Người đó dường như vừa nghĩ ra điều gì, liền hỏi: “Đúng rồi, bắt ba người, không chỉ có hai vị nhà Hách gia, mà còn có một đứa con gái, phải xử lý như thế nào?”

Hắn bỗng dựng tóc gáy: “Đứa con gái là ai?”

Người đó chỉ nói: “Chính là con nha đầu bướng bình”.

Giọng hắn sợ hãi tột bậc: “Trình Gia Mĩ”.

Người đó cười, nói: “Lúc đầu Dư tiên sinh nghĩ ra kế, để Trình Minh Lăng bán con gái mình cho tao, nhưng lại không thành công. Lần này tao bắt cô ta, phải xử lý thế nào, mày sắp xếp hay tao sắp xếp?”

Hắn bình tĩnh lại, bắt đầu nghĩ mưu kế: “Tiền cầm trong tay, giao cô ta cho tao đi.” Người đó nói: “Tàu chạy đi Đài Loan đã chuẩn bị xong rồi, bất cứ lúc nào cũng nghe lệnh. Cầm được tiền rồi, tất cả đều có thể thương lượng. Không có tiền chúng ta sẽ thủ tiêu hết.”

Hắn không nói dài dòng, chỉ đơn giản: “Mày yên tâm, tiền tao bảo đảm không thiếu.” nghe giọng nói trong điện thoại có thể thấy tâm trạng người đó không vui, liền nói: “Dư tiên sinh đã chết rồi, mày đừng quá đau buồn.” Hắn ta không đợi người đó nói xong liền dập điện thoại, tâm trạng hoang mang lo sợ. Hắn ta ngáy người ra lo sợ nhìn điện thoại, dường như nhìn thấy tia hy vọng, trên mồm miễn cưỡng nở nụ cười: “Trình Gia Mĩ...” hắn ta cười rất tàn nhẫn, nước mắt rơi xuống: “Trình Gia Mĩ...”

Vận mệnh là một canh bạc, không phải là thắng thì sẽ là thất bại.

Thắng! Thắng sẽ có tất cả!

Thua! Không có bất cứ thứ gì!

7. Chương 7

“Chuột!” - một tiếng thét kinh thiên địa khắp quỷ thần vang lên trong đêm khuya thanh vắng làm Gia Tuấn đang mơ màng mở mắt, nhìn thấy Gia Mĩ và mẹ đã nhảy lên một cái bàn duy nhất trong phòng, ánh mắt mở trừng trừng sợ hãi nhìn con chuột đang trong cái hòm đối diện.

Bóng đèn trên đỉnh đầu tỏa ra những tia sáng yếu ớt, anh liếc mắt nhìn bọn họ rồi lại lập tức nhắm chặt lại, giả vờ như chưa tỉnh dậy. Anh muốn nhìn xem những lúc không có anh, hai người bọn họ đối xử với nhau như thế nào.

Hách phu nhân gương mặt đầy vẻ sợ hãi khẽ đẩy Gia Mĩ nói: “Cháu dọa cho nó chạy đi.”

Gia Mĩ không dám tin bà lại đẩy mình vào chỗ dầu sôi lửa bỏng, bất giác cao giọng: “Bà không biết tự mình đi hay sao?” Hách phu nhân tròn mắt nhìn cô: “Là cháu nói chuột sợ người mà. Không phải cháu đi, lẽ nào lại là ta đi?”

Gia Mĩ ngang ngược: “Rõ ràng là con trai yêu quý của cô nói mà, quái lạ sao lại đổ lên đầu cháu?”

Gia Tuấn mím chặt miệng, gần như muốn bật cười, hai người bọn họ còn biết cãi cợt hơn anh.

Hách phu nhân nhìn cô, nói như ra lệnh: “Cởi giày của cháu ra.” Gia Mĩ không chịu tỏ ra yếu kém trừng mắt đáp lời bà: “Thần kinh, tại sao không tự cởi giày của bà?” Hách phu nhân nổi giận hỏi một cách hùng hồn đầy lý lẽ: “Rốt cuộc cháu hiểu hay không thế nào gọi là ‘Kính già yêu trẻ?’”

Gia Mĩ giả vờ cười: “Kính già? Xin hỏi phu nhân năm nay người năm mươi hay là bảy mươi, tám mươi tuổi? Yêu trẻ? Lẽ nào phu nhân mới lên ba?” Hách phu nhân giận đến mức vung tay lên: “Nha đầu này còn mồm năm miệng mười, xem ta trừng phạt người đây này!”

Gia Mĩ khẽ uy hiếp: “Cháu là võ sinh Taekwondo bậc bốn đấy, bà có cần thử đối kháng không?”

Hách phu nhân cất cao giọng: “Người dám uy hiếp ta?”

Gia Mĩ cười lạnh: “Không dám.”

Ánh mắt Hách phu nhân long lên, giống như lưỡi dao chọc vào người cô: “Có cách để thử, con trai ta đang ở đây, người đánh ta, xem nó đến giúp người hay là giúp ta.” Gia Mĩ nhìn bà chớp chớp mắt: “Là bà nói muốn trừng trị cháu, nên cháu đành phải nhắc nhở bà như vậy mà thôi.”

Hách phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi: “Rõ ràng là người đang uy hiếp ta mà!” Gia Mĩ trừng mắt nhìn bà, nói chắc chắn: “Người nhà bà quả nhiên là ‘họ Lại’, nếu so sánh với đám vô lại còn có phần hơn.”

Hách phu nhân nghiêng chặt răng, gào lên từng chữ: “Họ Trình kia!” Gia Mĩ nhìn bà không chớp mắt, cũng chẳng có phản ứng gì. Hách phu nhân như muốn điên lên: “Ta đang gọi người đấy!”

Gia Mĩ cười nói: “Phu nhân gọi người họ Trình, mà trên thế gian này người họ Trình nhiều vô kể, cháu làm sao dám tùy tiện nhận bừa. Nói không chừng ở giữa chốn hoang vu hẻo lánh này phu nhân gọi thứ gì đấy cũng không biết.” Hách phu nhân đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh, cả người có chút run rẩy: “Nếu người mà vẫn còn dám dọa ta như vậy, đến lúc trở về, ta sẽ róc da người ra đấy!”

Gia Tuấn cuối cùng cũng bị bọn họ cãi nhau làm cho vánh hết cả đầu, đành phải bật cười đứng dậy: “Con chuột bị hai người cãi nhau làm cho sợ quá chạy đi rồi.”

Hai người đưa mắt nhìn lên trên chiếc hòm, quả nhiên không còn thấy con chuột ở đó nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dìu nhau đồng thanh nói: “Thì ra con chuột thật sự sợ người.”

Gia Tuấn bật cười thành tiếng: “Là sợ người cãi nhau.”

“Con nói cái gì – anh nói cái gì?” cả hai người lại một lần nữa không hẹn mà cùng đồng thanh nói, Gia Tuấn thật sự sợ hai người, đi đến phía trước cái bàn, dìu hai người ngồi xuống: “Hai người cứ xem như con chưa nói gì.”

Gia Mĩ dẫu môi, nổi giận đùng đùng nói: “Em không muốn cãi nhau với bà ấy, là tự bà ấy kiếm chuyện trước.” Gia Tuấn nhìn cô, trong lòng giống như được rưới thêm mật, cười ngọt ngào: “Anh và mẹ của anh thật đúng là di truyền. những lúc nào ở cùng với em, đều thích tranh cãi cả.”

Gia Mĩ nói: “Làm con gái, lúc nào có thể thanh nhã thì thanh nhã, nhưng những lúc có lý, thật tủi thân, cũng không thể kìm nén mình được.”

Hách phu nhân cũng tán đồng nói: “Câu này nói rất hay.”

Gia Mĩ cười thần bí: “Đương nhiên, câu nói này thực ra cũng có lai lịch của nó.” Hách phu nhân không tin: “Lời người nói, có thể có lai lịch sao?” Gia Mĩ cười tíu mắt: “Câu này nào có phải là người con gái thông minh gì nói đâu, những lúc rỗi cháu thường hay thích lên mạng đọc những điều này.”

Nghe hai người tranh cãi qua lại, bọn bắt cóc tổng tiền ở bên ngoài cửa cũng không chịu được, liền đập một cái rất mạnh vào cửa: “Đã nửa đêm rồi, các người đã hết cãi nhau hay chưa, nếu còn cãi, thì đừng có trách.” Gia Mĩ cự nự lại hần: “Chúng ta cãi nhau thì liên quan gì đến việc của người, có bản lĩnh thì cứ bước vào.”

Gia Tuấn cũng đứng bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa: “Không sai, người có bản lĩnh thì bước vào.”

Hách phu nhân có ý tốt nhắc nhở: “Bọn nó có sủng đấy.” Gia Mĩ đẩy bà đứng bên cạnh cửa, lớn tiếng gọi: “Có bản lĩnh thì người đừng có đứng ở ngoài cửa mà nói!” Gia Tuấn cũng đứng ở bên cạnh lớn tiếng phụ họa theo: “Đúng vậy, có bản lĩnh, người để ý đến chúng ta làm cái gì.”

Bọn họ người xướng kẻ họa, Hách phu nhân cũng thêm vào: “Hắn không có gan thì thôi, chúng ta ngủ tiếp đi.” Gia Mĩ lườm bà một cái: “Khí nhân không phải như vậy, bà báỉ cháu làm thầy, cháu sẽ truyền thụ cho bà.”

“Cái gì?” Hách phu nhân nổi cơn tam bành, “Ta có ý tốt giúp cháu, cháu lại còn nói khí của ta không tốt? Nếu như ta có mồm miệng sắc nhọn bằng nửa của cháu, thì trời cũng đổ sập rồi.” Gia Mĩ chớp mắt liên tục, ngẩng phắt đầu, nhìn trái nhìn phải: “Trời đổ sập đâu? Tại sao cháu vẫn còn sống nhỉ? Sao không đề chết cháu, thật là kỳ lạ.”

“Người!” Hách phu nhân giận giữ quay phắt người đi, Gia Tuấn vội vàng ngăn lại: “Cả hai người mỗi người đều bớt đi một câu có được không?”

Kết quả thẩm tra và phán quyết cuối cùng cũng được đưa ra, Trình Minh Lãng do buôn bán chất kích thích và lỡ tay giết người nên bị phán quyết ở tù mười năm. Hắn nhìn chiếc còng trên cổ tay, cảnh tượng ngày hôm ấy lại hiện ra trong lòng. Hôm ấy trong phòng bệnh, ánh mắt Gia Mĩ thất thần trống rỗng, giống như mọi thứ đã bị lấy đi hết, bên trong chẳng còn gì. Cô nói: “Mẹ chết rồi, mẹ ở trên lầu đã chết rồi.”

Hắn mở trừng mắt, trong lòng có chút chấn động, tự lẩm bẩm: “Chết rồi... tại sao lại chết rồi?”

Gia Mĩ chỉ cười: “Đúng, tại sao lại chết. Thật kỳ lạ có phải không? Người tốt, tại sao trong chốc lát đã chết rồi?” Trong phòng phút chốc yên tĩnh trở lại, đến cả những tiếng thở cũng có thể nghe thấy. Hắn bước nhanh đi ra, Gia Mĩ lại nhìn chòng chọc vào hắn, từng bước từng bước áp sát đến. Hắn đầu mày nhú chặt: “Con muốn làm cái gì?”

Gia Mĩ chỉ thất vọng buông một tiếng “Cha!” rồi ngừng một lát, nói tiếp: “Cha làm sao vậy? Đến cả con mà cũng không nhận ra ư? Con là con gái của cha, là Trình Gia Mĩ. Cái tên này, là chính cha đặt cho con, cha còn nhớ không?”

Làm sao mà không nhớ. Ngày con ra đời, cả bầu trời tuyết rơi trắng xóa, từng phiến từng phiến bay lượn khắp bầu trời. Da của con rất đẹp, trắng trẻo tựa như thiên sứ, một thiên sứ giáng xuống trần gian. Hắn ôm lấy cô, vui sướng như điên, trong mắt hắn, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều không thể quý giá bằng cô. Nhưng con gái thiên sứ của hắn lại mắc bệnh di truyền. Hắn quả thật không có cách nào để chấp nhận sự thật như vậy. Không có cách nào để chấp nhận tất cả.

May mà Liễu Vân xuất hiện khiến cho hắn có thể hiểu thế nào là niềm hy vọng trong nỗi tuyệt vọng không bờ bến.

Cô mặc kệ tất cả giúp đỡ hắn, an ủi hắn, thậm chí chăm sóc hắn mà không oán không hận. Còn hắn, lại chẳng có thể đem đến cho cô một thứ gì.

Ngoài một kẻ tan nát vỡ vụn là hấn ra, hấn không hề đem đến cho cô bất cứ thứ gì, kể cả hạnh phúc.

Hấn ngồi trên xe cảnh sát, trong lòng trống rỗng, chỉ có một nỗi đau quặn thắt trong tim. Lúc quen Liễu Vân hình như là lúc trời đất giao mùa chuyển từ thu sang đông. Hấn còn nhớ rất rõ, lá trên cây rụng xuống phủ kín cả lối đi, giống như chiếc màn rèm di động. Hấn đi xe máy, giống như một tên côn đồ thắng két xe trước mặt cô, giọng điệu có phần khiêu khích: “Tiểu thư, lên xe. Anh đưa em đi vui về!”

Trong mắt cô đầy vẻ sợ hãi, co chân chạy. Hấn lại ở phía sau lưng cô lớn tiếng cười.

Nếu như lúc ấy không gặp cô thì thực tốt biết bao nhiêu!

Chỉ là số phận gặp gỡ tương phùng vẫn vương như vậy giống như một giấc mơ đẹp, chỉ có điều mơ chưa trọn giấc mới đến nửa chừng thì đã phải tỉnh lại.

Tất cả cảnh sát đều đã lên xe, xe bắt đầu chuyển bánh, mang hấn đi thẳng về hướng nhà lao. Hấn đầu cúi thấp, giống như đang hồi tưởng, giống như đang sám hối. Hấn ngẩng mặt lên, nhìn qua lớp kính dày thấy một chiếc xe gắn máy đang gào thét. Trong lòng quặn thắt, hấn nhìn rõ gương mặt đang đội mũ bảo hiểm kia, lớn tiếng nói với cô: “Em đừng như vậy, hãy về đi.”

Liễu Vân lái xe đi bên cạnh chiếc xe cảnh sát, cô cứ đi thật sát như vậy, trong mắt lộ rõ vẻ cương quyết. Anh nói gì, cô không nghe được, nhưng cô biết anh nhất định đang lo lắng cho cô. Giống như thuở ban đầu cô quen biết anh, một sinh viên đại học yêu một kẻ lưu manh chuyên lái xe gắn máy đã có gia đình, như đã định trước kết cục thể nào cũng là đau buồn xót xa.

Nhưng dường như cô không chịu thừa nhận số phận, quyết ý muốn sống cùng anh đến trọn đời.

Trình Minh Lãng áp sát mặt vào kính xe nói: “Anh xin em, em hãy quay về đi, con của chúng ta đang đợi em chăm sóc.”

Liễu Vân vẫn khẳng khái lái xe, nhưng nước mắt đã giàn giụa trên mặt: “Ít nhất thì cũng hãy để cho em tiễn anh đến nhà lao.”

Cô nói gì hấn không nghe được, đành cầu xin cảnh sát dừng xe. Cảnh sát có lệnh nên cũng không dám dừng xe. Hấn chỉ có thể mở cửa tròng tròng mắt nhìn cô, bất lực không thể nào làm gì được. Cuối cùng cũng đến nhà lao, hấn thở phào một cái. Lúc xuống xe, cô ở cách chỗ hấn không xa lắm, nhìn không chớp mắt.

Nước mắt hấn tuôn trào, lớn tiếng lặp lại: “Em về đi, lần sau có thể đến thăm anh.”

Cô đột nhiên nổ máy xe, cua một vòng, rất thuần thục phanh xe dừng ở trước mặt hấn. Cảnh sát thấy vậy liền rút súng ra, tay để sẵn ở cò súng. Hấn bật khóc: “Em về đi.”

Cô chẳng sợ sệt gì súng của cảnh sát, cởi mũ bảo hiểm ra, nước mắt giàn giụa trên mặt: “Năm ấy, anh cũng đã làm như thế này để gặp em. Giờ đây, em làm như thế này để tiễn anh đi, rất công bằng đúng không?” Từng đống lá héo khô vàng úa rơi xuống, trong gió nhẹ, mái tóc óng ả của cô bay lòa xòa. Hai chân hấn mềm nhũn, gượng gượng quỳ xuống trước mặt cô, khó khăn cất lời: “Từ trước đến nay, là anh luôn có lỗi với em. Giá như lúc ban đầu không gặp gỡ em thì có phải giờ đây tốt hơn không. Nếu như không gặp gỡ, cuộc đời của hai chúng ta đều sẽ khác.”

Cô lắc đầu, ánh mắt cương quyết: “Dù sao cũng đừng nên hối hận, bởi vì em chưa từng hối hận, cho nên anh càng không được hối hận. Nếu như không có anh, em làm sao có thể yêu một lần. Nếu như ngày đó không gặp anh, em làm sao có thể biết thế nào là tình yêu.” Cô gượng gượng cười, nhưng trong nụ cười vẫn rưng rưng đầm lệ: “Chẳng qua cũng chỉ là mười năm thôi mà, anh nên cố gắng để được giảm án, em và con, và cả Gia Mĩ nữa, nhất định sẽ đợi anh trở về.”

“Gia Mĩ”, hai tay hấn khẽ run run “Em hãy thay anh chăm sóc nó.”

Giọng cô nghẹn ngào: “Em chăm sóc cô ấy thì anh chăm sóc ai? Cho nên, con gái của anh, em đợi anh về mà chăm sóc.” Cô lại đội mũ bảo hiểm lên, nhìn anh thật lâu, rồi lái xe gào thét mà đi.

Cảnh sát đỡ lấy hấn, hai chân hấn mềm nhũn, mềm đến mức cơ hồ như không thể bước đi.

Đã bao nhiêu năm rồi, tất cả những thứ hấn có, đều là mơ, chỉ là mơ!

Gió gào thét bên tai, tất cả xung quanh giống như một tia chớp lóe lên trên màn ảnh cực nhanh, nhanh đến mức làm người ta nhìn không rõ. Hai tay cô nắm chặt lấy tay lái, cố gắng mỉm cười, nhưng lại thành ra rơi lệ.

Nước mắt không ngừng rơi xuống.

Tựa hồ như trở về nhiều năm trước đây, trong giáo đường chẳng có người, anh lớn tiếng hỏi cô: “Liểu Vân, em có bằng lòng lấy anh không?” Cô có chút do dự, rồi về mặt trịnh trọng hỏi: “Vì sao anh muốn lấy em?”

Anh khẽ mỉm cười, chỉ hỏi: “Em tin tình yêu không? Em có tin Trình Minh Lãng ta không?”

Cô cười: “Em không tin anh thì còn tin ai?”

Anh hỏi: “Vậy em bằng lòng lấy anh không? Chẳng có nhẫn, chẳng có lời chúc phúc của những người thân, chỉ có những lời nguyện rửa tội vô cùng khó chịu, một hôn lễ như vậy, em có lấy không?”

Cô cười thật ngọt ngào: “Em không lấy anh thì còn lấy ai?”

Anh cũng mỉm cười nhưng trong đáy mắt rừng rưng rưng lệ: “Nhưng anh không có tiền”.

Cô nói: “Không có tiền cũng chẳng sao, có nhà là tốt rồi.”

Anh nói thật thê lương: “Nếu như có một ngày nào đó, đến nhà cũng chẳng còn?”.

Cô ôm chặt lấy anh, tình cảm vô cùng dịu dàng: “Không có nhà cũng chẳng sao, chỉ cần có anh có em là tốt rồi.”

Cô tăng thêm mã lực, lái càng nhanh hơn, mười mấy năm qua thực như một giấc mộng. Nhưng nếu như thật là mộng, thì xin đừng tỉnh lại, chỉ ít cũng đừng dừng lại lúc anh ấy phải bước vào tù ngục. Hãy đợi đến lúc hai người đầu bạc răng long, đợi đến lúc hai người cùng nắm tay nhau đi dạo trên những con đường tràn ngập lá vàng thì hãy dừng lại. Đợi đến lúc con trai của anh ấy trưởng thành, hưởng thụ chút tình cảm cha con rồi hãy dừng lại.

Mười năm, chẳng vấn đề gì, cho dù anh ấy có bị giam hai mươi năm, ba mươi năm thì cô vẫn chờ đợi anh.

Bởi một lẽ, không có nhà cũng không sao, chỉ cần có anh là đủ. Không có tất cả cũng không sao, chỉ cần được sống với nhau là mãn nguyện.

Chỉ có còn sống, bọn họ mới có thể kéo dài tình yêu thuộc về họ.

Chỉ có còn sống, mới có thể tạo ra vô số những điều không thể, sáng tạo ra những kỳ tích trong vận số của cả hai người.

Gia Gia dường như không dám tin, Gia Mĩ và Gia Tuấn công phu tốt như vậy làm sao có thể bị bắt cóc được? Ông sắp xếp lại suy nghĩ của mình rồi mới hỏi Hà Văn Hiên: “Bọn bắt cóc tổng tiền nói thế nào? Sau khi cầm tiền, sẽ thả người vào thời gian và ở địa điểm nào?”

Hà Văn Hiên nói: “Ba ngày sau sẽ thả người.”

Gia Gia nổi trận lôi đình: “Ta làm sao biết được bọn họ có giữ lời hay không? Nếu như bọn chúng giết con tin, là ba mạng người đó.” Hà Văn Hiên khẽ nheo mắt: “Ý của ông là..?” Gia Gia giận run lên: “Luật sư người có phải không làm gì không vậy? Nhất định là nên báo cảnh sát, tôi chỉ tin cảnh sát mà thôi!”

Hà Văn Hiên khuyên nhủ an ủi ông: “Tôi cảm thấy như vậy không tốt, nếu như cảnh sát bắt tay hành động, chỉ e là càng làm cho chúng sẽ giết con tin.”

Gia Gia vô cùng giận giữ: “Ý của người muốn nói là chủ kiến của ta không ổn định?” Hà Văn Hiên không đoán được tính cách của Gia Gia, đành phải thấp giọng: “Chẳng qua cũng chỉ là hai nghìn vạn, chúng ta giao xong tiền thì bọn họ sẽ thả người.” Gia Gia giận giữ nện cây gậy xuống đất, trong lòng đột nhiên nảy bén nghĩ ra một cách: “Ta biết rồi, người đi nói với bọn bắt cóc đừng ngược đãi hành hạ bọn họ, ta sẽ đi chuẩn bị tiền.”

Hà Văn Hiền khẽ mỉm cười: “Đúng, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho bọn họ được.: Gia Gia trừng mắt nhìn hắn: “Nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ tìm người tính sổ đấy. Người có biết không, ta ở Hồng Kông cũng thuộc thành phần có thể lực đấy.”

Hà Văn Hiền nói: “Những chuyện của ông, tôi đều nghe nói rồi.”

Gia Gia vừa ý gật đầu: “Đã như vậy, trước tiên người đi nói chuyện với bọn bắt cóc đi.” Hà Văn Hiền còn chưa yên tâm, nói như giao hẹn: “Dù sao cũng đừng để cho cảnh sát biết, cảnh sát mà ra tay, chắc chắn sẽ thất bại.” Gia Gia khẽ hừm một tiếng nói: “Biết rồi, người đi trước đi.”

Hà Văn Hiền nói: “Ông nếu có việc gì thì hãy gọi điện thoại cho tôi, tôi nhất định sẽ lập tức đến ngay.”

Gia Gia nhắm mắt lại, chẳng nói gì, đến khi mở mắt ra, thì trước mắt đã không còn hình dáng của Hà Văn Hiền nữa. Ông cầm điện thoại, trực tiếp bấm 110: “Ngài cảnh sát, tôi muốn báo cảnh sát, có một việc rất nghiêm trọng đã xảy ra, con dâu tôi, cháu nội tôi và còn có cả một cô gái nữa đã bị bọn bắt cóc bắt đi. Được, tôi sẽ đích thân đến đồn công an để báo án.”

Bị nhốt ở trong phòng này, Gia Mĩ cảm thấy vô cùng khó chịu, cái gì là Taekwondo, nhu đạo, quý đạo đều không thể sử dụng. Gia Tuấn thấy vẻ mặt cô mệt mỏi uể oải như vậy, bất giác nghiêm mặt hỏi: “Này, Trình Gia Mĩ, sắp chết rồi hay sao?”

Cô ngược mắt lên, giận dữ nhìn anh: “Cái gì mà sắp chết chứ?”

Gia Tuấn cười: “Nhìn dáng vẻ của em, cứ như là cách cái chết không xa lắm.”

Gia Mĩ nghiêng chặt răng: “Hách Gia Tuấn, cách anh yêu người khác có phải là mắng chửi người ta không? Em thật không còn sức lực đâu mà tranh cãi với anh.”

“Đánh là tình, chửi là yêu.” Anh nói như là đương nhiên vậy, cô đến tức giận cũng chẳng còn sức lực: “Em không muốn bị nhốt, em muốn bỏ trốn.” Hách phu nhân trừng mắt nhìn cô: “Nếu như không phải cô, tôi sẽ không bị bắt cóc như vậy.”

Gia Mĩ nheo nheo mắt, liên tục lắc đầu: “Bọn bắt cóc tuyệt đối chỉ là muốn bắt cóc người, còn cháu chỉ là ngoài ý định.”

Gia Tuấn giảo mồm: “Em biết sao?”

Gia Mĩ trả lời chắc chắn: “Em đương nhiên là biết.”

Hách phu nhân nói: “Điều đó là đương nhiên, cô tiền thì không có, vóc dáng cũng không, khuôn mặt cũng không, chỉ có bị mù mới bắt cóc cô.”

Gia Mĩ cười nhạt: “Thật không ngờ phu nhân làm tổn hại người khác lại tiến bộ như vậy, xem ra có thể gọi cháu một tiếng sự phụ được rồi.”

“Cái gì?” Hách phu nhân bĩu môi. Gia Tuấn vội vàng chen vào, chỉ vào cánh cửa sổ nhỏ ở phía trên bức tường: “Nếu như Gia Mĩ có thể chui ra, thì xem như chúng ta được cứu rồi.” Gia Mĩ ngẩng đầu nhìn cửa sổ: “Có lẽ có thể chui ra được, vấn đề là cái phòng này cao hơn hai mét, nếu như em chui ra được thì từ đó rơi xuống e là cách cái chết không xa lắm.”

Hách phu nhân trên mặt lộ ra vẻ châm chọc không giấu giếm: “Sợ chết như vậy mà thực là chúng ta không nhận ra.”

Gia Mĩ trợn mắt nhìn bà ta chăm chăm: “Vậy thì bà tự chui đi, nếu không thì đừng cso ở đây nói giọng hả hê như vậy.” Hách phu nhân nổi giận đùng đùng: “Nếu ta mà gây như cháu, thì ta đã sớm chui ra từ lâu rồi.” Gia Tuấn đứng giữa hai người, giơ tay lên: “Thôi xin hai người đừng cãi nhau nữa, con có cách rồi.”

Gia Mĩ nghi ngờ đưa mắt nhìn anh: “Cách gì?”

Anh nói: “Đợi cứu.”

Gia Mĩ cắt ngang lời nói: “Anh chàng này đúng là chỉ biết cọt nhả.”

Anh thở dài, nhưng trên mặt có ý cười: “Chẳng có cách gì, mẹ và bạn gái thì suốt ngày cãi nhau, anh đành phải đùa như vậy thôi.” Gia Mĩ đột nhiên hỏi: “Nếu như em và mẹ của anh cùng rơi xuống vực thì anh sẽ cứu ai trước?”.

Hách phu nhân mười phần chắc chắn nói: “Đương nhiên là cứu mẹ trước rồi.”

Gia Mĩ không đồng ý như vậy: “Anh ấy nhất định sẽ nói, không cứu ai cả, anh ấy cũng sẽ rơi xuống chết cùng mọi người.”

Hách phu nhân trong lòng có chút giật mình, buột miệng nói: “Làm sao cháu biết?”.

Gia Tuấn cười cười, nhẹ nhàng ôm lấy Gia Mĩ: “Con đã nói, cô ấy còn hiểu con hơn chính bản thân con.” Gia Mĩ cũng mỉm cười, trên má có lúm đồng tiền bé bé: “Mỗi lần em mắng anh, em đều đoán được anh sẽ trả lời như thế nào.” Mắt Gia Tuấn đột nhiên cay xè: “Vậy từ nay về sau em có còn đẩy anh đi nữa hay không?”.

Cô nhẹ nhàng gục đầu lên ngực anh: “Sẽ không rời xa anh nữa đâu.” Ánh mắt cô ảm áp nhìn anh chăm chú: “Cho dù có làm tình nhân thì cũng sẽ không rời xa anh, chỉ cần được ở bên anh, chỉ cần người đó là anh, chỉ cần biết trong trái tim anh luôn có em, thì tất cả mọi thứ trên đời này em cũng không cần để ý đến nữa.”

Hách phu nhân nhìn hai người bọn họ, chỉ cảm thấy trong cổ họng như có vật gì đang chẹn cứng lại, không thể thốt nên lời, nhưng trong lòng lại có chút xót xa. Gia Tuấn cảm thấy trong khóe mắt mình, nước mắt đang chảy vòng quanh: “Vậy thì anh nói cho em biết, ngoài em ra, ai anh cũng không cần.” Anh siết chặt vòng tay, ôm cô chặt hơn nữa: “Trước đây anh không dám nói ra, anh rất thích em, kỳ thực, đã từ rất lâu rồi, từ ngay lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ, anh đã rất thích em.”

Cô nói: “Hồi ấy, anh rất lưu manh, cả ngày chỉ chọc ghẹo em thôi.”

Anh chau mày hỏi: “Em vẫn còn nhớ?”.

Cô gục đầu vào ngực anh, nước mắt rưng rưng: “Nhớ, anh nói, tất cả đều chẳng vấn đề gì... chỉ cần thật lòng yêu nhau, thì tất cả những điều ấy đều không phải là khó khăn. Chỉ cần em yêu anh...”

Anh ôm cô thật chặt: “Đừng bao giờ đẩy anh đi nữa nhé, cả đời này đừng rời xa anh nhé.”

Cô khe khẽ gật đầu, miệng nhoẻn cười mà nước mắt vẫn rưng rưng: “Về sau, anh muốn em làm gì em sẽ làm như vậy. Anh nói em và mẹ anh phải cùng nhau chung sống hòa bình, em cũng sẽ làm như vậy. Anh muốn em và mẹ không cãi nhau, em sẽ không cãi nữa, em sẽ ngoan ngoãn không nói gì. Chỉ cần anh nói gì, em cũng sẽ nghe theo anh.”

Hách phu nhân chỉ cảm thấy mắt mình ươn ướt, hình như là rơi lệ. Bà gắng hết sức ngẩng đầu lên, ép ngược nước mắt vào trong. Tiểu nha đầu đáng ghét này, tuy hay lớn tiếng cãi lại, thái độ chống chất sai lầm, trong mắt chẳng tôn trọng người lớn tuổi, nhưng tính cách của nó và của con trai bà lại giống hệt nhau.

Lẽ nào đây giống như điều mọi người thường hay nói, đồng tính thì hút nhau?

Trước đây, cô ta đã làm những việc gì thì giờ đây cũng nên nghiêm túc xem xét lại. Rốt cuộc việc gì là đúng, việc gì là sai.

Hách phu nhân gắng sức diễn một trò chơi, bà đứng một bên kêu gào thảm thiết. Gia Tuấn và Gia Mĩ coi giữ một bên, thỉnh thoảng lại gào lên một hai câu, nội dung là Hách phu nhân không ổn, cần phải đi cấp cứu. Bọn bắt cóc ở bên ngoài nghe thấy có chút sững sờ, cho đến khi tiếng la hét của họ gần như không còn phát ra âm thanh, mới cẩn thận mở cửa thò đầu vào bên trong nhìn trái nhìn phải.

Gia Mĩ từ lâu đã không thể chờ đợi, không để cho hấn nhìn kỹ, liền túm lấy cổ hấn lôi vào trong phòng. Gia Tuấn dùng khuỷu tay đập cho hấn một cái, hấn liền ngất luôn. Những tên bắt cóc khác ở bên ngoài thấy đồng bọn đi vào mà không có động tĩnh gì, thì ồn ào cả lên. Tự nhiên có đi mà không trở lại. Chúng lần lượt thò đầu vào, đều bị Gia Mĩ và Gia Tuấn xử lý hết.

Gia Mĩ nhìn những tên bắt cóc đang nằm hôn mê đầy trên đất, bắt tay với Gia Tuấn: “Hợp tác thành công.”

Gia Tuấn cười tí mắt, tiến sát đến trước mặt cô: “Nếu thật sự là cảm ơn anh, thì phải gọi anh một tiếng “ông xã” mới được.”

Gia Mĩ không thèm để ý đến lời nói ngọt xớt của anh, cô đi ra ngoài tìm sợi dây thừng để trói những tên bắt cóc lại mới được. Cô tìm thấy một cái điện thoại ở trong đó, liền bấm 110 để báo cảnh sát. Hách phu nhân đã lơ mơ hiểu ra, thì ra bọn họ có thể thoát hiểm dễ dàng như vậy.

Gia Tuấn ghé sát vào tai Gia Mĩ thì thầm: “Em đã sớm nghĩ đến kế sách thoát ra khỏi đây rồi đúng không?”.

Gia Mĩ cười rạng rỡ: “Đương nhiên, em là ai chứ? Em chính là Trình Gia Mĩ nổi tiếng nhất đấy,”

Gia Tuấn ôm lấy cô: “Vậy sao em không dùng sớm một chút? Lại đứng nghệt ra ở đây cùng với con chuột?”

Gia Mĩ cười tíu tít: “Em muốn ở cùng với mẹ anh một chút, xem bà rốt cuộc là người như thế nào.”

“Anh biết em rồi.” Gia Mĩ quét mắt nhìn bọn bắt cóc đang nằm trên đất: “Kỳ thực xử lý bọn chúng chỉ là việc nhỏ.” Anh cười ha hả: “Bạn gái của anh thật là lợi hại.”

Gia Mĩ không để ý anh, đi ra ngoài căn phòng xem xét địa hình, cuối cùng cũng thở dài, thì ra thật sự là một nơi hoang vu hẻo lánh. Cô xách một thùng nước, dội lên mặt một tên bắt cóc trong bọn chúng cho tỉnh lại, hỏi rõ địa chỉ rồi gọi cho 110. Cả ba người ngồi chờ, đợi cảnh sát đến.

Vận số như một canh bạc, nếu không thắng thì sẽ thua. Hà Văn Hiên tay run run nhìn cảnh sát đứng đầy ở trong phòng, hôm nay đã thua rồi. Anh có nằm mơ cũng không thể nghĩ đến lão già ấy lại đi báo cảnh sát.

Một đồng nghiệp của cảnh sát đột nhiên gọi điện thoại tới nói đã tìm thấy bọn bắt cóc, nói có người chủ động gọi điện đến báo án. Hà Văn Hiên quả thực không dám tin, đến bên vườn hoa gọi điện cho đại ca của hắn, anh ta nói: “Người mau đi càng nhanh càng tốt xem con tin thế nào rồi.”

Một chiếc còng đột nhiên chụp vào tay hắn, đồng chí cảnh sát sắc mặt không biểu cảm nhìn hắn nói: “Hà luật sư, anh biết chúng tôi sẽ nói gì chứ?” Một viên cảnh sát rút ra tờ lệnh bắt giữ: “Chúng tôi đã theo dõi đại ca Đỗ Sinh của xã hội đen, có rất nhiều tình huống muốn nhờ Hà luật sư hợp tác giải quyết.”

Hắn chỉ cảm thấy mồ hôi trong lòng bàn tay rịn ra ướt sũng, dường như đến cả điện thoại cũng không cầm vững nữa. Đồng chí cảnh sát lại nói: “Cần cứ vào yêu cầu của ông cụ, căn phòng này đã được lắp máy theo dõi.” Hắn ngẩng đầu đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, nổi giận, thì ra cảnh sát đã lắp máy theo dõi trên đầu một ngọn cây trong vườn hoa.

Đồng chí cảnh sát khẽ cười: “Những lời anh vừa nói, đồng nghiệp của chúng tôi đều nghe rất rõ, cho nên phiền Hà luật sư ngoan ngoãn hợp tác.” Hợp tác cùng với cảnh sát, bọn xã hội đen nhất định sẽ không bỏ qua cho anh, nhưng nếu như không hợp tác với cảnh sát, thì phiền phức càng lớn.

Hắn nghĩ đi nghĩ lại một hồi, rồi cất giọng khàn khàn nói: “Được, tôi sẽ hợp tác cùng với các anh.”

Đỗ Sinh đại ca ở bên kia nghe thấy rõ mồn một, hắn vội vàng cúp điện thoại bảo mọi người chuẩn bị tiền, rồi chạy theo hướng lên núi.

“Trình Gia Mĩ” Hách phu nhân nhìn cô nói: “Ta đói bụng rồi.”

Trình Gia Mĩ đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh nói: “Nơi đây rất hoang vu hẻo lánh, cháu biết đi đâu tìm đồ ăn bây giờ. Nếu như cháu có khinh công giống như cổ nhân, thì mới có thể bắt gà trên núi về nướng lên cho phu nhân ăn được. Nhưng có vấn đề là, cháu không phải cổ nhân!”.

Gia Mĩ cầm tay Gia Tuấn lên xem đồng hồ rồi nói: “Đừng sốt ruột, cảnh sát cũng sắp đến rồi, lát nữa cùng bọn họ xuống núi, ăn một bữa thật no là được chứ gì.” Hách phu nhân thở phì phì trừng mắt nhìn cô: “Đúng, đợi lát nữa xuống núi, chúng ta mỗi người một đường.”

Gia Mĩ đầu cúi thấp, lẩm bẩm trong miệng: “Cháu cũng chẳng nói sẽ cùng đi chung với bà.”

Đỗ Sinh trốn ở giữa rừng cây, nhìn ba người bọn họ ngồi ở bên ngoài nhà nói chuyện phiếm trong lòng nghi hoặc, con tin làm sao có thể thoát ra ngoài? Vậy còn đám thuộc hạ đâu nhỉ? Hắn mở to mắt, không dám tin chỉ trong chốc lát mà lại ở bước đường cùng như vậy. Hắn khẽ nghiêng răng, rút súng ra, nhắm trúng Hách phu nhân: “Cho dù có mất tất cả, thì ta cũng kéo theo ba người bọn chúng chết chung.”

Hắn bóp cò súng, viên đạn vụt đi nhằm trúng người Hách phu nhân phóng tới. Hách phu nhân mở trừng mắt, chỉ cảm thấy sau lưng như có một vật gì đó găm vào thân thể mình, đau xé da xé thịt. Gia Tuấn và Gia Mĩ nghe tiếng súng, vội vàng bật dậy, ôm Hách phu nhân lao vào trong phòng.

Gia Mĩ vội vàng đóng chặt cửa lại, Gia Tuấn ôm chặt lấy mẹ mình, lòng nóng như lửa đốt: “Mẹ” Hách phu nhân đầu mày nhíu chặt. tiếng thều thào bé xíu cơ hồ như không thể nghe thấy: “Gia Tuấn, mẹ đau...” Gia Mĩ chỉ cảm thấy trong lòng có chút khó chịu. Hách phu nhân cầm tay Gia Tuấn, gắng hết sức nắm thật chặt: “Gia đình ta chỉ có mình con...”

Ánh mắt lấp lánh, anh biết bà định nói gì, chỉ gọi một câu: “Mẹ...” rồi cổ họng nghẹn cứng, không nói nên lời.

Bà gắng sức thở gấp, nói: “Kỳ thực mẹ luôn hiểu rõ con, trước đây mẹ thực đã làm sai. Không nên dùng tiền để yêu con, quan tâm con.” Giọng của bà thấp dần, liên tục ngắt quãng: “Nhưng con là... con trai duy nhất... của mẹ... mẹ không thể giương mắt nhìn con... không thể không quan tâm đến con...” Bà mở to mắt nhìn Gia Mĩ: “Không...”

Bà chỉ nói với cô một chữ, nhưng Gia Mĩ hiểu bà định nói gì, vội vàng hoảng hốt như rơi vào trong mộng, mông lung mờ mịt không tìm thấy đường ra. Gia Tuấn ôm lấy mẹ thật chặt, nước mắt lưng tròng: “Mẹ, giờ đây con chỉ cần mẹ được bình an tiếp tục sống, cả nhà mình có đầy đủ mọi người, như vậy là đủ rồi,”

Gia Mĩ cũng nắm chặt lấy tay bà, nước mắt rơi đầy trên mặt: “Cháu biết mình nên làm gì.”

Hách phu nhân lại chỉ lắc đầu, mở to mắt nhìn cô: “Không...” Giọng Gia Mĩ run run nói: “Nếu như cho cháu một cơ hội, cháu nhất định sẽ không lớn tiếng cãi lại cô nữa, cũng sẽ không có thái độ không kính trọng người lớn tuổi.” Hách phu nhân vẫn mở to mắt nhìn cô, nói: “Không...” rồi ngắt đi.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua đều khó khăn như vậy, anh ôm chặt lấy mẹ, trái tim như bị ai bóp nghẹt đau quặn thắt, đau không thể nào chịu đựng nổi, gần như không thể thở được. Anh cố hít một hơi thật sâu, thì ra đến hít thở cũng đau như vậy.

“Mẹ, tại sao mẹ không tin con như vậy? Con trong mắt mẹ thật sự xấu xa tồi tệ như vậy, xấu đến mức ngay cả mẹ của mình mà cũng lừa gạt?”

“Con từ bé đến lớn luôn lừa gạt mẹ! Bây giờ thì con tự biết con có nhiều điều dở tệ như thế nào rồi chứ?”

Trong xe, chỉ có một không gian chật hẹp, máy lạnh vẫn bật liên tục khiến người ta lạnh đến phát run. Bà đau lòng nói: “Con ấy, thực không biết tự chăm sóc mình gì cả.” Anh chỉ cười: “Mẹ, con biết tự chăm sóc mình thì mẹ chăm sóc ai?”

Nước mắt của bà rơi giàn giụa trên mặt: “Là con ép mẹ... nếu như con chết, mẹ e là mình cũng sống chẳng được bao lâu. Bên nặng bên nhẹ, con tự mình nghĩ đi. Mẹ không thể giương mắt nhìn con trai của mình hủy hoại tất cả. Tuyệt đối không thể!”

Hai chân anh mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt bà, lạc giọng gọi: “Mẹ...”

May mà cảnh sát đến kịp thời, đưa Hách phu nhân vào bệnh viện. Bác sĩ từ phòng bệnh bước ra, Gia Tuấn vội vàng hỏi: “Sao rồi bác sĩ?” Anh cầm lấy tay bác sĩ, ánh mắt sáng rực hỏi: “Có nghiêm trọng không ạ?” Bác sĩ nói: “Bây giờ bà ấy vẫn hôn mê chưa tỉnh, tình hình cũng khá nghiêm trọng, mọi người cũng nên chuẩn bị tốt tâm lý.”

Đầu lưỡi Gia Tuấn như bỏng rát, khó khăn hỏi: “Có thể tỉnh lại được không bác sĩ?” Bác sĩ nói: “Cháu đi thăm bà ấy đi, có lẽ có thể tỉnh lại. Nếu như không tỉnh, thì cũng chẳng còn cách nào khác.” Gia Tuấn nghe như sấm động bên tai, Gia Mĩ đầu cúi thấp, ngón tay run run thay anh mở cửa phòng bệnh. Trong phòng bệnh, gương mặt Hách phu nhân nhợt nhạt, bà đang phải thở bằng bình ô xy, cả người yếu ớt như một con búp bê bằng giấy, có thể rách bất cứ lúc nào.

Gia Gia nghe tin vội vàng chạy tới, nghẹn ngào gọi Gia Tuấn rồi không nói được gì nữa, chỉ nước mắt rơi đầy. Gia Mĩ vội vàng bước đến trước mặt Gia Gia, thấp giọng gọi: “Gia Gia...” Gia Gia đưa mắt nhìn cô, đến cả ánh mắt cũng vô cùng run rẩy: “Ta không muốn nhìn thấy cháu.” Cô cười miễn cưỡng, nước mắt lại trực trào ra, cô nói: “Cháu xin lỗi, Gia Gia.”

Hôm nay, tất cả đều bất lực, ngoài ba từ ấy ra, cô không biết phải nói gì nữa.

Gia Tuấn dìu Gia Gia ngồi xuống, rồi anh ở bên cạnh an ủi ông: “Gia Gia, việc này không liên quan đến Gia Mĩ, chẳng ai có thể ngờ được lại xảy ra việc như thế này.” Gia Gia quay mặt đi chỗ khác, không muốn

nhìn thấy cô nữa. Gia Mĩ nói: “Gia Tuấn, anh ra ngoài đi, em có vài lời muốn nói riêng với ông.”

Gia Tuấn nhìn cô, ánh mắt phức tạp, nhưng thấy cô kiên quyết như vậy cũng đành phải nghe theo, tự mình đi ra trước.

Cô cố gắng gượng cười nói: “Loại người như cháu, vốn không xứng đáng có được tình yêu như vậy. Cho nên, cháu sẽ rời xa anh ấy, xin hãy cho cháu một chút thời gian, cháu nhất định sẽ rời xa anh ấy.... Lần này cháu đảm bảo với ông, sẽ rời xa anh ấy thật xa.” Nước mắt cô lưng tròng, nói từng chữ từng chữ: “Cháu sẽ đi đến một nơi mà anh ấy sẽ vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy cháu...”

Gia Gia ngăn người, rồi ngay lập tức nhìn cô chăm chú, lo lắng không yên hỏi: “Cháu thật sự bằng lòng rời xa nó?” Gia Mĩ khẽ cười: “Trên thế gian này, có rất nhiều người yêu nhau nhưng phải rời xa nhau đấy thôi, cũng chẳng thấy xảy ra chuyện gì cả. Con người ta sống không hoàn toàn là vì tình yêu.” Gia Gia nhìn cô mấp má môi, nhưng cuối cùng chẳng nói lời nào.

Tiếng của cô thoảng qua như có như không, giống như cô đang tự nói với chính mình: “CHáu và người cháu yêu nên có được hạnh phúc... nhưng... nếu như hạnh phúc của chúng cháu lại khiến cho vô số người đau khổ, thì như vậy... hạnh phúc ấy còn thấm thương hơn rất nhiều lần đau khổ.” Ánh mắt cô mông lung, nhưng cô nói rất rõ ràng: “Cháu nhất định sẽ rời xa anh ấy, nhất định là như vậy. Lần này, xin hãy tin cháu.”

Gia Gia mở to mắt nhìn cô, không nói nên lời. Cô khẽ mỉm cười: “Cháu đi trước đây.” Cô quay người trong mắt đầy lệ, dường như sắp không khống chế được mình bật khóc thành tiếng. Cô cúi đầu lẩm bẩm: “Trình Gia Mĩ, người nhất định có thể...”

Gia Mĩ đóng cửa lại, cố gắng cười với Gia Tuấn: “Em về trước đây.”

Gia Tuấn gật đầu: “Em về trước cũng tốt, kéo không ông nội lại khó chịu.” Ánh mắt cô chăm chú nhìn anh, khó khăn nói: “Em biết rồi, xin anh hãy hứa với em, cho dù xảy ra bất cứ việc gì... anh cũng phải chăm sóc cho tốt mình và ọi người trong nhà.” Trong lòng anh khẽ giật mình, ngầm đoán có việc gì xảy ra, nói: “Em đừng có mà lén lén lút lút bỏ đi, anh cấm em bí mật trốn mất đấy.”

Cô cười mà nước mắt rưng rưng: “Em đồng ý, sẽ không rời xa anh nữa đâu.” Cô thò một ngón tay nhỏ ra: “Trình Gia Mĩ, nói lời giữ lời.” Hai mắt anh đỏ mọng, anh cũng dùng ngón tay móc lên ngón tay cô: “Nếu như phương pháp này mà hữu dụng, thì ngày ngày anh có thể móc tay với em như vậy, ngày ngày cùng em nói trăm năm không thay đổi.”

Cô cúi thấp đầu, cười mà còn khó nhìn hơn khóc: “Đúng, sau này em có thể ngày ngày móc tay với anh, ngày ngày cùng anh nói trăm năm không thay đổi.”

Anh xoa xoa đầu cô, cười rưng rưng lệ: “Thật đúng là nha đầu ngốc.”

Cô học cách của anh, cũng xoa xoa đầu anh nói: “Thật đúng là tên đại lưu manh.”

Tay cô chạm vào kính, giữ điện thoại gần tai, nước mắt lăn chã rơi. Trình Minh Lăng có nằm mơ cũng không ngờ là cô đến thăm hấn, nên vô cùng xúc động gọi: “Gia Mĩ.”

Lời của cô như bị mắc kẹt trong cổ họng, không thể nào thốt ra được. Hấn hỏi: “Con có hận ta không?” Cô khe khẽ lắc đầu, cười rơi nước mắt. Hấn tự trách mình: “Là ta có lỗi với con, từ trước đến nay, ta luôn có lỗi với con.”

Cuối cùng cô cũng thốt nên lời: “Ông đừng tự trách mình như vậy, tôi đều biết hết cả rồi.” Lốp kính dưới tay cô lạnh buốt, lạnh truyền từ đầu ngón tay đến tận đáy tim, cô chậm chậm đặt mười ngón tay trên lớp kính, lòng cô thầm gọi: “Cha!” Cô nói: “Về sau ông phải tự chăm sóc mình, đừng lại chạy đi làm lưu manh nữa.”

Hấn cảm thấy có điều gì đó, liền hỏi: “Gia Mĩ, đã xảy ra việc gì vậy?”

Giọng cô nghẹn ngào: “Sau này tôi sẽ không đến thăm ông nữa, có thể là mười năm sau, ngày ông ra tù, tôi sẽ đến chúc mừng ông.” Cả người hấn khẽ chấn động, vội vàng hỏi: “Con định đi đâu? Gia Mĩ, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không? Sao con lại muốn rời khỏi nơi này?”.

Cô chỉ lắc đầu, chỉ có thể lắc đầu: “Cha, cha đừng quan tâm đến con, từ nhỏ đến giờ cha đâu có quan tâm đến con, lần này, cũng hãy cứ để mặc con.”

Giọng hần run run nói: “Con rất cuộc vẫn là con gái của ta, ta làm sao mà có thể không quan tâm đến con được.”

Cả gương mặt cô giàn giụa nước mắt, rung lên bần bật: “Cha, những lời này sao cha không nói sớm hơn một chút?” Cô ngừng lại, giọng thăm thiết: “Lúc con học đại học, sao cha không quan tâm đến con. Lúc mẹ con chết, cha vẫn không quan tâm đến con. Bây giờ cha nói với con những lời như vậy thì có tác dụng gì? Cho dù ngoài miệng con nói đã tha thứ cho cha, nhưng trong lòng con thật sự vẫn còn trách cha nhiều lắm.”

Hần lạc giọng gọi tên cô: “Gia Mĩ” trong lòng hần vô cùng nhức nhối: “Là cha có lỗi với con.”

Cô đưa tay lên bịt miệng lại, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Hai người cảnh sát đột nhiên đi lại phía cô, khách khí hỏi: “Trình tiểu thư phải không?” Cô gật gật đầu. Cảnh sát nói: “Muốn cô giúp chúng tôi một việc.”

Cô nghi hoặc hỏi: “Tôi có thể giúp được gì cho các anh?” Anh cảnh sát nói: “Hà Văn Hiên là nhân chứng mà chúng tôi đang phải trông giữ, anh ta yêu cầu được gặp cô.” Cô ngăn người, một lát sau mới nói: “Được, tôi cũng muốn gặp anh ấy.”

Trong phòng thẩm vấn của cục cảnh sát, Hà Văn Hiên ngồi đực mặt ra, chỉ có ánh mắt là chăm chú nhìn cô không rời, phải một lúc lâu sau mới mở miệng tự giễu: “Nếu như anh nói, anh sai là bởi vì em, em có tin không?”

Cô đã hết nước mắt rồi, chỉ lạnh lùng thờ ơ nói: “Mỗi một người khi phạm sai lầm đều muốn tìm trăm phương nghìn kế để đổ lỗi cho người khác. Nhưng trước khi đổ cho người khác, tự mình cũng nên nghĩ cho rõ ràng, là ai điều khiển ai. Bởi vì thân thể là của anh, suy nghĩ cũng là của anh, không có bất kỳ người nào có thể điều khiển được anh. Cho nên phạm sai lầm, cũng là do chính anh mà thôi, chẳng có lý do gì mà đổ cho người khác.”

Anh nhìn cô, chỉ khẽ lạnh lùng mỉm cười: “Đó nhất định là số phận.”

“Số phận?” Cô chau mày: “Biết rõ trước mặt mình là con đường gì, nhưng lại không né tránh. Lại cứ theo con đường ấy mà đi. Bởi vì tự mình đã phạm sai lầm, bởi vì thích tiền, nên không từ bỏ bất kỳ thủ đoạn nào, chỉ muốn đạt được tiền đồ như mình mong muốn, như vậy gọi là số phận ư?”

Anh cúi thấp đầu, cô nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng như tuyết: “Vì tiền, anh có thể lựa chọn cách đến yêu em, vì tiền, anh có thể vợ vét tài sản lừa mang đi, những người như anh, thực không cso tư cách gì để đi yêu người khác.”

Anh nhếch mép tự trào: “Đúng, anh không yêu em.” Trong lòng anh nóng hầm hập, giống như đang bị thiêu đốt, chỉ muốn thiêu rụi tất cả: “Từ trước đến giờ anh chưa từng yêu em, bởi vì Hách gia cho anh tiền, nên anh chọn cách tiếp cận em. Bởi vì Dư tiên sinh cho anh tiền, nên anh lựa chọn cách hãm hại em. Con người giống như anh, vốn chưa bao giờ nhận được sự đồng tình của em, cũng chưa bao giờ yêu bất cứ một người nào.” Hai tay anh run run: “Nhưng, chỉ ít anh cũng có thể cứu chuộc, cứu chuộc một chút danh dự sau cùng trong trái tim em.”

Cô lạnh lùng đáp: “Nếu như anh thật sự còn có thể cứu chuộc, thì xin trước tiên hãy cứu chuộc lấy chính bản thân mình.”

Anh nói: “Em đi đi, giữa chúng ta chẳng còn gì để nói.” Cô đứng dậy: “Chỉ vì anh mà mẹ của Gia Tuấn đang phải nằm trong bệnh viện, em hy vọng trong lòng anh thật sự có chút hối hận.”

Từng lời từng lời cô nói giống như cái đinh, dùng hết sức đóng phập vào cơ thể anh, đóng đến mức toàn thân anh đau đớn không ngừng. Anh gắng sức ngẩng đầu, cố gắng dồn ép kìm chế từng giọt từng giọt nước mắt đang chực tuôn rơi. Không sai, anh bây giờ, chỉ có thể tự mình cứu chuộc.

Bởi vì yêu cô, cho nên cần cứu chuộc.

Bởi vì yên người không nên yêu, cho nên càng cần phải cứu chuộc.

Ít nhất là cũng để cho anh sau khi ngồi tù xong thì có thể nhìn cô từ xa, người nắm giữ tình yêu của anh!

Anh đã từng thật sự yêu cô.

Cả cuộc đời này, anh cũng chỉ yêu mình cô thôi.

Cho dù cô không tin anh là người biết yêu, nhưng anh thật sự đã yêu.

Nhưng chỉ có điều không có cách nào có thể quay đầu lại được.

Cả đời này, thực sự không có cách nào quay đầu lại được.

Tất cả ở bên ngoài phòng chỉ là những cái bóng lay động, ánh đèn sáng rực ở trong phòng chiếu lên mặt Gia Mĩ, càng hiện rõ sắc mặt phờ phạc của cô. Cô soi gương, giơ một nắm tay lên, tự cười nói: “Trình Gia Mĩ, vì Gia Tuấn, người nhất định phải cười, dùng hết sức mà cười.” Hai mắt cô cay sè, cổ hít một hơi thật sâu, tự mình lẩm bẩm: “Gia Tuấn, nếu như em thật sự kết hôn với anh, thì anh sẽ đau khổ... vì để anh không đau khổ, vì để mọi người không đau khổ, em... chỉ còn cách phải làm như vậy. Anh nhất định có thể hiểu cho em.”

Chuông cửa reo lên, cô ngẩng đầu, cố giấu nước mắt, soi gương, dáng vẻ ung dung, gương mặt khẽ mỉm cười rồi vội vàng chạy ra mở cửa. Cô túm lấy cánh tay của anh, khẽ hỏi: “Mẹ của anh thế nào rồi? Đã tỉnh lại chưa?”

Anh lắc đầu, ngồi trên ghế sofa, nhắm mắt lại: “Ông nội bảo anh về trước, nói anh cũng cần nghỉ ngơi, ngày mai lại đến.” Anh khẽ nheo mắt hỏi cô: “Muộn thế rồi sao em không ngủ?”

Cô cúi đầu: “Em ngủ không được.” Anh kéo cô vào lòng, an ủi: “Việc này không liên quan đến em, không cần phải áy náy, muốn giận thì cứ giận anh là được.”

Anh gục đầu lên cánh tay, sắc mặt buồn bã: “Này, Hách Gia Tuấn, em vì sao phải áy náy? Em mới là người không cần phải áy náy.” Anh cười: “Vậy thì tốt.” Cô ngồi lên đùi anh, vòng hai tay ôm lấy cổ anh: “Em muốn cùng anh hẹn hò, anh hẹn em.”

Anh ôm cô vào lòng, trái tim anh đập rộn ràng: “Hẹn hò cái đầu em!”

Cô cong môi: “Em kệ anh, em muốn hẹn hò cùng anh.”

Anh sờ sờ lên trán cô: “Vẫn tốt, còn chưa phát sốt, nếu không, cũng phải đưa em vào bệnh viện.” Cô thở phì phì giơ tay dấm vào ngực anh. Anh đau quá kêu trời. Cô gần đỡ dồn ép anh hỏi: “Anh có hẹn hò với em không? Nếu không thì thôi, em chỉ cho anh một cơ hội cuối cùng này thôi đấy.”

Anh nhướn miệng cười: “Chúng ta vừa mới bắt đầu, em lại nói là cuối cùng, như vậy thì làm sao mà có thể qua một đời được?” Cô vùi đầu vào ngực anh, trong lòng có chút xót xa, chỉ muốn khóc. Cô ngẩng đầu cười: “Muốn cùng em đi hết cuộc đời, vậy thì phải hẹn hò với em, em muốn đi xem phim, muốn ăn đêm, muốn đi dạo. Tóm lại, những việc mà các đôi nam nữ thường làm, em cũng muốn làm.”

Gia Tuấn cười ầm ập: “Những việc mà các đôi nam nữ bình thường làm? Không chỉ đơn giản là những việc như xem phim, ăn tối, dạo phố thôi đâu.” Cô trừng mắt nhìn anh: “Cái đầu lợn của anh, lại nghĩ linh tinh rồi.” Anh nghiêm nét mặt, ho hung hắng vài tiếng, nói với ý thâm trầm sâu sắc: “Sớm muộn cũng sẽ có ngày, em sẽ hoàn toàn thuộc về anh.”

Cô mím chặt môi, cố gắng trừng mắt nhìn anh: “Con heo nhà anh, lại dám ăn đậu phụ em, em nhất định sẽ tiễn anh đi lò mổ đấy. Một đao kết thúc luôn.”

Anh khẽ mím môi, cười nói: “Con lợn nái này lại thay anh ở góa à.” Cô nắm tay lại, tạo thế chuẩn bị đánh anh. Anh chẳng chút cử động, chỉ nhìn cô chăm chăm. Cô buông tay xuống, phụng phịu: “Em muốn hẹn hò.” Anh chau mày: “Em chắc chắn bây giờ đi?” Cô gật đầu, anh khẽ cười: “Vậy thì được, bây giờ đi.”

Cô cười ngọt ngào: “Được, chúng ta đi.”

Hai hàng cây bên đường thưa thớt, ánh đèn đường yếu ớt chiếu chiếu những tia sáng mỏng manh, nhàn nhạt, khiến cho vạn vật trở nên mờ mờ ảo ảo trong mắt.

Gia Tuấn đưa tay ra trước mắt cô: “Cho em dắt.” Cô giấu hai tay ra sau lưng, cười khê lắc đầu: “Em không cần, anh chưa rửa tay.” Anh nghiêng chặt rằng: “Đáng ghét, em dám chê bàn tay của anh bẩn hả? Rất nhiều thiếu nữ muốn dắt mà không được dắt đây.”

Cô khê nhún vai: “VẬY anh để cho các cô ấy dắt đi, em chẳng thèm để ý.” Anh cong môi, buông tay xuống: “Được, đến lúc đó đừng có mà ghen nhé, là em tự mình để anh đi tìm bà hai nhé.”

Cô bật cười: “Được, vậy thì bây giờ chúng ta đi đến quán bar nhé, để nhìn ngắm các bóng hồng.” Anh khê hừ nhẹ, hai tay đút vào túi quần: “Đi thì đi, anh mà lại sợ em à.”

Cô rảo bước nhanh về phía trước, đưa tay chặn một chiếc taxi lại, anh bước đến ghé sát vào bên tai cô thì thầm hỏi: “Đi thật à?” Cô lườm anh nói: “Đây không phải là nói đùa đâu, ai nói với anh là em nói đùa?” Gương mặt anh buồn rầu ủ rũ: “Em thật là một người gian trá, thảo nào lại bảo anh không lái xe, nói cái gì là lãng mạn, muốn đi tản bộ ở đây.”

Cô không bằng lòng nói: “Bây giờ anh mới biết em sao? Này, Hách Gia Tuấn, có phải đây là ngày đầu tiên anh quen biết em không?” Taxi dừng trước mặt cô, cô vội vàng chui vào xe, thò tay vẫy anh: “Nhanh lên đi, chúng ta đi chơi lãng mạn.”

Anh phì cười: “Lãng mạn...” Anh chui lên xe, ngồi bên cạnh cô: “Được, đến lúc đó xem em có lãng mạn được không, mượn rượu uống phát điên lên rồi đánh anh.”

Cô dùng khuỷu tay thúc vào bụng anh, giọng điệu uy hiếp: “Nếu anh mà mượn rượu giả điên, thì em sẽ đem anh đi làm thịt đấy.” Tài xế hỏi: “Xin hỏi hai người đi đâu?”

Hai người dị khẩu đồng thanh: “Quán rượu.”

Tài xế đảo mắt hỏi: “Đi quán rượu nào?”

“Quán rượu gần nhất.” Vẫn là dị khẩu đồng thanh. Xe chuyển bánh, trong mắt Gia Mĩ có chút cay cay khó chịu, kéo cửa kính xe xuống một nửa, gió thổi ù ù phà vào mặt cô, thổi mái tóc dài của cô tung bay, cô chỉ cảm thấy lạnh, cảm giác lạnh ấy giống như con rắn, chui tận vào đáy tim cô, may mà làm cho nước mắt đông lại. Gia Tuấn thấy vậy vội vàng kéo cửa xe lên, giận giữ hỏi: “Em bị bệnh à, lạnh như vậy sao lại mở cửa sổ ra.”

Cô thuận thế ngã vào lòng anh, ánh mắt long lanh: “Phải, em bị bệnh, bây giờ anh mới biết sao?” Cô cười: “Em bị bệnh không nhẹ đâu, sắp phát điên lên rồi đấy.”

Anh ôm lấy cô, mỉm cười: “Đừng điên, hãy cùng anh đi hết cả cuộc đời này rồi hãy điên.”

Cô lắc đầu: “Không được, em bây giờ sắp phát điên rồi.”

Anh nói rõ ràng từng chữ một: “Đây là mệnh lệnh, em chỉ có thể phục tùng.”

Cô dùng tay véo mũi anh, cười hì hì: “Chủ nghĩa đàn ông.”

Anh không cam chịu lép vế, dùng tay véo lại mũi cô: “Tầm gương sáng của phụ nữ.” Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, cố gắng vít cổ anh xuống, anh vội vàng hoảng hốt nói: “Này, Trình Gia Mĩ, đây là đang ở trên xe taxi đấy.” Cô cười đắc ý: “Em mặc kệ, em muốn KISS.”

Anh vội vàng đưa tay bịt miệng mình lại: “Cô gái này thật đúng là...” Tài xế tỏ vẻ không hài lòng khê ho húng hắng. Cô không để ý đến tài xế, chỉ cười đắc ý: “KISS, KISS nhé.”

Anh chẳng còn cách nào khác đành cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô. Cô gật đầu, trên gương mặt lộ rõ vẻ hài lòng: “Thật là một đứa trẻ ngoan.” Anh chớp mắt nhìn, cô vùi đầu vào ngực anh: “Đến quán rượu thì gọi em nhé.”

Anh gật đầu đồng ý, cô cười thật tươi, nhưng trong mắt lệ đã rưng rưng, nước mắt ấy không kiềm chế được sắp sửa tuôn rơi. Cô vội vàng nhắm mắt lại, nhắm thật chặt, không dám mở ra một lần nữa. Anh ôm cô thật chặt, trong mắt cũng cay cay, hình như anh cũng rơi lệ.

Anh biết trong lòng cô đang nghĩ gì, cũng biết cô muốn làm gì. Nhưng nếu như vậy mà cô thấy vui vẻ, thấy thoải mái trong lòng thì anh cũng sẽ làm như không biết. Bởi vì, tình yêu của họ đã làm tổn thương đến nhiều người, cũng làm tổn thương chính họ.

Hai người bọn họ sau này, chỉ cần làm hai kẻ xa lạ quen thuộc nhất, biết rằng cả hai đều hạnh phúc là được.

Không cần biết thể xác cô ở chỗ nào, không cần biết trái tim cô ở chỗ nào.

Cho dù ở bên kia bờ Thái Bình Dương xa lắc, cho dù ở chân trời góc biển.

Chỉ cần biết là hạnh phúc.

Chỉ cần hạnh phúc!

8. Chương 8: End

Ngày hôm sau, khi vừa tỉnh dậy cô đã liên tục dọn dẹp đồ đạc, chạy tới chạy lui bận bịu không ngừng tay. Dường như cô không dám ngừng công việc ấy lại, bởi cô sợ mình chỉ cần dừng lại, nước mắt lại rơi trên khóe mi. Gia Tuấn chắc cũng biết tại sao lại như vậy, nên mới sáng sớm đã vào bệnh viện để chăm sóc Hách phu nhân. Chắc hẳn anh biết chuyện, cô hiểu điều ấy! Bởi vì, hai người họ hiểu nhau còn hơn cả bản thân mình!

Cô cầm chặt cuốn hộ chiếu, chạy một mạch xuống cầu thang, cô không dám đứng lại, cho đến khi ngồi trên xe taxi mới dám thở phào. Người lái xe bắt chuyện với cô một cách lịch sự: “Cô đi du lịch đúng không?”

“Tôi...”, chưa kịp nói hết câu nước mắt cô đã rơi lã chã. Cô quay mặt giấu nước mắt nhìn ra ngoài cửa xe, hai môi mím chặt cố ngăn tiếng khóc. Ngoài trời xầm xì, lạnh lẽo, hai bên đường những hàng cây xanh ủ rũ xếp hàng chạy thẳng tắp không có điểm dừng. Cảnh tượng ấy đưa cô vào giấc mộng mị.

Những kỉ niệm ngày xưa lại ùa về, bốn bề lặng lẽ như không có sức sống, thậm chí hai bên đường dành cho người đi bộ đầy hoa, những bông hoa đại đóa đang nở bung đỏ rực đến nhức mắt. Giống như trong mơ, cô lại trở về với cảnh tượng trước lúc mẹ qua đời. Trong bệnh viện toàn một màu trắng xóa, khuôn mặt mẹ cô cũng trắng toát, hai mắt nhắm nghiền, một chiếc chăn mỏng màu trắng phủ lên người bà khiến thân hình bà càng trở nên gầy guộc như con búp bê bằng sứ, sẽ vỡ tan khi ai đó chạm vào, Vỡ vụn không thể ghép lại được với nhau. Cô nhìn mẹ nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Tiếng khóc của cô làm lay động linh hồn, mẹ bỗng mở nhìn khiến cô bất giác sợ hãi ngã ra nền đất. Bà nhìn cô nói với giọng yếu ớt: “Gia Mi... con gái của mẹ... Gia Mi của mẹ... nhất định phải sống cho thật hạnh phúc...” Hai tay cô chống xuống nền đất lạnh lẽo, dường như có muôn vàn viên đá lạnh đang chạy khắp người cô qua những mạch máu nhỏ, cảm giác lạnh lẽo khiến cô muốn khóc cũng không khóc được thành tiếng.

Cô vẫn biết, đó chính là tình yêu, tình yêu tuyệt vọng và bi thương của mẹ dành cho cô. Nhưng tình yêu ấy giống như mũi dao nhọn cứ chọc ngoáy trong tim cô không ngừng lại đến một phút giây.

Bỗng cô đau đớn nấc nghẹn, nước mắt cứ chảy xuống khóe miệng mặn chát, Gia Tuấn khẽ lay động cơ thể, kéo cô đứng dậy. Khóe miệng cô khẽ động đậy, như muốn cười mà cơ mặt cứ cứng đờ nên nụ cười lặn vào trong. Anh nói: “Gia Mi, em có lạnh không?” Cô ôm chặt lấy anh, cố cho giọng nói được bình thường: “Lúc này anh hỏi rồi mà.” Anh gượng cười: “Tại vì anh hỏi cách đây mười mấy phút rồi nên mới hỏi lại như vậy. Mọi cái thay đổi từng phút một mà.” Cô hỏi: “Vậy con người thì sao, có thay đổi không? Có phải sẽ thay đổi theo từng năm từng năm một không?” Anh gật đầu: “Đương nhiên rồi, con người sẽ thay đổi, sẽ dần già đi, cho đến lúc không còn nhận ra chính bản thân mình nữa, em có sợ không?”

Nước mắt cô lại như trực rơi xuống: “Rồi một ngày nào đó, anh cũng sẽ không còn nhớ em nữa đúng không?” Anh dừng bước, nghe tiếng hơi thở cô khê khê, hơi thở nặng nhọc. Anh bước tiếp, cười nói: “Em hãy nhận

chiếc nhẫn đi, chúng ta sẽ không thể quên nhau trong cuộc đời này.” Anh ngừng lại vài giây rồi nói tiếp: “Nếu không thể ở bên nhau. Vậy thì, chúng ta sẽ chết cùng nhau.”

Thành phố này, khắp nơi đều là những kí ức, khắp nơi đều có hình bóng của anh. Cô cố gắng ngẩng đầu lên, cơ thể cảm giác như bị ghì chặt xuống, như có hàng ngàn mũi dao đang cắt da xé thịt cô, mỗi nhát dao đều sâu đến tận xương tủy, máu chảy dòng đỏ thẫm, đau đớn tột cùng, không có cách nào thoát ra được.

Anh đang đứng trên khán đài sân vận động của trường, anh đang hét vào chiếc micro: “Trình Gia Mĩ, anh thích em, em hãy làm bạn gái anh nhé?”

Trong phòng thăm phạm nhân, anh chậm rãi nói: “Trình Gia Mĩ, cho dù kiếp này mình lỡ duyên phận, cũng không sao, kiếp sau, sau nữa mình nhất định sẽ ở bên nhau”. Anh vùi đầu vào tóc cô, nước mắt bất giác tuôn rơi, anh nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô: “Anh yêu em...”

“Gia Tuấn”. Cô khóc sùi sụt, hai tay mềm nhũn cố gắng ôm lấy anh thật chặt, ánh mắt như đứa trẻ thơ đi lạc ráo rác. Cô gọi tên anh không dứt: “Gia Tuấn, Gia Tuấn...”

Nếu có thể, nếu thực sự có thể, xin anh đừng quên em, nhất định không được quên em. Kiếp này không thể, kiếp sau vẫn còn kịp, vẫn kịp được gặp anh, vẫn còn kịp để yêu anh, vẫn kịp để mình suốt đời bên nhau!

Cuối cùng sân bay cũng hiện ra trước mắt, cô đưa tiền cho người lái taxi, đôi mắt sưng đỏ của cô khiến tài xế có vẻ không yên tâm, liên tục lắc đầu cảm thông. Cô gượng cười, đưa tiền cho anh ta rồi kéo hành lí vào sân bay. Sân bay đông nghẹt người, những tiếng thông báo chuyến bay lạnh lạnh phát ra, sự ồn ào lạc điệu với tâm trạng cô giống như một thế giới hoàn toàn khác lạ, một thế giới không hề tồn tại tách biệt hoàn toàn với cô. Cô nhanh chóng làm thủ tục, lên máy bay. Nơi đất nước xa lạ ấy cách biệt bằng đại dương mênh mông, cô quyết định ra đi là thực sự sẽ không thể nào trở lại được nữa. Khi máy bay cất cánh, cũng là lúc nước mắt cô lại trào ra nóng bỏng.

Đôi mắt Gia Tuấn trừng trừng ngược lên trời cao, bầu trời lạnh lẽo đen xạm một màu u tối, nhưng nơi u ám ấy đang lấy mất điều quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

“Sau này cho dù có gặp mặt, chúng ta cũng coi như không quen biết. Hãy coi nhau như người xa lạ.”

“Được...”

“Cho dù ở bất cứ nơi đâu, chỗ nào, bất kể giờ phút nào anh cũng đừng nhớ đến em. Bởi vì, em bỏ rơi anh chỉ với một mong muốn, anh không được nhớ đến em, hãy quên em đi.”

“Được.”

“Sau này, anh phải nghe lời gia đình mình, đừng lòng bong nay đây mai đó nữa, cũng đừng la lối người khác vô cớ. Điều quan trọng nhất, anh hãy kiếm một người con gái tốt để cuộc đời hạnh phúc.”

“Được.”

“Em sẽ tìm một người đàn ông tốt, sống hạnh phúc và vui vẻ ở quãng đời còn lại, nên anh cũng phải như vậy, nhất định phải hạnh phúc. Hãy nhớ rằng, bất kể lúc nào cũng phải hạnh phúc, hạnh phúc hơn em...”

Anh mỉm cười vẫy tay lên không trung, cố gắng ngăn hai dòng nước mắt chực tuôn ra. Anh nhẹ nhàng tự nhủ: “Trình Gia Mĩ, em hãy nhớ những hẹn ước của chúng mình trong mỗi kiếp,” Anh giơ ngón tay út, nước mắt tự nhiên cứ chảy ướt đôi mi “Mình móc tay nào, một trăm năm, nhớ nhé không được thay đổi.”

Trên giường bệnh, bỗng có âm thanh rất nhẹ, Hách phu nhân từ từ mở mắt, ánh sáng chiếu vào đau rát. Bà yếu ớt gọi anh: “Gia Tuấn.”

Gia Tuấn bắt giác giật mình trở lại thực tại, anh quay người lại nhìn mẹ mỉm cười: “Mẹ, mẹ tỉnh rồi à, chúng con lo mẹ không tỉnh lại nữa”, Hách phu nhân nhìn thấy anh khóc liền hỏi: “Con với Trình Gia Mĩ xảy ra chuyện gì vậy?”

Anh cố gắng kìm nén dòng lệ, cố gắng mỉm cười: “Mẹ, bọn con có gì đâu.”

Bà Hách bỗng thấy toàn thân đau nhức, rên lên khe khẽ, hỏi: “Bác sĩ nói mẹ không sao chứ?” Gia Tuấn cười lẫn nước mắt: “Không sao vấn đề gì lớn đâu mẹ, bác sĩ nói còn cách xa tìm một chút, cho nên tỉnh lại

được thì không vấn đề gì.” Hách phu nhân thở phào, nghĩ ngợi giây lát: “Trước khi hôn mê mẹ muốn xin lỗi Trình Gia Mĩ, cô ấy hiểu ý mẹ chứ?”.

“Sao cơ?” Gia Tuấn như gặp cơn gió buốt giữa mùa hè, anh run rẩy, hỏi: “Chẳng phải mẹ nói không muốn cho chúng con ở cạnh nhau sao?”, Hách phu nhân cau mày, giọng nói có vẻ như bị oan ức: “Mẹ chỉ muốn xin lỗi, trước đây đối xử với cô ấy như vậy, không những làm cô ấy mất mặt, còn thông đồng với Hà Văn Hiên lợi dụng tình cảm của cô ấy để các con chia tay”. Bà nhìn anh rồi chợt nhận ra như có điều gì không hay xảy đến, giọng trầm xuống: “Mẹ chỉ muốn xin lỗi thôi.”

Anh nấc nghẹn không thành tiếng, hai chân mềm nhũn quỳ sụp xuống nền nhà, lạc giọng gọi bà: “Mẹ”, nước mắt anh rơi như mưa “Gia Mĩ đi rồi...”

“Sao?” Hách phu nhân giật mình kinh hãi, toàn thân lại đau khó tả: “Trước đây mẹ mang cô ấy, uy hiếp, nhiech móc nó cũng không đi. Sao bây giờ lại đi đâu?”.

Gia Tuấn không còn kìm nén được nữa, bật khóc òa: “Vì cô ấy không muốn mọi người bị tổn thương thêm nữa nên đã quyết định ra đi”. Anh khóc nức, toàn thân run rẩy: “Chúng con... không còn cơ hội quay lại nữa rồi”.

Có một kiểu tình yêu, gọi là sự mê muội ám áp. Nó như gần như xa, nhưng lại khiến trái tim người ta rung động. Bởi vì trái tim rung động, cho nên mới vỡ tan. Cuối cùng, sự rung động của trái tim khiến người ta sợ hãi, sợ hãi đến mức phải chạy trốn.

Muôn tượng hồng trần đều sâu như vậy, trong cuộc đời của mỗi con người có hàng vạn người mà ta đã gặp, có hàng vạn lần ta không để ý chen vai mà qua, nhưng chỉ một lần ta bỏ qua một người nào đó, thì trong gang tấc đã trở thành chân trời xa vời.

(NỬA NĂM SAU, Ở HỒNG KÔNG TRUNG QUỐC)

Tiết trời đương xuân mà thời tiết như trong mùa hạ, nóng một cách kinh khủng. Gia Tuấn bước lên máy bay, trong lòng tự nhủ: “Trình Gia Mĩ, anh biết em ở Hồng Kông, nhưng ở đâu, chỗ nào Hồng Kông? Cho dù anh phải lật tung đất Hồng Kông lên cũng nhất quyết tìm cho được em.”

“Mời cô, chỗ của cô ở bên này.”

Gia Mĩ nhìn vị trí chỗ ngồi của mình, vẻ mặt không hài lòng. Ai lại mất lịch sự như vậy, vô đồ ăn nhanh vứt trên ghế, còn người ngồi cạnh thì lấy áo khoác trùm lên đầu, cô nói với tiếp viên hàng không: “Phiền cô đổi cho tôi chỗ khác được không?”.

Với tính cách của cô trước đây, chắc chắn sẽ không bỏ qua người mất lịch sự kia.

Tiếp viên hàng không vẻ mặt hơi ngại ngùng ra chiều không tiện đổi chỗ. Gia Mĩ nổi giận dưng dưng tiến lại chỗ người đàn ông kia: “Này anh, làm người ít nhất anh cũng phải biết lịch sự là gì chứ, anh đi máy bay, tôi cũng đi máy bay, tại sao anh lại vứt bừa đồ ăn sang ghế người khác như vậy.” Gia Tuấn không thêm để ý. Gia Mĩ lại càng giận đỏ mặt: “Này anh kia, anh có nghe thấy gì không, dọn đồ đồ chất thải của anh đi, tôi muốn ngồi”. Anh nhắm mắt nói: “Tặng cho cô ăn đấy.”

Gia Mĩ bất giác như bị gáo nước lạnh vì câu nói, dọn chỗ và vô hộp ngồi xuống. Cô lạnh lùng nhìn người đàn ông kì quái nói: “Trời nóng như vậy anh trùm kín mặt vào làm gì? Đúng là bây giờ vẫn có người có tính cách kì quái, không có gì không thể làm được.”

Máy bay cất cánh, cô lo lắng mở to mắt, hai chân mềm nhũn như không có chút sức lực. Không ngờ mình vẫn bị say máy bay.

Gia Mĩ bỗng kêu thất thanh: “A... a... a” khiến cho Gia Tuấn giật nảy mình, anh bỏ chiếc áo trùm trên đầu xuống: “Cô kêu cái gì vậy?”.

Lúc ấy hai người mới tròn mắt nhìn nhau, cùng lặng im không nói.

Cứ nghĩ rằng, qua một thời gian dài, cô có thể quên anh ấy. Nhưng anh giống như một cái rễ cây cắm sâu trong trái tim cô, cho dù cô cố gắng muốn quên đi tất cả, nhưng càng cố quên thì ký ức lại càng sâu đậm. Khoảng nửa năm trở lại đây, không có thời khắc nào mà cô không nghĩ đến anh, nghĩ nhiều đến mức trái

tim như muốn vỡ tan. Cô đã từng nghĩ, nếu như trùng phùng, giả dụ như có thể trùng phùng, cô sẽ nói những gì. Hôm nay, anh đang ngồi bên cạnh cô đây, trong muôn vàn cơ hội giờ đây đã trùng phùng, nhưng cô lại chẳng có lời gì để nói.

Đây là thật, vậy mà anh vẫn chưa dám tin, đây đích thực là cô ấy. Cô ấy đang ngồi trước mặt anh, vẻ mặt ấy, thần thái ấy đều là cô của trước đây. Anh thở hổn hển, toàn thân nóng rực, anh gọi tên cô từng chữ từng chữ một rõ ràng: “Trình... Gia... Mĩ.”

Cô cúi đầu, không lên tiếng. Quên rồi sao? Cô đã từng nói, sau này nếu có gặp lại nhau, chúng ta hãy xem như là chưa từng quen biết. Làm những người lạ chưa từng một lần biết đến nhau.

“Nhưng, anh không làm được! Anh thật sự không làm được.” Anh không cần cô phải mở miệng, cũng đã biết cô đang nghĩ gì. Anh hỏi: “Em có hạnh phúc không?”

Cô gật đầu, kỳ thực không hạnh phúc, từng giờ từng khắc đều giống như đang sống trong địa ngục.

Anh nước mắt như mưa: “Nhưng, anh không hạnh phúc.” Anh thò một ngón tay ra: “Chúng ta đã nói, một trăm năm, không được thay đổi.” Cô đột nhiên muốn rơi lệ anh mím chặt môi: “Trình... Gia... Mĩ, anh không cho phép em quên anh, cũng không để em không chịu trách nhiệm.”

Lớp lớp đám mây trắng trôi ngay trước mắt, giống như những đóa hoa Bách Hợp đang nở rộ từng đóa, mùi hương nồng nàn bay thẳng lên mũi. Trắng đến mức khiến người ta chỉ còn lại những hồi ức đọng đầy. Và tầng tầng lớp lớp hồi ức ấy cứ ào ạt hiện về, như muốn nhấn chìm cô, khiến cô không thể nào chống đỡ nổi. Cô khẽ mỉm cười, nói: “Được, em sẽ chịu trách nhiệm với anh.” Cô nhẹ nhàng gục đầu vào ngực anh, nước mắt không ngừng tuôn rơi: “Mỗi cuộc đời, chúng ta đều sẽ trăm năm không được thay đổi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-ben-trai>